

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

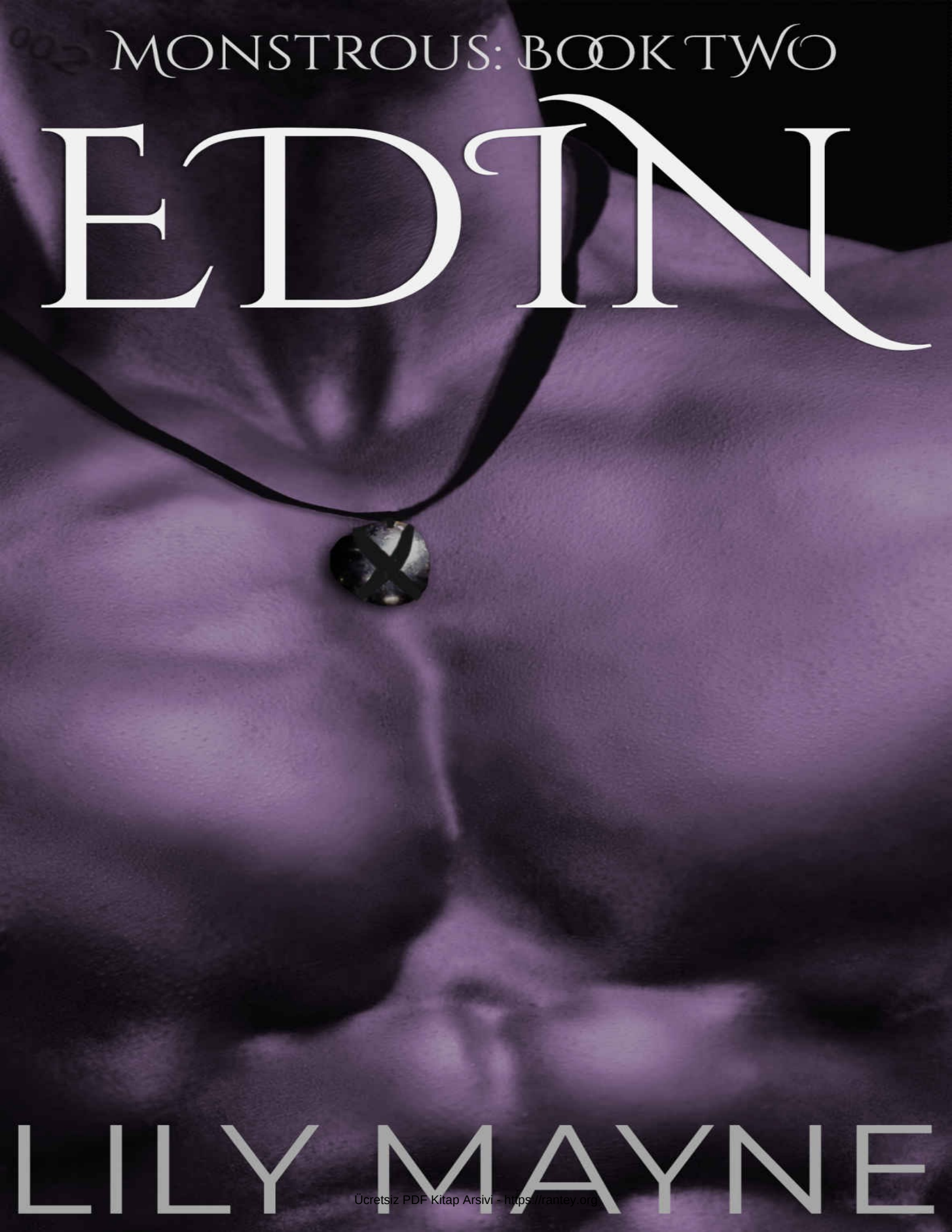
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONSTROUS: BOOK TWO

EDIN

LILY MAYNE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EDIN

CANAVARCA
KİTAP İKİ

LILY MAYNE

Copyright 2021 by Lily Mayne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

Bölüm On AltıOn Beş

On Bölüm Yedinci

Bölüm Bölüm

Yirminci BölümOn

Sekizinci On

Dokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Yirmi Üçüncü Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bölüm Yirmi Altı

BölümDört Beş

Yirmi Yedinci Bölüm Yirmi

Sekizinci Bölüm Yirmi

Dokuzuncu Bölüm Otuzuncu

Bölüm

Bölüm Otuz Bir Bölüm

Otuz İki Otuz Otuz

Otuz Otuz Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Yedi Üç Dört Beş Edin

Yazarın Notu

Canavar Dizini

Yazar Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

"Kahretsin."

En iyi arkadaşım Charlie'nin açık sözlülüğüne sadece başımı sallayarak onay verebildim. Bir zamanlar ABD ordusunun Nebraska'daki üssünün kömürleşmiş, paramparça olmuş kalıntılarına ağzım açık bir şekilde baktım.

Yakalanan tüm canavarları tuttukları yer.

İleriye doğru bir adım atmadan önce tereddüt ettim, camlar botlarımın altında çıtırdıyordu. Ortalık tamamen durgun ve sessizdi, görünürde hiçbir askeri personel yoktu. Üssün çevresine yaklaştığımızda ve açık bırakılmış kalın, ağır kapıları koruyan kimseyi bulamadığımızda bunun endişe verici derecede tuhaf olduğunu düşünmüştük. Kamyonlar gelip gitmiyordu. Gözetleme kulelerinde nöbet tutan asker yoktu.

"İçeri girecek miyiz?" Emin olmadan sordum. "Güvenli olup olmadığını bilmiyoruz. Örnekleri burada saklıyorlar."

Örnekler, ordunun canavar olarak adlandırdığı şeydi. Yaklaşık yirmi yıl önce, kimsenin nereden geldiğini bilmediği bir şekilde yeryüzünde ortaya çıkan ve bildiğimiz insan medeniyetinin çöküşüne tanıklık eden olaylar zincirini başlatan varlıklar.

Artık ABD nüfusu kıyı şeridindeki sıkışık, kirli şehirlerde yoksulluk içinde yaşıyordu. Canavarlar geldiğinde ve ordu saldırmaya başladığında Amerika'nın orta kesiminin tamamı boşaltılmak zorunda kaldı ve kısa sürede kaba kuvvetle kazanamayacaklarını anladılar. Artık o topraklar Çorak Topraklar olarak biliniyordu. Tüm eyaletler terk edilmiş ve canavarlara bırakılmıştı, ayrıca akıncılar olarak bilinen az sayıda insan da nedense bu kanunsuz ve tehlikeli yerde yaşamayı tercih etmişti.

"Sanırım... içeri girip geride yaralı kalmadığından emin olmalıyız?" Charlie'nin sesi benim hissettiğim kadar tedirgindi.

Derin bir nefes alarak çenemi enkaza doğru salladım ve yürümeye başladım, Charlie de yanıma geldi. Uzun yürüyüşümüzden sonra topallıyordum, protezim sol dizimin altındaki kütüğe rahatsız edici bir şekilde sürtünüyordu.

"Görünüşe göre bu yakınlarda olmamış," diye mırıldandım, yaklaşırken her ihtimale karşı sesimi alçak tuttum. "Ama hazırlıklı olun."

Charlie ve ben on iki yıldır ordudaydık. Birbirimizi daha önce tanımıyorduk; aynı anda askere yazılmış, aynı üste birlikte eğitim görmüş ve birbirimizden ayrılamaz hale gelmiştik. Askeri kariyerlerimiz boyunca bir arada kalmayı başarmamız büyük bir şanstı ve şimdi Wastes'ta gizli görevler üstlenen küçük, özel bir birimin parçasıydık. Genelde canavar kovanlarını, akıncı kamplarını ya da bazen kıyı şehirlerinde gerçekleşen el altından faaliyetleri izliyorduk.

Son birkaç aydır Minnesota'da ordunun geri kalanıyla bağlantısı kesilmiş yeni bir akıncı kampını izliyorduk. Aracımız gelmesi gereken zamanda gelmemiştir ve bir hafta bekledikten sonra yürümeye başlamıştık. Neden kimsenin gelmediği şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Normalde Tennessee üssünde görevliydik ama döndüğümüzde ilk olarak Nebraska üssünde rapor vermemiz emredilmişti. Biz de buraya ilk olarak bunu yapmak için gelmiştik ama üssün yerinde olmadığını gördük.

"Sence ne oldu?" Binanın kalın metal kapılarına ulaştığımızda Charlie tüfeğini sabit elleriyle kavrayarak mırıldandı. Eğrilmişlerdi, dışa doğru eğilmişlerdi. Sanki kütlesi olan bir şey içeriden onlara çarpmış ve muazzam basınç altında bükülmüşlerdi.

Maskemin arkasından yutkundum. "Emin değilim. Belki canavarlardan biri kaçmıştır?"

Charlie inanmayan bir ses çıkardı. "İmkânı yok. Yakaladıkları ilk örneklerden biri dışarı çıkmayı başardığından beri o hücreler hava sızdırmazdı."

Ona bir göz attım. "Onları gördün mü?" Ne Charlie ne de ben burada hiç görev yapmamıştık ve böyle olması da hoşuma gitmişti.

Başını iki yana salladı. "Owens bir süre burada görev yaptı. Bana *bodrumda* ne sakladıklarını anlattı." Sesini uğursuzca alçalttı ama yine de ürperdi. "Kahretsin dostum, beni burada bir grup canavarı korumak için tutacak kadar para veremezlerdi."

Omuz silktim. "Hiç mecbur kalmadığımız için şanslıyız sanırım."

Sessizleştik ve tüfeklerimiz hazır bir şekilde binanın içine doğru ilerledik. Charlie'ye baktım ve önden gitmesi için işaret ettim. Gözlerimi görebiliyordu, çünkü ikimiz de buraya gelmeden önce Minnesota'da başlıklarımızı atmıştık. Taktik teçhizatımız bundan çok daha önce, görev beklenenden uzun sürdüğünde ve artık kirli kıyafetler içinde kalmaya dayanamadığımızda gitmek zorunda kalmıştı. Ama kaskları çıkarmıştık.

Çünkü Çorak Topraklar'da bir çift askere rastlayan akıncılar kafataslarına bir kurşun sıkmakta tereddüt etmezlerdi.

Botlarımızı korumuştuk ama askeri başlığım yerine koyu yeşil bir şapka ve yüzümün alt yarısını kaplayan basit siyah bir maske takmıştım. Çorak Topraklar'da hemen herkes maske takardı; yağmacılar kimliklerini ordudan gizlemek için maske takma eğilimindeydi, bu da asker gibi *görünmemek* için maske takmamız gerektiği anlamına geliyordu. Gri, uzun kollu termal üstüm biraz dardı ama idare ederdi. Çantamda birkaç tane yedek vardı. Siyah pantolonum standarttı, zaten askeri kıyafetlerimizin hemen hemen aynısıydı.

Charlie de benim gibi giyinmişti. Neyse ki buraya gelirken hiçbir akıncıya yaklaşmamıştık, çünkü silahlarımızı atmış olamazdık ve belli ki bunlar en üst düzey askeri silahlardı. Yağmacıların burada kullandığı yirmi yıllık paslı kovalara hiç benzemiyorlardı. Bunlardan birinin ateş alıp sizi karnınızdan vurma ihtimali, hedefinizi vurma ihtimaliniz kadar yüksekti.

Charlie bana baktı, gri gözleri her zamanki gibi soğuk ve sakindi. Sessizce iletişim kurmak için birbirimizin gözlerini görmemize gerek yoktu. Bunu on yılı aşkın bir süredir yapıyorduk. Charlie çoğu zaman ne düşündüğümü benden bile önce anlardı.

Biz yavaşça binanın yıkık kalıntılarına doğru adım atarken, tüfeğini kaldırmış ve hazır bir şekilde öne doğru çekti. Bir yerdeki sızıntının yavaşça damlaması dışında tamamen sessizdi. Şarapnel parçaları, beton parçaları ve toz dikkatli adımlarımızın altında usulca çıtırdıyordu.

Duvarlar kurşunların açtığı çukurlarla doluydu. Ve her şeyi kaplayan pul pul, koyu kahverengi sıçramalar - bunlar kesinlikle eski kandı. Hem de çok fazla. İlk insan kalıntısına rastlamamız uzun sürmedi ama bu sadece yarım bir insandı. Bir asker. Daha yakından bakıp diğer yarısının nereye gittiğini anladığımda -kısmen mumyalanmış derideki büyük, sivri ısırık izleri sayesinde- burada neden daha fazla insan kalıntısı olmadığını anladım.

Bir şey onları yemişti.

Yutkundum ama bir şey söylemedim. Zaten Charlie de muhtemelen fark etmişti. Gardımızı indirmeden önce tüm binayı temizlememiz gerekirdi ama burası devasa bir yerdi. Yeraltında derin bir tünel vardı ve canavarları en alt katta tuttuklarını biliyordum.

Oraya gitmeyeceğiz.

Bu kadın boş olduğuna karar verdiğimizde Charlie bana başıyla işaret etti. Silahlarımızı geçici olarak indirdik ama parmaklarımızı tetikte hazır tuttuk. "Tamam, çılgınca bir tahminde bulunacağım ve canavarların *kesinlikle* dışarı çıktığını söyleyeceğim," diye mırıldandı Charlie bana, her ihtimale karşı sesini alçak tutarak.

Başımı salladım. "Görünüşe göre bir katliam olmuş. Aracımızın neden gelmediği anlaşıyor."

"Burayı öylece terk etmiş olmaları biraz garip. Sence de öyle değil mi?" Charlie etrafına bakındı ve gözlerinin tozlu zemine atılmış bir tabancaya takıldığını gördüm. Ezilmişti. Yumruğa benzeyen bir şey tarafından.

Mantıklı bir cevap bulmaya çalıştım ama Charlie haklıydı. Garip bir *durumdu*. Özellikle de canavarları tutmak için kullanılan pahalı hücrelerin olduğu yer burasıyken. Burayı tekrar çalışır hale getirmek istemiyorlar mıydı? "Belki de... burayı bir kenara atıp yeni bir yer kurmak daha kolay ve ucuzdur."

"Evet, belki." Charlie'nin artık nedenleriyle ilgilenmediğini söyleyebilirdim. Etrafımıza baktı, temkinli bir duruşu vardı. Sesini zar zor duyulabilir bir mırıltıya indirdi. "Sanki izleniyor gibiyiz, Hunter."

Bunu ben de hissetmişim, ensem farkındalıkla karıncalanıyordu. "Hadi dışarı çıkalım ve hareket tarzımızı belirleyelim."

Burada çok fazla kapı ve gizli alan vardı - bir şeyin bize saldırması için çok fazla yer. Aynı anda elli yöne bakamazdık ve ikimiz de canavarlarla uğraşırken yapabileceğiniz en büyük hatanın onların insan gibi davranmasını beklemek olduğunu artık çok iyi biliyorduk. Bazı canavarlar şekil değiştirebiliyordu. Bazıları inanılmaz derecede hızlıydı. Bazıları tavana tutunmayı sever, üzerinizde asılı durur, sırtınıza düşmek için uygun anı beklerdi.

Tüfeklerimizi tekrar kaldırdık ve hazır hale getirdik -çünkü üzerimizdeki insanlık dışı gözlerin hissi henüz geçmemişti- hızlı adımlarla ana kapıya doğru yürüdük ve dışarı çıktık. Sert güneş ışığına geri döndüğümüzde Charlie, "Kesinlikle hâlâ içeride bir şey var," diye mırıldandı. Hava kuruydu ve eski çimen gibi kokuyordu.

Başımınla onayladım. Sırtımızı yıkık binanın duvarına vererek ayakta durduk ve gözlerimizi girişe diktik. "İçeride çok fazla insanın hayatta kalmadığına bahse girerim."

Charlie başını salladı, gözleri gergindi. Canavarları kastederek, "Orada kaç kişi tutuyorlardı?" diye sordu ama sonra kendi sorusuna cevap verdi. "Son duyduğumda en az bir düzine vardı." Omuzları sertleşti. "Ordunun yakalayabileceği en güçlü canavarlardan on ikisi bir anda serbest kaldığında etrafta olmak istemezdim."

Tanrım. Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Her yerde yanık izleri de vardı. Kararmış metal, eğrilmiş cam ve ufalanmış ahşap. Bir şeyler de alev almış olmalı.

"Plan nedir?" Charlie bana bakarak ama her ihtimale karşı gözlerini girişten ayırmadan sordu.

Nefes verdim. "Tennessee üssüne gidiyorum sanırım." Sinirli bir ses çıkardım. "Başlığımız hâlâ yanımızda olsaydı en azından telsizle birilerine ulaşmayı deneyebilirdik."

"Daha fazla yürümek," diye inledi Charlie, uzanıp bir elini kısa siyah saçlarında gezdirirken. Tekrar bana baktı. "Bacağın nasıl dostum?"

"Ağrıyor ama iyiyim."

Birkaç yıl önce sol bacağımın alt kısmını kaybetmiştim. Kötü bir canavar ısırgı. Sadece baldır kasımın neredeyse tamamını koparmakla kalmamıştı, aynı zamanda sağlık görevlileri canavarın ısırgınının zehirli mi yoksa bakteri dolu mu olduğunu bilmiyorlardı, bu yüzden kesmenin en güvenli yol olduğuna karar vermişlerdi. En azından ordu yarım yamalak bir protez için ödeme yapmıştı. Yine de Çorak Topraklar'da durmaksızın yürümenin onu kötü etkilemediği anlamına gelmiyordu.

"Buradan uzaklaşalım ve geceyi geçirecek bir yer bulmadan önce gidebildiğimiz kadar uzağa gidelim." Charlie çenesini geldiğimiz yöne doğru salladı. "Hazır mısın?"

Bir kez başımı salladım. İkimiz de binadan uzaklaştık, silahlarımız ve gözlerimiz hâlâ girişte sabitti. Hiçbir şey kımıldamadı. Yıkılmış binanın içinden gelen herhangi bir ses için kulaklarımı zorladım ama ortalık çok sessizdi. Sadece etrafımızdaki kuru otlar hafif bir esintiyle hışırıyordu.

Yerleşkenin etrafında terk edilmiş birkaç askeri kamyon vardı ve sürücü tarafındaki kapısı sökülmiş ve anahtarları hala kontakta olan bir tane bulduk. İkimiz de kayıp kapının etrafındaki boyayı lekeleyen kurumuş kan hakkında yorum yapmadık, tırmanırken Charlie direksiyonun arkasındaydı, böylece bacağımı bir süre dinlendirebildim. Yolcu koltuğuna oturduğumda rahat bir nefes aldım, bacağım saatlerdir protezime sürtünmekten ağrıyordu. Yeni bir protez taktırmamın zamanının geçtiğini biliyordum ama ordunun cömertliği bir yere kadar.

Askeri üssün çevresinden uzaklaşana kadar ikimiz de rahatlamadık. Yakalanan canavarların kaçtıktan sonra ne kadar uzağa gittikleri hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Belki de hâlâ onların bölgesinden geçiyorduk ve onlar da bizi izliyor, arabaya saldırmak için uygun anı bekliyorlardı. Charlie savunmasızdı

Sürücü kapısı yoktu. Bir şey yeterince hızlı hareket ederse onu koltuğundan kolayca çekip alabilirdi ve yeterince hızlı hareket edebilecek pek çok canavar olduğunu çok iyi biliyorduk.

En azından üssü terk ettikten sonra bizi izleyen insanlık dışı gözlerin hissi azalmıştı. Kayıp sürücü kapısı sayesinde içeri dolan rüzgârla konuşmak çok gürültülüydü, bu yüzden uzun süre sessizlik içinde yol aldık. Kamyonun benzini bittiğinde Kentucky'nin en batı ucuna henüz geçmiştik. Bacağı eksik olan ben olmama rağmen Charlie, tüfeğini ve sırt çantasını omzunun üzerinden sallayarak duran araçtan kendini dışarı atarken ölüyormuş gibi inledi.

Ben de aynısını yaptım, başlığımı yeniden ayarladım ve maskemi yüzümün alt yarısına geri taktım. Bacağım daha iyi hissediyordu ama yürümeye başladığımız anda sol dizimin hemen altındaki kütükte donuk, çiğ bir ağrı alevlendi. Bir buz banyosuna ihtiyacı vardı. Burada bunun olma ihtimali çok düşüktü.

"Başka bir araba bulmaya çalışalım mı?" Boş otoyolda ilerlerken Charlie bana sordu.

"Deneyebiliriz." Otoyolun kenarlarına yığılmış, askeriye'nin yollardan kaldırdığı, paslanmış, işe yaramaz bir sürü araba vardı. Burada çalışır durumda bir araba bulma ihtimalimiz çok düşüktü. "Erzak da bulmamız gerek." Hâlâ ordu tarafından verilen protein çubukları ve hidrasyon paketlerinden oluşan iyi bir depomuz vardı ama bunlar sonsuz değildi.

"Arabaya servis mi?" Charlie dirseğiyle beni dürterek alay etti.

Ağzımın bir köşesi kısa bir gülümsemeyle kalktı. Nebraska üssüne doğru yürürken, canavarlar ortaya çıkmadan önce çocukken sadece birkaç yıl yaşayabildiğimiz fast food'u anarak çok uzun zaman geçirmiştik.

"Bir hamburger ve patates kızartmasını geri çevirmezdim." Tüfeğimin kayışını omzumda yeniden ayarladım, kütüğümde oluşmakta olan kabarcığın çiğ sürtünmesini görmezden gelmeye çalıştım. "En son ne zaman işlenmiş et değil de gerçek et yediğimi hatırlamıyorum."

"Ve bir milkshake." Charlie inledi. "Şekeri özledim."

Kısa bir kahkaha attım. "Nükleer bir kıyametten falan sağ çıkabilmesi gereken o şeyler neydi öyle? Görünüşe göre hiç bozulmamışlar." Uzandım ve Charlie'nin ensesini şefkatli bir şekilde avuçladım. "Belki onlardan biraz buluruz."

Sırıttı. "Kahve için kullanılan küçük şeker paketlerinden biriyle yetineceğim bu-" durdu. "Bir şey duydum." O tetikteydi

Hemen, serin gözlerle solumuzdaki ufku taradık.

Tüfeğimi hazırlayarak bakışlarını takip ettim. "Bir şey görüyor musun?"

Charlie başını salladı, keskin gözleri hâlâ bizden birkaç yüz metre ötedeki alçak bir kaya kümesine bakıyordu. Onu izleyerek sessiz kaldım ama arkamızdan hiçbir şeyin yaklaşmadığından emin olmak için gözlerimi hızla etrafımızda gezdirdim.

Tamamen hareketsiz ve sessizdi. Sonunda Charlie nefes verdi ve silahını indirdi. "Belki de sadece bir hayvandı."

"Belki." Yine de onun içgüdülerine güveniyordum. "Tetikte olun. Devam edelim."

Bir saat kadar yürüdükten sonra bir kamyon durağına rastladık ve erzak aramaya başladık. Charlie eski bir sıkma bal şişesi bulup bana bunun hiç bozulmayan tek yiyecek olduğunu söyleyerek şeker ihtiyacını karşılamayı başardı.

Beş saniye sonra bir kısmını doğrudan diline sıkarak bilgi gösterisini daha az etkileyici hale getirdi. "Sen bir hayvansın," dedim ona şefkatle.

Dükkândan çıkıp öğleden sonra güneşine geri döndük, Charlie yürümek zorunda olduğu için homurdanmaya başlamıştı bile. Ona cevap vermeye başlamıştım ki göz ucuyla bir hareket gördüm ve hemen başımı o yöne çevirdim. Az önce çıktığımız dükkânın arkasında bir şeyin gözden kaybolduğunu gördüğüm yere sertçe baktım.

"Charlie," diye mırıldandım ve tüfeğime uzandım.

Az önce hareket gördüğüm yere bakmadım ama Charlie'nin yanımda kendi silahını tuttuğunu biliyordum ve onun emniyeti kapatırken çıkardığı belli belirsiz klik sesi benimkinden hemen sonra geldi. Kamyonu terk ettiğimizden beri bir şeyin bizi takip edip etmediğini merak ettim. Charlie orada bir şey hissetmişti ama o zamandan beri bizi takip eden bir şey hissettiğinden bahsetmemişti. Burada bir sürü canavar vardı, başka bir canavar da olabilirdi. Ya da bir akıncı, gerçi onların yalnız seyahat etmeleri normal değildi.

Binanın arkasından hafif bir tırmalama ve hışırtı sesi geldiğinde ikimiz de nefesimizi tuttuk. Daha önce de birçok kez böyle karşılaşmalar yaşamıştık ve takip edilme ve hazırlıksız yakalanma riskine girmektense doğrudan yüzleşmenin daha iyi olduğunu fark etmiştik. Her zaman alt edemeyeceğimiz kadar güçlü bir canavarla karşı karşıya gelme riskimiz vardı ama şimdiye kadar şanslıydık.

Son zamanlarda işler pek yolunda gitmese de şansımızın hâlâ bizimle olmasını ummak zorundaydım.

İKİNCİ BÖLÜM

Binanın arkasındaki hışırtı daha çılgınca bir hal alınca, yavaş ve temkinli birkaç adım geri çekildik. Her ne ise aceleyle dışarı fırlaması ihtimaline karşı mümkün olduğunca uzaklaşmak daha iyiydi. Pençelerin tuğlalara sürtünmesine benzer bir şey duyabiliyordum, hızlı bir tıklama sesi, sessizlik çökmeden önce, sadece otoyolun asfaltının kenarına bitişik kuru otları hışırdatan esintiyle bozuldu.

Charlie ve ben uzun bir süre hareket etmedik. Arkamızdan hiçbir şeyin yaklaşmadığından emin olmak için geriye baktım ama her şey hareketsiz ve sessizdi.

Tam acaba vahşi bir hayvan mı diye düşünürken Charlie'nin sesi havayı yarararak geldi, keskin ve sertti. "Çatı."

Bakışlarımı ve silahımı hemen yukarı çevirdiğimde uzun, ince bacaklı karanlık bir şeklin bana doğru uçtuğunu gördüm. Charlie'nin tüfeğinden bir el ateş püskürdü, ben yolumdan çekilirken canavarın uzun bacaklarının kafesinden kıl payı kurtuldum ve kamyon durağının ön avlusundaki betona çarptı. Canavardan öfkeli bir çığlık yükseldi ve ön sağ bacağının yanındaki kurşun yarasından yavaşça koyu sarı kan sızdığını görebiliyordum ama bu onu durdurmaya yetmedi.

Bakışlarımı hızla üzerinde gezdirerek bu canavarlardan birini daha önce görüp görmediğimizi anlamaya çalıştım. Dört bacağı karınca bacağı gibiydi, parçalıydı ve sert kıllarla kaplıydı, pürüzsüz yüzeyleri bile kavrayabilen küçük pençelerle son buluyordu. Vücudu uzun ve mısır başağı şeklindeydi, parlak ya da ıslak görünen bir dış iskeletin üzeri aynı koyu renkli kıllarla kaplıydı. Yüzü ön bacaklarının arasında alçaktı, uzun boynu bize hırlarken bir kavis çizerek aşağı doğru eğiliyordu. Gözleri simsiyahtı, dikdörtgen şeklindeydi ve o kadar uzundu ki kafatasının tepesini sarıyordu. Dişleri bir insanınki gibi küttü ama daha kalındı ve geniş ağızını dolduruyordu.

Canavar indiği çömelme yerinden kalkarken, uzun bacakları, dört ayak üzerindeyken bile alçakta duran başının benimkiyle aynı hizada olduğu anlamına geliyordu. Zayıftı ama devasaydı. Ateş etmek için silahımı kaldırmaya başladım ama çok hızlı hareket ediyordu, Charlie bir el daha ateş ederken o güçlü arka bacaklarını kullanarak bana doğru fırladı.

"Sola dön Hunter." Charlie'nin sesi, canavarın ağzından çıkan öfkeli ve ıslak hırıltıların arasından onu duyduğumdan emin olmak için sesini yükseltmek zorunda kalsa da sakindi. Charlie'nin emrini yerine getirdim, yaratık beklenti içinde bana doğru hamle yaptı ama son saniyede sağa daldım. Vücudumu betondan iterken sol bacağım kısa bir süreliğine büküldü ama bu, canavarın uzun, kıllı ön bacaklarından birinin dışarı fırlayıp gömleğimi yakalaması ve öfkeyle çılgık atarken beni daha yakına çekmeye çalışması için yeterliydi.

Charlie bir el daha ateş etti ve bu sefer canavar geri çekilip acı dolu bir hırıltı çıkardı. Bu bana kendi tüfeğimi kaldırıp ateş etmeye başlamam için yeterli zamanı verdi. İkimiz de yaratığa yoğun ateş açtığımızda, yaratık fazla dayanamadı, yere yığılıp hareketsiz kalmadan önce son bir zayıf ses çıkardı.

Ateş etmeyi bıraktığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Bir dakika boyunca hareket etmedikten sonra emniyeti açtık ve tüfeklerimizi sırtımıza geri astık. Kalp atış hızım çoktan yavaşlamıştı, bu işe fazlasıyla alışmıştım; ikimiz de alışmıştık. Kanımda dolaşan adrenalin azalmaya başladığında, karnımda hafif bir sızı hissettim. Aşağı baktım ve gömleğimin kumaşında bir yarık gördüm. Daha iyi görebilmek için tişörtümü yukarı çektim, karın kaslarımdan aşağıya doğru inen ince kırmızı çizgiye baktım ve sabırsız bir ses çıkardım.

Charlie alnındaki teri kolunun tersiyle silerken ona baktı. "Ben antiseptik getireyim."

Neredeyse hiç kanamamış olsa da canavar yaralarını şansa bırakmazdık, özellikle de bacağımdan sonra. Elbette, az önce öldürdüğümüz canavarın zehirli olması ve bu kadar küçük bir sıyrığın bile beni öldürmeye yetmesi ihtimali vardı. Sanırım yakında öğrenecektik.

Boştaki elim otomatik olarak yüzüme doğru kalktı, parmaklarım sol şakağımdan üst dudağıma kadar uzanan uzun yara izinin üzerinde dalgınca gezindi, bir tarafını yukarı çekerek kalıcı küçük bir hırıltı haline getirdi ve çenemde son buldu. Canavarın yüzümü parçalamaya çalışan sivri, iğne keskinliğindeki pençesini hâlâ hissedebiliyordum. Bir başka şanslı kıl payı kurtuluş. Onlardan birkaç tane yemiştım.

Charlie çantasındaki ilk yardım çantasından antiseptiği çıkarıp uzattı. "Teşekkürler." Çabucak yaranın üzerine biraz sürdüm ve tüpü geri verdim. "Sence bizi takip ediyor muydu?" Yıkık gömleği çıkarırken ölü canavara çenemi sallayarak sordum. Onu çantama attım ve temiz bir tane çıkarıp hızla üzerime geçirdim. Öldürmemiz gereken başka bir şeyle karşılaşma ihtimaline karşı çizgi kapalı tutmak daha iyiydi. I

açık yaralara canavar iç organlarını sokmakla ilgilenmiyordu.

Charlie antiseptiği çantasına geri koydu. "Olabilirdi," dedi soruma yanıt olarak. "Yine de burada yaşıyor olma ihtimali var."

Belki de yuvasını bozmuşuzdur ve o da sadece bölgesini savunuyordur diye düşünerek içimde bir huzursuzluk hissettim. Ama artık çok geçti. Hem zaten önce o saldırmıştı. Beni alt etmesine izin verecek değildim. Bunu daha önce de defalarca yaşamıştım, şimdi kafama takmamalıyım. Burada hayat buydu.

Elimin tersini terleyen saç çizgimin üzerinde gezdirebilmek için kısa bir süreliğine kasketimi kaldırmak için uzandım. "Hazır mısınız?" Charlie'ye sordum.

Sertçe nefes verdi ve bir kez başını salladı. "Bu cehennem çukurunda olabileceğim kadar." Otoyolda yürümeye başladığımızda bana alaycı bir sırıtış attı. "Başka bir araba bulacak kadar şanslı olduğumuzu düşünüyor musun?"

Öfkelendim. "Asla bilemezsin. Belki de." Pek olası değil.

"Evet, belki o milkshake'leri servis eden dost bir akıncı kampı buluruz," diye homurdandı Charlie, sırt çantasının kayışlarını sinirli bir şekilde ayarlarken. "Aslında buralarda bir akıncı kampı var," dedi sonra. "Onlarla ilgili raporları gördüm. Gerçekten iğrenç bir grup."

"Öyle mi?"

Charlie başını salladı. "Kendi bölgelerine yakın bir yerde araba kullanan birkaç askeri kaçırdılar. Onlara işkence ettiler ve cesetlerini buradan Indiana'ya giden askeri yol üzerinde asılı bıraktılar."

Dişlerimin arasından alçak sesle ıslık çaldım. "Tetikte olsak iyi olur."

"Dikkatli olacağız." Charlie bana baktı ve maskesinin arkasından sırıttığını görebiliyordum. "Bu bizim ilk rodeomuz değil. Akıncı bölgesinin neye benzediğini biliyoruz."

"Uzun menzilli silahları varsa pek bir şey fark etmez," diye mırıldandım.

Charlie homurdandı. "Uzun menzilli silahlara sahip kaç akıncı kampı biliyorsun?"

Kaşlarımı kaldırarak ona bir bakış attım. "Askerleri kaçırarak kadar büyük taşakları olan kampın, askeri silahları olan kamp olma ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu söyleyebilirim, salak."

"Öyle olsa bile, genellikle büyük cephane stoklarıyla seyahat etmiyoruz. Eğer ellerinde iyi bir silah olsaydı, hemen kullanırlardı."

Charlie tek omzunu silkti. "Ve o kaçırma olayı bir yıl önceydi. Şimdiye kadar yollarına devam etmiş bile olabilirler. Ya da birbirlerini öldürmüşlerdir. Ya da ölmüşlerdir."

"Her iki durumda da hızlı hareket edelim ve gardımızı düşürmeyelim." Charlie'nin bana gözlerini devirdiğini gördüm. "Hadi canım sen de."

Uzandım ve omzunu ittim. "Ve belki daha az dudak, seni küçük pislik." Sırf sinir bozucu olmak için bir elimi siyah saçlarında gezdirdim, Charlie sinirli bir hışımla başını eğdiğinde dudağımı büktüm.

"Ben küçük değilim, ahmak," diye homurdandı ama gülümsüyordu. Bu sataşmanın bir çeşidini sayılamayacak kadar çok kez yaşamıştık. "Senden kısa olan birine öylece küçük diyemezsin. *Herkes* senden kısa, seni dev."

Kıkırdadım. Haklıydı. Charlie kısa boylu değildi, 1.80'in biraz altındaydı. Gerçi ben 65 boyumla normalde herkesten uzun olurdum.

Yürürken rahat bir sessizliğe büründük, ikimiz de çevremize daha fazla odaklandık. Bazı akıncı kampları oldukça huzurluydu. Daha çok yalnız kalmak istiyor gibiydiler, bu yüzden ordunun yolundan uzak duruyorlardı. Yine de bazıları vardı - Charlie'nin bana anlattıklarına bakılırsa, buranın yakınlarındakiler olduğu aşikârdı - insan nezaketine dair tüm iddialardan sıyrılmışlardı. Sürü zihniyeti, Çorak Topraklar'da hayat zaten bu kadar acımasız ve merhametsizken bir çürük elmanın tüm sürüyü kolayca bozabileceği anlamına geliyordu. İnsanların hayvanlardan biraz daha fazlası haline gelmesi için fazla bir şey gerekmiyordu.

Neyse ki sonraki birkaç saat boyunca yürürken hiçbir akıncı izine rastlamadık. Belki de Charlie haklıydı ve bu kamp taşınmıştı ya da hiçbiri kalmamıştı. Biraz erzak aramaya karar verdiğimizde küçük bir kasabanın ana caddesinde yürüyorduk. Yakınlarda bir akıncı kampı varsa, geriye bir şey kalmış olması pek olası değildi, ama yine de bakmaya karar verdik.

Burası terk edilmişti, eski çöpler alçak toz girdapları eşliğinde cadde boyunca sıçırıyordu. Binalar terk edilmiş, pencereleri kırılmış ve kapıları menteşelerinden sarkıyordu. Sokağın en sonunda bir lokanta vardı, bir zamanların neon tabelası tozlu güneşin altında donuk ve hüzünlü görünüyordu. Charlie başını oraya doğru salladı. "Gidip şuna bir bakacağım."

Başımı sallayarak çenemi eğdim. "Eczaneye bakacağım." Belki biraz ağrı kesici kalmıştır. Gündüğüm protezimin içinde, çorabın içinde bile acıyormuş gibi hissediyordum ve karnımdaki sıyrık kaşınıyor, gömleğime sürtünmeme neden oluyordu.

Gün sıcaktı ama eski eczanenin içindeki hava, kırılmış camlar sayesinde serindi. Gölge için minnettardım ve şapkamı çıkarıp

kısa bir süre saç çizgimdeki teri sildikten sonra tekrar giydim. Baskıncılar bu küçük kasabayı kesinlikle bir noktada vurmuştu, çünkü rafların çoğu silinmişti. Bir koridorun sonundaki teşhir ünitesinin arkasına atılmış tek bir paket ibuprofen bulmayı başardım. Çantalarımızda zaten küçük ilk yardım çantalarımız vardı, bu yüzden etrafa bir kez daha üstünkörü baktıktan sonra Charlie'ye lokantada katılmaya karar verdim.

Tozlu sokağa geri adım atmıştım, çantam elimde fermuarını çekerken onun sesini duydum. "Hunter, dikkat etsene!"

Hızlı silah sesleri kalbimin sıkışmasına neden oldu. Sırtımdaki tüfeği almak için çantamı bıraktım, sese doğru döndüğümde küçük, yeşilimsi gri derili bir yaratığın geri uçtuğunu ve göğsündeki kurşun yarısından koyu kan fışkırarak yere düştüğünü gördüm. Ama Charlie'nin etrafını saran yaratıkların sayısı daha fazlaydı, birkaç tanesi Charlie'nin arkasından koşup kollarını yakaladı ve Charlie tekrar ateş edemeden silahını kaptı.

"Charlie," diye bağıarak ona doğru koşmaya başladım. Ama oraya yeterince hızlı varamadım ve yaratık kümesinin Charlie'nin etrafını sarmasını ve onu yakalamasını izlerken dişlerimi sıktım. Onları daha önce hiç görmemiştim; köpekbalığı benzeri dişlerle dolu büyük ağızları, dikenli sırtlarından aşağı sarkacak kadar uzun kulakları ve iki uzun pençeli parmakla biten kolları vardı. Cılız görünüyorlardı ama boyutlarına göre güçlü olmalıydılar. Charlie'nin kaslarının kurtulmak için zorlandığını görebiliyordum ama onların pençelerinden kurtulamıyordum.

Kahretsin. Sayıları çok fazlaydı ve Charlie'ye çok yakınlardı, onları tüfeğimle güvenli bir şekilde avlamaya çalışamazdım. Onun yerine kolayca onu vurabilirdim.

"Kahretsin," diye homurdandım, daha da hızlı hareket etmeye çalışırken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Bacağımdaki acı gitmiş, unutulmuştu, saf kararlılık beni ileriye götürüyordu.

Charlie çırpınıyordu, maskesinin ardındaki yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Bırakın lan beni!" diye bağırdı, sesi sertti. Yaratıkların aslında ona zarar vermediklerini, onu yakaladıklarını görebiliyordum. İçlerinden birkaçı, bitkilerden yapılmış gibi görünen kalın, kaba yontulmuş bir ip çıkarmış, kollarını arkadan sarıyorlardı.

"Charlie," diye bağırdım ve bakışları bana doğru kaydı.

Ama sonra o tanidik gözler açıldı ve başını çalgınca salladığını gördüm. "Hayır, Hunter," diye bağırdı. "Dur, orada-" Yaratıklardan biri boynuna bir ip geçirdi ve boğuk bir sesle sözünü kesti.

İstesem bile duramazdım. Momentum beni ileriye götürüyordu. Bu canavarların Charlie'yi almasına ya da incitmesine izin veremezdim.

Çok yaklaşmıştım. Artık sadece elli metre uzaktaydım. Gözlerimi en iyi arkadaşıma sabitlemiştim, yaratıkların bağları zorla çekmeye başladığını ve Charlie'nin neredeyse ayağını kaybederek tökezlemesine neden olduğunu gördüğümde içimi korku kapladı. Hâlâ başını sallıyor, bana bir şeyler bağıyordu ama artık onu duyamıyordum. Kanım kafamın içinde çarparak her şeyi engelliyordu.

Ona çok yakındım, çok yakın-

Sonra yer ayaklarımın altından kayıp gitti ve ben karanlığın içine daldım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"*Siktir.*"

Alçalırken henüz tutmayı başardığım bir borunun sivri ucuna tutundum, bacaklarım altımda tutunmak için çırpınıyordu. Yerçekimi protezimi çekiştiriyor, kendimi daha da dengesiz hissetmeme neden oluyordu. Düşerken tüfeğimi düşürmüştüm. Altımdaki karanlığın içinde kaybolmuştu ama o anda bunun için endişelenemezdim bile. Daha çok *kendimi* o sonsuz karanlığa gömülmeekten alıkoymakla ilgileniyordum.

Ne oluyor lan? Neden sokakta kocaman bir delik vardı? Burada yuva yapan dev bir kum solucanı mı vardı?

"Charlie," diye bağırdım, sesim panikten sert çıkıyordu. "Charlie!"

Ama cevap vermedi. Kulaklarımdaki kan hücumundan pek bir şey duyamıyordum ama canavarlar gitmiş gibiydi. Charlie'yi de yanlarında götürmüşlerdi.

"*CHARLIE,*" diye bağırdım, yarı onun için endişelendiğimden yarı da çaresizlikten. Çünkü eğer o gitmişse, etrafta bana yardım edecek kimse yoktu.

Ve elim bu borudan kaymaya başlamıştı.

Kalbim hızla çarpıyor, nefes alıp veriyor, maskemi ağzıma bastırıyordum. Düşüşün ne kadar uzun olacağını ya da onu kırmak için uzanabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için aşağıya baktım. Arkamda beliren karanlıktan başka bir şey görünmeyince daha fazla paniklemeye başladım. Vücudum çırpınarak neredeyse parmaklarımın borudan kurtulmasına neden oluyordu, bu yüzden hızla yukarıya, üzerimdeki gün ışığı halkasına baktım ve tutuşumu yeniden sıkılaştırmaya çalıştım. Tamam, aşağı bakmak kötü bir fikirdi.

"Kahretsin," diye nefes aldım, yarı gülüyor yarı hıçkırıyordum. On iki yılımı orduda canavarlarla savaşıarak, on iki yılımı Wastes'ta geçirmiştım ama sonum Kentucky'de lanet olası bir çukurda tek başıma olmuştu.

Botlarımla çukurun kenarına tutunmaya çalıştım ama tutunabilsem bile yukarı tırmanmak için tutunacak hiçbir şey yoktu. Gevşek toprak, bot tabanlarımın altında ufalanarak altımdaki karanlığa düşüyordu. Göğsüm panikle kabarıyordu ve çaresizlik içinde tekrar yüzeye baktığımda görüşümde siyah noktalar belirdi. Bir parçam çoktan

bunun olduğunu fark ettim. Bundan kurtulamayacaktım. Yapabileceğim hiçbir yol yoktu-

Delğin kenarından bakan boynuzlu bir baş belirdi, arkasındaki parlak gökyüzüne karşı bir siluetten başka bir şey değildi. Uzuvarımı rahatlatma ve endişe karışımı bir duygu kapladı.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım. "Yardım edin!" Sesim kısık ve panikten çıldırmış bir şekilde bağırdım, hayatta kalma içgüdüğü bunun açıkça bir canavar olduğu gerçeğini görmezden gelmeye neden oldu ve bu delikten çıkmama yardım etmek daha iyi bir seçenek olmayabilirdi.

Başını eğdi. "Merhaba insan." Sesi o kadar derindi ki beynimin mantıksız kısmı bir an için konuşmaya devam ederse obruğu daha da kötüleştireceğinden endişelendi.

"Lütfen bana yardım edin." Nefesimi sakinleştirmeye, sesimi sabitlemeye çalıştım. "Beni dışarı çıkarabilir misiniz?"

Baş tekrar eğildi. "Çıkmak mı istiyorsun?"

Bu canavar aptal mıydı? "Evet, dışarı çıkmak istiyorum!" Durakladım, çok hızlı nefes alıp veriyordum. "Tabii eğer çıkarsam beni yiyecek ya da başka bir şey yapmayacaksan."

Derin, gürleyen bir kahkaha. "Seni yemek istemiyorum." Canavar durakladı. "Yani..." diye ekledi düşünceli bir sesle. Sanki beni değerlendiriyormuş gibi başını delğin kenarından daha ileriye doğru çevirdiğini gördüm.

Panik içimde alevlendi. "Bak, lütfen, dışarı çıkmam gerek. Yapamam, yapmak zorundayım, arkadaşım-" Telaş içinde gevezelik ediyordum, nabzım boğazımda sertçe atıyordu. Elim kayıyordu. Bu canavar beni öldürmek istiyor olabilirdi ama eğer durum buysa, her iki şekilde de ölüyordum. Ve sonumun zifiri karanlık bir deliğe düşmek olmamasını tercih ederdim. "Lütfen."

Canavar bir an duraksadı, sonra boynuzlarının başını sallarken eğildiğini gördüm. "Tamam. Sana yardım edeceğim."

Baş ortadan kayboldu. Terliyordum, parmaklarımı borunun etrafında sıkırmaya çalışıyordum. Kaydıklarını hissedebiliyordum. Protezim ayak bileğime bağlanmış bir ağırlık gibiydi ve beni çekistiriyordu. Nefesimi sakin ve düzenli tutmaya çalışıyordum ama o canavarın benimle dalga geçip geçmediği ve beni burada bırakıp bırakmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ama sonra paslanmış eski bir boru yanımda sallanmaya başladı. "Tutun," dedi canavar.

Kalbim küt küt atarken kollarımı gerdim ve kendimi hazırladım. Aceleyle, bir elimle tutduğum boruyu bıraktım ve metal uzunluğu yakaladım,

Omuzlarımdaki çığlık atan acıyı görmezden geliyordum. "İşte bu kadar," dedi canavar üstümde, ama başımı kaldırıp onlara bakamadım, sıkı sıkı tutmaya odaklanmışım. "Şimdi diğer elini. Seni yukarı çekeceğim."

Şüpheliydim ama botlarımla bir şeyler alabilirsem, belki birlikte beni yavaşça yukarı çekebilirdik. Cesaretimi toplayarak, kasketimin altında terleyen kafa derimi bıraktım ve boruya tutundum, birkaç santim düştüğümde kalbim korkudan spazm geçirdi. "Ben varım," diye bağırdım, sesim panikten pürüzlüydü.

Bir an sonra, havada süzülerek gün ışığına çıktım ve o delikten inanılmaz bir kolaylıkla çekildim. Panik içinde bacaklarımı çırpınamaya çalışarak yutkundum. Canavar beni bu kadar kolay kaldırdığına göre inanılmaz derecede güçlü olmalıydı. Sadece beni gerçekten yemek istemediklerini ummak zorundaydım. Onlarla savaşp savaşamayacağımı bilmiyordum. Özellikle de silahım olmadan.

Ayaklarımın üzerine çok sert basmışım ve tökezledim, ama kütüğüm protezimin içinde zonklasa da kendimi çabucak toparladım. Sırtım farkındalıkla diken diken oldu ve beni izleyen canavarla yüzleşmek için döndüm. Eski boru yanlarına atılmıştı.

Yutkundum, uzanıp şapkamı aşağı çekmek istedim. Nefes nefese kalmışım ve kalbim hâlâ göğsümde hızla çarpıyordu. "Teşekkürler," demeyi başardım.

Canavar sadece başını salladı. Artık bir taslaktan fazlasını görebildiğim için yaratık erkeğe benziyordu. Birkaç dakika sessizce birbirimizi değerlendirdik. Gözlerinin maskemin üzerinde görünen yara izinin üzerinde gezindiğini görebiliyordum.

Ben de aynısını yaptım. Adam... *iriydi*. Üzerimde yükseliyordu, bu garip bir duyguydu. Alnının üzerinde yükselen kıvrımlı boynuzları da boyunu daha da uzatıyordu. Teni soluk mordu ve dudaklarının arasından görünen bir dişin ipucunu görebiliyordum. Saçları uzun ve dağınıktı. Ayrıca mordu. Koyu mor, tıpkı bir insanınkinden daha büyük olan ve irisleri çok daha büyük olan gözleri gibi, onlara ürkütücü bir görünüm veriyordu.

Boynunda kolyeli bir deri kordon vardı ve dizlerinin hemen altına kadar inen siyah bir etek ile ağır siyah çizmelerden başka bir şey giymemişti. Her santimi kaslıydı, içime bir tedirginlik yerleşirken fark ettim. Eğer bana saldırmaya kalkarsa, hiç şansım olmazdı. Yine de bakışlarımı yakalayan ve tutan şey, bacaklarının arkasında tembelce ileri geri hareket eden uzun kuyruğuydu. Ucu ölümcül ve keskin bir noktaydı. Bir hançer gibi.

Canavar bana bakarken ellerini arkasında kenetlemişti, bu da omuzlarını ve pazularını daha da kaya gibi gösteriyordu. Bu aynı zamanda beni ne kadar az tehdit olarak gördüğünü de gösteriyordu çünkü tüm gövdesini açıkta bırakıyordu. Yerimde durdum, maskemin altında dişlerimi sıktım ve kendimi onun bakışlarını tutmaya zorladım. Bir santim bile tedirginlik, korku ya da zayıflık göstermemek için.

Sonunda canavarın dudakları kıvrıldı. "Bunu buldum." Arkasından çantamı kaldırdı. "Bu senin mi?"

Rahatlama kol ve bacaklarımı güçsüzleştirdi. "Evet, o benim."

Elimi uzattım, ama canavar elimi biraz geriye, ulaşamayacağım bir yere çekti. Bana kaşlarını çatı. "Peki. O delikte ne yapıyordun?"

Donup kaldım, elim hâlâ uzanmıştı. "Orada ne yapıyordum?" İnancsızlıkla papağan gibi tekrarlardım, sabırsızlık ve öfke her türlü korkuyu kovaladı. "Düşüm! O lanet çukurda olmak istememiştin!"

Canavar omuz silkti, kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, çantam bir parmağının ucundan sarkıyordu. "İnsanların yaptığı ya da yapmadığı her şeyi nereden bilebilirim ki? Belki de insanlar deliklerde olmayı seviyordur."

Tamam, burada vakit kaybetmekten bıkmıştım. "Yok," dedim kısaca, öne doğru ilerleyip çantamı ondan kaptım. "Yardımın için teşekkürler." Pislik gibi davrandığımı biliyordum ama bunun için gerçekten zamanım yoktu. Eğer beni öldürmeyecekse, gidiyordum.

"Bir arkadaştan bahsetmiştin." Canavar aniden yanımda belirdi, uzun ve rahat adımlarla bana ayak uyduruyordu. "Neredeler?"

Dişlerimi sıktım. "O kaçırıldı. Bu yüzden, her ne kadar yardımınız için minnettar olsam da, burada durup *sohbet* edemem. Onu bulmam gerekiyor."

Kahretsin, onun o şeyler tarafından bağlanıp götürülmesi düşüncesinden nefret ediyordum. Charlie çok sağlamdı ama böyle bir durumda kim olsa dehşete düşerdi.

"Alındı mı? Kim tarafından?"

Charlie'yi en son gördüğüm yerde durdum. Boğuşmanın tek izi yerdeki sürtünme izleri ve koyu, grimsi yeşil bir kan lekesiydi. Ölü yaratık gitmişti; onu da yanlarında sürüklemişler gibi görünüyordu. Charlie'nin silahını ve çantasını da almışlardı.

"Ne olduklarını bilmiyorum," diye cevap verdim, sesim sabırsız ve biraz da çaresizdi. "Yaklaşık dört ayak boyundaydılar. Grimsi yeşil. Gerçekten uzun kulakları vardı. Garip elleri vardı; sadece iki büyük parmakları ve pençeleri vardı."

"Ah." Canavarın sesi biraz acımasız geliyordu. "Kolebs."

Durdum. "Kolebs?" Sesimdeki paniği engelleyemeyerek yineledim. "Onlar bu muydu? Onlar kötü mü? Kötü mü?"

Orduda görev yaptığım süre boyunca pek çok canavarla karşılaşmışım ve pek çok türü görerek tanıyabiliyordum - en azından ordu tarafından verilen sınıflandırmalara göre. Ama Charlie'yi sürükleyip götüren o şeyleri daha önce ne görmüş ne de duymuştum.

"Pekala." Canavarın sesi biraz tereddütlüydü. "Bu *iyi* değil."

"Ne?" Kendimi biraz baygın hissettim.

"Merak etme, onu yemeyecekler," diye devam etti canavar daha parlak bir sesle, sanki bu en iyi habermiş gibi.

Ona baktım ve tişörtümün üzerinden karnımdaki sıyrığı hafifçe kaşıdım. "Ben... Ben bunu düşünmemiştim bile. Ama teşekkürler."

"Oh. Sadece bu konuda endişeleniyor olabileceğini düşünmüştüm. Bir şeylerin seni yiyip yemeyeceği konusunda endişeli görünüyorsun."

"Ben-" Burnumun kenarını çimdikledim, şimdiden başımın ağrımaya başladığını hissediyordum. "Tamam, bilgi için teşekkürler," demek için kendimi zorladım. "Ve yardım için. Onu hangi yöne götürdüklerini gördün mü?"

"Evet, ama..." Büyük canavar çıplak, soluk mor bir omzunu silkti, kolundaki ve göğsündeki tüm kasların oynamasına neden oldu. "Sana anlatmanın ne kadar iyi olacağını bilmiyorum."

"Peki neden?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Çünkü kolebler çoğunlukla yeraltında, oluşturdukları tünel ağlarında seyahat ederler."

Ona baktım, kaşlarım gözlerimin üzerinde sertçe çatılmıştı. "Yani girişi bulup onları takip edeceğim. Tamam. Sadece söyle bana."

Canavar kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve uzun parmaklarını pazusuna vurarak bir süre sessizce beni değerlendirdi. Tam ağzıma geleni söyleyip bağırmaya başlayacaktım ki, bir karara varmış gibi göründü. "Sana yardım edeceğim."

Ona bakakaldım. "Sen ne?"

Canavar bir kez başını salladı, kollarını açarak yaklaştı. "Arkadaşını geri almana yardım edeceğim."

Kan basıncım tehlikeli seviyelere ulaşıyordu. "Sorduğuma inanmıyorum," diye homurdandım. "Senden onu hangi yöne götürdüklerini söylemeni *istedim*. Hepsi bu kadar. Yani *sadece. Söyle. Söyle.*"

"Sana yardım edersem arkadaşını daha çabuk buluruz, insan. İstediğin bu değil mi?" Bana dişlerini göstererek kurt gibi sırttı. "Burada durup benimle tartışarak zaman kaybediyorsun. Hadi gidelim."

"Zamanımı boşa mı harcıyorum?" Patladım. "Sadece onu hangi yöne götürdüklerini söyle, seni pislik!"

Canavar gr bir kakhaha attı ve elini omzuma vurarak öne doğru çekti. "Gel bakalım. Sana göstereceğim."

Başka bir şey söylemeden çekip gitti. Arkasından bakakaldım, yumruklarım iki yanımda sıkılıydı ve vücudum öfkeyle titriyordu. Yine de durmadığında ya da arkasına bile bakmadığında, onu takip etmem gerektiğini hemen anladım. O şeylerin Charlie'yi hangi yöne götürdüğünü bana söyleyebilecek tek kişi oydu.

Burnumdan sertçe nefes alıyor, peşinden koşarken sakinleşmeye çalışıyordum. Ona yetiştiğimde sırt çantamı öfkeyle omuzlarımdan çekiştiriyor, kollarımdan aşağıya inen keskin acıyla yüzümü buruşturuyordum. En azından düşerken boruya tutunurken bir yerim çıkmamıştı ama sanki bir kasım yırtılmış gibi hissediyordum.

Başımdaki şapkamı yeniden düzelttim. "Bana neden *yardım* ediyorsun?" Kelimeyi alaycı bir şekilde vurguladım, çünkü jüri kesinlikle onun bir yardım mı yoksa lanet olası bir baş belası mı olacağı konusunda hala kararsızdı.

Canavar bana baktı, kaşları atıktı ve iri gözleri kapalıydı, beni bir aşağı bir yukarı szyordu. Bir omzunu silkti. "Görünüşünü beğendim, insan." Bana tekrar sırttı, dişleri parlıyordu.

"*Bu* ne demek oluyor?" *Bana hangi yöne gideceğimi söylemediği* için sinirlenmenin ötesinde tersledim. Charlie'yi bulmam gerekiyordu. Ya ona zarar veriyorlarsa? İşkence ediyorlarsa?

"Tam da bu anlama geliyor." Canavar tekrar omuz silkti ve dişlerini gösteren küçük, eğlenceli bir sırtışla ona baktı. "ok kızgınsın. Eminim arkadaşın için endişeleniyorsundur." Uzandı ve omzumu okşadı. "Merak etme. Onu bulacağız."

"Ya da bana hangi yöne gideceğimi söyle, ben de onu bulayım," diye sıkılmış dişlerimi sıktım. "Her ne yapıyorsan ona geri dönebilirsin."

Tekrar omuz silkti. "zel bir şey yapmıyordum. Sadece yürüyordum. Bu yüzden yardımcı olmaktan mutluluk duyuyorum."

Düşük, titreyen bir nefes verdim. Bu dövüşü kazanamayacaktım. Bunu söyleyebilirim. "Peki," diye çıkmayı başardım. enem titriyordu. "*Yardımanın* için teşekkürler."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bunun saçma, boş ve o anda düşünülmesi gereken en önemsiz şey olduğunu biliyordum... ama bu adamın benden çok daha uzun olduğu gerçeği beni daha da kötü bir ruh haline sokuyordu.

Benden uzun insanlarla tanışmaya alışık değildim. Ama 1.80'e yaklaşmış olmalıydı. Bir de boynuzları vardı, alnının üzerinden yukarı doğru kıvrılıyor ve boyunu daha da uzatıyordu. Her tarafı kocaman olmuştu. Yürürken çıplak göğsüne ve karnına gıpta ile baktım. Lanet olası bir sekiz karnı vardı. Nasıl olmuştu? Her gece binlerce mekik mi çekiyordu? Yoksa onun gibiler doğuştan kaslı ve vücut yağ oranı inanılmaz derecede düşük müydü?

Çok iyi durumdaydım. Vücudumla gurur duyuyordum. Ama bu adamın yanında, yani... O bir üst seviyeydi.

Yürürken canavar bana "Ee, ne yapıyordun?" diye sordu. Nereye gittiğimizi bildiğine güvenmek zorundaydım çünkü o canavarların Charlie'yi bu yoldan götürdüğüne dair hiçbir belirti göremiyordum. "Arkadaşın kaçırıldığında mı?"

"Tennessee'ye gidiyorduk." Sırt çantamın kayışını yeniden ayarladım, tüfeğimi kaybettiğim için hayıflanıyordum. Hemen başka bir silah bulmalıydım. "O şeyler ortaya çıktı ve Charlie'yi yakaladı. Onu almak için koşarken, ben..." Yüzümün kızardığını hissettim, "Obruğu fark etmedim ve içine düştüm."

Canavar kıkırdadı. "En azından reflekslerin hızlı. O boruyu yakalamayı başardın."

"Sanırım. Ama silahımı kaybettim." Başımı salladım, dalgınca karnımdaki kesiği gömleğimin üzerinden izledim. "O kolebleri yakalamadan önce başka bir şey bulmamız gerek."

Canavar umursamazca bir omzunu silkti. Cüssesine ve biz yürürken durgun bir şekilde arkasında sallanan kuyruğunun sivri ucuna bakılırsa, muhtemelen silaha pek ihtiyacı yoktu. "Eminim bir tanesine rastlayacağız."

Ona baktım. Evet, tabii. Tabii ki. *İnsanlar bu canavar istilasına uğramış cehennem çukurunda her zaman yedek silahlar bırakır*, demek istedim. Yine de dilimi ısırdım. Bu canavarın yemi yutmadığını fark etmeye başlamıştım bile. O da karşılık vermedi, bu da beni daha çok sinirlendirdi. Charlie ve ben

en iyi arkadaşlık ama ikimiz de asabiydik. Yıllar boyunca ne zaman kavga etsek, birbirimize bağırıp çağırır, tüm öfkemizi boşaltır ve beş dakika sonra unuturduk.

Bu adam çileden *çıkaracak* kadar sakindi.

"Başka bir silah bulursam şanslı sayılırım," dedim onun yerine, sinirli bir sesle.

Canavar yine omuz silkti ve tansiyonumu yükseltti. "Burada her türlü şeyi bulabilirsin."

Alaycı tepkimi bastırmak için dişlerimi sıktım.

"Çorak Topraklar'a geleli çok olmadı mı?" diye sordu canavar bana. "On iki yıldır buradayım."

Canavar başını sallayarak bana baktı. "Evet, o insan şehirlerinden birinde pek de rahat oturmadığınızı görebiliyorum."

Yüzümü buruşturdum. Kaçana kadar sekiz yıl boyunca doğu kıyısındaki şehirlerden birinde yaşamış, on sekizinci yaş günümde askere yazılmışım. Oralarda kimsenin *rahat* yüzü görmediğini biliyordum. Kendilerine has bir cehennem gibiydiler.

Canavarın sözleri daha da derinleşti ve ona kırgın bir bakış fırlattım ama hiçbir şey söylemedim, içimi bir utanç dalgası kapladı. Elimi uzatıp yüzümdeki yara izini takip etme isteğime direndim.

Büyük canavar çok mu anlayışlıydı, yoksa sözlerinin kulağa nasıl geldiğini yeni mi fark etmişti bilmiyorum, çünkü tekrar konuştu. "Demek istediğim, burada kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyorsun. Merak etme, insan." Bana geniş, dişli bir sırıtış fırlattı. "Bence çok güzelsin."

Yüzüm kızardı ama gözlerimi devirdim ve onun kışkırtmalarına boyun eğmeyerek cevap olarak kayıtsız bir homurtu çıkardım. Maskem sayesinde yüzümü doğru düzgün görmemişti bile.

Canavar tekrar bana baktı ve iri gözlerinin beni tepeden tırnağa süzdüğünü hissettiğimde omuzlarım kaskatı kesildi. Topallamamı en aza indirmeye çalıştım, bacağımdaki acı her adımda daha da artarken çenem titriyordu. "Adın ne senin, insan?"

Bir an kararsızlık yaşadım. Bir canavara kendimle ilgili herhangi bir bilgi vermek yanlış geliyordu. Ama... kahretsin, Charlie'yi bulmama 'yardım' ediyordu. Ve sanırım bir şey olursa birbirimizi uyarmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

"Hunter," diye homurdandım, beyzbol şapkamın yakasını alnıma doğru indirdim.

"Avcı," diye tekrarladı canavar, sonra kıkırdadı. "Sana uyuyor. Tanıdığım diğer insanlardan daha çok bir avcıya benziyorsun. İyi anlamda."

Buna alınmamaya karar verdim. "Peki ya sen?" diye sordum huysuzca, gerçekten bilmek istediğimden nefret ederek.

"Benim adım Edin," dedi bana, sanki etkilenmem gerekiyormuş gibi buyurgan bir ses tonuyla.

Ona kaşlarımı çattım. "Tamam o zaman."

Hâlâ yürüyorduk. Kaleb tünel ağının bu girişi ne kadar uzaktaydı? Ve Edin onu nerede bulacağını nasıl biliyordu?

"Kesinlikle doğru yoldayız, değil mi?" Sesimdeki endişeyi engelleyemeyerek sordum.

Edin eğlenerek homurdandı. "Evet. Güven bana, insan."

Bunun olma ihtimali çok düşüktü. Eğer o tünellere girersek ve hangi yöne gitmem gerektiği belli olursa, ilk fırsatta onu atlatacaktım.

O zamana kadar, beni kandırmadığını ummak zorundaydım. Beni gerçekten Charlie'yi bulabileceğim bir yere götürüyordu. O tuhaf küçük yaratıkların Charlie'yi bağlayıp götürdüklerini düşününce içim sıkıştı. Ondan ne istiyorlardı? Ne yapacaklardı? Edin onu yemeyeceklerini söylemişti ama bundan nasıl emin olabilirdi ki?

"O şeyler," diye başladım, "Charlie'yi aldı. Sen dedin ki..." Yutkundum ve midemden gelen bulantı dalgasını görmezden gelmeye çalıştım. "Onu yemeyeceklerini söylemiştin. Bu... Emin misin?"

Edin başını salladı. "Kolebler et yemez."

Rahatlama bir an için bacaklarımı güçsüzleştirdi ama bu sadece daha fazla soruyu gündeme getirdi. "O zaman onu neden götürdüler?"

Edin bana baktı, iri gözlerinde tedirginlik vardı. "Şey, onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama biraz ilkel olduklarını biliyorum. Kolebler dünyamızdaki bir yere yaptıkları hac yolculuğu ile tanınırlar, burada kabileler en iyi kurbanları sunarak birbirlerini geçmeye çalışırlar."

Nefesim kesildi ve öksürüğe boğuldum. "*Kurbanlar mı?*"

Edin başını salladı, dudakları sert bir çizgi halindeydi. "Evet. Onlara bol hasat ve bol yavru getirmesi umuduyla yaratıkları toplayıp tanrılarına kurban ediyorlar." Tekrar bana baktı, gözleri ciddiydi. "Merak etme. Onlar gözyaşına ulaşmadan çok önce onu yakalayacağız."

"Gözyaşı mı?" Panik boğazımı tırmalayarak yankıladım.

"Dünyalarımız arasında. Onu hac için geri götürüyorlarsa, önce oraya varmaları biraz zaman alacaktır."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Zamanımız vardı ve Charlie yenme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Yine de onun için duyduğum endişe, yürürken sessiz ve düşünceli olmamı sağlıyordu; vücudum bastırılmış enerjiyle ve onu geri getirmek için yeterince şey yapmadığım hissiyle gerginleşmişti.

Dikkatimi dağıtmam gerekiyordu yoksa kafam patlayacaktı. *Onu geri getireceğim ya da denerken öleceğim*, dedim kendi kendime. Sertçe nefes verdim ve şapkamı yeniden ayarlamak için uzandım, kendimi kendi kafamdan çıkarmaya çalışmak için çevremize odaklandım.

Canavar yanımda sessizdi ve içten içe çıldırdığımı anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Yürürken ona baktım, uzun boynuzlarını inceledim. O ölümcül kuyruğuna. Aklıma bir anı geldi ve daha konuşmaya karar vermeden, "Adının Edin olması biraz ironik." diye ağzımdan kaçırđım.

Tek kaşını kaldırarak sorgulayan bir bakışla bana döndüğünde, açıkladım. "Tıpkı ben çocukken büyükannemin sahip olduğu şu tuhaf eski kitaptaki şeytana benziyorsun. Yatmadan önce dua etmemi sağlamak için bana okurdu. Kitapta ona 'Yaşlı Tırmık' diyorlardı. Yani şeytan."

Edin homurdandı. "Bana Edin denmesi neden ironik olsun ki? Bu şeytana benzediğim için mi?"

Muhtemelen bizim dinlerimiz hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ettim. "İncil'de, bu dini metinde, ilk insanların yaşadığı Cennet Bahçesi vardır. Orası bir cennetti. Şeytan, insanları baştan çıkaran kötü adamdı, bu yüzden cennetten kovuldular."

Edin kıkırdadı. "Bana benziyor." Bana kurt gibi sıırttı.

Midemdeki garip huzursuzluğu görmezden geldim ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım ama bir şey söylemedim. Yürümeye devam ettik ve sonunda Edin tekrar konuştu. "İşe yaradı mı?"

"Ne?"

"Sana dua ettirdi mi?"

Karın kaşlarımı kaşıyarak homurdandım. "Hayır." Ona baktım, yürürken kaslı kollarını esnetmesi bir an için dikkatimi dağıttı. Bir insan nasıl bu kadar kaslı olabilir? Egzersiz sırlarını benimle paylaşır mıydı? "Ve sonra tüm canavarlar yine de geldi ve dua etmek daha da işe yaramaz hissettirdi. En azından benim için. Bazı insanlar bunun bir sınav olduğunu söyleyerek diğer yöne gitti. Kıyamet."

Edin umursamaz bir el salladı. "Sadece keşfetmek isteyen meraklı yaratıklar. Arkasında daha büyük bir anlam yok."

Ona baktım, neredeyse kendi ayaklarıma takılacaktım. Son on yıldır ordu tarafından bana canavarların insanlığı yok etmeye ve yönetimi ele geçirmeye çalıştıkları telkin edilmişti. Sadece ordunun Wastes'taki çabaları onları kıyı şehirlerini koruyacak kadar geri püskürtmüştü.

Edin gerçekten de canavarların aslında sadece... heyecanlı turistler olduğunu mu söylüyordu? "Ciddi misin sen?"

Edin bana baktı, iri gözleri güneşin altında ürkütücü bir şekilde parlıyordu. "Evet. Neden yalan söyleyeyim ki? Bizim dünyamızla sizinki arasındaki yırtık büyüdü ve hepimizi içeri aldı." Omuz silkti. "Belli ki zarar vermek ve öldürmek isteyenler var. Tıpkı bunu isteyen insanlar olduğu gibi. Yine de çoğumuz için burası sadece... dolaşmak için yeni bir yer. Hepsi bu."

Mizahtan yoksun bir ses çıkardım. "Hepsi bu," diye yineledim acı acı. "Canavarlar hepimizi evlerimizden kovdu. Canavarlar bizi insan sayısı için çok küçük olan sıkışık şehirlerde yoksulluk ve pislik içinde yaşamaya zorladı. Sırf siz *keşfedebilesiniz* diye mi?" Ses tonumdaki öfkeyi engelleyemedim.

Edin sert gözlerle bana baktı. "*Canavarlar*, eğer bu kadar genel olmakta ısrar ediyorsan, bunların hiçbirini yapmadılar, insan. Senin ordun yaptı."

Öfkeyle kızardım. "Ordu-"

"-*Bize* saldırmaya başlayan oydu," diye araya girdi. "Hepimize. Ayrım gözetmeksizin. Buraya gelen bazı *canavar* türleri var ki hiçbir canlıya zarar vermezler. Yine de bunun bir önemi yoktu, çünkü farklı görünüyorlardı."

Dürüst olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yoktu ve bu beni daha da sinirlendirdi. "İnsanları öldürmek isteyen bir sürü canavar var. İnsanları *yiyen*. Onlarla tanıştım." Durdum, maskemi indirdim ve yara izimi gösterdim. "Onlara *çok yaklaştım*."

Edin de durdu. İri gözleri yara izimin üzerinde gezindi ve ilk kez hepsini gördü. Bakışları üst dudağımın sol köşesini kalıcı bir hırıltıya dönüştüren yara izine takıldı ve yüzüm daha da kızardı. Bu konuda her zaman özellikle utangaç olmuştum. Diğer insanlardan daha *yırtıcı* görüldüğümle ilgili daha önceki sözlerini hatırladım. Kesinlikle öyle görünüyordum.

Özür dileyici ya da yumuşak bir şeyler söylemesini beklemiyordum. Zaten söylemesini de *istemezdim*. Yine de söylediği şey beni şaşırtmıştı. "Sen

zor." Sesinde bir parça hayranlık vardı.

Nedense göğsümü kabartmak istedim. Kendimi tuttum. "Ya da aptal."

Edin kıkırdadı. "Belki."

Başımı sallayıp maskemi geri çekmeden önce bir süre sessizce birbirimize baktık. "Yola devam etmeliyiz." Charlie'nin bana ihtiyacı vardı. Onu geri getirmem için bana güveniyordu. "Tünel girişine yaklaştık mı?"

"Evet."

Edin tekrar yanıma düştü. Topallamam daha da kötüleşiyor, güdüğüm ağrıyordu. Bunu ve düşerken boruya tutunduğumda bir yerimi kırdığım için boynumdan aşağıya ve sıkı omuzlarıma doğru yayılan bıçak gibi ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım. "Nerede olduğunu nereden biliyorsun ki?" diye sordum.

Büyük canavar kıkırdadı. "Kokularını alabiliyorum."

Burnumu kırıştırdım ve ona baktım. "Ciddi misin?"

Başını salladı.

"Nasıl... kokuyorlar?"

Edin büyük bir omzunu silkti. "Toprak ve kökler ve... onlara özgü çürümüş tatlı bir koku."

"Doğru."

"Mükemmel duyularım var," dedi bana, sanki ona inanmadığımı düşünmüş gibi bir kibirle. "Bu *senin* için büyük şans, insan, çünkü bu yüzden *senin* o çukurda olduğunu fark edebildim. Neredeyse yanından geçip gidiyordum."

Öfkeyle kaşlarını çatıttım. "Yapmadığını hiç söylemedim. Aferin sana. Ve evet, doğaüstü hislerin için sana minnettarım." Ses tonumdaki alaycı ısırtığı tam olarak tutamadım.

"Öyle *olmalısın*," diye tekrar söylendi. "Çünkü çukurlara balıklama atlayan pek fazla insana rastlamıyorum-"

"Anlıyorum," diye ısırdım, yüzüm maskemin arkasında kızarmıştı. "Arkadaşımın *canavarlar tarafından kaçırılması* biraz dikkatimi dağıttı."

Küçük bir homurtu sesi çıkardı. "Hala."

Kan basıncım yeniden yükseliyordu. Bu canavar beni yirmi yıl yaşlandıracaktı, Tanrı'ya yemin ettim. Charlie'yi kurtarmadan önce kalp krizi geçirirsem, son nefesimi bu sinir bozucu, zorba mor adamı bir şekilde kendimle birlikte aşağı çekmek için kullanacaktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"İşte." Edin durdu.

Etrafımıza bakmadan önce bir süre ona baktım. Etrafımıza. Hiçbir şeye.

Sadece hafif bir esintinin çimenleri hışırdatmasıyla bozulan uzun bir sessizlik anı oldu. Sonra alnımdaki damarlar zonklayarak, "Burada hiçbir şey yok," dedim.

Otoyolun kenarında duruyorduk, iki yanımızda uzanan tarlalardan başka bir şey yoktu. Sessizdi ve bu canavarın beni *boş* bir *tarlaya* yürümek zorunda bıraktığı gerçeğinden dolayı öfkeyle titremiyor olsaydım huzurlu olurdu.

Edin sadece kıkırdadı ve ellerimi sıkarak yumruk yapmama neden oldu. Çenesine yumruk atarsam ne yapacağını merak ediyordum. "Var," dedi. "Sadece göremiyorsun."

Fokur fokur kaynıyordum. "Göster o zaman," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, sesim kısık ve öfkeden titremeye yakındı. Eğer bu herif beni yanlış yola sürüklemiş ve Charlie'yi bulma şansımı kaybetmeme neden olmuşsa, ben-

"İşte." Çömeldi ve otoyolun kenarına çarpan çimlere uzandı. Bir şekilde parmaklarını otların altına soktu, sanki bir kilimmiş gibi. Sonra onu geri sıyırdı.

Asfaltın kenarına sıkıştırdığı bir metre genişliğindeki deliğe bakarken gözlerimin yuvalarından fırladığını hissedebiliyordum. "Bunun orada olduğunu nereden biliyordun?"

"Sana söyledim, kokularını alabiliyorum." Edin ayağa kalktı ve ellerinin tozunu aldı. "Burası leş gibi kokuyor. Ayrıca, bariz işaretler var." Tarlaya ve yola doğru buyurgan bir el salladı.

Tekrar baktım. Belirgin bir işaret yoktu.

Her neyse. "Hadi gidelim." Deliğe bakmak için çömeldim. Bir rampa gibi hafif bir açıyla alçalıyordu. Tünelin tamamının sadece bir metre yüksekliğinde olmamasını umuyordum ama sürünmek en azından kütüğümü rahatlatacaktı.

Büyük, sıcak bir el omzumu kavradığında sıçradım. Çenem sıkıştı, tüm vücudum canavarın bana ilk kez dokunduğunun acıyla farkına vardı. Ensem farkındalıkla karıncalandı, parmaklarım seğirdi. Yarıcı

Canavarlar söz konusu olduğunda kendimi eğittiğim içgüdü. Diğer yarısı... sadece garipti.

Edin bana "Önce ben gideceğim," dedi.

Dişlerimi sıktım, aklıma önce kendisinin gitmesi gerektiğini düşünmesi için birkaç olası neden geldi. Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyordu? İnsanların çok narin olduğunu mu? Sırf laf olsun diye karşılık vermek istedim ama bunun Charlie'ye bir faydası olmayacaktı.

"Tamam." Ayağa kalktım ve bir adım geri attım.

Edin kısa bir an için benim onayıma şaşırmış gibi baktı. Sonra çukura düştü, çömeldi ve içeri girmek için başını eğdi. Boynuzları hâlâ tepeyi kazıyor, toprak gevşeyip aşağıya yağıyordu.

Birkaç dakika sonra hafif bir gümbürtü duydum. "Pekâlâ." Edin'in inanılmaz derinlikteki sesi delikten gürleyerek yükseldi. "Aşağı gel."

Tekrar çömeldim ve aşağı atlamak için deliğin kenarını kavradım. "Bana yol boyunca bu kadar küçük olmadığını söyle." Şimdi içindeydim ve kendimi hafif klostrofobik hissediyordum. Nemli toprak kokusu burnuma doldu. Nahoş sayılmazdı ama tiksindirici ve çok sıcaktı.

Edin kıkırdadı. "Neyse ki hayır. Benim için yeterince uzun, bu yüzden iyi olacaksın."

Doğru, çünkü o tam bir devdi. Sırt çantamın altımdaki zeminde sürüklendiğini hissederek yamaçtan aşağı sallandım. Ayaklarım aniden yere indiğinde, altlarında hiçbir şey yoktu, Edin konuştu. "Sorun yok. Küçük bir düşüş. Ayaklarının üzerine ineceksin."

Ona güvenmek zorundaydım. Düşmekten başka çarem kalmayana kadar dikkatlice biraz daha aşağı kaydım. Yalan söylemiyordu. Botlarım yumuşak ama yoğun toprağa çarpmadan önce sadece bir saniyeliğine havadaydım. Protezin bacağıma çarpmasıyla sol uyluğuma yayılan acıyla irkildim. Bacağım bir saniyeliğine büküldü ama onu tekrar sertleştirmeyi başardım.

Burası karanlıktı. Besbelli. Ama bunu daha önce düşünmemiştim bile, Charlie'nin peşinden gitmek için çok heyecanlı ve sabırsızdım. Silahım bile yoktu.

Edin'in gece görüşü olup olmadığını merak ettim. "Hiçbir şey göremiyorum," dedim, parmak ucumu karın kaslarımdaki ince kesiğe endişeyle sürterek.

"Ah. Evet." Ağır botların yumuşak zemine battığını duydum. Bir an sonra sol tarafımda yumuşak pembe bir ışık parladı. Gözlerimi kırıştırdım ve gözlerimin alışmasını bekledim. Alıştıklarında, Edin'in şuna benzeyen bir şeyin yanında durduğunu görebiliyordum.

Mantarlar. Küçük parlayan mantar kümeleri tünelin duvarlarını süslüyordu.

"Ne oluyor be?" Onlara yaklaşıp mırıldandım.

Edin onlara başını salladı. "Koleblerin beslenmesinin büyük kısmı. Ama onları tünellerinde ışık için de kullanırlar."

"Yani... buralı değiller mi?" Daha yakından bakarak sordum. Yaydıkları ışık belli belirsiz titreşiyordu ve yakından bakınca mantar kapaklarının pürüzsüz yüzeylerinin her yerinde küçük kılcal damarlara benzeyen şeyleri görebiliyordum. Topraktan dışarı doğru kıvrılan sapları da parlıyordu ama biraz daha koyu bir renkteydi; daha az parlaktı. Bir tanesine dokunmak istedim ama cesaret edemedim.

"Hayır, buradan değil. Kolebler sporları buraya getirip burada yetiştirmeye başlamış olmalılar."

"Peki sen nasıl..." Parmaklarımı onlara doğru salladım. "Onları aydınlatmak için mi?"

Edin kıkırdadı. "Yakınlardaki hareketler ışıldamayı tetikliyor. Biz ilerlerken tüneli aydınlatacaklar."

"Huh." Arkama yaslandım. "Bu çılgınca." Sonra Edin'e baktım ve derin bir nefes aldım. "Yani... bana tünel girişini gösterdiğin için teşekkürler. Muhtemelen buradan devam edebilirim."

Edin bana kara bir kaş kaldırdı. "Yapabilir misin?" Ellerimi yumruk yaptım ve çenemi kaldırdım. "Evet."

Canavar kollarını kavuşturup bana bakarak büyük bir gösteri yaptı. "Silahsız mı?"

Kızarmış yanaklarımın maskemde saklı olmasına sevinmişim. Şapkamın yakasını aşağı doğru çektim. "Evet. İyi olacağım." Sesim aşırı savunmacıydı.

Edin zaten sinir bozucu bulduğum o küçük homurdanma sesini çıkardı. "Mm." Bana kara kaşlarını çattı, sonra mantarların pembe ışıltısında parlayan o iri, ürkütücü gözlerini yavaşça tünele doğru çevirdi. "Peki... arkadaşını ne tarafa götürdüler?"

Donakaldım, sonra ilk kez etrafımıza baktım. Hâlâ zar zor görebiliyordum - mantarlar o kadar fazla ışık yaymıyordu - ama tünelin iki yöne doğru uzandığını görebiliyordum.

Dişlerimi sıktım. "Peki," diye başladım, aralarında konuşarak, "neden bana doğru yönü göstermiyorsun, sonra da hayatına geri dönebilirsin."

Edin gözlerini devirdi, bu da beni öfkeyle titretti. "Burada bensiz uzun süre dayanamazsın, insan. Tartışarak yine zaman kaybediyorsun."

Hadi gidelim."

Her tarafım kaskatı kesildi. "On iki yıl boyunca burada canavarlarla savaşmayı gayet iyi başardım, pislik herif, o yüzden-"

"Gah, her zaman çok sinirlisin!" Edin bana bir el salladı ve sağ tarafımdaki tünele doğru ilerleyerek yanımdan geçti. Yanında durduğu mantarların ışığı söndü, ancak bir saniye sonra başka bir set parıldadı. "Benimle didişerek harcadığın her dakika, arkadaşından bir dakika daha uzaklaşmak demek. Bizden çok daha hızlı seyahat ediyorlar."

Bu adam yakında bana kesinlikle bir kalp krizi geçirtecekti. Yüzüm kıpkırmızı, yumruklarım sıkılı, tünelin karanlığında kaybolmadan önce peşinden gittim. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence sen lanet olası bir pisliksin," dedim ona. Gözbebeklerimin arkasında zaten baskı yapan baş ağrısı keskinleşti.

Edin sadece güldü, bu da beni daha da sinirlendirdi. "Sana yardım ettiğim için mi?"

Beynimin derin ve mantıklı bir kısmı bana hıyarlık ettiğimi söyledi. Aslında götlük yapmıyordu. Hem de hiç. Bana yardım ediyordu. Ama nedense, bu büyük mor canavarın yaptığı ya da söylediği her şeye aşırı tepki veriyordum ve nedenini bilmiyordum. Onunla ilgili bir şey içimi kemiriyordu. İçimdeki bir şeyi çarpıtiyordu.

Charlie'nin bu şeylere kendini kaptırmasına izin vermenin yarattığı öfke, stres ve suçluluk duygusu diğer her şeyin önüne geçiyordu ve kendimi tünediğim öfkeli çıkıntıdan aşağı indiremiyordum.

"Yardım edip etmediğin konusunda jüri karar verecek," diye terslendim ama içimdeki suçluluk duygusu göğsümün bir anlığına sıkışmasına neden oldu.

Edin sadece kıkırdadı ve omzunun üzerinden bana baktı. Gözleri pembe ışıltıyla parlıyordu ve ortamdaki tuhaf ışık uzun, koyu mor saçlarının dalgaları üzerinde dans ediyor, saçlarını bir yağ tabakası gibi çok renkli gösteriyordu. "Her zaman bu kadar öfkeli olmak sağlığın için iyi olamaz, insan."

Burnumdan derin, ürpertici bir nefes aldım. İçeri, sonra dışarı. Yavaşça. Sonra tekrar. Boynum ve omuzlarım o kadar gergindi ki sanki bir şeyler patlayacakmış gibi hissediyordum. Bacağım zonkluyordu. Yakında üzerine fazla ağırlık veremeyeceğimi söyleyebilirdim.

Dişlerimi sıktım ve hepsini görmezden geldim. "Yürümeye devam edelim, tamam mı?" Omuzlarımın kambur durmasına neden olan zonklayıcı gerginliği hafifletmeye çalışarak boynumu iki yana doğru uzattım. "Ve sessiz ol ki bir şey kaçırmayalım."

Önümdeki tünelden aşağıya doğru ilerlerken Edin'in gözlerini devirdiğini duyabiliyordum, boynuzları arada bir tavana sürtünüyordu. "Peki."

Sinirli bir şekilde sallanan kuyruğuna baktım, hançere benzeyen ucu tehlikeli bir şekilde bana yaklaşıyordu. Bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını anlayamıyordum ve gözlerimi şüpheyile geniş, çıplak sırtına diktim. "Kuyruğuna dikkat et."

ALTINCI BÖLÜM

Toprak kokan karanlık tünellerde saatlerce yürümüşüz gibi geldi, mantarlar yolumuzu aydınlatmak için pembe renkte parlıyor ve biz geçtikçe tekrar sönüyordu. Ama bu hiç zaman almamış da olabilirdi-şu anda her şey benim için yavaş ilerliyordu, çünkü acı çekiyordum.

Kollarım ve omuzlarım düşerken boruyu tutmanın verdiği sarsıcı acı yüzünden çılgık atıyordu. Başım çatlayacak gibiydi. Sol bacağıma zar zor ağırlık verebiliyordum. Kütüğümde ciddi bir su toplaması olacağını biliyordum ve sonunda durmak zorunda kaldığımızda bununla uğraşmak için sabırsızlanıyordum. Ama durmaya niyetim yoktu. Charlie'yi kaçıran koleblardan hiçbir iz görmemiştik. Bu garip sessiz tünellerde hiçbir şey *duymamıştık* bile. Sanki toprak her şeyi boğuyor gibiydi, ta ki sessizliğin kulak zarıma yaptığı baskıyı hissedene kadar.

"Nasıl bizden bu kadar ileride olabilirler?" Sonunda sesimdeki çaresizliği engelleyemeyerek "Nasıl bu kadar ileride olabilirler?" dedim. Bedenim beni yarı yolda bırakıyordu ama duramıyordum. Charlie o yaratıklarla sıkışıp kalmışken *dinlenemezdim*. Ona ne yapıyorlardı?

"Hızlı hareket ediyorlar ve bu tünelleri benden daha iyi biliyorlar," dedi Edin, derin sesi o kadar gürültülüydü ki tınısından yere küçük bir toprak telaşının düştüğüne yemin edebilirdim. "Daha yavaş hareket etmeliyiz ki kokularını burnumda tutabileyim."

"Peki onlara nasıl *yetiyeceğiz*?" Endişeyle sordum. Öfke beni terk etmişti. Bu öfke seviyesini bu kadar uzun süre koruyamayacak kadar bitkin ve acı içindeydim. Vücudumun her parçası gerginlikten düğümlenmiş gibi hissediyordum.

"Yapacağız," diye homurdandı Edin. Sonra bana döndü ve arkasında topallayarak yürüyen benim üzgün halimi görünce iri gözlerinin biraz yumuşadığını gördüm. "Merak etme, insan. Arkadaşını geri getireceğiz." Başını eğdi ve bir an sonra durup bana döndü. "Sorun nedir?"

"Ha?" Ben de durduğumda titrediğimi fark ettim. Ağzım kurumuştı ve kafatasımdaki zonklamanın yanı sıra, gözbebeklerimi her hareket ettirdiğimde arkasından fırlayan keskin bir ağrı vardı. Hatırlayamıyordum

En son içki içtiğimde sırt çantamı silktim ve titreyen parmaklarımla fermuarını açtım.

Edin bir adım daha yaklaştı. "Görünüşün... Yaralı mısın?" Bana baktı, sol bacağıma odaklandı. Ayakta durup mataramdaki ılık suyu yudumlarken üzerine ağırlık veremiyordum. "Bacağın acıyor mu?"

Nefes nefese şişeyi çektim. "Yara falan yok, eğer kastettiğiniz buysa."

Edin başını eğdi. "Ama... acıyor mu?"

Şişemi çantama geri koyarken çenem sıkıştı. "Sadece protezim. Sürtünüyor." Bir elimle yüzümü sildim. "Üzerinde bu kadar çok yürümemeliyim."

"Neyiniz? Proh-thetic nedir?"

"Protez." Pes ettim ve toprak duvara yaslanabilmek için tünelin kenarına doğru topalladım. Bacağımın üzerinde saatlerce yürümenin verdiği efordan dolayı her tarafım ter içindeydi. İnleyerek aşağı uzandım ve sol pantolonumun paçasını yukarı çektim, böylece Edin sahte metal bacağın sol dizimin altındaki güdükle birleştiği yeri görebiliyordu. "Canavar birkaç yıl önce beni ele geçirdi. Kesmek zorunda kaldım."

Edin bacağıma baktı. "İnsanlar kaybolan uzuvlarını yeniden yetiştiremez," dedi.

Ona kaşlarımı çattım. Şakağıma bir acı saplandı. "Farkındayım."

Sonunda gözlerini tekrar yüzüme dikti ve ben de pantolonumun paçasının protezin üzerinden düşmesine izin vererek doğruldum. Bir süre sessizce bana baktı. "Gençken bir bacağım bir karık tarafından koparılmıştı," dedi.

Ona baktım, sonra bakışlarımı bacaklarına indirdim. Eteğinin altından görünen iki lavanta renkli, etten ve kandan bacaklarına. "Gerçekten komik." Sesim düzdü.

"Hayır, ben yaptım. Ama yapabiliyorum... Uzuvlarım yenileniyor."

Bakışlarımı tekrar onun sarp yüzüne çevirdiğimde kaşlarımın yukarı kalktığını hissettim. "Şey. Ne kadar şanslısın." Yalan söylediğini düşünmemiştim. Bazı canavarların böyle yenilenme yetenekleri olduğunu biliyordum. Bu dünyaya özgü bazı yaratıklarda da vardı, yani bu tamamen tuhaf bir şey değildi.

Edin'in bakışları sertleşti. Bana bakarken kaşları çatıldı. "Her zaman bu kadar tatsız mısın, insan?" diye sordu bana. Maskemin arkasında yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim. "Yoksa bilmediğim ve seni özellikle rahatsız eden bir şey mi yaptım?"

Utanç beni sönükletirdi. Acı ve yorgunluk içimdeki öfkeyi çoktan tüketmişti ve şimdi Edin'e karşı neden bu kadar huysuz olduğumu bile hatırlayamıyordum. "Hayır, ben..." Nefes verdim ve ateşten yanan alnımı şapkamın altına sürttüm. "Özür dilerim, tamam mı? Tam bir pislik olduğumu biliyorum. Ben sadece..." Başımı salladım ve burnumun kenarını sıkarak kafatasımın içinde zonklayan acıyı biraz olsun dindirmeye çalıştım. "Charlie için gerçekten endişeleniyorum."

Edin sanki özür dilememi beklemiyormuş gibi durgunlaştı. "Sorun değil, insan." Sesi sertti ama biraz yumuşamıştı. Başını bana doğru eğdi. "Arkadaşın. Bu Charlie. O... senin için çok mu önemli?"

Başımı salladım. "O benim en iyi arkadaşım. Ben sadece..." Başımı iki yana salladım. "Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum," diye mırıldandım.

"Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın. Kolebler gizlidir. Küçüktürler ama sürü halindeyken hesaba katılması gereken bir güçtürler. Yeterince büyük bir sürü her şeyi yenebilir." Edin öne çıkıp elini omzuma koymadan önce bir an tereddüt etti. Gömleğimin içinden sıcaklığını hissedebiliyordum. "Onu geri getireceğiz."

Sert bir nefes verdim, boğazıma bir şey takıldı. Bu canavarın bana neden yardım ettiğini bilmiyordum. Neden nazik davrandığını. Ama bunu kabul ederdim. Orduda onlarla savaşarak geçirdiğim uzun kariyere rağmen, diğer bazı askerler gibi canavarlara karşı önyargılı değildim.

İyi olanlardan birinin beni o lanet çukurda bulmasına sevinmiştim. "Teşekkür ederim," dedim boğazım düğümlenerek. "Yardımanız için. Ciddiyim." Karnımdaki sıyrığı kaşıdım ve Edin'in hareketimi takip ederken başını kaldırdığını gördüm.

Elimi başıyla işaret ederek, "Bunu çok yaptın," dedi. "Neden kaşınıyorsun?"

Homurdandım. "Canavar bugün erken saatlerde beni pençesiyle yakalamayı başardı." Karnımdaki ince kesiğe bakmak için gömleğimi yukarı çektim. Gözlerimi kısıtım, mantarların loş ışığında zar zor görebiliyordum. "Beni zar zor yakaladı, ama sadece kaşınıyor. Üzerine antiseptik sürdüm bile."

Edin ona bakabilmek için bir dizinin üzerine çöktü. "Neydi o?"

"Canavar mı?" Başını sallayınca geçmişi düşündüm. Askeri raporlar için canavar tanımlarını özetlemeye alışmışım, bu yüzden ayrıntılar kolayca geldi. "Siyah ve parlak. Senden daha uzun. Uzun, neredeyse konik gövdeli bir omurgasız gibi görünüyordu. Dört bacaklı. Gerçekten uzun dikdörtgen gözler."

"Ah." Edin'in sesi biraz acımasızdı. "Acı çekmene şaşmamalı." Kıkırdadı. "Ve bu kadar sinirli olmana."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Bu bir forileun'du." Tekrar tam boyuna yükseldi. "Beyne gönderilen acı sinyallerini güçlendiren bir zehir salgılarlar."

İnledim ve şapkamın altından sıcak alnımı ovuşturdum. "Tabii ki öyle."

"Yine de ölümcül değil." Edin'in sesi sempatik geliyordu. Omzumu okşadı. "Ama korkarım önünüzde birkaç saat daha var." Başıyla karnımı işaret etti. "Eğer seni biraz daha derinden kesseydi, hareket edemeyecek kadar acı çekiyor olurdun."

Nefes verdim. "Yani bu yüzden mi var?" diye sordum. "Avı etkisiz hale getirmek için mi?"

Edin başını salladı. Elini omzumdan çekti ve bir adım geri çekildi. "Sanırım yüzeye çıkmalı ve gece için dinlenecek bir yer bulmalıyız."

"Hayır," dedim hemen. "Devam etmek zorundayız. Çok fazla ilerlemelerine izin veremeyiz."

"Onlar da dinlenecekler," dedi Edin bana. "Ve... Sanırım bir süre durmanız gerekiyor."

Sıcaklık boğazımı kızarttı. "Acıyla başa çıkabilirim. Şimdiye kadar idare ettim."

"Ya da seni taşıyabilirim ve yolumuza devam edebiliriz," diye araya girdi Edin, kocaman kollarını göğsünde kavuşturup buyurgan bir kaşla bana bakarak.

Bunu tam olarak nasıl bir tepki vereceğini bildiği için söylediği hissine kapıldım. "Beni taşımana asla izin vermeyeceğim," diye homurdandım, sırt çantamı tekrar takarken omuzlarımdaki şiddetli ağrıdan irkildim.

Edin kıkırdadı. "O zaman dinlenecek bir yer buluruz. Merak etmeyin. Çok uzakta değiller. Hâlâ peşlerindeyiz."

Kabul etme arzusu boğazımı ağrıyordu. Durma, bacağımla dinlendirme düşüncesi acı verici bir şekilde cazip geliyordu. Ama bu vazgeçmek gibi geliyordu. Charlie'yi terk ediyormuşum gibi hissettim. "Yapamam-"

"Hiç yürüyemezsen Charlie'ye bir faydan dokunmaz," dedi Edin. "Ve forileun yarası olmasa bile, bu gece o bacağın üzerinde hareket etmeye devam edersen, sabah yürüyemeyeceksin. Öyle mi?"

Nefes verdim. Yorgunluk omuzlarımı çökertti; bedenim sarktı. Sonunda başımı salladım. "Evet. Tamam. Bir yer bulalım." Etrafımıza bakındım. Birkaç küçük parlayan pembe mantar kümesi ve toprak dışında hiçbir şey yoktu. Çok fazla toprak.

Edin, "Bir dakika önce bir yüzey girişini geçtik," dedi.

"Öyle mi?" Hiçbir şey görmemiştim ama burada da pek bir şey göremiyordum. Ayrıca acı yüzünden dikkatim dağılmıştı, bu da dinlenmenin doğru bir karar olduğu gerçeğini pekiştiriyordu.

Edin başını salladı. "Şu anda yüzeyde de gece vakti ve bu da bu tünelleri seyahat etmek için kullananların sadece biz olmayacağımız anlamına geliyor. Gece yaratıkları uyanıyor. Herhangi bir şeyle karşılaşmadan önce yüzeye çıkmak akıllıca olacaktır."

Yutkundum. "Peki. Tabii. Tamam." Omzumu toprak duvardan uzaklaştırdım ve geri yürümeye başlamak için döndüm. Sol bacağım, üzerine azıcık bile ağırlık vermeye çalıştığım anda büküldü.

Edin bir anda oradaydı, kalın mor bir kol beni dik tutmak için sırtıma dolandı. Yüzüm kızardı. En azından onun önünde yüzüstü düşmemiştim. "Lanet olsun," diye homurdandım.

"En azından yürürken sana destek olmama izin verir misin?" Edin, gürleyen sesinde belli belirsiz bir eğlenceyle sordu. Biraz eğilmişti. Parmakları, beni dik tutan sağ lat kasımı sıkıca kavradıkları yerde sıcaktı.

Onun yardımıyla bir adım öne doğru topallamayı başardım ama terliyordum. "Evet," diye mırıldandım, sesim acıdan kısılmıştı. "Siktir." Edin'in sabah nasıl hissedeceğim konusunda haklı olmadığını umuyordum. Çünkü şu anda kesinlikle hiç yürüyemeyecekmişim gibi hissediyordum.

Yürürken Edin'in kaslarının yan tarafımda esnediğini hissedebiliyordum ve bu garip bir şekilde dikkatimi dağıtıyordu. Teni çok sıcaktı ve bu kadar yakinken kokusu burnuma doldu. Deri ve yeni kesilmiş odun gibi. Kirin iğrenç kokusundan hoş bir soluktu ve minnetle içime çektim.

Artık çok daha yavaş ilerliyorduk ve birkaç dakika sonra Edin durdu. "Seni yukarı çekeceğim." Soluma doğru başıyla işaret etti ve dönüp baktığımda birkaç metre yukarıda bir yamaç gördüm.

Başımı salladım. "Kollarım iyi çalışıyor. Ayağa kalkabilirim." Sesimi nötr tutmaya ve savunmacı olmamaya çalıştım, görünüşe göre bu adama karşı varsayılan ayarım buydu. Sözlerimi yumuşatmak için, yamacın kenarına yaklaşmadan önce bir elimi koluna bir kez vurdum. Tüm vücudum ağrıyordu ama

Omuzlarımdan yayılan acıya rağmen, sağ dizimi eğime koyana kadar kendimi yukarı çekmem hala kolaydı. Sol dizim de onu takip ettiğinde, kütüğüm sarsıcı bir acı şoku gönderdi ama üzerinde yürümekten milyon kat daha iyiydi.

Sürünerek yukarı çıktım ve bir dakikadan kısa bir süre içinde serin ve temiz havayı içime çektim. Hava karanlıktı ama küçük bir kasabanın kıyısından çıktığımızı görebilmem için yeterli ışık vardı. Tek bir bina şeridi vardı ve hepsi karanlıktı. Yine de kendimi yukarı kaldırırken olabildiğince sessiz kaldım ve çabıyla ayağa kalktım, dengemi sağlamadan önce biraz zıpladım.

Edin bir an sonra tünelden çıktı, zarif bir şekilde boyunun tamamına kadar yükseldi ve etrafına bakındı. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Charlie kaçırıldığında Kentucky'nin en batı ucundaydık ve Edin'le hangi yöne doğru yürüdüğümüzü bilmiyordum. Teknik olarak Tennessee'ye ulaşacak kadar yürüyebilirdik.

Kararsızlık aniden içimde savaşa dönüştü. Tennessee üssüne devam edip ordunun Charlie'yi aramasını sağlamak benim için daha mı iyi olurdu? Yoksa bu sadece değerli zamanımı boşa harcamak mı olurdu? Binlerce asker arasından tek bir askeri bulmak için gerçekten ne kadar çaba harcayacaklardı?

Edin'e baktım. Ordu onu benimle birlikte bulursa ne yapardı? Onu gördükleri yerde öldürürler miydi? Onu yakalayıp şu anda canavarları tuttukları yere mi götürürlerdi? Yutkundum, huzursuzluğun midemi kemirdiğini hissettim. Edin'in daha önce söyledikleri beynimi kemiriyordu. Ordunun tehlikeli ya da vahşi olmalarına bakmaksızın tüm canavarları öldürdüğünü söylemişti. Şimdiye kadar Edin ikisi de olmamıştı.

Canavarlarla sadece bize saldırdıklarında etkileşime girmiştım. Nebraska üssü gibi ordunun numune programıyla özel olarak ilgilenen üslerde görev yapmamıştım. Ama canavar yuvalarını izledim. İstihbaratı üstlerime gönderdim ve hiçbir şey düşünmedim. Ya sadece barış içinde yaşamaya çalışan canavarların ölümüne katkıda bulunmuş olsaydım?

Suçluluk duygusu beni pençesine aldı ama onu geri çekmeye zorladım. Kendimi asıl meseleye, yani Charlie'nin güvenliğine odaklanmaya zorladım. O anda Tennessee üssüne giderek zaman kaybetme riskini almak istemediğime karar verdim. İnsan gücüne değmeyeceğine karar vermeleri riskini almak istemedim. *Charlie* insan gücüne değmezdi. Hayatımın son on iki yılını orduya adanmış olabilirdim, ama bu onların eksiklikleri konusunda herhangi bir yanılısma içinde olduğum anlamına gelmiyordu.

Charlie'yi kendim geri getirirdim. Şey... onu geri alırdık.

"Sanırım burası da en iyisi," dedim Edin'e, çenemi hareketsiz ve sessiz bina sırasına doğru sallayarak. Başını salladı, sonra bir adım daha yaklaştı ve hiçbir şey söylemeden kolunu sırtıma doladı. Minnettarlık göğsümde kabardı, yorgunluk ve sürekli acı beni normalden çok daha duygusal yaptı. Yine de bunu ifade edecek kadar değil.

Birlikte binaların arasından geçen ana caddeye doğru ilerledik. Vücudumdaki ter gece havasında soğurken bir ürpertiği bastırdım. Denge için Edin'in sırtını kavradım, teni elimin altında neredeyse ateş gibi sıcaktı. *Belli ki bu yüzden gömlek giymiyor*, diye düşündüm dalgınca. Diğerlerinden daha sıcak koşuyor olmalı.

Aslında, sol tarafım ona yaslandığı yerden terlemeye başlamıştı, omzum koltuk altına sıkışmıştı. Kendimi pis, kirli ve terli hissediyordum. Umarım bu kasabanın hâlâ bir su kaynağı vardır. Ordu, Wastes'ta su ve elektriğin devam etmesini sağlıyordu ama bu, elektrik hatlarının kesilmesini ya da su tesisatının tıkanmasını engellemiyordu.

"Herhangi bir tercihin var mı?" Yolun ortasından aşağı doğru yürümeye başladığımızda Edin derin sesiyle sessizliğin içinde gürleyerek bana sordu. Solumuzda küçük bir dükkân ve yanında eski bir çiçekçi dükkânına benzeyen bir şey vardı, ama daha aşağıda bazı konut binaları var gibi görünüyordu.

Onlara doğru başımı salladım. "Orayı deneyelim."

Çok yakında dinlenebilme ihtimali, kütüğümdeki ağrıyı ezici bir acıya dönüştürdü, sanki vücudum bana ne kadar acı çektiğini hatırlatarak biraz rahatlamaktan vazgeçmemi riske atmak istemiyordu. Dişlerimi sıktım, olabildiğince hızlı topalladım, Edin'in hızımız hakkında yorum yapmamasına minnettar oldum. Adımlarımız onunki kadar uzun bacaklı bir yaratık için komik derecede küçük olsa da sabırla yanımda yürüdü.

Az ileride bir apartman bloğu vardı. Topallayarak oraya doğru ilerledik, ta ki arkamızdan gelen küçük bir ses Edin'in tüm vücudunun kaskatı kesilmesine neden olana kadar. Arkasını dönmeden önce sert bir ses duyuldu ve ikimiz de donup kaldık.

"Dur yoksa ölürsün."

Lanet olsun. Edin'in sırtını kavradım, parmaklarım ne olduğunu bile bilmediğim bir şeyi iletmek için kazıyordu. Ama silahım yoktu ve zar zor yürüyebiliyordum. Bu hiç iyi değildi.

"Silahlarınızı bırakın," diye tekrar çınladı ses, gecenin sessizliğinde net ve sabit. Kadın sesine benziyordu ama sahibi hayatı boyunca günde yirmi tane sigara içmiş gibi sert ve hırıltılıydı.

Edin'in parmakları latımı belli belirsiz bir şekilde sıktı. "Silahımız yok." Sesi gürleyerek yan tarafımı titretti. Göz ucuyla, kuyruğunun sol kalçasının ön tarafına doğru kıvrıldığını fark ettim, böylece ucu arkamızdaki kişi tarafından görülmüyordu.

"Arkanı dön."

Ulaşabileceğim ve potansiyel bir silah olabilecek şeyleri çoktan listelemiştim. Sağımda birkaç metre ötede paslanmış bir boru vardı. En yakın binanın yan tarafına bağlandığı yerden aşınmış gibi görünüyordu. Ayrıca verandanın ilk basamağından yukarı doğru uzanan bir tahta parçası vardı. Acaba bacağım ikisini de yakalamak için koşmama izin verir mi diye düşündüm.

Birlikte yavaşça döndük, Edin'in bana sarılan kolu garip bir şekilde rahatlatıyordu. Onun için fazla endişelenmiyordum. Tüm vücudu temelde bir silahtı ve uzuvlarını yenileyebiliyordu. Ama eğer kaçarsa, yaralanma riskini almak istemezse bunu ona karşı kullanmazdım. Birbirimizi gerçekten tanıyor değildik. Bana yardım etmek *zorunda da* değildi.

Yine de kaçtıysa, şansım çok azdı.

Hay sikeyim. Üzgünüm Charlie, diye düşündüm. Eğer burada ölürsem, kimse gidip onu kurtaramaz. Başka kimse kayıp olduğunu bile bilmiyordu. Elbette, belki ordu eninde sonunda bizi arayacaktı, ama şu anda endişelenecekleri en son şeyin biz olduğumuz hissine kapıldım. Eğer önemli olsaydık, bizi almak için Minnesota'ya gönderirlerdi.

Sesin sahibi bir insandı ve kadın gibi görünüyordu. Onu olabildiğince hızlı bir şekilde değerlendirdim, önce elindeki ve bize doğrulttuğu tüfeğe baktım. Kırklı yaşlarında görünüyordu, ince ve sıırım gibiydi, sol kolunda yırtık olan eski bir flanel gömlek, kirli bir kot pantolon ve yürüyüş botları giymişti. Koyu renk saçları, bize düşmanca bakarken sert olan yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

Pek dostça görünmüyordu.

"Burası bizim bölgemiz," diye homurdandı, silahını bir kez bile indirmede. "Ve yabancıların bölgemizde öylece dolaşmasına izin vermeyiz. Özellikle de lanet olası bir canavarın."

O zaman bir akıncıydı. Kahretsin, bir akıncı kampının yakınlarında bir yere gelmiştik. Bir an için Charlie'nin bahsettiği o kötü kamp olup olmadığını merak ettim ve buldukları askerlere ne yaptıklarını hatırlayınca bir an için endişelendim. En azından üzerimde asker olduğumu belli eden bir şey yoktu.

Ama yanımda bir canavar -ya da akıncıların onlara taktığı isimle 'beastie'- vardı ve bu da bu akıncıyı aynı derecede düşman yapıyordu.

"Merak etmeyin. Kalmıyoruz," dedim kısaca, her ne kadar yapmayı planladığımız şey tam olarak bu olsa da. Sanırım uyuyacak başka bir yer bulacaktık.

Bana dudak büktü. "Kalmaman çok doğru. Ama önce o çantayı senden kurtaracağım. At onu."

Sertleştım. Bana silah doğrultmuş olsa bile sırt çantamı ona öylece vermeyecektim. Belki aptaldım ama malzemelerim olmadan uzun süre dayanamazdım zaten. Çorak Topraklar'da, sahip olunan şeyler bazen uğruna ölmeye değirdi.

"Sana lanet çantamı vermiyorum, bayan."

Bana doğrultulmuş bir tüfek varken cevap vermeye cüret ettiğim için şok olmuş gibi başını geriye attı. "Ya onu verirsin ya da kafanı uçururum, bok kafalı."

"Bizi vurmayacaksın." Edin'in sesi sakindi ve akıncının gözlerinde parlayan korku ışıltısını not ettim, onları yüksek mor canavara çevirirken.

"Evet, öyleyim amına koyayım." Sesi öncekinden biraz daha az kararlıydı. "Eğer çantayı vermezsen."

"Beni vurmanın beni durduracağına gerçekten inanıyor musun?" Edin sordu. Ona bakma isteğimi bastırdım ama blöf yapıp yapmadığını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. "Beni vursan bile, yine de boynunu kırabilirim. Çanta gerçekten buna değer mi?"

Dişlerini sıkıp tutuşunu yeniden ayarlamadan önce silah neredeyse belli belirsiz titredi. "İyi nişan alırım, piç kurusu. Kafaya sıkılan bir kurşundan hiçbir şey kurtulamaz."

Edin, aslında küçük bir kıkırdama olduğuna yemin edebileceğim bir sesle gürledi. "Şaşıracaksın."

Akıncı emin görünmüyordu. Gözlerindeki korku daha da parladı ama sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Çantası olan o. *Senin* eşyaların bile değil."

Edin küçük bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı. "Ona zarar vermene ya da çantasını almana izin vermeyeceğim, insan."

Akıncı dişlerini sıkı ve yutkundu. "Bana doğru bir adım atarsan insan sevgilini karnından vururum. O yüzden şu lanet çantayı bana ver, ben de gitmene izin vereyim."

"Hayır."

Akıncı öfkelen-di. Kısa, keskin bir ısılık çaldı ve aniden altı kişi daha belirdi, arkasındaki sokağın karanlığından eriyerek çıktılar. "Sadece çantayı bize ver," diye homurdandı yeni gelenlerden biri, erkek ve hırıltılı bir sesle, "ve gidebilirsin."

"Hayır dedim." Edin'in küstah ve kibirli ses tonu neredeyse gülümsememe neden olacaktı, eğer bize doğrultulmuş iki silah ve bir dizi başka silah olmasaydı.

Bir adamın elinde etrafına dikenli tel sarılmış bir beyzbol sopası vardı. İkisinin elinde levye, bir diğerinin elinde de kısa bir hançer vardı. Birinin elinde lanet olası bir golf sopası vardı ama baskıncıların ellerine ne geçerse kullanmaları gerektiğini düşündüm. Diğer silah eski görünümlü bir revolverdi ve Edin'e ağzı açık bakan akıncının elinde çılgınca sallanıyordu. Diğerlerinden daha az kaba ve sert görünüyordu. Çorak Topraklar'da oldukça yeni olmalıydı.

"O zaman seni vururum," diye tükürüyordu kadın akıncı, ama şimdiye kadar tehdit etmekten başka bir şey yapmamıştı ki Edin'in boynunu kırma riskini gerçekten ama *gerçekten* almak istemediğini anladım.

Yanımda, Edin'in neredeyse duyulamayacak bir iç çekiş yaptığını duydum. Sonra parmakları tekrar yan tarafımı sıktı, ardından işaret parmağının iki kez aşağıya doğru hafifçe vurduğunu hissettim. Bir şekilde bana ne sorduğunu tam olarak biliyordum. Edin beni bıraktığında dik durabileceğimden emin olana kadar sol bacağıma geçici olarak daha fazla ağırlık verdim. Yan tarafına iki kez dokundum.

Fark edemeyeceğim kadar hızlı hareket eden Edin yanımdan uzaklaştı. Daha akıncıya ulaşmadan tüfek elinden fırladı ve tozun içinde kayarak akıncı grubunun uzağına düştü ve onu almak için kuyruğunu kullandığını fark ettim. Hah. Demek ki bu şey dikenliydi. Bu... garipti.

Akıncı şaşkın şaşkın baktı, elleri hâlâ silahı tutuyormuş gibi havadaydı ve Edin onu iri bir eliyle savuştururken dehşet içinde boğuk bir nefes verdi.

Bundan sonra izlemeyi bıraktım, bunun yerine dişlerimi sıktım ve harekete geçtim. Paslı boruyu yakalamayı başardım ve en yakın akıncıya doğru koşarken adrenalin bacağımdaki acıyı bir anlığına sildi.

Tabancayı başka birine vermeliydiler, çünkü tabancayı tutan adam hiçbir işe yaramıyordu. Elleri titreyerek geri çekilirken neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu. Sonra silahı bıraktı ve koşmaya başladı, ara sokağın karanlığında gözden kayboldu.

"Lanet olası hain!" diye hırladı diğerlerinden biri onun ardından, ama sonra yere düşen silahı fark etmiş gibi göründü ve ona doğru hamle yaptı.

Ama ben çoktan harekete geçmişim ve o atlayamadan ben atlayıp yakaladım ve boruyu düşürdüm. Silahı akıncının göğsüne doğru çevirirken horozu kaldırdım ve tetiği çektim.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar ve tekrar yaptım ama her hazne boştu. O şeyin içinde hiç mermi bile yoktu. Akıncı üzerime gelirken onu tabancayla vurmak için tuttum ve acıyla homurdandı ama yine de kollarımı kavradı. Sağlam bacağımı geri çekerek karnına sapladım ve acı dolu bir iniltiyle üzerimden düşerek bana ayağa kalkmak için zaman kazandırdı. Sol bacağım altımda büküldü ve tökezledim. O sırada akıncı belindeki hançeri çıkarıp bana saplayacak kadar toparlanmıştı.

Bıçak kolumu sıyırdı, ancak fark edebileceğim kadar. Ona bir kez daha tabancayla vurdum ve bu sefer ölü gibi geriye düştü, bayıldı. Daha nefesimi bile toparlayamadan biri sırt çantamı sertçe çekerek omuzlarımdan geçen acıyla geriye doğru sendelememe neden oldu. Sol botum sertçe yere çarptığında nefesim kesildi ve acım uyluğumda alevlendi.

Bir akıncı çantamı omuzlarımdan sökmeye çalışıyordu. Kahretsin, erzak için gerçekten çaresiz kalmış olmalılar. Artık silahı yoktu, ona ne olduğunu bilmiyordum ama onu geri itmeye çalıştım, pençeli parmaklarını çantama sokmaya devam ederken omuzlarım sarsılıyordu.

Bileklerini kavradım ve büküm. Parmaklarımin altındaki narin kemikler kırılmadan hemen önce bir acı çığılığıyla bıraktı ve ben de bu zamanı, baygın akıncının yerde, gevşek elinin yanında terk edilmiş duran hançerini hızla almak için kullandım.

"Bana bir daha dokunursan o lanet ellerini keserim," diye hırladım bileklerini sıkarak akıncıya. Bana dişlerini gösterdi ama elimdeki hançeri görünce sinirli bir şekilde yutkundu.

Olasılıkları tartmaya, bu riske değip değmeyeceğini hesaplamaya çalıştığını görebiliyordum. Ama sonra sağ tarafımdaki hareket ikimizin de bakışlarını o yöne çevirdi. Diğer akıncılar yere yığılmıştı, ya baygın ya da ölmüşlerdi. Hangisi olduğunu anlayamadım. Edin tepinerek bize doğru geliyordu, iri kara gözleri öfkeyle parlayarak önümdeki adama sabitlenmişti.

Akıncı bir adım geri çekilirken gerçekten de inledi. Sonra dönüp koşmaya başladı ama Edin onu yakaladı. O uzun, ölümcül kuyruk

adamin ortasından tutup havaya kaldırdı ve fırlattı. Birkaç metre öteye mide bulandırıcı bir gümbürtüyle indi ama acı içinde inledi. O zaman ölmemiş.

"Hadi gidelim." Edin bana ulaştı ve o kocaman kolunu sırtıma dolayarak sanki son beş dakikadaki olaylar hiç yaşanmamış gibi beni bir kez daha destekledi.

Haçer hâlâ elimdeydi, bu yüzden onu pantolonumun kemerine soktum ve denge için Edin'e tutundum. "İyi misin?" Adrenalinin etkisi geçip acı vücudumun her santimini yeniden kavurmaya başlayınca biraz nefes nefese sordum. "Sana zarar verdiler mi?"

Edin homurdandı. "Tabii ki hayır." Sonra boştaki kolunu kaldırarak elindeki pompalı tüfeği gösterdi. "Yedek silah." Tüfeği sol omzuna dayadı ve sokakta yavaşça ilerlemeye başladığımızda bana ukala bir sırıtış fırlattı. "Sana bir tane bulacağımızı söylemiştim."

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah motel odasından çıktığımda gün açık ve serindi. Yakındaki ormandaki ağaçların hafif, tatmin edici hışırtılarını duyabiliyordum ve gökyüzü şimdiden soluk bir maviydi. Normalde şafakta kalkardım ama yorgunluktan ve bir gün önce yaşadığım çılgınca olaylardan dolayı daha uzun süre uyumuştum.

Edin ve ben bir saat sonra bir motele rastlayana kadar o küçük kasabadan çıkıp otoyol boyunca yürümek zorunda kalmıştık, bu noktada yorgunluk ve acıdan neredeyse sayıklıyordum. Edin beni son birkaç mil boyunca neredeyse sırtında taşımış, sonra küflü bir odaya bırakmış ve ihtiyacım olursa yandaki odada olacağını söylemişti.

Neredeyse anında bayılmıştım ve birkaç saat sonra kalbim hızla çarparken ve ellerim silahımı kaşırken uyandım. Biraz sakinleştikten sonra banyoya girdim ve kütüğümle ilgilenmeden önce titreyerek soğuk bir duş aldım. Uyumaya geri dönmeyen önce, kulağa geldiği kadar nahoş olan, oluşan bir kabarcığa neşter vurmak zorunda kaldım.

Bu sabah güdüğün üzerine geçirdiğim kılıfın içini ekstra bandajlarla kapladığımdan emin oldum. Şimdiden çok daha iyi hissediyordum, özellikle de yatıştırıcı antiseptik krem tabakası ve aldığım haplar sayesinde. Topallıyordum ama önceki günkü kadar kötü değildi. Omuzlarım ve kollarım o kadar ağrıyıyordu ve baş ağrım neredeyse geçmişti. Karnımdaki kesik kabuk bağlamış ve kaşınmayı kesmişti, bu da beni rahatlatmıştı.

Otel odamdan çıktığımda Edin çoktan dışarıdaydı. Eski bir arabanın kaputuna uzanmış, ellerini başının arkasına koymuş ve yüzünü güneşe doğru eğmişti. Bir an bakakaldım, bakışlarım otomatik olarak devasa pazularına ve çıplak göğsüne kaydı. *Onu potansiyel bir tehdit olarak değerlendirmek için*, dedim kendi kendime, karnımdaki nabızı görmezden gelerek.

Şapkamı alnımdan aşağı doğru çektim ve yüzümün alt yarısını kaplayan maskeyi yeniden ayarladım. "Günaydın." Büyük mor canavara yaklaşırken sesim hırçındı.

Edin'in başı tembelce yana eğildi ve bir kara gözünü açtı. Yüzüne kurt gibi bir sırıtış yayıldı. "Günaydın." Etkileyici bir hareketle

Aval aval bakmayı reddettiğim bir güç gösterisiyle ayağa kalktı, karın kasları dalgalanıyordu ve arabanın kaputundan kayarak bir gümbürtüyle yere indi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Boğazımı temizledim ve omzumdaki sırt çantamın kayışını yeniden ayarladım. "Bacağım çok daha iyi hissediyor." Maskemin arkasında yüzümün ısındığını hissettim ve yine beceriksizce boğazımı temizledim. "Şey için teşekkürler... Dünün sonunda böyle ölü bir ağırlık olduğum için özür dilerim."

Edin küçümseyici bir ses çıkardı. "Gah. Önemli bir şey değildi." Bana kaşlarını kaldırdı, o kibirli sırıtışı geri döndü. "Ne kadar acı çektiğini düşünürsek, o akıncılara karşı iyi iş çıkardın."

Homurdandım. "İşe yaramazlardı. Bacakla bile o kadar mücadele etmedim."

Edin bir kahkaha attı. "Yine de. Onların silahları ve diğer silahları vardı. Bizimse sadece kuyruğumuz vardı."

"Evet." Elimi uzatıp enseme kaşıyarak ağırlığımı değiştirdim ve yola doğru işaret ettim. "Ee, yola çıkalım mı?"

Edin bir kez başını salladı ve yanıma geldi. "Nasıl uyudun?" "Her şey düşünüldüğünde iyi. Bacağımla uğraşmak zorunda kaldım. güzel." Edin sempatik bir şekilde homurdandı, bu da neredeyse gülümsemek istememe neden oluyordu. Ona şöyle bir baktım. Teni çok tuhaf bir renkteydi. Güneş ışığında neredeyse parlıyordu. "Peki ya sen?"

Edin büyük, kaslı bir omzunu silkerek bir anlığına dikkatimi dağıttı. "Aslında uyumaya ihtiyacım yok ama hoşuma gidiyor. Kendimi enerjik hissetmemi sağlıyor." Kollarını başının üzerine doğru uzatmadan önce bana sırtıttı, kollarındaki ve gövdesindeki her bir kas dalgalandı ve esnedi.

Başımı tekrar öne eğdim, yanaklarım maskenin altında kızarıırken garip bir şey karnıma doğru süzüldü. Yutkundum. Boğazımı temizledim. Sırt çantamın kayışını daha sıkı kavradım. "Oh, tamam." Sesim kısıktı.

Ona gizlice bir bakış attım ve içimde bir sıcaklık dalgasının daha yükseldiğini hissettim. Ama hemen ardından bir suçluluk dalgası geldi. Benim neyim vardı ki? Charlie'ye odaklanmalıydım. Onu geri getirmekten başka hiçbir şeye.

Lanet olsun. Charlie. İyi olup olmadığını merak ettim. O şeyler ona yiyecek ya da su vermiş miydi ya da uyuyabilmiş miydi? Aniden yoğun bir panik yaşadım. "Tünellere nasıl geri döneceğiz?" Sesim endişeyle sertleşerek sordum. "Akıncıların içinden geri dönemeyiz-"

"Bizi başka bir girişe götürebilirim," diye araya girdi Edin. "Çok uzakta olmayan bir tane var. Merak etmeyin."

Nefes verdim ama zihnim Charlie'ye sabitlenmişken gerginlik omuzlarımı sıkıca tuttu. İri bir el omzuma indiğinde sıçradım. "Onu yakalayacağız, Hunter."

Bir kez başımı salladım. "Evet." Yapacaktık. Çünkü bu süreçte benim ölmem dışında tek olası sonuç buydu. Başka hiçbir şeyi kabul etmiyordum.

İçimden bir minnettarlık dalgası geçti ve Edin'e baktım. "Teşekkürler. Yardımınız için. Ve..." Kızardım. "Dün böyle bir pislik olduğum için özür dilerim."

Küçümseyici bir el salladı. "Stresliydin ve yaralıydın." Durakladı. "Ayrıca, büyük bir çukurdan düşerek neredeyse ölüyordun."

"Yine de, ben..." Başımı salladım. "Biliyorum, geçinmesi en kolay insan ben değilim," dedim utanarak. "Normalde bana katlanabilen tek erkek Charlie'dir."

Edin bir kahkaha patlattı, inanılmaz derecede derin, gürleyen ses içime bir sıcaklık gönderdi. "Demek bu yüzden onu geri almak için bu kadar uğraşıyorsun."

Neredeyse gülümsemek istiyordum.

Edin durup bir ağacın dibinde yuvalanmış başka bir tünel girişi gösterene kadar uzun süre yürümedik. Tünele girdiğimde tatlı, ılık toprak kokusu artık tanıdık geliyordu, yakınlardaki bir mantar kümesi yavaşça canlanıyor ve Edin yanımdaki toprak zemine düşerken çıplak tenine pembe bir pus yayıyordu.

Yutkundum ve ışığın, karnının inanılmaz sertlikteki kasları üzerinde kısa bir süre dans edişini görmezden geldim. Onun yerine tepemizde sallanan ağacın köklerine baktım. "Ne tarafa?" diye sordum.

Edin başını solumuza doğru salladı ve onunla birlikte tekrar önden yola koyulduk. Yumuşak toprak zemin bacağıma daha kolay geliyordu ve bugün genel olarak daha iyi hissediyordum. Daha iyimser. Onu uzun zamandır tanıımıyordum ama birlikte çok şey atlatmıştık ve yavaş yavaş Edin'e güvenmeye başlıyordum. Bana yardım etmekten hiçbir çıkarı yoktu. Ve tünel ağlarının girişlerini bulmaya devam ettiğine göre, açıkça kolebleri hissedebiliyordu. Birlikte Charlie'yi kurtarabileceğimizden giderek daha emin oluyordum.

Bugün bir silahımın olması -aslında iki silahım vardı, hançer hala kemerimde duruyordu- ruh halimi son derece iyileştirmeye yardımcı oldu. O küçük kasabadan ayrılmadan önce, baygın kadın akıncının yanına gitmiş, silah kılıfını almış ve üç kutu mermi bulana kadar çantasını karıştırmıştım. Yani en azından biraz cephanem vardı. Av tüfeği ilk tercihim olmazdı ama dilenciler seçici olamazdı.

Bir saat kadar yürüdükten sonra Edin bacağımın iyi olduğundan emin olmak için beni kontrol etti. Gözlerimi devirdim ve ona açıkça iyi olduğumu söyledim. Bana biraz su içirdi ve ben yine gözlerimi devirdim, daha da sert bir şekilde, ama bunu sadece onu susturmak için yaptım.

"Sana hiç otoriter olduğunu söyleyen oldu mu?" Yürümeye devam ederken çıplak sırtının genişliğine bakarak sordum. O yürürken sırtındaki kasların loş pembe ışıktaki kayışını izlerken neredeyse hipnotize olmuşum. Kendime bunun sadece bakacak başka bir şey olmadığını için olduğunu söyledim.

Edin homurdandı. "Evet." Omzunun üzerinden bana kısa ve kibirli bir bakış attı, kaşlarını kaldırdı. "Ve sanırım birileri *sana* kötü huylu bir piç olduğunu söylemiştir."

Şaşkın bir nefes aldım, bir kahkaha kaçmakla tehdit ediyordu. Dudaklarımın kıvrılmaya çalıştığını hissettim, yara izim yüzümün sol tarafını çekiştiriyordu. "Her zaman."

Edin kıkırdadı ve kuyruğu durgun bir şekilde arkasında sallandı, ucu tehlikeli bir şekilde çok hassas bazı eşyalarımın yaklaştı. "Hey, kuyruğuna dikkat et, eski kaşıntı," diye şaka yaptım, büyükanneimin o tuhaf eski kitabını tekrar hatırlayarak. Edin o kitapta gerçekten de şeytana benziyordu.

Omzunun üzerinden bakarak, kaşlarını çatmanın canavar versiyonu olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde bana dişlerini gösterdi. "Ben *o kadar* yaşlı değilim."

Yani yaşlı *görünmüyordu* ama yaşını insan standartlarına göre değerlendirmek imkânsızdı. "Kaç yaşındasın sen?"

Öfkelendi. "Sadece beş buçuk bin civarında."

Nefesim boğazıma takıldı ve boğulmama neden oldu. Öksürdüm, sıçradım. "Sen *nesin*?"

"O kadar da eski değil," diye karşılık verdi Edin hemen, savunma tonuyla. "Ben Wyn kadar yaşlı değilim. O on iki binin üzerinde. *O* yaşlı." Kıkırdadı.

Ama donup kalmıştım, içgüdüsel gerginlik uzuvlarımın tutulmasına neden oluyordu. "Wyn... Ruh Yiyici Wyn mi?"

Edin arkasına baktı ve benim durduğumu fark edince o da durdu. "Evet. Ne olmuş yani?"

İçim ürperdi. "*Yani*? Yani o canavar lanet olası bir seri katil," diye homurdandım. "Binlerce masum insanı katletti."

Şok olmuşum ama Edin gerçekten de gözlerini devirdi. "İnsanların böyle düşündüğünü hep unutuyorum." Kıkırdadı. "Bizim dünyamızdan gelen bir tür parazit var."

buraya gelir ve insanlara bulaşır. Wyn parazitleri öldürüyor, masum insanları değil. Bu yüzden sakın olun."

"Saçmalık."

Edin bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Sanırım bu bana inanmadığın anlamına geliyor, ama bu... *bool-sheet* değil. Eğer bir tane görürsek sana gösteririm. Wyn'e rastladıklarımı öldürerek yardım ediyorum, ancak onları tespit etmek benim için daha zor. Ve onları öldürmek benim için *çok* daha karmaşık. Onun yeteneklerine sahip değilim."

"Cidden buna inanmamı mı bekliyorsun?" Ona düz bir sesle sordum.

Edin'in gözleri bana bakarken sertleşti ama sadece omuz silkti. "Bana inanıp inanmaman benim için önemli değil, insan. Eğer inanmıyorsan, sanırım sana enfekte olmuş bir insanda dikkat etmen gereken işaretleri anlatma zahmetine girmeyeceğim."

Bir an tereddüt ettim, aniden emin olamadım. Eğer söylediklerinin doğru *olma* ihtimali varsa, o zaman bu yararlı bir bilgi olurdu... Ama bu çok inanılmazdı. "Zahmet etme," dedim açıkça.

"Tamam."

"Peki," diye tekrarladım, sonra kendimi aptal gibi hissettim. Omuzlarımı dikleştirdim ve Edin'in yanından geçerek tekrar yürümeye başladım.

Çok saçmaydı ama sabah yaptığımız geçici ateşkesi şimdiden özlemiştim, daha yeni anlaşılmaya başlamışken ona karşı bu kadar kısa davrandığım için içimi pişmanlık kemiriyordu. Ama henüz özür dilemeyecek kadar inatçıydım. Birkaç saat düşündükten ve suçluluk duygusu beni yiyip bitirdikten sonra aynı şeyi söyleyemeyecektim ama bu benim normalimdi

M.O. Önce konuş, sonra düşün ve pişman ol. Yeterince önemsersem af dilerim.

Garip bir nedenden ötürü, bu büyük, sinir bozucu mor canavarın benim hakkımda ne düşündüğünü yeterince önemsemişimi söyleyebilirdim. Bu, sessizlik içinde yürürken zaten kötü hissettiğim anlamına geliyordu, kolay arkadaşlık gitti. Edin'i tekrar konuşturacak ama özür dilememi gerektirmeyecek bir şeyler söylemeye çalıştım.

Ama demek istediğim... Cidden ordunun bir numaralı düşmanının insanları bilinmeyen bir canavar parazit türünden koruduğuna inanmamı mı bekliyordu? Ruh Yiyici Wyn'in -gizli bir yüzü ve kararmış parmakları olan o ürkütücü hortlak canavarın- insanları *koruduğuna* mı? Canavarlar ortaya çıktığından beri pek çok çılgınlığı kabullenmeye başlamıştım. Burada imkânsız gibi görünen, akıl almaz çılgınlıklara *tanık oldum*.

Wastes'da.

Ama bu? Bu o kadar saçmaydı ki gülmek istedim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sonunda söyleyecek bir şey bulamadım ve bir süre sessizce yürüdük, bu sefer ben öndeydim. Tünellerin monotonluğundan uyuşmuştum, sadece nemli toprak ve biz yürüdükçe parlayıp sönen pembe ışık. Arada sırada yürüdüğümüz ana tünelden ayrılan karanlık bir giriş oluyordu ama hepsi birbirine benziyordu ve Edin bizi hiçbirine yönlendirmedi.

Yeraltında olmak ürkütücü sessizliği neredeyse ezici hale getiriyor, kulak zarlarıma baskı yapıyordu. O kadar derinde bile değildik - yüzeyden itibaren eğim çok dik değildi - ama sanki dünyanın merkezine iniyor gibiydik. Çok sıcak ve klostrofobikti ve sessizlik sanki insan dünyasını geride bırakmışız gibi hissettiriyordu.

Bu da ilk belli belirsiz sesleri neredeyse Edin'in duyduğu anda duyduğum anlamına geliyordu, her ne kadar onun işitme duyusu benimkinden milyon kat daha iyi olsa da. Parmakları omzumu arkadan kavrayarak beni durma noktasına getirdi.

Ona bakmak için dönmeden başımı salladım. "Duydum," diye mırıldandım, fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle.

Kıpırdamadan durup dinledik. Çok zayıf, yüksek bir titreşimdi ama kulağıma yabancı gelse de ses olduğunu anladığım bazı cızırtılı, ritmik sesler vardı.

Edin arkamdan yaklaştı, omzumu tutmaya devam ediyordu, ta ki onun sıcaklığını sırtımda hissedinceye ve uzun saçları boynumu gıcıklayıncaya kadar. "Bunlar onlar," diye mırıldandı kulağıma. "Ses burada iyi yayılıyor. Çok sessiz olmalıyız."

Başımı salladım, kulaklarım sesleri algılamak için zorlanıyordu. Ne kadar yakın olduğumuzu söylemek imkânsızdı. Edin'in dediği gibi, sesler burada çok uzaklardan geliyordu ve toprak her şeyi bastırıyordu. "Ne tarafta olduklarını söyleyebilir misin?" Fısıltıyla sordum. Başka bir tünelin yanından geçeli çok olmamıştı.

"Evet." Edin elini bırakıp yanımdan geçmeden önce omzumu bir kez sıktı. "Hadi gidelim."

Giderek yükselen sesleri dinleyerek sessizce yürüdük. Sonunda Edin omzunun üzerinden bana baktı ve çenesini sol tarafımızdaki bir yan tünele doğru salladı. Onu takip ettim ve sesler daha da arttı.

aceleyle daha da yüksek sesle. Edin aniden durdu ve önündeki daha da derin tünellere açılan eğimi fark etmem bir saniye sürdü. Sessiz kalarak yavaşça alt seviyeye doğru ilerledik ve Edin beni birkaç metre ilerideki soluk bir ışığa doğru götürdü. Oraya ulaştığımızda, bunun başka bir parlayan mantar kümesi değil, altımızdaki bir odadan parlayan ışık olduğunu fark ettim.

Aşağıya baktığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Etrafta *düzinelerce* koleb vardı. Mağaranın ortasında büyük bir ateş yakmışlardı ve güdük bacaklı ve burunlu bilinmeyen bir hayvan alevlerin üzerinde şişte çevriliyordu. Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatarak baktım. Edin'in et yemediklerini söylediğini sanıyordum.

Ama sonra bir ses beni dondurdu. Nefes almayı bıraktım, kulaklarım gerildi. Hafif bir mırıltı, alçak bir sesle. Ritmi tanıdım... ve şarkıyı. Charlie'nin sevdiği 1960'lardan bir şarkıydı. Bana daha önce grubun adını söylemişti, annesinin en sevdiği şarkı olduğunu söylemişti ama o anda hatırlayamadım. Boğazım düğümlendi. "Bu Charlie." Kalbim hızla çarpmaya başlamış olsa da fısıldayacak kadar aklım vardı. "Bu Charlie."

Çılginca etrafıma bakındım, altımızdaki odaya baktım ama onu göremedim. Çok hızlı nefes alıyordum, adrenalın uzuvlarımla seğirmesine neden oluyordu. Neredeydi? Onu duyabiliyordum. Yakındaydı.

"İşte." Edin hareket etmeye başladı ve beni delikten uzaklaştırıp tünelin ilerisine doğru çekti. Yere yakın daha küçük bir delikten soluk pembe bir parıltı çıkıyordu. Bu daha doğal görünüyordu ve içine bakmak için çömeldiğimde neredeyse nefesim kesiliyordu.

Charlie. Bizden birkaç metre aşağıda, kalın paslı metal parmaklıkların ardındaki küçük, boş bir odadaydı. Başını arkaya yaslamış, gözleri kapalı, bilekleri önünde bağlı bir şekilde toprak duvara yaslanmış oturuyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve uzuvlarımla bir an için güçsüzleştirdi.

Aşağıya inmek için çabalamaya başlamıştım ki Edin omzumu sıkıca kavrayarak beni durdurdu. "Koleblerin yanlarında behamotları var," diye mırıldandı kulağıma. *Ne?* Sözlerini algılayamadım, Charlie'ye ulaşmak için çok telaşlıydım. "Ben nöbet tutacağım. Eğer onlardan biri gelmeye başlarsa, sana söylediğim anda dışarı çıkmalısın. Tamam mı?"

Dinlemeden otomatik olarak başımı salladım, vücudum onun tutuşu altında titriyordu. Edin bırakmadan önce bir saniye tereddüt etti ve ben de sanki

yaylı. Charlie şok içinde sarsılıp gözlerini açtığında, küçük odaya kısa atlayışın etkisini zar zor hissettim, kafese doğru koşmaya başlamıştım bile.

Beni gördüğünde gözleri neredeyse komik boyutlara ulaştı. "Hunter," diye hırıldayarak dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklıkların diğer tarafında onunla karşılaştım ve çömeldim. "Öldüğünü sanmıştım," diye tısladı Charlie. Bağlı elleri parmaklıkların arasından uzandı ve gömleğimin önünü yakaladı. "Ağladım, seni pislik!"

Elleri titriyordu ve gri gözleri garip pembe ışıktaki cam gibi oldu. Duygusal açıdan her zaman benden daha az bodur olmuştu ve bunu görünce göğsüm sıkışmıştı. "Hamamböceği gibi olduğumu biliyorsun," dedim ona gülümseyerek. Öldürmesi çok zor.

"Seni orospu çocuğu." Charlie başını salladı. "O çukurdan nasıl çıktın sen?"

Yüzümü buruşturdum. "Sana sonra anlatırım. Önce seni buradan çıkaralım."

"Yapamayacaksın dostum." Charlie'nin sesi gerçekçi ama yenilmiş gibiydi. "Deniyorum. Hiçbir yolu yok." Bağlı ellerini havaya kaldırdı. "Bunlardan bir kez kurtulmayı başardım ama ondan sonra iki katına çıktılar."

Dişlerimi sıktım, kafese bakmaya başlamıştım bile. "Seni dışarı çıkaracağız," dedim ona, kararlılıkla sert bir sesle. Charlie gömleğimi bıraktı, ben de kafesin içinde el yordamıyla ilerlemeye başladım, loş ışıktaki herhangi bir kilit ya da kapı bulmaya çalışıyordum.

"Bu çok garip dostum," dedi fısıltıyla, kafesin içinden beni izliyordu. Günlerdir konuşacak kimsesi olmadığını fark ettim, bu yüzden canavarlardan birinin bizi duyma riski olmasına rağmen ona susmasını söylemedim. "Beni bağlı tutuyorlar ama... bir rehine için bana gerçekten iyi davranıyorlar. Bana bolca yiyecek ve su veriyorlar. Temizlenmeme izin veriyorlar. Beni hareket ettirmek dışında bana dokunmadılar." Daha yakına eğildi. "Ve beni sürekli... egzersiz yapmaya teşvik ediyorlar, sanırım? İngilizce konuşmadıkları için emin olmak zor. Ama büyük olanlar bana neredeyse arkadaşlarıymışım gibi davranıyorlar. Bu çok garip."

Büyük olanlar mı? Ne büyükleri? Ne demek istedi? İçime şaşkın bir korku yayıldı. "Neden?"

Charlie omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok ama bu beni korkutuyor."

Yutkundum, Edin'in bana söylediklerini ona söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyordum. Kaleblerin hac yolculuğu ve kurbanlar hakkında. Muhtemelen bir kurbanı ne kadar iyi davranıldığına dair bazı inançlar ya da başka bir şey vardı. *Söyle ona*

Beynimin mantıklı kısmı, *bu tünellerden güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda*, dedi. Hâlâ kafesteyken onu daha fazla strese sokmanın bir anlamı yoktu.

"Bu lanet kafes de neyin nesi?" Tısladım, parmaklarımı çılgınca parmaklıkların üzerinde gezdirirken hayal kırıklığıyla ısındım. Kapı neredeydi? Kilit? Charlie'yi içine nasıl sokmuşlardı?

Charlie başını salladı. "Kapı yok," diye fısıldadı. "Sana söyledim, şu anda yanlarında büyük piçler var. İçlerinden biri beni buraya itti ve tavana, boşluğun olduğu yere demir çubuklar çaktı, sonra da onları tekrar yere indirdi."

Ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Ve yine, ne demek istiyordu, yanlarında büyük piçler mi vardı? Çömelip parmaklıklara bakmaya devam ettim. Yerden tavana kadar uzanıyorlardı ve Charlie'nin ne demek istediğini anladım. İkisine de çakılmışlardı. Bu, parmaklıklardan bazılarını aynı şekilde çıkarabileceğim anlamına geliyordu, değil mi?

"Hangileri?" Charlie'ye sordum, bana şüpheyle baktı ama birkaç barı işaret etti.

Etrafımda dolandım ve birini tuttum. Omuzlarımda devam eden acıyı görmezden gelerek dişlerimi sıktım ve yerden kurtulması için yukarı doğru itmeye başladım. Kollarım bu çabayla titremeye başladı.

"Hunter, dostum-" Charlie başını salladı, gözleri hüznüydü. "Onları oraya koyan canavar... devasaydı. Çılgınca güçlü. Sen-"

"Yapacağım." İki kat aşağı indim, yüzüm gerginlikten kıpkırmızı olmuştu ama çubuk bir santim bile kıpırdamadı.

"Hunter." Charlie kafesin içinde ayaklarını sürüyerek ilerledi ve kolumu tutmak için tekrar parmaklıkların arasından uzandı. "Yakında tekrar hareket etmeye başlayacaklar. O zaman şansımız daha yüksek olacak. Hareket ettiğimizde bu kafeste olmayacağım."

"Seni dışarı çıkaracağım," diye homurdandım, hâlâ bara yaslanmışım. Haklı olsa bile onu burada öylece bırakamazdım. Bırakamazdım.

Charlie'nin şüphesini hissedebiliyordum, ama o sessizce barı yukarı kaldırmama yardım etmeye başladı, kolları çabayla şişiyordu. İkimiz de barı kaldırmak için çabalasak da bar bir santim bile kıpırdamadı. Terliyordum ve omuzlarımda dünden kalan ağrı geri dönüyordu ama durmadım.

İndiğim delikten Edin'in derin sesi aniden gürlediğinde Charlie şiddetle sıçradı. "Hunter, bir behamot geliyor. *Hemen* buraya geri dönmelisin."

"Bu da kim lan?" Charlie tısladı, geniş gözlerini deliğe çevirdi ama Edin görünmüyordu.

"Uzun hikâye." Daha da sert gerildim, çabayla homurdandım. "Siktir. Lanet olsun! Hareket etmiyor." Sesim panikten sert çıkıyordu ve toprağa çarpan ağır ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordum. Kalbim hızla atıyor, göğsümde çok sert çarpıyordu.

"Hunter, git. *Git.*" Charlie'nin sesi çılgıncaydı. "Bana zarar vermiyorlar ama seni yakalarlarsa ne yapacaklarını bilmiyorum. Git buradan. *Lütfen git.*"

"Sensiz gitmiyorum." Kulağa çok klişe geliyordu ama hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Charlie'yi çıkarmaya bu kadar yaklaşımsken onu burada, toprağa gömülü lanet bir kafeste bırakamazdım.

"Hunter." Edin'in alçak sesinde bir miktar öfke vardı ama onu duymazdan geldim. "*Gel. Buraya gel.*"

"Götlük yapma," diye tısladı Charlie, barı bırakmamı sağlamak için beni itekleyerek. "Eğer ben bu kafeste sıkışıp kalmışken senin ölmeni izlemek zorunda kalırsam, seni asla affetmem."

Ama artık çok geçti. Ayak sesleri yaklaştı ve ardından şaşkın bir homurtu ve ardından arkamda öfkeli bir hırıltı duyuldu. Sırtım gerildi. Edin'in delikten kısıp, sinirli bir ses çıkardığını duydum. Bir saniye sonra, soluk mor bir form kafesin yanında yere düşüyor ve gümbürdüyordu. Edin, ben daha gözümü kırpamadan hırlayarak arkamdaki yaratığa doğru hamle yaptı.

Charlie omzumun üzerinden bakarken gözleri irileşti ve etin ete çarpma sesini duyduğumda döndüm. Sert, katı yumruklar, alçak hırıltılar ve hırıltılar. Nefesim kesildi. Edin devasa bir şeyle kavgaya tutuşmuştu. Edin'den bile daha uzundu ve derisi koyu griydi, taş gibi çakıllı ve pürüzlüydü. Ve Edin'in yumrukları birbirine değdiğinde çıkardığı seslere bakılırsa, taş gibiydi. Geçilmez. Kaya gibi sağlamdı.

Canavarın yüzü ezilmişti, dişleri alt çenesinden yukarı doğru çıkıyordu. Edin'e hırlıyor, bir dil olabilecek alçak sesler çıkarıyordu ama emin değildim. Edin de bir şeyler homurdandı, sesi gergindi. O zaman belki de bir dildi.

"Onunla uzun süre savaşamam Hunter," diye homurdandı Edin, sesi behamot'un devasa kollarını zapt etmenin zorluğuyla titriyordu. "Deliğe gir. Hemen. Charlie'yi yakalamak için başka bir yol bulacağız."

"Git." Charlie'nin sesi beni sıcrattı. Beni itti. "Git. Çabuk. Şimdi." Gözlerimiz kilittendi. "Bir şeyler düşüneceksin. Beni dışarı çıkaracaksın. I

yapacağını biliyorum." Bana küçük bir gülümseme attı.

Boğazım düğümlendi ama sonra aklıma ani bir fikir geldi. Kemerimdeki hançeri hızla elime aldım. Charlie'nin çantasının ve tüfeğinin çoktan gitmiş olduğunu tahmin ediyordum. "Al." Bıçağı ona uzattım. "Saklayacak bir yerin var mı?"

Charlie başıyla onayladı. Aptalca olmasına ve değerli saniyelerimi boşa harcamama rağmen parmaklıkların arasından uzandım ve ensesini sıkıca kavradım. "Seni çıkaracağız," dedim sert bir sesle. "Güçlü kal, Charlie."

Doğrudum. Edin'e yardım etmek istiyordum ama o hantal yaratığa karşı ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyordum. Onu vurmak bir işe yarar mıydı? Elimi tüfeğe attım ama Edin yaratığın yumruğu çenesine çarpıp onu uçurmadan hemen önce bana bakıp başını salladı. "Silah yok," diye nefes nefese kaldı. "Daha fazlasını getir."

Lanet olsun. O haklıydı. Çok gürültülüydü. Bana yaklaşırken tökezledi, ben de omzundan tutup onu deliğe doğru çekmeye çalıştım. "Haydi."

"Oraya çık. Ben takip edeceğim," dedi Edin, behamot ileri atılıp onu yakaladığında. Onlar yere düşerken Edin homurdandı ve ben bir an için aptal gibi durdum, panik beni dondurdu.

"Yürü, ahmak!" Charlie'nin sesi beni tekrar harekete geçirdi ve ona son bir kez baktıktan sonra behamotun devasa kütesinin altında yerde yatan Edin'e endişeli bir bakış attım ve deliğe doğru koşarak atladım. Sadece kenarına tutunmayı başarabildim. Omuzlarımda geri dönen acıyı görmezden gelerek kendimi yukarı çektim.

"Yukarıdayım!" Yüksek tünele geri döndüğüm an seslendim. "Kalktım!"

Edin'i n hırlayarak uzun bacaklarını yaratığın altına sokmayı başarmasını izledim. Gergin bir homurtuyla yaratığın karnına çift ayaklı bir tekme atarak onu üzerinden kaldırdı. Behamot şaşkın bir homurtuyla geri çekildi, ağırlığı onu sersemlemiş bir saniyeliğine sırt üstü yere düşürdü. Edin'in ayağa fırlaması ve benim yaptığım gibi koşar adım atması için gereken tek şey buydu. delikten. Koca gövdesini yukarı kaldırırken tökezleyerek yoldan çekildim.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık, sersemlemiştik ama Edin hareket etmem için beni iteklemeye başlamıştı bile. "Peşimizden gelebilirler," dedi bana. "Hareket etmeliyiz."

Delikten aceleyle uzaklaşırken endişeden titriyordum. "Charlie'ye zarar verecekler mi?" Korkuyu sesimden uzak tutamayarak sordum. "O şey -olacak-"

"Bilmiyorum Hunter." Edin'in sesi yumuşaktı ve duymak istediğim şey bu olmasa da, benimle dalga geçmediğine sevindim.

anlamsız güvenceler. "Henüz başlamadıysa bile şimdi başlayacaklarından şüpheliyim. Belli ki onun sağlıklı ve formda olmasını istiyorlar."

Yani iyi bir kurban olacak. Yutkundum, midem bulanıyordu. Kafamın içinde, gözbebeklerimin arkasında basınç oluşuyordu ve yürürken hızlı hızlı göz kırpyordum. Bu kadar yaklaştığımıza inanamıyordum. Onu kurtarmaya çok yaklaştığımız. Kendimden nefret etmek içimi yakıyordu. Onu terk etmişim. Charlie'yi o lanet kafeste, o dev canavarın yanında bırakmışım.

"Onu o kafesten çıkaramazdık," diye mırıldandı Edin, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Yapabileceğin her şeyi yaptın Hunter. Tekrar deneyeceğiz. Charlie haklıydı, tekrar seyahat etmeye başladıklarında daha kolay olacak. Şimdi onları yakaladık, yakında başka bir fırsatımız olacak." Eli kısa süreliğine omzumu arkadan kavradı. "Bunun seni pes ettirmesine izin verme."

"Vazgeçmiyorum," diye homurdandım, sesim sert çıkıyordu. Edin'e kızgın değildim. Hem de hiç. Kendime, başarısızlığımıza öfkeliydim. "Charlie'yi geri alacağız."

Bir saniye sonra 'biz' dediğimi fark ettim ama bunun doğru olduğunu biliyordum. Edin'in bana yardım edeceğini ve ona ihtiyacım olacağını biliyordum. Minnettarlık içimde kabardı ve tek yapmak istediğim Charlie'yi elde etme konusundaki başarısızlığımın içinde debelenmek olsa da, kendimi bir pislik olmamak için zorladım.

"Sen iyi misin?" Edin'e sordum. Sesim sertleşti. "Özür dilerim." Tanrım, her seferinde sıçıp batırıyordum. Sanki tüm askeri eğitimimi, tüm uzmanlığımı unutmuş gibiydim. "Bana söylediğinde hareket etmeliydim. Savaşmak zorunda kalmanı istemezdim."

"Sorun yok." Edin bırakmadan önce omzumu bir kez daha sıktı.

"Ama yaralandın mı?" Bastırdım. O canavar kaba taştan oyulmuş kalın, iri bir heykele benziyordu. Ve Edin'e gerçekten çok sert vuruyordu.

"Biraz ağrım olacak ama önemli değil." Edin kıkırdadı. "Behamotlar zorlu rakiplerdir ama pek de zeki değildirler. Onlarla daha önce de karşılaşmışım."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Derin bir nefes aldım, nefesim titreyerek dışarı çıktı. O lanet kafesin içinde oturan Charlie'yi düşündüm. Bağlanmıştı ama iyi görünüyordu. Sağlıklı. Onu beslediklerini, yıkanmasına izin verdiklerini ve hatta formda kalması için teşvik ettiklerini söylemişti. Nedenini bilmek korkunçtu -özellikle de yapmadığı zaman- ama en azından dövülmüyor ya da aç bırakılmıyordu. En azından biz onu kurtarmadan önce işkence görmesinden endişe etmeme gerek yoktu. Bu da bir şeydir.

"Onu yakalayacağız, değil mi?" Daha konuşacağımı bile bilmeden söyledim. Neden sorduğumdan emin değildim. Belki de bana güvence verilmesini istiyordum.

Edin'in kalıp bana yardım edeceğine söz verdim. Belki de onu bu sözün içine hapsetmek istedim.

"Onu yakalayacağız," diye kabul etti, inanılmaz derinlikteki sesi içimi gümbürdetti ve midemdeki suçluluk ve endişe düğümünü hafifletti. Edin bunu söylediğinde, buna inanabiliyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Onu geri getirmeyi başaramamış olsak da Charlie'yi görebilmek

-Onunla konuşmak bana yeniden iyimserlik vermişti. Ertesi sabah kolebler ve behamotlardan oluşan birliğin peşinden tünellere doğru yola çıktığımızda, her zamankinden daha kararlıydım.

Bir gün önce yeraltı ağından çıkmış ve yakınlarda kamp kurmuştuk, böylece Edin peşimizden bir şey gelme ihtimaline karşı gözcülük yapabilecekti. Hiçbir şey gelmedi. Çok sessizdi ama yine de uykuya dalmam uzun zaman aldı.

Koleblerin ve behamotların belli belirsiz seslerini takip ederek karanlık tünellerde tekrar yürürken kendimi son birkaç gündür olduğundan daha dinç hissediyordum. Onları takip etmemizden endişe etmediklerini anlamamız için yeterince gürültü yapıyorlardı. Belki de gerçekten o kadar aptallardı. Ya da bizi bir tehdit olarak görmüyorlardı.

Yine de daha iyi bir ruh halindeydim. Charlie'nin yaralanmadığını, açıklıktan ya da susuzluktan ölmediğini biliyordum. Bacağımı daha iyi hissediyordum, baş ağrım nihayet geçmişti ve Charlie'nin kafesindeki çubuğu hareket ettirmek için zorlanmama rağmen omuzlarımda kalıcı bir ağrı yoktu.

"Şu behamotlar," diye sordum Edin'e yürürken, sesimi alçak tutarak. "Normalde koleblerle mi seyahat ederler?"

Edin önümde yürüyordu. Başını salladı ve bu hareketle saçlarının kaslı omuzlarının üzerinden kayışını izledim. "Hayır, bu çok garip. Onları hiç birlikte seyahat ederken görmemiştim."

"Yani behamotlar normalde... kurban törenine katılmıyor mu?" Bu kelimeyi söylerken bile kendimi hasta hissediyordum.

Bir kafa sallama daha. "Hayır. Sadece kolebler." Edin'in başını düşünceli bir şekilde eğdiğini gördüm. "Ve Charlie'nin behamotların ona neredeyse bir arkadaş gibi davrandığını söylediğini duydum. Ve onu egzersiz yapmaya ve formda kalmaya teşvik ettiklerini? Bu çok garip."

"Evet, bu garip." Sırt çantamın kayışını yeniden ayarladım. "Ama en azından ona zarar vermiyorlar ya da aç bırakmıyorlar."

"Evet. Bu iyi. Bize zaman kazandırır." Edin omzunun üzerinden bana baktı, gözleri alışılmadık derecede ciddiye. "Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum."

Oraya koş ve onu yakala Hunter. Birkaç behamotla olmaz. Onları alt etmek son derece zordur."

Homurdandım. "Ben..." Boğazımda düğümlenen kelimeler yanlış ve korkunç geliyordu ama yine de söyledim. "Ya oraya girip hepsini vurursam?" Edin durdu ve bana bakmak için döndü ve yüzümün maskemin altında ısındığını hissettim. "Ben yapardım. Charlie'yi almak için."

Edin başını yavaşça salladı. "Mermiler behamotlara karşı hiçbir şey yapmaz. Derilerine bile nüfuz edemezler." Bana baktı, büyük iri gözleri ürkütücü derecede yoğundu. "Bunu yapmak istiyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, *istemiyorum*. Ama yapardım." Bakışlarını cesurca karşılayarak çenemi ve omuzlarımı dikleştirdim. "Charlie'yi geri almanın tek yolu buysa bunu yaparım. Ve bunun için üzgün değilim."

Edin uzun bir süre daha beni izledikten sonra başını bir kez salladı ve yürümeye devam etmek için arkasını döndü. "Kolebleri bu şekilde ortadan kaldırabilirsin ama behamotları değıl," dedi sonunda, sesi nötrdü.

Nefes verdim. "Yeterince adil."

Edin bir an sessiz kaldı. "Ona çok değıer veriyorsun. Charlie."

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "O benim en iyi arkadaşım. On iki yıldır neredeyse bir gün bile ayrı kalmadık. Burada aklımı başımda tutan tek şey o."

Edin başını sallayarak onayladı. Bir saniye sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Onu geri getireceğıiz."

Neredeyse gülümseyecektim, dudağıımın yaralı hırıltılı tarafı maskemin arkasında seğıiriyordu. "Yapacağımızı biliyorum."

Edin tekrar öne doğru baktı. "Eğer bir gün kolebler tarafından kaçırılırsam, senin gibi inatçı birinin peşimden gelmesini isteyeceğimi biliyorum."

Öfkelendim. "Bir şey tarafından yakalandığını hayal bile edemiyorum." Edin homurdandı. "Şaşıracaksın."

"Eh, yaşlandıkça güçleniyorsan, artık neredeyse o behamotlar kadar yenilmez olmalısın," diye takıldım. Dayanamadım, "Eski bir çizik" diye ekledim.

Edin bana dişlerini göstermek için arkasına baktı ve neredeyse gülümseyecektim. "Pekâlâ, tamam. Eski çizik değıl. Sadece Scratch'e ne dersin? Sana böyle hitap etmemin bir sakıncası var mı?"

Bana kurt gibi sırtıttı. "Bana ne istersen diyebilirsin, insan." Sesi alçak bir gümbürtüydü, bir şekilde yoğun bir şekilde samimiydi. Nefesim kesildi ve yutkunurken boğazımın düğümlendiğini hissettim. Yüzünü tekrar öne dönmeden önce iri gözlerinin hareketi takip ettiğini gördüm.

Onun arkasına bakarken karnımda arzu gibi bir şey kıvrıldı ve kalbimin göğsümde sertçe çarpmasına neden oldu. Lanet olsun. Ben... Ben ondan *etkilenemezdim*. Olabilir miydim? Bu delilikti. Ve bu şartlar altında tamamen uygunsuzdu. Edin'in bana sanki o da beni çekici buluyormuş gibi bakması hain bedenimi sakinleştirmeye yardımcı olmuyordu. Kahretsin, sanki ona bir işaret versem hemen şimdi burada soyunacakmış gibi bana bakıyordu.

Kahretsin. Bu hiç iyi değildi.

Charlie'yi nasıl yakalayabileceğimizi bulmak için gruba yaklaşmak üzere hızımızı artırırken konuşmayı bıraktık. Bu lanet olası tünellerde olmasaydık çok daha kolay olurdu, çünkü sadece arkalarından gelebilirdik. Bu da Charlie'nin ön tarafa yakın bir yerde olması durumunda hiçbir işe yaramayacağımız anlamına geliyordu.

"Peki bir behamot nasıl çıkarılır?" Karanlıkta ilerlerken sonunda ben de sordum. İş başa düşerse tüfeğimi kolebleri haklamak için kullanmaya tamamen hazırdım, ama büyük piçlerden de kurtulamazsak bu pek işe yaramayacaktı.

Edin homurdandı. "Onları çok yüksekte itmek en kolay yöntemdir. Vücutları bu şekilde parçalanmaya meyillidir."

Kafasının arkasına öyle tuzlu bir bakış attım ki kesinlikle hissetti. Daha önce hiç bu kadar faydasız bir bilgi duymamıştım. "Lanet olası bir tüneldeyiz. Yeraltında."

Edin homurdandı. "Evet. Ama sen sordun."

Onu terslememek için derin bir nefes aldım. "Başka bir yolu var mı?" Sesim gergin çıkıyordu. "Burada gerçekten mümkün olan bir yol?"

Edin o küçük homurdanma sesini çıkardı. "Mm. Ateş. Eğer yeterince sıcak ateşe maruz kalırlarsa, bu onları yok edecektir."

Pek yardımcı olduğu söylenemezdi, çünkü burada mahsur kalmışken yangın çıkarmak pek akıllıca bir şey gibi görünmüyordu ama yine de bir şeydi. Sözlerini onaylamak için homurdandım ama zihnim çoktan bir plan düşünmeye çalışarak bilgileri evirip çevirmeye başlamıştı.

"Ateşten *korkuyorlar* mı?" Birkaç dakika sonra sordum. Belki bir meşale alırsak, Charlie'yi yakalarken onları geride tutabilirdik.

Edin homurdandı. "Hiçbir şeyden korkmayacak kadar aptallar."

Söndüm. Lanet olsun. "O zaman onları nasıl durduracağız? Dikkatlerini dağıtabilir miyiz?" Edin'in başının arkasına baktım. "Senin bir fikrin var mı?"

Omzunun üzerinden bakarak bana kibirli bir sırıtış fırlattı. "Hayır, ama bir şeyler bulacağıma eminim."

Kan basıncım yükseldi. "Bir *plana* ihtiyacımız var," diye bağırdım, sesimi alçak tutmayı yeni hatırlamıştım. "Oraya öyle paldır küldür gidemeyiz." "Yani dün yaptığın gibi mi?" Edin'in sesi çileden çıkaracak kadar kendini beğenmişti. Her tarafım ateş içindeydi. "Onu dışarı çıkarmaya çalışmak için ideal bir fırsattı," diye karşı çıktım, ses tonum aşırı savunmacıydı. "Orada yalnızdı-"
"Mm."

Bu buyurgan ses karşısında kanım kaynadı ama çenemi sıktım ve öfkemi kontrol etmeye çalışarak sessiz kaldım. Edin'e kızmanın hiçbir faydası olmayacaktı. Charlie'ye de kesinlikle faydası olmazdı.

Edin omzunun üzerinden tekrar bana baktı ve bu kez gözleri daha ciddiydi. "Kendini ona burada ulaşamayabileceğimiz gerçeğine hazırlamalısın Hunter," dedi ve ben sertleştim, devam ettiğinde tartışmak için ağzımı açmıştım bile. "Eğer grubun arkasına yakın değilse, ona ulaşmamız mümkün olmayacak. Bir noktada tünelleri terk etmek zorunda kalacaklar. Ve biz de şu anda tam kuyruklarındayız. İzleyebilir ve ne zaman iyi bir zaman olduğunu değerlendirebiliriz. Evet?"

Ellerimi yumruk yaptım, tartışmak istiyordum. Burnumdan bir nefes aldım ve kendimi onun sözlerini geri fırlatmadan önce düşünmeye zorladım. "En azından denemek zorundayız," diye homurdandım sonunda.

Edin durdu ve yüzünü bana döndü. Başını salladı. "Ve yapacağız. Eğer yapabilirsek. Ama burada tıkanmış durumdayız. İçinde bulunulacak en iyi durum olmadığını biliyor olmalısın." Bana kaşlarını kaldırdı. "Bir behamot seni böcek gibi ezerse Charlie'ye bir faydan olmaz."

Daha dik durarak karşı çıktım. "Deneyebilirler."

Edin kıkırdadı, büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Gözlerinin bedenimin üzerinde dolaştığını gördüm. "Yapabilirler ve yapacaklar da. Ve sen ne kadar büyük ve güçlü olursan ol, insan, başaracaklar." Dudakları kıvrıldı. "Wyn bile birkaç behamot ile kıl payı kurtuldu. Ona yardım etmek zorunda kaldım ve o zaman bile kıl payı kurtulduk. Kolumu koparmak zorunda kaldım. İçlerinden biri bağırsaklarımı deşmeye çalışırken kolumu altına sıkıştırmıştı."

Az önce bana söylediği tüm kelimeleri anlamaya çalışarak ona bakakaldım. "I
-"Kendi kolunu mu kopardın?"

Tekrar kıkırdadı. "Evet, ama asıl noktayı kaçıırıyorsun." Uzandı ve omzumu kavradı. "Behamotlara karşı kazanamayız, Hunter. Bu yüzden Charlie'yi oradan çıkarırken çok ama çok dikkatli olmalıyız. Tamam mı?"

Bu yüzden gizli olmak zorundaydık. Silahlar patlamadan, dümdüz oraya yaklaşmadan. Nefes verdim. "Anlıyorum."

Edin'in mantıklı düşündüğünü kabul etmeme rağmen, haklı olduğu ortaya çıktığında yine de yıkıldım. Canavar grubu mola vermek için durdu ve bize durumu gözden geçirme şansı verdi. Charlie ön tarafa yakın bir yere götürülüyordu, ona homurdanan iki iri adamın arasında, sanki dostlarmış gibi sırtını sıvazlıyor ve neşeyle gülüyorlardı.

Ne halt ediyorlardı?

Bu onu sinsice yakalayamayacağımız anlamına geliyordu. Onunla aramızda bir düzine koleb ve dört behamot daha vardı. Charlie'nin ona verdiğim hançeri saklayıp saklayamadığını, henüz üzerinde bulup bulmadıklarını merak ettim. Ona pek bir faydası olmazdı ama yine de hançerin onda olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu. Onun da öyle hissettiğinden emindim.

Canavar grubu kısa bir süre sonra tekrar yola çıktı ve gece için durana kadar onları takip etmeye devam ettik. Bu sefer yüzeye çıkmak yerine tünellerde kamp kurduk ve Edin uyanık kalıp nöbet tutacağına söz verdi.

Edin beni itip uyandırdığında, toprak duvara rahatsız bir şekilde büzülmüş bir şekilde düşmeyi henüz başarmıştım. Gözlerim açılır açılmaz iri eliyle ağzımı kapattı. "Sessiz ol," diye fısıldadı kulağıma.

Ellerinin altında kıpırdamadan durdum, kulaklarım gerildi, kalbim göğüs kemiğıme doğru sertçe çarpmaya başladı. Bir an sonra ıslak bir sıçrama sesi korkutucu derecede yakınımıza ulaştığında kasıldı. Bu ses içimde içgüdüsel bir korku yarattı, tıpkı dokuz yaşındayken büyükannemin evinin bitişiğindeki çocuğun bana babasının evcil Goliath birdeater'ını gösterdiği zamanki gibi. Ona dokunmaması gerekiyordu, ama onu muhafazasından çıkarıp halının üzerine koymuştu.

Bana doğru koştuğunda neredeyse altıma işeyecektim. Bacaklarının kocaman, şişman vücuduna sürtünürken çıkardığı ses buna benziyordu - sadece bu daha yüksek sesliydi. Daha büyüktü. Tünelin kıvrımında insan büyüklüğünde bir tarantula hayal ettiğimde görüşüm bir anlığına kayboldu. Göğsüm

Edin'in eline karşı nefes nefese kalmıştım, nefesim sıcak ve hızlıydı, karanlığa bakıyordum, kocaman, kıllı bir bacağın başlangıcını görmeyi bekliyordum. Daha önce de böcek ve örümcek benzeri canavarlar görmüştüm ama hiçbir zaman karanlık, klostrofobik ve kolay kaçıışı olmayan bir tünelde sıkışıp kalmamıştım. Ayrıca, kaç canavarla karşılaştığının da pek bir önemi yoktu. Bazen, temel içgüdüler hala şaha kalkıyor ve vücudunuzdan saf dehşet fışkırıyordu.

Edin yanımda kaskatı kesilmişti, bir eli hâlâ ağzımı kapatırken diğeri bacağımı neredeyse acı verici bir şekilde tutuyordu. Ama ikimiz de bir santim bile hareket etmek istemiyorduk. Edin'in bu kadar gergin olması beni endişelendiriyordu. O şeyin ne olduğunu biliyor muydu? Ona sorabilecek gibi değildim.

Hışırtı sesi, gerginliğin bir kısmının uzuvlarımdan süzölmeye başlamasına yetecek kadar uzun bir süre durdu. Kulaklarımı zorladıktan sonra tünelin bunaltıcı sessizliği daha da yüksek geldi. Nefes alış verişlerim inanılmaz derecede yüksek geliyordu ve bizi ele verdiğimden emin olduğumu düşündüm.

Sonra, bir telaş içinde, ses daha yüksek ve daha hızlı bir şekilde geri döndü. Edin, yaratık ortaya çıkıp devasa gövdesiyle tüneli doldurmadan bir saniye önce daha da gerginleşti.

Ses çıkarmış olabilirim. Emin değildim. Daha önce görmediğim bir canavardı ve dehşet vericiydi. Böcekle akrebin karışımı gibiydi ama bir inek büyüklüğündeydi. Altı siyah, parçalı bacağının üzerinde duruyordu, bunlardan üçü tünel duvarının yarısına kadar uzanıyor ve onu yüksekte tutmak için kavriyordu. Ama içimde yoğun bir korkuya neden olan şey kafasıydı. İlk bakışta dev bir böceğin vücuduna yapışmış bir insan kafası gibi görünüyordu ki bu bile tek başına yeterince dehşet vericiydi. Ama hemen fark ettim ki, bir insanın burun deliklerinin olması gereken yerdeki iki küçük delik onun gözleriydi, tıpkı bir akrebin parlak iğne deliği gözleri gibi. Ağzı açıktı, dipsiz bir kara delikti, ama bakışları bize kilitlendiğinde uzun, ince, siyah bir dil sanki havayı tadıyormuş gibi kıvrıla kıvrıla dışarı çıktı.

Saldırmak için enerji toplarken vücudu alçaldı. Ondan daha hızlı hareket etmeyi umarak bir hareket patlamasıyla silahımı almak için geriye uzandığımda Edin beni geri itti ve iri bedeniyle beni engelledi. Şey ona çarptığında ağzından insanlık dışı bir hırıltı çıktığını duydum. Edin geri itilip tünelin duvarına çarparken, yaratığın bacakları onu yakalama arzusuyla çılgınca kıpırdanırken zar zor yolumdan çekilmeyi başardım.

Siktir, siktir, siktir. Silahımı aramakla Edin'in yaralanıp yaralanmadığına bakmak arasında gidip gelmeye çalıştım. Onunla boğuşuyordu.

İğne gibi keskin bir iğnesi olan uzun kuyruğunu kendisinden uzak tuttu. Yolundan çekilmek için başını defalarca salladı.

En azından onun bu hareketi bana silahımı alıp kurmam için zaman kazandırdı. Pompalı bir tüfekti, bu da atışlarımda dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu çünkü bu şeyin sabırla sürekli yeniden doldurmamı bekleyeceğinden şüpheliydim. Çantamda kaç fişek olduğunu hatırlamaya çalıştım ama o anda ikimizin de hayatta kalmasını sağlamaya çalışmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

Edin'in vücudundaki her kas kasıldı, bir bacağını kaldırıp yarattığı karnından vurmadan önce güç topladı. Yaratık bir çığlık atarak geri çekildi, sırt üstü yere düştü, bacakları havada mide bulandırıcı bir şekilde kıvrılıyordu. Silahımı göğüs kafesine doğrulttum, kendini ters çeviremeden bir el ateş ettim, kulaklarım silah sesinden çınlıyordu. Karnının alt kısmının zayıf noktası olduğunu düşünmüştüm ve haklıyım. Daha yüksek bir çığlık attı ve sarsıldı, ama yine de ön tarafına doğru sıçradı ve tekrar saldırmaya hazırlandı. İğnesinin sivri ucunda asılı duran yağlı, süt gibi bir zehir damlası, yarattığın hareketleriyle birlikte titreyerek düşme tehlikesi geçiriyordu.

İnsana benzeyen ürkütücü yüzüne nişan alarak bir el daha ateş ettim ama son saniyede yana doğru sarsıldı ve kaçtı. Kulak zarlarım silah sesinden zonkluyordu.

"Arkama geç Hunter." Edin yumruklarını sıkarken omuzları ve pazuları şişti. "İğnesinin sana yaklaşmasına izin verme."

Arkasına geçme emrini duymazdan geldim. "Tekrar sırt üstü yatırın," dedim, yaratık bir tekme daha atma riskini almaktansa yönünü değiştirip kuyruğunu havada bize doğru savurmaya karar verince geri çekildim.

İkimizi de ıskalayınca kuyruğu tekrar ileri fırladı, Edin'in omzunu kıl payı sıyırdı ve kalbim bir an durdu. Ama sonra Edin'in büyük eli havaya kalktı ve zehirle şişmiş iğnenin hemen altındaki şeyi yakaladı. Koca bir damla ayaklarının dibindeki toprağa damladı. Temas anında toprağın tısladığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu, ellerim terliydi ama tüfeğimi kaldırdığımda hâlâ sabitti. Yaratık öfkeyle çığlık atıyor, kuyruğunu kurtarmaya çalışırken bacaklarını çırpıyordu ama Edin homurdandı ve kuyruğunu güçlü bir şekilde bükerek yarattığı bir kez daha ters çevirmeyi başardı.

Tekrar ateş ettim, ikinci kez göğüs kafesinden vurduğum, kahverengi kan sıçradığını gördüm, sonra hemen yeniden doldurmak için çabaladım. "Tutabilir misin?" Gözlerim Edin'in o şeyin kuyruğunu kavrayışıyla benim parmaklarım arasında gidip gelirken sordum

Ben tüfeği yeniden doldururken. ırpınıyor, geri dönmeye çalışıyordu ve Edin'in yüz hatlarında kuyruğunu tutmanın zorluğunu görebiliyordum.

Bana sertçe başıını salladı. "ok uzun sürmez."

İğne döndü ve ucu Edin'in omzunun pürüzsüz lavanta rengindeki derisine korkunç bir şekilde yaklaştı. Silahı kurup nişan alarak art arda üç el ateş ettiğimde midem bulandı. Kesinlikle zayıflıyordu ve göğüs kafesi koyu kahverengi bir lapa gibi görünmeye başlamıştı ama çığlık atarken bacakları hâlâ sallanıyordu.

Ben tekrar doldururken Edin yaratığa bir adım daha yaklaştı ve kuyruğunun gövdesine yakın olan kalın kısmını botunun altına sıkıştırdı. Kuyruğu tam anlamıyla vücudundan ayırmak için zorlanmaya başladığını gördüm. Kuyruk gevşemeye başladığında mide bulandırıcı ıslak bir yırtılma oldu.

"Dikkatli ol," diye havladım, iğnesi tekrar aşığı inerken canavar umutsuzca Edin'in çıplak tenine ulaşmaya çalışıyor, bacakları havada çılgınca kıpırdanıyordu. Vücudu aniden sarsıldı ve Edin kuyruğu yaratığın vücudundan tamamen ayırırken beni irkiltten bir ses çıkardı, kahverengi yapışkan madde fişkırdı. Canavar kasıldı ve kopan kuyruğu Edin'in ellerinde ölüm sancılarıyla seğırdi, ta ki onu bizden uzağa fırlatana kadar.

Kalbim hızla çarpıyordu ama adrenalin her zaman odaklanmama yardımcı olmuştu, bu yüzden tüfeği bir kez daha kaldırırken sakin ve kararlıydım. Göğüs kafesinin tamamen kalın kahverengi bir yapışkan maddeye dönüşmesi ve dış iskelet parçalarının yukarı fırlaması için sadece iki atış daha gerekti. Bacakları vücudunun içine doğru kıvrıldı, ölerken hafif bir tıslama duyuldu.

Silahı on saniye daha yaratığa doğrulttuğumda nefes nefese kalmıştım ve terliyordum. Hareket etmeyince silahı yavaşça indirdim. Ben daha nefes bile alamadan Edin beni iğrenç yaratığa doğru itmeye başladı. "Bu da ne-"

"Bizi duydular. Behamotlar geliyor. Gitmek zorundayız."

Kulaklarımdaki ınlamanın arasından tünellerde yankılanan yeni bir ses duyduğumu fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu; hızla arkamızdan gelen ağır, gümbür gümbür ayak sesleri. Diğer canavarlar kavgayı duymuştu. "Kahretsın."

Ölü canavarın etrafından dolanıp boğucu tünellerde koşmaya başladık, ta ki Edin'in omzumdaki eli bir yüzey girişine ulaştığımızda beni durdurana kadar. Ayağa fırladım, Edin'in elleri beni daha hızlı hareket etmem için iterken, birkaç dakika önce bulunduğumuz yerden behamotların birbirlerine homurdanmalarını duyduk. Ölü yaratığı görmüşlerdi.

Yüzeye doğru tırmandık. Geceydi ve zifiri karanlıktı. Ay yeniydi, bu yüzden etrafa çılınca bakarken kelimenin tam anlamıyla kördüm. Neyse ki Edin karanlıkta da görebiliyordu. Parmaklarını benimkilere doladı ve beni koşarak kendine çekti. Islak çimlerin üzerinde ilerlerken kalbim hızla çarpıyordu ama en azından görüşüm yavaş yavaş düzeliyordu. Edin'in beni bir ormanın kenarında, arkasında ağaçların yükseldiği bir kulübeye benzeyen bir yere doğru çektiğini görebilecek kadar.

Av kulübesi harap haldeydi ama en azından Edin'in beni takip etmeden önce ittirdiği ön kapısı hâlâ duruyordu. İçerideki hava tozluysa. Nefesimi tutmaya çalışırken pek bir şey göremiyordum.

Döndüm ve körü körüne Edin'i yakalamak için uzandım, onu okşadım, yaralarını hissetmeye çalıştım. "İyi misin? Seni yaraladı mı? Yaralandın mı?"

Edin ellerimi nazıkçe kavradı. "Ben iyiyim Hunter. Beni yakalayamadı."

Rahatlayarak nefes verdim, elimi bir anlığına Edin'in iri, sert göğsüne dayadım, parmaklarımın altındaki teninin pürüzsüz sıcaklığıyla garip bir şekilde rahatladım. Sonra göğsünü bir kez okşadım ve bıraktım. "Güzel." Kapıdan uzaklaşırken ayağım eski bir halıya takıldı. "Sence behamotlar bizi takip eder mi?"

"Pek olası değil ama bir şans var. Aşağıda birinin olduğunu bilecekler. Ölü Mortik'i gördüler."

"Mortik. O şey bu muydu?" Kalp atış hızım yavaşlarken bir elimi göğsümde ovuşturarak sordum.

Edin başını salladı ve kulübenin kirli penceresinden dışarı baktı. "Çok tatsız."

Neredeyse nefesim kesiliyordu. "Evet, olamaz. Neden kafası neredeyse bir insan yüzüne benziyordu?" Ürperdim. "Uzun zamandır gördüğüm en ürkütücü şey."

"Mm." Edin nefes verdi ve bir omzunu pencerenin yanındaki duvara dayadı. "Normalde avlarını cezbeden fırsatçı avcılardır. Kendilerini kamufle etmekte çok ustadırlar. Sanırım bunu ürküttük." Bana doğru baktı. "Daha önce bizim dünyamızda bir tanesine rastlamıştım. Kafasında hâlâ o yüze benzeyen özellikler vardı ama bundan daha az insandı. Buraya geldiklerinden beri adapte olmuşlar."

Yutkundum. "Bu... rahatsız edici." Şapkamı çıkarıp bir elimle başımı ovuşturarak serinleten teri sildim. "Sanırım burada saklanacağız"

bu gece ve sabah geri dönün. Mortikler yalnız mı yoksa sürü halinde mi seyahat ederler?"

"Normalde yalnız, ama birlikte seyahat eden küçük bir grup görmek de nadir değildir." Edin bana başıyla kısa bir selam verdi. "Dediğin gibi bu gece burada kalmak en iyisi. Gececidirler. Ve behamotlar sabaha kadar umursamayı bırakmış olacaklar." Homurdandı. "Dikkat süreleri çok uzun değil."

Nefes verdim ve gözlerimi kısarak kulübenin derinliklerine baktım. Karanlıktı ama temel şekilleri seçebiliyordum, bu yüzden dikkatlice kanepeye doğru ilerledim.

"Ben gözcülük yaparım." Sırt çantamı ve tüfeğimi çıkarıp kanepeye yerleştirirken Edin'in alçak sesi içimde gürledi. "Sen biraz uyu."

"Bundan sonra uyuyabilir miyim bilmiyorum," dedim ona açıkça, ama yine de yere çöktüm ve sol dizimi ovuşturdum. Bedenim yorgundu ama beynim o canavar saldırısından sonra gerilmişti, adrenalın patlamasının kalıcı etkileri beni gergin yapıyordu. Maskemi ve şapkamı çıkardım, yorgun bir elimle yüzümü sildim.

Biraz su içtikten ve bir protein barını zorla mideye indirdikten sonra kendimi koltuktan kaldırdım ve Edin'e pencerede katıldım. "Bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bizi aramak için tünellerden çıkacaklarını sanmıyorum. O kadar umursadıklarını da sanmıyorum." Bana baktı, iri gözleri karanlıkta parlıyordu. Uzanıp elini başımın arkasında gezdirdiğinde karnıma bir zevk çöktü. "Uyumaya çalış Hunter. Yarın uzun bir yürüyüş günü daha geçireceğiz."

Tereddüt ettim. "Nöbeti vardiyalı olarak tutabiliriz. Uyumayı sevdiğini biliyorum."

"Hayır." Edin başını salladı. "Onsuz da gayet iyi idare edebilirim. Ona ihtiyacım yok. Senin var." Çenesini kanepeye doğru salladı ve bana çarpık bir gülümseme attı. "Tartışmayı bırak ve git."

Onun buyurgan ses tonuna karşı gözlerimi devirdim ama dediğini yaptım. Uyumam gerekiyordu ve uyumamanın aptallık olacağını biliyordum. Kanepeye uzanıp sertçe nefes verirken ve başım için aşırı doldurulmuş kolda rahat bir yer bulmaya çalışırken, adrenalinin etkisi geçti ve şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde yere yığıldım.

Edin'in nöbet tuttuğunu bilmek beynimin rahatlayabileceği anlamına geliyordu. İnsan yüzlü o dev akrep benzeri yaratığın görüntülerini zihnimden uzaklaştırmayı başardım ve Edin'in varlığı bir battaniye gibi üzerime çökerek uykuya daldım.

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah tünellere geri döndük ve canavar grubunu takip etmeye devam etmek için adımlarımızı geri takip ettik. Mortik'in cesedi gitmişti, bu da... delicesine rahatsız ediciydi. Edin'e burada onu yiyecek bir şey olup olmadığını sordum ve bana attığı hafif tedirgin gülümseme daha fazla soru sormamı engelledi.

Sonraki birkaç gün boyunca grubu tünellerde sessizce takip ettik, yeterince yaklaşabildiğimizde Charlie'ye göz kulak olduk, bu da normalde yemek yemek ve dinlenmek için kamp kurdukları zamanlardı. Ona gerçekten iyi davranıyorlardı ve nedenini bildiğimizi düşünmemize rağmen buna tanık olmak hâlâ garipti. Koleblerin gözünde sağlıklı ve iyi beslenmiş bir kurban, tanrıları için zayıf ve yetersiz beslenmiş bir kurbandan kesinlikle daha değerliydi. Bu beni hasta hissettirdi ama aynı zamanda onu yakalamak için daha da kararlı olmamı sağladı.

Mortik saldırısından sonraki gece dinlenmem için yüzeye çıkmıştık, ancak daha sonra bizi herhangi bir binanın yakınına getiren başka bir yüzey girişine rastlamadık. Bu da üçüncü sabah Edin'e erzaklarımı yenileyebileceğim bir yer bulmamız gerektiğini söylediğim anlamına geliyordu. Daha fazla suya ihtiyacım vardı - mataramı ve ordu tarafından verilen son hidrasyon paketlerimi bitirmiştim - ve yiyeceğim azalıyordu. Kolebler kamp kurduktan sonra gece için bir yer bulmaya karar verdik ve günün geri kalanında onları takip ettik.

Ancak bu sefer bir şeyler değişmişti. Onları takip ettikçe, koleblerin gevezeliklerinin daha yüksek sesle ve daha çılgınca olduğunu duyduk. Zaten gürültülü bir gruptular, seyahat ederken sürekli birbirlerine laf atıyorlardı, behamotların homurtuları da rahatsız edici seslerine eşlik ediyordu. Ama bu farklıydı.

"Burada bekle," diye mırıldandı Edin bana. "Ben gidip neler olduğuna bakacağım." "Hayır," diye tısladım. "Ben giderim. Daha az dikkat çekerim."

Edin tereddüt etti. "Ne demek istiyorsun? Yapabilirim-"

"Ben soluk mor ve yarı çıplak değilim, çizik." Kolunu ittim. "Koyu renk giysiler giydim ve yüzümün büyük kısmı kapalı. Daha iyi saklanabilirim."

Edin'in çenesi bana bakarken titriyordu, sivri yüzü mantarların parıldayan pembe ışığında keskin gölgeler oluşturunuyordu. Sonunda bir kez başını salladı. "Tamam. Ama dikkatli ol. Sessiz ol. Çok yaklaşma."

Gözlerimi devirdim. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Beş dakika içinde dönmezsen seni aramaya gelirim" diye fısıldadığını duyduğumda ilerlemeye başlamıştım bile.

Onu duyduğumu belirtmek için bir el salladım ve ilerlemeye devam ettim, yavaşça ilerleyip toprak duvara yapıştım, maskemi yeniden ayarladım ve soluk tenimi daha fazla gizlemek için başlığımı alnıma doğru çektim. Bir dönemeci döndüm ve çevremde bir hareket yakalayınca nefesimi tuttum. Kolebler bir yamaçta kayboluyor, hızla yukarı tırmanıyor, iki parmaklı garip elleriyle toprağı tırmanıyorlardı. Yüzeye çıkıyorlardı.

Behamotlardan biri Charlie'yi yamaçtan yukarı kaldırdı ve sert elleriyle onu yukarı itti ama ona zarar vermeye çalışıyor gibi görünmüyordu. Yine de Charlie omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "Dikkat et, dostum."

Kahretsin. Elimden geldiğince hızlı ve sessiz hareket ederek aceleyle Edin'in yanına döndüm. "Yüzeye çıkıyorlar," diye fısıldadım şeytana benzeyen yüzü görüldüğü anda, mantarların parıltısı yüz hatlarına keskin gölgeler düşürüyordu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra bir kez başını salladı. "Hadi gidelim."

İlerledik ve geride kalanların yamaçtan yüzeye çıkmasını bekledik. "Bizi görmeden onları nasıl takip edeceğiz?" Fısıldadım. Nereden çıkacağımıza dair hiçbir fikrimiz yoktu. Artık nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu, o kadar uzun süredir yeraltında seyahat ediyorduk ki.

"Beklemek zorundayız," diye mırıldandı Edin. "Hangi yöne gittiklerinin kokusunu alabileceğim." Kısa bir süre omzumu sıktı. "Sinir bozucu olduğunu biliyorum ama yapılacak en güvenli şey bu."

Nefes nefese kalmıştım ama haklıydı. Tünelde beklerken dakikalar acı verici bir şekilde yavaş ilerliyordu. Onları takip etmenin yanı sıra, temiz hava solumak ve güneşi tekrar görmek için çaresizdim. Hastalıklı, balçıklı toprak kokusunu burnumdan hiç çıkaramayacakmışım gibi geliyordu.

Ne kadar beklediğimizden emin değildim ama Edin yüzeyde bizi kötü bir şeyin beklemesi ihtimaline karşı ilk gitmek için ısrar etti. Bir dakika sonra bana seslendiğinde, olabildiğince hızlı bir şekilde yamaçtan yukarı tırmandım. Serin hava yüzüme çarptı ve nefesimi verdim, çimlerin üzerinde dik durduğum anda tüm yüzümde hissetmek için maskemi çıkardım.

İlk fark ettiğim şey solumuzdaki ahırdı, bir zamanlar kırmızı olan boyası soluk pembeye dönmüş ve büyük pullar halinde soyulmuştu. Etrafımızda kilometrelerce uzanan yeşil tarlalar vardı, bazı yerlerde hâlâ öbek öbek mısırlar yetişiyordu. Hava neredeyse kararmak üzereydi, bu yüzden gökyüzü pembe ve turuncuya dönüyordu. Şu anda Çorak Topraklar'ın neresinde olduğumuzu merak ediyordum.

"Ne taraftan?" Edin'e dönüp ona bakarak sordum. Kaşları çatılmıştı, bakışları odaklanmamıştı. "Çizik mi?" Cevap vermeyince emin olmadan sordum.

Kendini toparladı ve bana kısa bir sırtış attı. "Bu taraftan." Başını omzumun biraz ötesine eğdi. "Ama önce çiftlik evinde yiyecek bir şeyler var mı diye bakmak ister misin?"

"Oh." Ona baktım, ahırın ötesinde oturuyordu. Sabırsızlıktan hayır demek ve grubun peşinden gitmek istiyordum ama yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu biliyordum. "Peki." Eve doğru yürümeye başladığımızda kaşlarımı çatarak ona baktım. "Az önce ne düşünüyordun?"

Edin bana baktı, kaşları hâlâ biraz aşağı çekikti. "Yanlış yöne gittiler."

Şaşkın bir ifadeyle kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ha?"

"Yanlış yöne gittiler," diye tekrarladı Edin, düşünceli bir sesle. "Gözyaşından uzaklaştılar. Ona doğru değil."

"Ne?" Durdum ve yüzümü tamamen ona döndüm. "Peki nereye gidiyorlar? Charlie'yi nereye götürüyorlar?" Sesimdeki paniği engelleyemiyordum.

"Bilmiyorum." Edin başını salladı. "Ama gözyaşı Teksas'ın en kuzeyinde." Tarlaları işaret etti. "Tam olarak nerede olduğumuzdan emin değilim ama oraya yakın bir yerde olmadığımızı biliyorum. Kuzeye gittik."

Ona bakarken beynim çalkalanıyordu. Cevap bulamamaktan nefret ediyordum. "Onlar... Başka bir yırtık olabilir mi?" Belirsizce sordum.

Edin tekrar başını salladı. "Bu kıtada başka bir tane daha yok." "Emin misin?"

"Eminim."

Adımlamaya başladım, elimi terli saçlarımda gezdirmek için uzanıp şapkamı çıkardım. "Peki onu nereye götürüyorlar? Onu ne için istiyorlar?"

Charlie'yi kurban olarak kullanmayı planlamıyor olabilecekleri konusunda henüz rahatlayamıyordum, çünkü alternatif çok çok daha kötü olabilirdi. En azından daha önce, planlarının ne olduğunu bildiğimizi düşünmüştük - ve bu nedenle

hareketlerinin ne olacağını. Charlie'yi gözyaşına götürmüyorsa, onu nereye *götürüyorlardı*?

"Bilmiyorum Hunter." Edin çiftlik evini işaret ederek tekrar yürümem için beni cesaretlendirdi. Ben de uyuşukça yaptım. "Ama onu götürdükleri yere varmadan önce geri getireceğiz. Merak etme."

Endişelenmekten *başka bir şey* yapamıyordum. Çürümeye yüz tutmuş çiftlik evini karıştırırken, mataramı yeniden doldururken ve bir kutu kuru kraker alırken endişelendim. Kaleblerin peşinden yola çıkıp güneş batarken eski mısır tarlalarında yürürken endişelendim. Sonunda tünellerden çıkmıştık ama kendimi daha iyi hissetmiyordum. Aşağıdayken, Charlie'yi yüzeye çıkarırlarsa onu yakalamanın çok kolay olacağına kendimi ikna etmek kolay olmuştu. Şimdi burada olduklarına göre, bu hâlâ neredeyse imkânsız bir görev gibi geliyordu.

Yürürken dişlerimi sıktım, Edin'in behamotlar ve kalebler hakkında benimle paylaştığı bilgileri gözden geçirdim. Charlie'yi geri almak için büyük bir yangın çıkarıp hepsini yakmam gerekse bile bunu yapardım.

Canavar grubu hava karardığında bir ormanın kenarında kamp kurdu ve yeni bir ateş yaktı. Belli ki herhangi bir yırtıcının dikkatini çekmek konusunda o kadar da endişeli değillerdi. Edin bana kaleblerin büyük olasılıkla yanlarında behamotlar olduğu için kendilerini ukala hissettiklerini söyledi. Aynı nedenle, birkaç gün önce Charlie'yi yakalama girişimimiz engellendikten sonra onları takip ettiğimizden şüphelenmiş olsalar bile, o kadar da rahatsız olmamışlardı.

Charlie'yi ateşin yanına yerleştirdiler, bu da onun bir fener gibi yanması ve kimse bizi görmeden yakalanmasının imkânsız olması anlamına geliyordu. Edin ve ben ormandan izledik ve Edin nöbet tutarken ben de kollarımı kavuşturup çenemi göğsüme dayayarak bir ağaca yaslanıp birkaç saat rahatsız bir uyku çekmeyi başardım. Gri şafak ışığında uyandım, kıyafetlerim sabah çiyinden dolayı biraz nemliydi.

Kalebler de yeni uyanıyordu, birkaçı ateşin üzerinde bir çeşit mantar yahnisi hazırlıyor, bir diğeri de garip küçük yüzünde tiksiniş bir ifadeyle bir hayvanın derisini yüzüyordu, birkaçı da yanına yığılmış sıralarını bekliyordu. Demek ki behamotları beslemekle ilgileniyorlardı. Bir şey karşılığında mıydı? Belki de behamotların korunması? Ama neye karşı?

İki behamot, çoktan uyanmış olan Charlie'nin yanında birbirlerine homurdanıyorlardı. Biraz yorgun görünüyordu ama koleblerden biri ona bir bardak su uzatmış, o da yudumluyordu. Edin bana kısık bir sesle behamotların bütün gece orada olduklarını söyledi. Edin'in aksine onların uyumaya ihtiyaçları vardı ve bunu kolebler gibi vardiyalı olarak yapıyorlardı. Charlie'yi tuvalete gitmesi için bile yalnız bırakmamışlardı, en az üç behamot her zaman ona eşlik ediyordu.

Yola çıktıklarında, konuşabilmek için yeterince güvenli bir mesafede onları takip ettik. "Neden artık tünelleri kullanmıyorlar?" Edin'e sordum. Onlardan kurtulduğum için minnettar olmadığımdan değil.

"Burada hiç olmadığını tahmin ediyorum," dedi Edin. "Kolebler tünel ağlarını gözyaşı ve bu dünyada yaşadıkları yerlere yapmış olacaklar. Onları sadece daha önce bulunduğumuz yolun aşağısında gördüm, burada hiç görmedim. Muhtemelen henüz yapmamışlardır."

Nefes verdim. "Ve sanırım behamotlar yüzünden yer üstünde seyahat ederken kendilerini güvende hissediyorlar."

Edin başıyla onayladı. Artık dar tünellerden çıkmıştık ve yan yanaydık. Yürürken kollarımız ara sıra birbirine değiyordu ve Edin'in teninin ne kadar sıcak olduğunu fark etmekten kendimi alamıyordum. Ona baktım ve gözlerim minik meme uçlarına takıldı. Koyu kahverengimsi mor renkteydiler, bu biraz tuhaftı ama aynı zamanda...

Karnım şişti ve boğazımı temizleyerek hızla tekrar başka tarafa baktım. "Şikayet ettiğimden değil," dedim. "O lanet tünellere bir daha adım atmak zorunda kalmazsam mutlu olacağım."

Edin kıkırdadı. "Evet, onlardan kurtulmak güzel." Bana bir sırıtış fırlattı. "Gerçi artık yürürken bütün gün kışıma bakamayacaksın."

Nefesim kesildi, ona ters ters bakarken bile yanaklarım ısınıyordu. En azından yüzümün alt yarısı maskemin arkasında kalmıştı. "Rüyada görürsün, çizik."

"Mm." Bana yan gözle bakarken iri gözleri parlıyordu. "Evet."

Bekle, ne? Nefesim kesildi ama yürürken ona bakmayı reddettim. Evet, bunu hayal ettiğini mi söylüyordu? Ya da...

Yutkundum ve aniden kafamı dolduran düşüncelerden kurtulmak için başımı sallama dürtüsüne direndim. Edin ne demek istiyordu? Rüyasında ne görmüştü? O... Rüyasında benim onun *kıçına* bir şey yaptığımı mı görmüştü?

Hay sikeyim. Gözbebeklerim geriye dönüp ona bakma arzusuyla neredeyse zorlanıyordu. Uzun kuyruğunun çevremde tembelce sallandığını görebiliyordum.

Yürüdü. Birden Edin'in o eteğin altına bir şey giyip giymediğini merak etmeye başladım. Nedense bundan şüpheliydim. Bu düşüncelerimin yönüne yardımcı olmadı.

Boğazımı temizledim ve önümüzdeki koleb grubunun küçük noktalarına sertçe baktım, kendimi yanımdaki büyük, kaslı mor vücuttan yayılan ısıya değil, onlara odaklanmaya zorladım. Ama bu çok zordu. Sadece birkaç dakika sonra, zihnim tekrar sürüklendi. En son ne zaman seks yaptığımı hatırlamaya çalıştım.

En azından birkaç yıl. Charlie ve ben kıyı şehirlerinden birinde bir işteydik, ki bu pek sık olmazdı. Gittiğimiz boktan bir barda bana yaklaşan biriyle takılmıştım. Neye benzediğini bile hatırlamıyorum.

Minnesota'dan Nebraska üssüne doğru yürürken Charlie ne kadar bitkin olduğundan şikâyet etmişti. Ona sessizce hak vermiştim ama kaçırıldığından beri bedenim uykuya dalmış, onun için endişelenmeye ve onu geri getirmeye odaklanmıştım. Yine de şimdi... Şimdi, yanımda yürüyen yarı çıplak ultra erkeksi mükemmellik örneğinin aşırı farkındaydım. Edin, o eski heykeltıraşlardan biri tarafından mermerden oyulmuş gibi görünüyordu. Hâlâ ona baktığımda hissettiğim şeyin kıskançlık olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum ama bunu sürdürmek giderek zorlaşıyordu.

Benden daha büyük birinden hoşlanacağımı hiç fark etmemiştim. Daha uzun ve daha güçlü. Çünkü daha önce hiç karşılaşmamıştım. Kontrol hep bende idi. Boyumdan dolayı dikkatli olması gereken kişi. Tabiri caizse tüm işi yapan kişi.

Edin ile bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Bu düşünce aklıma aniden geldi ve aynı hızla onu uzaklaştırdım.

Ona tekrar baktım. Yüzü o kadar insanlık dışıydı ki -keskin ve kaba yontulmuş, hatları neredeyse çok sertti. Gözlerine alışmak biraz zaman almıştı. Yüzünün geri kalanıyla orantılı olarak daha büyüktü ve irisleri bir insanınkinin iki katı büyüklüğündeydi.

Gerçekten şeytani görünüyordu ama genel olarak hoştu. Yüzüne bakmak çok ilginçti. Ve çok etkileyiciydi. Edin hiçbir şey saklamıyordu. Açık bir kitap gibiydi, ama daha yeni öğrenmeye başladığım bir dilde yazılmış bir kitap. Artık onun tavırlarına, düşünce süreçlerine alışmaya başlamam için birlikte yeterince zaman geçirmiştik, ki her ikisi de bir insaninkine hiç benzemiyordu. Hâlâ didişiyorduk ve ben hâlâ onun ne kadar çılgınca

Her zaman rahattı. Ama içimde büyük sinir bozucu canavara karşı küçük bir sevgi çekirdeği büyüyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum, çünkü bu bir zayıflıktı, ama ona bir şey olursa gerçekten *umursayacağımı* biliyordum. Yaralanırsa umursardım. Dünyada önemsedığım diğer tek kişi Charlie'ydi, bu yüzden bunu kabul etmek benim için oldukça sarsıcıydı.

Rahat bir sessizlik içinde yürüdük, artık birbirimizin varlığına alışmıştık. Bu kez koleb grubu gece boyunca ve ertesi günün büyük bölümünde yürüdü ve Charlie için giderek daha fazla endişelendikçe dikkatimi dağıtan düşüncelerim kayboldu. Onu her görüşümde, kendi ayakları üzerinde tökezlediğini görebiliyordum. Ne kadar yorgun olduğunu biliyordum, çünkü ben de yorgundum. Bitkin düşmüştüm.

Alacakaranlık yaklaşırken durdular ve küçük bir kasabanın hemen dışında kamp kurdular. Bu noktada bir duş almak ve protezimi çıkarıp bacağımla ilgilenmek için sol taşağımyı verebilirdim, bu yüzden Edin ve ben gizlice kasabanın kenarındaki küçük motele doğru yol aldık.

İki oda bulduktan sonra Edin, ben duş alıp biraz dinlenirken geri dönüp nöbet tutacağını söyledi. Odama girmeden önce onun büyük mor formunun uzaklaşmasını izledim. İçerideki hava sıcak ve havasızdı, bu yüzden çantamı ve tüfeğimi yatağa atmadan önce pencereyi açtım. Şapkamı çıkarmak ve enseme masaj yapmak için uzandığımda, şifonyerin üzerinde duran ve sonunda nerede olduğumuzu bana bildiren bazı eski el ilanlarını gördüğümde şifonyere doğru yürüdüm. En üsttekinin ön yüzünde Des Moines'deki altın kubbeli Eyalet Meclis Binası'nın bir resmi vardı. Yani Edin haklıydı. Eğer Teksas'taysa, kolebler gözyaşından *uzaklaşıyorlardı*. Nereye gidiyorlardı?

Soyundum ve protezimi çıkarmak için yatağın kenarına oturdum. Bacağımyı ağrıyordu ama sürtünmediğinden emin olmak için dikkatli davranıyordum ve düzenli olarak mola veriyorduk. İlk güne göre çok daha iyi durumdaydı, bunda Edin'in bana dinlenmemi ve kendimi iş göremez hale getirecek kadar zorlamamamı emretmesinin payı büyüktü. İtiraf etmeliydim ki -asla ona söylemesem de- bana mola verdirdiği için minnettardım. Yine de bu onun hala büyük, zorba bir hödük olmadığı anlamına gelmiyordu.

Banyoda eski bir kalıp sabun vardı ve elimi yüzümü yıkamak için onu kullandım. En son ne zaman duş alabildiğimi bile hatırlayamıyordum ama seyahatin son birkaç gününde oldukça kötü koktuğumu biliyordum.

Çantamda Charlie'yle yolda fırsat buldukça kullandığımız eski bir elektrikli tıraş makinesi vardı ve duş almadan önce şarja takmışım. Yüzümü tıraş etmek ve saçlarımı kısaltmak için kullandım, kasketimin altında kaşınan karışıklıktan kurtulduğum için rahatlamışım. Yatak odasına geri dönüp temiz bir boxer külot giydikten sonra yatağın kenarına oturup bacağımı düzelttiğimde kendimi yenilenmiş ve günlerdir olmadığım kadar iyi hissediyordum. Gündüğümün üzerine merhem sürdükten sonra kolunu çektim ve protezimi taktım.

Daha yeni ayağa kalkmışım ve Edin odaya daldığında pantolonuma uzanıyordum. "Hunter-"

Durdu ve bana baktı. Midem panikle bulanmasaydı, bacağımdan utanmama neden olabilirdi. "Sorun nedir? Charlie mi? Ne oldu?"

"Ne?" Edin gözlerini kırptırdı ve sonra gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında kaşları açıldı. "Oh, hayır. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı."

Ellerimi kalçalarımaya koyarak ona doğru döndüğümde rahatlamışım. Onun karşısında iç çamaşırlarımla durmayı umursamayacak kadar uzun süredir ordudaydım. "Sonra ne olacak?"

Edin tekrar göz kırptı, sonra ağzının bir köşesinde yavaş ve tehlikeli bir gülümseme belirdi. Yaklaştığında yutkundum ve tereddütlü bir adım geri atmaktan kendimi zor alıkoydum.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Sesi normalden daha da derindi, birkaç adım ötemde durduğunda içimi gümbürdetti.

Boğazımı temizledim, neredeyse çıplak halimin aceleyle farkına vardım. Yine de beni rahatsız eden şey bacağımı tam olarak görmesiydi - ta ki ona bakmadığını fark edene kadar. Bir kere bile.

Hayır, gözleri açgözlülükle göğsümdeki hafif kıl örtüsünü inceliyor, sonra da göbeğimden başlayıp iç çamaşırlarımın içinde kaybolan izi takip ediyordu. Başını eğdi, göz kapakları ağırlaşmıştı ve aşırı büyük gözleri bir şeyle parlıyordu... bir şeyle. "Bütün insanlarda bu var mı?" Sesi hırıltılıydı.

Yutkundum, midem sıkışıyordu. "Neyi?"

Bir diş Edin'in alt dudağının bir köşesini endişelendirdi. Elini uzattı. Parmak uçları göbeğimin altındaki saç izine tüy gibi hafifçe dokunduğunda nefesim boğazımda düğümlendi.

"Bu," diye gürledi Edin.

Lanet olsun. Donup kalmıştım, uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum. Edin başını kaldırıp gözlerime baktı, parmak uçları hâlâ karnımın alt kısmında duruyordu ve aramızda bir şeyler kıvılcımlandı.

"I..." Dudaklarımı yaladım ama Edin'in gözleri hareketi takip etmek için düştüğünde bu beni daha da gerdi. "Hepsi değil, hayır," diye çıkmayı başardım ama sesim çakıl yemiş gibi çıkıyordu.

"Mm." Edin boğazından küçük bir ses çıkardı. Parmak uçları hareket edip tenimi okşadığında kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Aletimin seğirdiğini hissettim ve şu anda sertleşmeye başlarsam bunun *son derece* açık olacağını fark ettiğimde yüzüm ısındı.

Edin'in dudakları sırtarak yukarı kıvrıldı ve parmakları aletimden uzaklaştığında rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilemedim.

-Ve göğüs kaslarımın arasındaki kısa tüyleri hafifçe okşadı. "Hoşuma gitti," diye gürlledi, bana bakarken iri gözbebekleri genişliyordu.

"I..." Kalbim hızla çarpıyordu ve saç çiziminde terler birikmişti. "Uh... iyi," dedim beceriksizce, ağzım kurumuş ve beynim Edin'in yakınlığından tamamen boşalmıştı. İri gözleri tekrar aşağıya, vücudumun alt kısmına indiğinde geriye doğru sarsıldım ve neredeyse protezimin üzerine düşüyordum. "Yani ben, uh... Giyineyim ve gidip nöbet tutalım." Pantolonumu karıştırırken saçmalıyordum.

Edin küçük bir eğlence sesi çıkardı. "Önce uyumalısın," dedi bana.

Başımı salladım. "Sorun yok, ben-"

"Hunter," diye bağırdı Edin. "Uyuyacaksın. Bir süre hareket etmeyecekler. Ben nöbet tutacağım." Homurdandı. "Zaten hava hâlâ aydınlıkken Charlie'yi yakalama fırsatı bulmamız pek olası değil."

Pantolonumu yumruklarımın arasında tutarak tereddüt ettim.

"Ama ya-" "Yatağa gir, Hunter."

Sesinin kısık tınısı içimde zonkluyordu. Boğazımı temizledim ve pantolonumu kasıklarımın önünde tutmaya çalıştım. "Tamam, peki," diye homurdandım ama hareket etmedim.

Edin de yapmayınca, kibirli ve beklenti dolu kaşlarını kaldırarak bana bakınca yüzümü buruşturdum ve çenemi kapıya doğru salladım. "Sen bana bakarken yatağa girmeyeceğim, çizik." Ona kaşlarımı kaldırarak karşılık verdim. "Yoksa bu sadece kıcıma bakman için bir bahane mi?" Bana bunu söyleten şeyin ne olduğundan emin değildim ama söylediğimde karnım beklentiyle guruldadı.

Edin sadece kıkırdadı. "Bunu yapmak için bir bahaneye ihtiyacım yok, insan. Ama pantolon giymediğin bir anda bakarsan memnun olurum."

Zevk içimde köpürdü ve dudağımın yaralı tarafının seğirdiğini hissettim. "Lanet sapık." Ama bir şey beni yakaladı ve Edin'e cesur bir bakış atarak pantolonumu halının üzerine bıraktım ve yatağa doğru döndüm. Yorganı geri çekerken omzumun üzerinden "Hoşça kal Edin," diye seslendim. Gözlerini kıcımda *hissedebiliyordum* ve sikim seğirdi.

İçime doğru kayan ve aletimi aceleyle sertleştiren alçak, hırıltılı bir ses çıkardı. Bir süre sonra kapının açılıp kapandığını duyduğumda ve onun odadan çıktığını hissettiğimde, kendime yardım edemedim ama sııttım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Birkaç saat sonra ağaçların arasında oturmuş canavar kampını izlerken, ağzımın kenarından sarkan bir parça kurutulmuş et çiğneyerek tüfeğimi inceliyordum. Bu sefer kesinlikle geceyi geçirmek için kurulmuşlardı ve bu Charlie'nin dinlenebileceği anlamına geldiği için mutluydum.

Onu yine ateşin hemen yanına yerleştirmişlerdi, bu yüzden tek yapabileceğimiz izlemektir. Behamotlar ona hâlâ eski bir dost gibi davranıyor, kendileriyle birlikte yemesi için teşvik ediyorlardı. Kalebler daha önce yakındaki bazı çalılıklarda tüneyen küçük bir yabani tavuk sürüsüne rastlamıştı. İçlerinden birkaçı iki pençeli tuhaf elleriyle kuşları yoluyor, bir diğeri de tiz dilleriyle gevezelik ederken ateşin üzerinde kızarmış etleri çeviriyordu. En azından Charlie biraz protein alıyordu. Pişen gerçek etin kokusuyla midem guruldadı ve kurutulmuş etimi suratsızca çiğnedim.

Edin'e bakmaktan kaçındım, çünkü her baktığımda parmaklarını yeniden tenimde, aletime çok yakın hissediyordum. Uyuduktan sonra odamın dışında benimle buluştuğunda hızlıca çerçevesini çekmişim ve bacaklarında bile hiç vücut kılı olmadığını fark etmişim, bu da benimkinden neden etkilendiğini açıklamak için bir yol kat etti.

"Dikkat dağıtma taktiğine ne dersin?" Bir süre sonra Edin'e fısıldadım. Yakınlarda oturuyordu, sırtını bir ağaca yaslamıştı, uzun kuyruğu çimlerin üzerinde tembelce ileri geri sallanıyordu.

Koca kafası gövdesinin üzerinden yuvarlanarak bana baktı, gözleri kaleblerin ateşinden gelen zayıf ışıktaki parlıyordu. "Ne gibi?"

Kurutulmuş etin son parçasını çiğnedim. "Bir yönden yüksek bir ses çıkarıp, herkes ne olduğuna bakmaya gittiğinde Charlie'yi diğer yönden yakalamak gibi mi?"

Edin eğlenerek hafifçe homurdandı, bu da yumruklarımı sıkımda neden oldu. "Neden *hepsi* ses çıkaran şeyi görmeye gitsin ki?"

"Bilmiyorum," diye tersledim, sesimi kısık tutmam gerektiğini hatırlayarak. "Ama senin *herhangi bir* fikir ürettiğini duymuyorum, Scratch. Burada enayi gibi oturuyoruz."

"Hunter." Edin'in sesi alışılmadık derecede sertti. Öne doğru eğilmiş, dikkatle bana bakıyordu. Kaleblerin ateşinden çıkan alev yalımlarını görebiliyordum.

gözlerinde dans ediyordu. "Şu anda Charlie'yi yakalamaya çalışırsak *başarılı* olamayız. Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

Gözlerim yanıyordu. Hayal kırıklığı içimde kabarıyor, derimi kemiklerimin üzerinde çok sıkı hissettiriyordu. "Ya oraya gidip bütün kolebleri vurursam?" diye homurdandım. "Bu en azından sorunlardan birini ortadan kaldırır."

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Edin açık açık sordu. "Ya o behamotların Charlie'ye zarar vermesini engelleyen tek şey koleblerse? Ne yaptıklarını bilmiyoruz. Onu nereye götürdüklerini ya da neden götürdüklerini. Ve behamotlar fark etmeden hepsini bir şekilde vurabileceğini mi düşünüyorsun?"

Onun mantıklı konuşmasını duymak istemiyordum. İçim çalkalanıyor, beynimde çok fazla şey uğulduyor, beni endişeli ve huzursuz yapıyordu. Günlerdir yeterince uyumamıştım ve daha önce birkaç saat fazladan uyumayı başarmış olmama rağmen aşırı yorgun olduğumu biliyordum. "Burada oturmaktan bıktım," dedim Edin'e. Hoyrat ellerimi yorgun yüzümde gezdirebilmek için şapkamın ucunu yukarı kaldırdım, sonra tekrar alnıma doğru indirdim.

"Biliyorum." Edin'in sesi alçak ve kısıktı. Öne doğru eğildi ve bir elini omzuma koydu. "Bu çok sinir bozucu. Öyle mi? Ve yorucu. Çok yorgunsun." Omzumu okşadı ve başparmağı boynumun kıvrımında, gömüğümün yakasının hemen üzerinde yumuşadığında bir ürpertiye ancak bastırabildim. "Bir süre daha hareket etmeyecekler. Hadi motele dönelim ve biraz daha uyuyalım. Eğer düzenleri aynı kalırsa, bundan sonra uzun bir yürüyüş günü olacak."

Otomatik olarak başımı salladım. "Ben iyiyim. Yapmamız gereken-"

"Hunter." Edin omzumu sıktı. "Uykunu alman gerektiğini biliyorsun. Charlie'yi geri almak istiyorsan sağlıklı kalmalısın."

Tanrım, Edin'in mantıklı konuşmasından *nefret ediyordum*. Çenemi sıkarak bir kez başımı salladım ve ona bakmayı reddettim. "Peki," diye homurdandım.

Eğlenen küçük bir ses çıkardı ve ayağa kalkmadan önce omzumu bir kez daha sıktı. Onu daha yavaş takip ettim, protezime takılarak tökezledim. Yorgun olduğumda dengem her zaman biraz daha bozulurdu. Edin'in peşinden şehrin kenarındaki motele kadar yürüdüm ve biraz daha dayanamadığı için bedenime lanet okudum. Edin'in yemeğe, suya ya da uykuya ihtiyaç duymamasını kıskanıyordum. Kulağa harika geliyordu. O kadar çok bok yemiştım ki Uyumak zorunda kalmasaydım ya da yiyecek aramaya gitmeseydim işimi bitirebilirdim.

Odalarımıza ayrıldık ve ben otomatik pilotta rutin işlerimi yaptım; soyunup protezimi çıkarmadan önce dişlerimi fırçaladım. Karanlıkta yatağa uzandığımda, aşırı yorgunluk yanan gözlerimi açık tutuyor ve zihnimi çalkalıyordu. Charlie'yi görememekten nefret ediyordum. Ya ona bir şey için kızıp dövmeyle başlasalardı? Ya-

Zorla nefes vererek gözlerimi kapattım ve başka bir şey düşünmeye çalıştım. Uyuyabilmek için başka *herhangi bir şey*. Normalde kendimi uykuya zorlayabilir ve aynı hızla geri dönebilirdim - orduda geçirdiğim yıllar bunu yapmıştı - ama şimdi değil. Aklım Edin'e kayınca midem guruldadı. Özellikle de o öğleden sonra parmaklarının karnımda bıraktığı hisse.

Aletim kalçama doğru seğirdiğinde, onu görmezden gelmeye çalışarak yatakta rahatsız bir şekilde kıpırdandım. *Bunu düşünmeyi bırak*, diye emrettim kendime ama beynim bana ihanet etti ve anıyı tekrar öne ve merkeze itti. İri gözlerini karnımdan göğsüme doğru sürüklerken sıcak bir şeyle parlıyordu. Dokunuşu çok hafifti ama aramızda ağır bir gerilim vardı. Bir süredir birikmekte olan bir şeyi görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu.

Kaşlarımla çatarak ellerimi yumruk yapıp yatağa dayadım, beynim tamamen yoldan çıktı ve geri çekilmeseydim neler olabileceğini hayal etmeye başladım. Edin'in parmaklarının aşağıya, daha aşağıya inmesine izin verseydim. Belki de onları iç çamaşırlarıma bağlar ve yavaşça aşağı çekerdi. Belki o-

Gözlerim birden açıldı ve karanlık tavana baktım, göğsüm biraz daha hızlı inip kalkıyordu. İçimde bir sıcaklık hissettim. Başımı kaldırdım ve vücudumun aşağısına, boxer külotumun altındaki kaya gibi sert aletimin dış hatlarına baktım. Yutkundum ve nefes vererek başımı geriye attım, tekrar tavana baktım.

Mastürbasyon uyumama yardım ederdi. Kahretsin, en son ne zaman yaptığımı bile hatırlayamıyordum. Bu kadar gergin olmama şaşmamalı. Ve herhangi bir şey yüzünden mastürbasyon yapıyormuşum gibi olmayacaktı. Sadece uyumama yardımcı olacaktı. Hepsi bu.

Yapmamam gereken bir şey yapıyormuşum gibi hissederek uzandım ve boxer külotumu aşağı itmek için kalçalarımı kaldırdım. Onları kütüğümün üzerinden geçirdim ve sağ dizimin etrafına dolayarak kalçalarımın daha geniş açılmasına izin verdim.

Avucumu sikimin uzunluğuna doğru kaydırduğımda ürperdim. Tanrım, eğer şimdiden böyle tepki veriyorsam buna gerçekten ihtiyacım vardı. Bu hiç de uzun sürmezdi ve sonra uyuyabilirdim.

Aletimi tuttum ve pompalamaya başladım, hiçbir incelik ya da sabır olmadan, sadece boşalmak ve hızlı bir şekilde boşalmak için kararlılıkla. Zaten o kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu ve ucu pre-cum ile ıslanmıştı. Başparmağımı içinden geçirdim, horoz kafamın küçük yarığının üzerinden geçirdim, hissettiğimde titriyordum.

Edin'in iri, sinir bozucu yüzü gözümün önüne geldi ve bir nefes çektim ama elim durmadı. Aslında, onun tepemde durup beni izlediğini, alt dudağını ısırırken dişlerini geçirdiğini hayal ettiğimde hızlandı. Gürleyen sesinin beni cesaretlendirdiğini, daha hızlı gitmemi söylediğini hayal ettim. Ben de öyle yaptım.

"Mmph." Zevkli homurtu ben durduramadan beni terk etti, taşaklarım aletimin tabanını kucaklamak için sıkıca yukarı çekildi. Elimin sikimin üzerinde uçuşurken çıkardığı kaygan ses, nefes nefese kalışlarımla birlikte odanın sessizliğini doldurdu. Bacaklarım çarşafın üzerinde huzursuzca kayarken, boştaki elimle aşağı uzandım ve taşaklarımı avuçladım. Zaten sıkı ve serttiler ve nazikçe sıktım, zevk içlerinden ve şaftımın uzunluğundan zonklarken titredim.

Kahretsin, boşalacaktım. Göğsüm kabarıyor ve yumruğumun vuruşlarını kısaltıp kaygan kafaya odaklanırken kalçalarım seğiriyordu. Orgazm taşaklarımda çalkalanmaya başlayıp sikimi çelik gibi sertleştirirken, düşünceler selini durduramıyordum. Edin'in deri ve ahşap kokusu. Yakışıklı, sarp, insanlık dışı yüzü. İri vücudundan gelen sıcaklık. Sırtındaki kasların o yürüdükçe nasıl değiştiği. Ellerinin üzerimde olduğunu, bana dokunduğunu hayal ettim ve hepsi bu kadardı.

Boşalırken ses çıkarıp çıkarmadığımı bilmiyordum, çünkü tüm vücudum gerilirken kulaklarımdan beyaz bir gürültü akıyordu. Spermiler sert fişkırımlar halinde sikimden dışarı pompalanıyor, göğsümü boyuyor, bacaklarımın seğirmesine neden oluyordu. Sonunda gerginlik içimden boşaldığında, gırtlaktan gelen bir iniltiyle yatağa yığıldım ve ellerimin aşırı hassas aletimden uzaklaşmasına izin verdim.

Göz kapaklarım çoktan düşmüştü. İşe yaramıştı. Uyku hızla yaklaşıyordu, nihayet, ama uzanıp çarşafın alt köşesini tutarak kendimi temizleyecek kadar aklım vardı, benden sonra bu odayı ve bu yatağı kullanabilecek herkesten sessiz bir özür diledim. Çarşafı bıraktım ve başımı yastığa koyduğum anda uykuya daldım.

Ölüm acısıyla bile olsa bunu asla kabul etmezdim ama Edin'in beni fazladan uyumaya zorlamasına minnettardım. Kaleb grubu yine bütün bir gün ve gece boyunca yürüdü ve biz de onları boş yere takip ettik, görüş alanımıza girecek kadar yaklaştığımızda Charlie'ye göz kulak olduk.

Iowa'dan ayrılmıştık ve Güney Dakota'da Sioux Falls'un güneyinde bir yerdeydik. Küçük bir parçam az önce büyük bir döngü yürüdüğüm için ağlamak istiyordu - Nebraska üssünden o kadar da uzakta değildik. Bir an için onu bir nedenle oraya mı götürüyorlar diye düşündüm. Ama hâlâ kuzeye doğru gidiyorlardı, yani oraya gidiyor olamazlardı.

Hala kaleblerin ve behamotların neye doğru gittiği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Charlie'yi nereye götürdüklerini. Amaçları onu tanrılarına kurban etmek değilse neden ona bu kadar iyi bakıyorlardı.

Edin aniden durup elini göğsüme vurarak durmamı sağladığında güneş gökyüzünde batıyordu. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi ve öksürerek bunu maskeleyemeye çalıştım. "Ne oldu?" Elimi uzatıp göğsümü ovuştururken sesim gergin bir şekilde sordum.

"Wyn."

Gözlerim etrafımızda gezinirken gerildim ve tüfeğime uzandım. Ruh Yiyici mi? "Nerede?"

Edin başını salladı, dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır, yakınlarda ama *o kadar da* yakınlarda değil."

"Ha?" Sırtımdaki tüfeği isteksizce yeniden kılıfına yerleştirirken ona tuhaf bir bakış attım.

Tekrar yürümeye başladığımızda Edin sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi elini umursamaz bir şekilde salladı. "Yakında olduğunu hissedebiliyorum."

"Onu *hissedebiliyorum* da ne demek?" İnanılmaz bir ses tonuyla sordum. "Bana bunun hepinizin sahip olduğu bir tür canavar psişik saçmalığı olduğunu mu söyleyeceksiniz?"

Edin dişlerimi gıcırdatmama neden olan alaycı ve tepeden bakan bir ses tonuyla, "Siz insanlarda olmadığına göre öyle olmalı," diye cevap verdi. *Küstah herif*.

"Her neyse," diye mırıldandım ve Edin gürültülü bir kahkaha patlatarak omzumu itmek için uzandı ve beni tökezletti. "Bunun konuyla ne ilgisi var ki?" Kendimi toparlarken sordum, onu itme dürtüsüne karşı koydum, bunun avucumu tuğladan bir duvara çarpmak gibi olacağını biliyordum.

"Wyn bize yardım edebilir."

Durdum. "Bize yardım mı edeceksin?" Tekrarladım. "Bekle, yani *Charlie*'yi bulmamıza yardım mı edeceksin?"

Edin de durdu ve yüzünü bana döndü. "Evet," dedi yavaşça, sanki ben bir aptalmışım gibi.

"Arkadaşımı geri almak için bir *seri katile* gidip yardım istememi mi istiyorsunuz ciddi?"

Edin gözlerini devirdi. "Sana daha önce de söyledim, o sadece insanları öldürmüyor. Parazitleri de yok ediyor." Bana karşı buyurgan bir kaş kaldırdı. "Kontrol edilmediği takdirde *türünüzü* yok edecek olan parazitleri."

Homurdanmak istedim. "Evet, tamam," dedim, ses tonum bunun hâlâ tamamen saçmalık olduğunu düşündüğümü acı bir şekilde belli ediyordu. "Peki *Ruh Yiyici* tam olarak neden *Charlie*'yi geri almamıza yardım etsin?"

Edin büyük bir omzunu silkerek tekrar yürümeye başladı. "O benim en eski arkadaşım. Eğer ondan istersem, bana yardım edecektir."

Peşinden giderken sırtına baktım, hayal görüp görmediğini merak ediyordum. "Yani onu görmeye gidersek beni görür görmez öldürmeyecek mi?"

Edin homurdandı. "Karnında yaşayan bir parazit yoksa ve ben bir şekilde işaretleri kaçırmadıysam hayır."

Ona yetişmeden önce arkasından yüzümü buruşturdum. "Yok," dedim kısaca. "Yine de bu zihinsel resim için teşekkürler."

"Bir insana virüs bulaştığında ne olduğunu anlatmamı ister misin?" diye sordu, sesi hevesliydi. "Ya da sana yakın zamanda bulduğumuz yuvayı anlatabilirim."
."

"Ben iyiyim, çizik." Ona kaşlarımı çattım. "Yani... *Ruh Yiyici* mi?" Temkinliydim ama... "Bize yardım edecek mi?"

Belki onun yardımıyla behamotları ortadan kaldırabilirdik. Bir seri katilin yardımını kabul etme düşüncesiyle suçluluk duygusu asit gibi içime aktı. Ama... *Charlie*'yi kurtarmak için bunu yapacaktım. Belki bu beni bir pislik yapıyordu ama o anda umurumda değildi.

Edin başını salladı. "Yakında ve sormaya değer." Çenesini koleb grubuna doğru salladı, gerçi onlar benim göremeyeceğim kadar ilerideydi. "Yakında tekrar kamp kuracaklar. Onlar kamp kurduktan sonra biz de Wyn'e gideceğiz."

Nefes verdim, *Ruh Yiyici* ile yüz yüze gelme düşüncesi içime korku saldı. Yine de denemek zorundaydım. *Charlie* için. Son birkaç gündür enseme karıncalandırmaya başlayan hissi görmezden gelemezdim - bana kolebler onu nereye götürüyorlarsa oraya yaklaştıklarını söyleyen hissi.

Onu geri getirmek için zamanımız tükeniyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Edin sonunda bizi Güney Dakota'da küçük bir kasabada bir apartmana yönlendirdiğinde şafak sökmek üzereydi. Bacağım zonkluyordu. Bitkin düşmüştüm, iliklerime kadar yorulmuştum ama henüz uyumak istemiyordum. Eğer sonunda buradaysak -eğer sonunda Ruh Yiyen'e ulaşırsak- onunla hemen konuşmak istiyordum. Bize yardım edip etmeyeceğini görmek için. Maskemi çıkardım ve çantama tıktırdım, biraz daha rahat nefes alabildiğim için rahatlamıştım.

Lobide yürürken Ruh Yiyen'in bu binada bir yerlerde gizlendiğini bilmek gerçeküstü bir şeydi. Edin'in söylediği kadar iyi bir arkadaş olması için dua ettim. Ruh Yiyici beni görür görmez öldürmesin diye. Edin'in tüm bu parazit olayı hakkında söylediklerini biliyordum ama yine de inanmıyordum.

Lobi iki yönde apartman koridorlarına ayrılıyor gibiydi ve Edin bizi sağ tarafa yönlendirdi. Kapıları itip sessiz, loş koridorda ilerlerken, yavaşça derin, erkeksi bir sesin bir country şarkısı söylediğini fark ettim. O kadar yersizdi ki, beynim bir an için şaşkınlıktan bomboş kaldı.

Edin'e yavaşça, "Sanırım bu senin dostun Wyn değil," dedim. Cevap olarak bana sırtı, büyük inci dişlerini gösterdi ve koridordaki son kapının önünde durdu.

Kapıyı iterek açtı ve içeri girmemi işaret etti. Eşikten adımımı atar atmaz eğitimim devreye girdi, gözlerim daldı ve tüm odayı inceledim. Standart bir açık plan daireydi, yıpranmış ve modası geçmişti. Küçük bir kahvaltı barı ana yaşam alanını mutfaktan ayırıyordu, şarkı da buradan geliyordu.

Çatlamış, soyulmuş tezgâhta sırtı bize dönük, tepeden tırnağa rahat siyah giysiler giymiş, kendine bir tabak bir şeyler hazırlayan ve avazı çıktığı kadar country bir şarkı söyleyen bir adam duruyordu. Yüzünü göremiyordum, sadece koyu renk kafasının arkasını görebiliyordum. O kadar yüksek sesle şarkı söylüyordu ki içeri girdiğimizi bile duymamıştı.

Sol tarafımdaki hareket dikkatimi çekti, uzun boylu bir figür kapı aralığından belirirken gözlerim o tarafa kaydı. Kapüşonu açık gri bir palto giyiyordu.

Siyah giysileri yüzünden yüzünü göremiyordum ama kapüşonundan çıkan sivri boynuzları kesinlikle fark etmiştim. Sağdaki soldakinden biraz daha uzun olsa bile, o şeyler kendi başlarına birer silahtı.

Uçları kararmış, kemikten yapılmış gibi görünen halkalarla süslenmiş uzun beyaz parmaklarını fark ettim. Omzunu kapının pervazına yaslamış, kollarını kavuşturmuş ve tamamen rahat görünerek hareket ederkenki rahat yırtıcı zarafeti midemi bulandırdı.

Vahşi Av'dan Wyn. Ruh Yiyen Wyn.

Parmaklarım silahımı kapma arzusuyla seğirdi. Bu canavar tam anlamıyla kâbus gibiydi. ABD ordusunun ölüm listesinin başında. Bir numaralı halk düşmanı.

Ve yardım için ona geliyordum.

"Danny'nin kusuruna bakma," dedi ve tüm vücudum tüylerim diken diken oldu. O ses.

Bu ses insanlık dışıydı. *Yanlıştı*. Gecenin karanlığında bir iblisin fısıltısı gibi kafa derinizi karıncalandırıyordu. İçgüdüsel korku ve adrenalin sistemime doldu, vücudum bu yaratıktan uzaklaşması gerektiğini *biliyordu*. Ya savaşıyordum ya da kaçacaktım ve sadece Edin'in omzumdaki ağır eli kendimi küçük düşürmemi ve odadan kaçmamı engelledi.

Onun sözleri şarkı söyleyen adamın durup arkasını dönmesine neden oldu. Bizi görünce sırtıttı ve odadan geçerken kraker arasına sıkıştırılmış fıstık ezmesine benzeyen bir şeyden büyük bir ısırık aldı.

"Edin, adamım." Edin bir adım öne çıkıp adamı kelimenin tam anlamıyla kucağına aldığı anda, boğuk bir kahkaha atana kadar onu çok sert bir şekilde sıkarken beceriksizce yolumdan çekildim. "Sakin ol, koca adam."

Edin sırtarak onu yere bıraktı. "Seni görmek güzel Danny."

Danny'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Sen de öyle. Wyn geleceğini hissettiğini söyledi ama bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmemiştim." Garip krakerli sandviçinden kocaman bir ısırık daha aldı ve bana başını salladı. "Hey. Danny."

Gözlerimi kırptım ve gerçekten benimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü. "Hunter," dedim kısaca cevap olarak. Sözlerinde Charlie'ninkinden farklı olsa da Güneyli bir ton duyabiliyordum ve dalgınlıkla hangi şehirden olduğunu merak ettim.

Bir de burada ne işi olduğunu. Ruh Yiyici ile.

Danny'nin Wyn'in hâlâ eğildiği yere doğru ilerleyişini izledim. Ona ulaştığında, canavar belinden yakaladı ve onu sürükledi.

yaklaştı. Danny sırtını Wyn'in önüne rahatça yasladığında, Ruh Yiyen'in kukuletalı başı Danny'nin boynuna doğru eğildi ve öpücük olduğunu tahmin ettiğim bir şey yaptı.

Gözlerimin kafamdan dışarı fırladığına emindim.

Önyargılı değildim ama bir insanla canavarın romantik olduğunu hiç görmemiştim. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. En azından daha önce. Edin'le tanışmadan önce. Ama kesinlikle bana hissetmemem gereken şeyleri hissettirdi ve düşündürdü.

Diğer insanların da canavarlara ilgi duyduğunu bilmek neredeyse rahatlatıcıydı. Ve, yani, lanet olsun... Edin sadece büyük, aşırı büyümüş, mor bir adam gibiydi. Wyn *ise... insanlık dışıydı*. Onunla ilgili her şey iblis diye bağıırıyordu. Gulyabani. Gölgelede ve gecenin karanlığında gizlenen bir yaratık.

Buna kıyasla, Edin sadece büyük sevimli bir oyuncak ayıydı.

Dişleri olan.

Ve boynuzlar.

Ve ucu çok keskin olan uzun bir kuyruğu vardır.

Konuştı ve beni düşüncelerimden koparıp derin, gür sesiyle gerilmeme neden oldu. "Nasılsın Danny?" Sırıtırken beyaz dişleri parladı. "En sevdiğim insan."

Elimde olmadan biraz alındım ve bunun yüzüme yansıdığını biliyordum çünkü Danny bana baktı ve çarpık bir şekilde sırttı. İşte o zaman onun ne kadar yakışıklı olduğunu anladım. Manken gibi muhteşemdi, özellikle de o vücutla birleşince. Kısa siyah saçlar, mavi gözler ve altın rengi bir ten. Yüksek elmacık kemikleri, kare bir çene ve bir zamanlar kırılmış gibi görünen bir burun, ama bu sadece çekiciliğini arttırıyordu. Güvensizlik göğsümü sıktı ve en azından ağzımı ve yara izimin bir kısmını kapatmak için maskemi çıkarmamış olmayı diledim.

Danny bir şey söyleyemeden Ruh Yiyici elini sıktı ve konuştu. "Artık senin de bir sahibin var, hödük. Onunla flört etmeyi bırak yoksa boğazını koparmak zorunda kalacağım."

Edin ve Danny'nin ikisi de güldü. Wyn'den kara bir eğlencenin yağlı bir duman gibi yükseldiğini hissedebiliyordum.

Ne. Ne. Hassiktir.

Hepsi deliydi.

"Hey, aç mısın?" Danny'nin tekrar benimle konuştuğunu fark ettiğimde başladım. Başını mutfağa doğru salladı ve onu bırakmak istemeyen Wyn'den kendini kurtardı. "Ya da susadın mı?" diye ekledi.

temkinli bir şekilde onu takip etti. "Bu adamlar bazen biz insanların hayatta kalmak için yiyecek ve suya ihtiyacımız olduğunu unutabiliyor."

"Hatırladım," diye itiraz etti Edin arkamdan.

Danny parmaklarını yalayıp pantolonuna silmeden önce sandviçini bitirdi. Sonra tezgahın altındaki küçük buzdolabını açmak için eğildi. "Su? Soda? Bira?"

"Üçü de sende mi?" Aşağıya bakmak için öne doğru adım atmaktan kendimi alamadım. "Cidden biranız var mı?"

Danny elinde iki longneck ile doğrulurken bana sırtıttı. "Eminim buna ihtiyacın vardır, ha?"

"Dostum, hiçbir fikrin yok." Başımı sallayıp saçlarımı ovmak için uzandığımda ağzımın alaycı bir gülümsemeye benzeyen bir şeye dönüştüğünü hissettim.

Danny kısa bir kahkaha attı ve bana bir şişe uzattı. Şehirlerde satılan ucuz, jenerik bir markaydı. "Muhtemelen öyledir ama şu anda hikâyelerimizi paylaşacak vaktimiz olduğundan şüpheliyim. Belki daha sonra."

"Evet, neden geldiğini öğrenmek istiyorum." Wyn'in çarpıtılmış sesi arkamdan çok yakınımaya geldiğinde midem takla attı. Olabildiğince rahat bir şekilde arkamı duvara döndüm ve Danny'nin yanında durmak için yürüyen Ruh Yiyici'yi dikkatle izledim.

"Bizi burada beklediğiniz için teşekkür ederiz." Edin geldi ve yanımda durdu, birbirimize degecek kadar yakın değildik. Omzum onun koluna degecek şekilde soluma doğru kayma isteğimi görmezden geldim.

"Sorun değil." Danny zarifçe zıplayarak tezgâhın üzerine oturdu, kollarını iki yana açtığı kalçalarının üzerine dayadı. Biradan bir yudum aldı, şişeyi iki uzun parmağının arasında sallandırdı ve beklentiyle bizi izledi.

Edin'e baktım, onun önderlik etmesini bekliyordum. Bana bakıp konuşmam gerektiğini belirtmek için başını salladığında nefesimi verdim. "Arkadaşım uh... kolebler tarafından kaçırıldı."

Danny sorgulayarak Wyn'e baktı. Ruh Yiyici siyah parmak uçlu grimsi beyaz elini Danny'nin kalçasına koyup ovuşturdu, bu hareket tanıdık ve sevecen bir hareketti. "Onlar yeraltında yaşayan küçük, sinir bozucu yaratıklar. Tünel kazmayı severler." Sesi hafifçe tiksiniş gibiydi, sanki onun altındalarmış gibi. Sonra başını eğdi ve kapüşonun altından gözlerini üzerimde hissettim. "Genelde et yemezler ama."

Kuru boğazımı temizledim. "Edin hac yolculuğu hakkında bir şeyler söyledi." Yutkundum. "Ve kurbanlar."

Wyn'in kapüşonu bir kez başını salladı. "Evet."

Bir an sessizlik oldu. "Yani onu kurtarmam gerekiyor." Wyn kollarını kavuşturdu. "Peki bunu bana neden söylüyorsun?"

"Wyn," diye uyardı Danny, ayağını Wyn'in kalçasına dolamak için uzandı. Ruh Yiyici, Danny'nin açılmış bacakları arasında durana kadar yana doğru çekilmesine izin verdi. Danny kollarını Wyn'in omuzlarına arkadan doladı. "Nasıl yardım edebiliriz?" diye sordu.

Dalgın bir süre kucaklaşmalarına baktım ve içimde garip bir sıcaklık hissettim. Sarsılarak kendime geldim ve tekrar boğazımı temizledim. "Bir süredir peşlerindeydik ama Edin onların... yırtığa doğru gitmeyi bıraktıklarını söylüyor. Dünyalar arasında." Bana hâlâ saçma geliyordu. "Yani bu şunu gösteriyor..."

"Onu kurban olarak kabul etmedikleri için," diye bitirdi Wyn, solgun ellerinden biri uzanıp Danny'nin bileğini kavradı, başparmağı dalgın daireler çiziyordu.

Başımı salladım. "Ve Edin dedi ki..." Doğrudan *Ruh Yiyen*'e hitap ediyor olmak gerçeküstü ötesiydi. Sanki arkadaşmışız gibi. "Yardım edebilirsin."

"Durdular ve buradan çok uzak olmayan bir yerde kamp kurdular," diye ekledi Edin. "Ve sonra senin yakınlarda olduğunu hissettim, Wyn."

"Eğer durdularsa, neden kamplarına girip arkadaşını geri almıyorsun?" Wyn açık açık söyledi.

Savunmacı bir şekilde kızardım, konuşmak için ağzımı açtım - ona tam olarak yapmak *istediğimin* bu olduğunu söylemek için - ama Edin benden önce davrandı. "Yanlarında birkaç behamot var. Neredeyse koruma gibi davranıyorlar. Bu çok garip."

Wyn bir ses çıkardı. "Sana behamotlar konusunda yardımcı olabilirim." Edin kıkırdadı. "O zamanı hatırla-"

"Yani Edin ve Wyn gidip arkadaşınızı kamptan alabilirler mi?" Danny araya girdi ve ben de şapkamın siperliği altından ona kısa ve minnettar bir bakış attım. Anlayışla bir kez başını salladı, sanki Edin'in eldeki konuşmadan uzaklaşma eğiliminin tamamen farkındaymış gibi.

Edin, "*Çok fazla* behamotları var," diye açıkladı.

"Kaç kişi?" Wyn Danny'ye yaslanarak sordu, sanki bu konuşma umurunda bile değilmiş gibi. Umursamadığını düşünsem de - beni ya da Charlie'yi tanımıyordu, dolayısıyla umursaması için bir neden yoktu - yine de içimde bir öfke dalgasının yükselmesine neden oldu.

Edin Wyn'e "En az altı tane saydım," dedi.

Bir duraklama oldu. "Altı... zor olabilir," dedi Wyn uzun uzun, insanlık dışı sesi bunu kabul etmekten nefret ediyormuş gibi gıcırdıyordu. Başlığı döndü ve gözlerin tekrar üzerimde olduğunu hissettim. "Bu kişi senin için önemli mi? Onlar-ne, ailen mi? Sevgilin mi?"

Yüzüm sıcaktan kızardı ve nedense hemen açıklığa kavuşturmam hayati önem taşıyordu. "*Hayır*. Charlie benim sevgilim değil." Gözbebeklerim ne kadar zorlansa da Edin'e bakmayı reddettim. "O benim en iyi arkadaşım. Bunun ne önemi var ki?"

Wyn bir omzunu silkti. "Öyle değil, sanırım. Sadece onları ne kadar önemseydiğini merak ettim. Buna değip değmeyeceğini."

Dişlerimi sıktım. "Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacak kadar önemsiyorum.

Yani evet, buna değer."

Wyn uzun bir süre sessizce bana baktığında, kukuletalı kafası ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldığında potansiyel olarak haddimi aştığımı anladım. Neyse ki Danny buz gibi gerginliği bozdu. "Peki onu nasıl geri getireceğiz? Charlie mi demiştin?" Başımı salladım. "Tamam, o zaman Charlie'yi o şeylerden kurtarmak için bir plan yapalım."

Danny'nin iyimserliğine hayran kaldım ama hem Edin'in hem de Ruh Yiyen'in durgunluğundan bunun ne kadar kolay olacağından emin değildim. Tünellerdeki Behamot'u hatırladım. Çok büyüktü ve Edin sadece bir tanesiyle savaşmakta zorlanmıştı. Edin ve Wyn'in neden en az altı tanesiyle savaşmakta isteksiz olduklarını anlayabiliyordum.

Wyn sonunda, "Eğer bu kadar çok behamot varsa, bu... zorlu bir iş olacak," dedi. Bakışlarının tekrar bana kilitlendiğini hissettim. "Seni tanımıyorum, insan. Arkadaşını da tanımıyorum." Kapüşonu Edin'e doğru döndü. "Eğer bu insan senin için önemliyse, Edin-"

"Hunter öyle," dedi Edin. "Yani Charlie de öyle."

İçimde bir sıcaklık filizlendi ve Edin'e duygusal bir aptal gibi bakmamak için yüzümü kayıtsız kalmaya zorlamak zorunda kaldım. İçime yayılan büyük mor canavara duyduğum sevgiyi ne kadar iyi gizleyebildiğimden emin değildim, çünkü Danny'nin minik bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettim.

Boğazımı temizledim ve kasketimin yakasını aşağı çekmek için uzandım. "İyi o zaman." Wyn'in sesi açıldı. "Gidip onu alacağız."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gerçekten kafama dank etmesi birkaç dakika aldı. Ruh Yiyici Charlie'yi geri almamıza yardım edecekti.

Edin Wyn için gerçekten önemli biri olmalıydı ki Ruh Yiyen sırf o istedi diye bunu kabul etmişti. Edin eski arkadaş olduklarından bahsetmişti. Ruh Yiyen'in bir arkadaşı olduğunu düşünmek tuhaftı. Bu kadar... normal bir şeye sahip olmak. Yani insan.

Ama yine de, görünüşe göre bir insan sevgilisi de vardı, yani bu da vardı.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra "Teşekkür ederim," demeyi hatırladım. "I... Size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"Bunu Edin için yapacağım, insan. Senin için değil." Danny onu biraz itti ve Wyn bıkkın bir ses çıkardı. "Ve Danny için, çünkü o sana yardım etmemi istiyor."

Danny sinirli bir ses çıkardı. "Neyse boş ver." Bana gözlerini devirdi ve ben de gülümsemek istedim. İçimden bir rahatlama geçti. Ruh Yiyici, Charlie'yi koleb kampından çıkarmamıza yardım edecekti.

Kendimi durduramadan döndüm ve Edin'e bir saniyeliğine sırtıttım, büyük mor canavara minnettarlıkla dolup taşım. O olmasaydı bu kadar ilerleyemezdim. Hatta o olmasaydı Kentucky'deki o lanet çukurdan bile çıkamazdım. Ona çok şey borçluydum.

Edin bana baktı, hafifçe şok olmuş görünüyordu. Önce nedenini düşünemedim, sonra fark ettim ki gülümsüyordum. Ona daha önce hiç gülümsemiş miydim? Tanrım, gerçekten de huysuz bir pislikmişim. Neden bana bu kadar uzun süre tahammül etmişti ki?

"Bana zaten bildiklerini anlat o zaman Edin." Wyn'in doğüstü sesi o anı bozdu ve Edin'in iri gözleri Ruh Yiyen'e kayarken başka tarafa baktım. Danny'nin bana verdiği biradan ilk yudumumu aldım ve neredeyse yüksek sesle inliyordum. Tadı beklediğimden de güzeldi, çünkü içimde geçici bir rahatlama kıvılcımları çakıyordu. Charlie'yi geri getirecektik. Buna *mecburduk*. Edin ve Ruh Yiyici'yle bunu başaramamamızın imkânı yoktu.

İkisi kolebleri ve kampın düzenini tartışmaya başladılar. Danny hevesle dinliyor ve arada bir sorularıyla araya giriyordu,

Edin'in atladığı bazı noktaları da ben tamamladım. Wyn'in dumana dönüşebildiğini öğrendim-ne oluyor lan?

"Dumana dönüşebiliyorsan, oraya girip Charlie'yi dışarı çıkaramaz mısın?" Daha iyi düşünmeden önce ağzımdan kaçırdım.

Wyn sanki soru onu rahatsız etmiş gibi ofladı. "O kadar basit değil, *insan*." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Teorik olarak evet. Ama behamotlar benim dağılma yeteneğime karşı koyabilen birkaç yaratıktan biri. Eğer onlardan biri beni ele geçirirse, bunu yapamam."

"Yıllar önce ona bu yüzden yardım etmek zorunda kalmıştım," diye araya girdi Edin kurt gibi sırtarak. "Bir behamot üzerine oturmuş onunla alay ederken, bir diğeri de dev bir kaya parçasını kaptığı gibi kafasına düşürüp üzüm gibi patlatıyordu." "Teşekkür ederim, Edin," diye homurdandı Wyn, açıkça sıkıldığı dişlerinin arasından konuşuyordu

Dişler. Danny'nin gülümsemesini gizlediğini gördüm.

"Öyleyse hepsinin dikkatini dağıtacak bir yol bulmamız gerekiyor," diye Edin'e sert bir bakış attım, birkaç gün önceki konuşmamızı hatırlayarak, "böylece Wyn Charlie'yi yakalayabilir. Değil mi?"

Kulağa imkansız geliyordu. Behamotların Charlie'yi rahat bırakmaya ne kadar isteksiz olduklarına, tuvalete bile rahatça gitmesine izin vermediklerine tanık olmuştuk. Wyn ve Edin kolebleri umursamıyor gibiydiler, bu yüzden yetişkin bir askeri alt etmeyi başarmış olmalarına rağmen iki canavar için yeterince tehdit oluşturmuyor olmalıydılar. Yine de bir insan. Aradaki fark buydu.

Ne kadar itiraz etsem de Wyn'in onlarla gidemeyeceğimi söylemesinin nedeni de buydu.

"Bu saçmalık," diye homurdandım ve beni desteklemesi için Edin'e beklenti dolu bir bakış fırlattım. "Tabii ki gidiyorum."

Edin tereddüt etti, bu da ellerimi yumruk yapmama neden oldu. "Çok tehlikeli olacak Hunter," dedi sonunda, beni yatıştırmak için olduğunu bildiğim bir sesle. "Ve eğer orada olursan, sadece senin için endişeleneceğim-"

"İyi olacağım," diye araya girdim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Yıllardır canavarlarla savaşıyorum."

"Behamot değil ama."

Dişlerimi tekrar sıktım. "Hayır, behamotlar değil," diye isteksizce itiraf ettim. "Ama öldürülmesi zor başka pek çok canavar var. Yardım edebilirim."

"Yardımcı olamayacaksın." Wyn'in sesi düzdü. "Yolumuza çıkarsın. Edin'in dikkatini dağıtacaksın. Sen gelmiyorsun."

Kan basıncım yükseldi. "Dinle-"

"Hunter." Edin'in büyük eli enseme kavradı ve hafifçe sıktı. "Lütfen. Burada Danny'yle kal."

İçimden inledim, kararlılığımın zayıfladığını hissettim. O lanet *olası "lütfe* "di. Karnıma doğru kıvrılan o derin, gürültülü ses, şimdi bana çok tanıdık ve rahatlatıcı geliyordu. Edin benim için çok şey yapmıştı. Bana yardım etmişti. Eğer gerçekten geride kalmamı tercih ediyorsa, belki de bir saniyeliğine böyle hırçın bir piç olmayı bırakıp *onun* için bir şeyler yapmalıyım.

"Emin misiniz?" Uzun uzun konuştum, sesimdeki isteksizlik açıktı. "Yapamayacağımdan emin misin-"

"Eminim." Edin'in başparmağı boynumun kenarındaki nabız noktasını okşayarak içimde bir zevk kıvılcımı çakmasına neden oldu, boynumu ve omuzlarımı sıkı tutan gerginliğin bir kısmını gevşetti. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada haftalardır inanılmaz derecede gerginlermiş gibi hissediyordum.

Nefes verdim. Uzun bir aradan sonra, "Tamam. Burada kalacağım." dedim.

Edin alçak ve memnun bir sesle gürlledi, bırakmadan önce boynumu tekrar sıktı. "Teşekkür ederim."

Edin ve Wyn'in bir plan üzerinde tartışmalarını dinlerken ağzımdan dökülmek isteyen argümanları durdurmak için çenemi sıktım. Sonunda, buraya gelmek için yaptığım uzun yolculuk nihayet beni yakalamaya başladı ve biramın sonuncusunu boşaltırken göz kapaklarımın sarktığını hissedebiliyordum. Edin'in nasıl fark ettiğinden emin değildim ama bir saniye sonra enseme kavrayan büyük bir el hissettim.

Edin, "Daha sonra bir plan yapmaya devam edelim ve bu gece bunu uygulamaya koyabiliriz," dedi.

Wyn'in başını salladığını, uzun parmaklarının hâlâ aralarında uzandığı Danny'nin kalçasında dalgınca aşağı yukarı gezindiğini gördüm. "Evet. Karanlık olması gerekecek ve zaten hava aydınlanmaya başladı, bu yüzden şimdilik yapabileceğimiz bir şey yok."

Haklıydı ama yine de içimi bir endişe kapladı. Ya kolebler tekrar yola çıkarsa? Onlar dinlenirken Charlie'yi yakalamak daha kolay olurdu.

Edin gerildiğimi hissetmiş olmalı ki boynumu sıktı. "Henüz hareket etmeyecekler," dedi. "Artık düzenlerini biliyoruz. Gün boyunca yerlerinde kalacaklar."

Başımı sallayarak nefes verdim. Edin haklıydı. Ve burada hızla tükeniyordum. Kafamı toparlayabilmek için uyumam gerekiyordu.

Danny'ye bira için teşekkür ettim, şişeyi tezgâha bıraktım ve Edin'i ön kapıya kadar takip ettim. Danny bizi uğurlamak için kapıya geldi, Wyn de arkasından yanaştı.

"Diğer dairelerden birini alabilirsin," dedi Danny. "Hepsi boş."

"Yine de binanın diğer tarafındakini seç," dedi Wyn. Danny'yi göğsüne doğru çekip uzun kollarını ortasına doladıgında nedenini anladım.

Danny boğazını temizledi, yanakları pembeleşti. "İşte, um... Sanırım biraz yemeğin var. Ama bir şeye ihtiyacın olursa burada birkaç konserve var. Çorba, köfte, bunun gibi şeyler."

Başımı salladım, çantamı omuzlarımda yeniden ayarladım ve koridora baktım. "Böyle iyiyim. Teşekkürler."

"Şuradakinin nesi var?" Edin'in ses tonu sinsiydi, sanki kendini komik buluyormuş gibi yan taraftaki kapıyı işaret etti. "Bu şekilde eğer-"

Wyn tehditkâr bir ses tonuyla, "Binanın diğer tarafına geç, Edin," diye tekrarladı.

Edin kahkahalarla homurdandı ve Danny'nin yüzü daha da pembeleşti. "Ben-um, eğer gerçekten orada kalmak istiyorsan..."

"Orada kalmıyorlar," diye sözümü kesti Wyn. Sertleştim.

"Aslında *aynı yerde kalmıyoruz*-" "Danny'nin ne kadar pembeleştiğine bak," diye kıs kıs güldü Edin.

Ona doğru uzandım ve koluna bir yumruk attım. "Kes şunu."

Yüzünü göremesem de Wyn'den büyük bir göz devirme titreşimi aldım. "Seni ve insanını duymak istemiyorum Edin."

"Wyn," diye uyardı Danny, omzunu Ruh Yiyen'e geri vurarak.

"Bana katılıyorsun Danny," dedi Wyn. "Bunun sevişirken sessiz olmak zorunda kalmayacağımız anlamına geldiğini söylemiştin-"

"Tanrım, Wyn!" Danny'nin eli Wyn'in kapüşonunun karanlığında kayboldu, hiç şüphesiz canavarın ağzına vurmak için. Yüzü kıpkırmızı oldu. "Biraz fazla paylaştım."

Wyn'in uzun parmakları bileğine dolandı ve elini kolayca çekip aldı. "Aşırı paylaşım mı? Eminim Edin bizi sevişirken görmüştür-"

"Ne?!"

"-ve insanının ne düşündüğü umurumda değil-"

"Tamam, bu kadar yeter." Danny bana özür dileyen bir gülümseme attı ve Wyn'i odalarına doğru sürüklemeye başladı. "Özür dilerim. Um... tamam, iyi geceler çocuklar. Kusura bakmayın. İyi geceler."

Kapı kapanmadan hemen önce Wyn'in kıs kıs güldüğünü duyduğuma emindim. Edin ve ben ani küflü sessizlikte birkaç dakika öylece durduk ve hastalıklı yapay ışıktaki tembelce süzülen toz zerreciklerini izledik. Boğazımı temizledim ve koridorda yürümeye başladım. Botlarım yıpranmış halinin üzerinde neredeyse sessizdi.

Edin sessizce yanıma geldi. Koridorun yarısına geldiğimizde göz ucuyla ona baktım. "Onları gerçekten sikişirken gördün mü?"

Edin bana bir bakış attı, çarpık bir sırıtış dolgun dudaklarını kıvırdı ve dişlerinin bir kısmını gösterdi. "Hayır. Wyn sadece takılıyordu. Yine de onları duydum. Danny'nin sesi çok yüksek çıkıyor." Ses tonu sohbet havasındaydı ama ben inanmayarak sıçrayınca kıs kıs güldü.

"Tanrım, canavarların hiç sınırı var mı?" Başımı salladım.

"Bunun türden çok yaşla ilgili olduğunu düşünüyorum." Edin ön lobinin kapısını iterek açtı ve geçmem için eliyle işaret etti. "Wyn ve ben binlerce yaşındayız. İlk yüz yıldan sonra çekingenliğinizin çoğunu kaybetme eğilimindesiniz."

Başımı tekrar salladım. "Sapık," diye mırıldandım nefesimin altında ama tahmin ettiğimden daha sevecen çıkmıştı.

"Ayrıca son derece iyi işitirim." Edin'in ses tonu dikkatlice hafifti ama... yüklüydü. Tüm vücudum gerildi. "Diğer varlıkların çoğundan çok çok daha iyi."

Oh.

Lanet olsun.

Bu kesinlikle geçen gece mastürbasyon yaptığımı duyduğu anlamına geliyordu, değil mi?

Yanaklarım kızarıırken Edin'e bakma riskini göze aldım. Gözlerime kısa bir süre baktı ve *anladım*.

Sikeyim. Edin mastürbasyon yaptığımı duymuştu. Ve ben *de onun* üzerinde 31 çekiyordum.

Dehşete kapılarak zihnimi geriye sardım ve korkunç canavar fantezimin herhangi bir noktasında onun adını söyleyip söylemediğimi hatırlamaya çalıştım. Bunu yaptığımı hatırlayamıyordum ama kim bilebilirdi ki? Aman Tanrım. Bu çok utanç vericiydi.

Yine de bunu düşündükçe sertleşiyordum. Edin'in yan odada yatağında uzanmış, karanlık tavana bakarken benim kendimi okşamamı dinlediği düşüncesi. Ya da belki o da katıldı, belki de beni dinleyerek kendini boşalttı. Siktir...

Bacaklarım güçsüzleşirken, diğer dairelere açılan kapıya doğru yürümeye devam etmek için kendimi zorladım. Rastgele iki tane seçtik ve ben

Edin'e belli belirsiz bir "Birkaç saat sonra görüşürüz," diye mırıldandıktan sonra benimkinde kayboldu. Danny ve Wyn'inkinden daha küçüktü, tek bir yaşam alanıydı, bir duvarda yatak, diğer duvarda da küçük bir mutfak vardı. Bu bana gayet uygundu. Sertçe nefes vererek çantamı ve tüfeğimi yere bıraktım, sonra banyoya geçtim.

Işığı yaktım ve işedim. Ellerimi yıkarken aynada dalgın dalgın kendimi izledim, gözlerim otomatik olarak yara izimin üzerinde gezindi. Önceden de yakışıklıydım ama şimdi tek görebildiğim o lanet yara iziydi. Üst dudağımın sol tarafındaki o küçük hırıltı beni kuduz ya da eski bir filmdeki kötü adam gibi gösteriyordu. Yansımama bakarken onu görmezden gelmeye çalıştım; diğer özelliklerime objektif olarak bakmaya çalıştım.

İyi bir çene hattım olduğumu biliyordum ve ağzım da bozulmadan önce iyiydi. Burnum inceydi; çok büyük değildi ama bazı insanların daha önce kırdığımı düşünmesine neden olan küçük bir çıkıntısı vardı, her ne kadar bir şekilde kırmadan buraya kadar gelebilmiş olsam da. Gözlerim açık kahverengiydi, ancak bir *keresinde* güneş ışığında "*kehribar gibi*" görüldüğünü söyleyen biriyle takılmıştım. Buna inanamayarak homurdandığımı ve şiirsel anlamsız saçmalıkları bir kenara attığımı hatırlıyorum.

Saçlarım kısıydı ve düz açık kahverengiydi. Oldukça sıkıcıydı. Genel olarak, yara izi almadan önce yüzüm iyiydi - istediğimde birini yatağa atmakta hiç sorun yaşamamıştım. Ama şimdi... Şimdi tek gördüğüm üst dudağımın çarpık hırıltısıydı. Gözümün köşesini kıl payı kaçırın ve elmacık kemiğimin üzerindeki deriyi bükerek yer yer biraz fazla sıkın o kalın, girintili çıkıntılı çizgi.

Bir süre daha kendime baktım ama Edin'in Danny'nin yakışıklı yüzüne sırttığını hatırlayınca gözlerim kamaştı. Ona *en sevdiği insan* diyordu. Midem bulandığında lavabodan geri çekildim ve sert ıslak ellerimi yüzüme sürdüm.

Neyim vardı benim? Bu acınası bir durumdu. Edin ve ben sadece... bir hedefe ulaşmak için birlikte çalışan güncel tanıdıklardık. Hepsi bu. Benim önümde başka birine iltifat etti diye ortalıkta dolanıp duramazdım. Bunun için burada değildim.

Neden umursuyordum ki? Neden burada durmuş, lanet olası aynada nasıl görüldüğümü değerlendiriyordum ki? Nasıl görüldüğüm önemli değildi. Önemli olan Charlie'yi geri almak, sonra da ordudaki sıradan hayatlarımıza geri dönmek, aynı görevleri yerine getirmek, aynı şeyleri yemek ve aynı rutinleri takip etmektir. Edin bunların hiçbirini için buralarda olmayacaktı,

Peki neden her Şeye rağmen Danny'nin *en sevdiği* insan olması umurumdaydı da ben değildim?

DuŐa başlamak için lavabodan uzaklaştım ve bir daha kendime bakmamaya  zen gösterdim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Peki hangi daireyi seçtin?" Danny o sabah bana sordu. Birkaç saat uyuduktan sonra onların dairesine dönmüştük ve Danny şu anda bize tuhaf fıstık ezmesi kraker sandviçlerini hazırlıyordu. Anlaşılan adamın fıstık ezmesine karşı bir zaafı vardı.

Yine de minnetle kabul ettim. "Ben 207'deyim," dedim ağız dolusu konuşarak. "Edin 208'de."

Danny başparmağındaki fıstık ezmesini yalayarak bana baktı. "Paylaşmıyor musun?"

Ağızımdaki lokmayı yutarken yanaklarımın kızardığını hissettim. "Hayır."

Fıstık ezmesi kavanozunun kapağını kapatırken Danny'nin başı tezgâha döndü. Kıyı şehirlerinde satılan boktan bir marka olduğunu fark ettim ve nasıl bulunduğunu merak ettim. "Yeterince makul. Eminim Edin'le aynı odada kalmak tam bir kabustur. Muhtemelen hiperaktif bir çocuk gibidir."

Ağızım seğirdi. "Evet."

Biz yemek yerken Edin ve Wyn odanın diğer ucunda planları hakkında konuşuyorlardı. Yanlarına gidip dinlemeyi çok istiyordum ama onları kendi hallerine bırakmaya karar verdim. Zaten Charlie'yi almaya gittiklerinde Danny ve ben de onlarla gitmeyecektik. Edin'le bu konuda yine tartışmıştım ama beni sadece ikisinin olmasının çok daha kolay olacağına ikna etmişti. Birbirlerini o kadar uzun zamandır tanıyorlardı ve daha önce de böyle şeyler yapmışlardı ki, ikimizden birinin orada olması işleri daha da zorlaştıracaktı.

Hoşuma gitmedi ama anladım. Birimiz ya da ikimiz birden orada olsaydık, sorumluluk altında olurduk. Ben bir insandım ve her ne kadar bundan hoşlanmasam da, bu Edin ya da Wyn'den çok daha savunmasız olduğum anlamına geliyordu.

"Ne zamandır buradasın?" Düşüncelerimden uzaklaşmak için Danny'ye sordum.

Karşımdaki tezgâha yaslandı ve kendi sandviçinden bir ısırık aldı. "Sadece birkaç gün. Bir yerde çok uzun süre kalmayız."

"Bizi burada beklediğiniz için teşekkürler. Ve yardımınız için," dedim ona, sandviçimi bitirip tabağımyı yere koyarken. "Ve sandviç için."

Danny elini salladı. "Lafı bile olmaz."

Sesi ağız dolusu yemekten boğuk çıkıyordu. O da sandviçini benim kadar hızlı yedi ve tabaklarımızı lavaboya koyarken Wyn'in ürpertici sesi odanın içinde yankılandı. "Danny." Danny'yle aynı anda ben de döndüm. Ruh Yiyici elinde bir beyzbol topu tuttuğunda kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Dün gece biraz buldum," dedi, topu kara parmaklı ellerinin arasında dalgınca savurarak.

Danny'ye baktığımda yüzünde geniş bir gülümseme belirlediğini gördüm. "Harika." Küçük mutfak odanın geri kalanından ayıran kahvaltı barını yuvarladı. "Şimdi gitmek ister misin?"

Wyn başıyla onayladı. Danny'nin kanepenin yanından metal bir beyzbol sopası almasını izlerken Edin bana doğru koştu. İkisi birlikte ön kapıya yöneldiler.

"Geliyor musun?" Danny sordu. "Çatıda pratik yapacağız."

"Ne pratiği?" Kendimi durduramadan inanmaz bir sesle sordum. "Beyzbol mu?"

"Hedefimi iyi tutmalıyım." Danny bana sırtarak beyzbol sopasını omzuna yasladı.

İtiraz etmek için ağızımı açtım, Wyn ve Edin'in Charlie'yi yakalamak için plan yapmaları gerektiğini, çatıda beyzbol oynamamaları gerektiğini söyledim. Bu saçmalık için *zamanımız* yoktu. Ama ben daha konuşmadan Edin elini omzuma attı.

"Ne yapacağımıza karar verdik," dedi. "Hava kararmadan hemen önce yola çıkacağız. Artık beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok."

Ağızımı tekrar kapattım, dudaklarımı sıkıca kenetledim. Sonunda başımı salladım. Tamam. Siktir et. Önümüzdeki birkaç saat boyunca oturup beklemek zorundaysam, Ruh Yiyici ve insan sevgilisinin terk edilmiş bir apartmanın çatısında beyzbol oynamasını izleyerek zaman kaybedebilirdim. Neden olmasın, değil mi?

Onları apartmandan çıkarken takip ettik ve paslı metal merdivenlerden çatıya çıktık. Dışarı adımımı attığım anda şiddetli rüzgârın etkisine girdim. Burası soğuktu ve binanın kenarına kadar temkinli bir şekilde yürüyüp aşağıya bakarken birkaç an için dengemin biraz bozulduğunu hissettim. Çok yüksekte değildik - düşersem nalları dikmeme yetecek kadar, ama vertigonun tam anlamıyla devreye girmesine yetecek kadar da değil.

Arkamı döndüğümde Wyn ve Danny çoktan yerlerini almışlardı; Wyn çatının uzak ucunda, Danny ise bana ve Edin'e daha yakın duruyordu. Biz

Ateş hattında olmamak için yeterince geride olduğumuzdan emin oldum. Soul Eater'ın iyi bir atıcı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Danny bir elini ağzına götürdü. "Hey, batter, batter, *saaa-wing*," diye seslendi.

Homurdandım. "Uh... sen vurucusun, değil mi? Yani sanmıyorum-"

"Bilmiyorum dostum, daha önce hiç beyzbol maçı izlemedim." Pozisyonunu aldı, sopayı omzunun üzerinden geçirerek öne eğildi ve kalçalarını ileri geri hareket ettirerek büyük bir gösteri yaptı. "Topu at, Ruh Yiyen," diye seslendi.

"Bu sefer bahis yok mu?" Wyn sordu, doğaüstü sesi çatıda yankılanıyor ve tüylerimi diken diken ediyordu.

"Tamam, um..." Danny doğruldu, eliyle gözlerini güneşten korurken metal sopayı omzuna dayadı ve etrafına bakındı. Sonra Wyn'in yanından geçerek arkasındaki binayı işaret etti. "Eğer onu bir sonraki çatıya ulaştırabilirsem, ben kazanırım. Ve sırt masajı alırım. Sen denemeden önce *en az* yarım saat boyunca."

Sözleri karşısında yüzüm kızardı. Bu senaryoyu hayal etmemeye çalıştım.

Danny başparmağını omzunun üzerinden salladı ve Çatının karşı tarafında bekleyen Wyn. "Eğer topu benden geçirip çatıya çıkarırsan, kazanırsın."

"Peki kazanırsam ne alacağım?" Wyn aradı.

Danny sabırsız bir ses çıkararak yerine geri döndü. "Hadi ama, benim zaten kesin bir şey olduğumu biliyorsun bebeğim," diye bağırdı. "Sadece şu lanet topu at."

Edin yanımda kıkırdadı. Wyn topu insanüstü bir güç ve hızla fırlattığında Danny'nin topa vurmasının mümkün olmadığını düşündüm. Kahretsin, zar zor *görebiliyordum*.

Ama bunu çok sık yapıyor olmalıydılar, çünkü Danny bir saniye sonra sopayı savurdu ve yüksek, tatmin edici bir *çatırtı* çatılarda yankılandı.

Edin birkaç saniye sonra, "Bir sonraki çatıya kadar ulaşmış," diye seslendi ve Danny'ye dönerek karnımı geren şefkatli bir sırıtış attı.

Danny zaferle sırıttı, ağır sopayı omzuna koydu ve Wyn'e doğru yürüdü. Ruh Yiyici onu yarı yolda karşıladı, yanına çekti ve kararmış parmaklarını Danny'nin omurgasında gezdirdi. "Pekâlâ, sen masajını yaptır. Aksi takdirde ellerimi kendime saklayacağıma söz veriyorum."

Danny boştaki kolunu Wyn'in boynuna doladı. "Kahretsin, hâlâ alacağını biliyorsun Ruh Yiyici." Yüzü Wyn'in karanlığında kayboldu.

öpüşürken.

Sanki burada olduğumuzu bile unutmuşlardı. Hâlâ Ruh Yiyen'in aşık olmasını aklım almıyordu. Birine karşı iyi olmak. *Duygulara* sahip olmak.

Küçük aşk festivalinden gözümü kaçır dım ama gözlerim Edin'e takıldı ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Durduramadan aklım Edin'in bir partnerle nasıl olacağını merak etmeye başladı. Bazı nedenlerden dolayı, Wyn'in Danny'ye olduğu kadar tatlı olacağını düşünmüyordum ve Ruh Yiyen hakkında düşüneneğimi asla ama asla düşünmediğim bir şey vardı.

Hayır. Edin... yoğun olurdu. Tatlı değil. Kasırga gibi olurdu. Ya da bir koçbaşı. Yoluna çıkan her şeyi devirirdi. İstedğini almak. Ezici ve neredeyse çok fazla olurdu ve-

Hay sikeyim. Yutkundum, yarı sertleşmiş sikimin pantolonumdan görünmemesi için dua ettim ve baktığımı fark etmeden önce gözlerimi ayırmaya çalıştım. Ama çoktan fark etmişti. Edin beni izliyordu, gözleri aramızda konuşulmayan bir şeyle yoğunlaşmıştı. Yüzü alışılmadık derecede ciddiydi, o şakacı, kurt gibi sırtışından ya da ukala gülüşünden eser yoktu.

Yutkundum ve gözlerinin boğazımdaki adem elmamın kıvrımını izlemek için düştüğünü gördüm.

O anda, bunu inkâr etmeye ya da görmezden gelmeye devam edemeyeceğimi fark ettim. Ona olan çekimimi. Danny ve Ruh Yiyici'yi görmek, beynimin kolayca baştan çıkarılabilen o kısmının devreye girmesine neden olmuştu. Fısıldamak için: *Bak, bu mümkün! Bak, başka biri de bir canavar istiyor. Bu senin de iznin var demek.*

Ve şimdi, Edin'e baktığımda, bu sadece içimde itebileceğim ve görmezden gelebileceğim bir çekim kuru değildi. Şimdi, sanki o kor alevlenmişti ve sıcaklık her parçamı dolduruyordu. Artık ona baktığımda tüm bedenimin tepki verdiğini hissedebiliyordum. Onu istiyordum. Her zaman gözümün önünde olan, beni her zaman baştan çıkaran o sıcak, pürüzsüz tene dokunmak istiyordum. O inanılmaz derinlikteki sesin zevkle inlediğini duymak istiyordum.

Edin'i becermek istedim.

Ve bana bakışına bakılırsa, ne düşündüğümü çok iyi biliyordu. Ve o da bunu istiyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Wyn sadece üç beyzbol topu bulmuştu ama diğer çatılara geçip onları toplamak için dumana dönmeye devam etti. Danny çok iyi bir vurucuydu, bu yüzden muhtemelen bunu çok yapıyorlardı. Benim de denemek isteyip istemediğimi sordu ama başımı salladım. Ruh Yiyici'nin karşısında durup sert bir cismi insanlık dışı bir hızla üzerime fırlatmasını kesinlikle istemiyordum.

Sonunda Danny ve Wyn'in dairesine geri döndük. Sinirlerim gergindi, Charlie'yi almak için sabırsızlanıyordum ama daha öğlen bile olmamıştı. Kahretsin, daha *saatlerimiz* vardı.

Danny'yi mutfağa kadar takip ettim ve mataramı lavaboda taze suyla doldurdum. Birkaç yudum aldım ve Danny'nin mutfağın dışındaki küçük bir yardımcı alana açılan yan kapıyı açmasını dalgın dalgın izledim. Oradaki kurutucuyu açtı ve içine uzandı.

"Hazır buradayken çamaşırlarını yıkamak ister misin? Deterjan buldum." Danny makineden temiz bir gömlek çıkarırken başıyla onayladı. Onu kurutucunun üstüne yerleştirdikten sonra, çatıda güneşin altında top oynamaktan terlemiş olan giysisini çıkarmak için aşağı uzandı. "Kurutucu burada da hâlâ çalışıyor. Kurutucudan yeni çıkmış sıcak ve temiz giysiler gibisi yok."

Kıkırdadım ve cevap vermeye başladım ama Danny'nin kafası eski gömleğinin altından çıkıp temiz gömleğe uzanınca kelimeler boğazımda düğümlendi.

Göğsüne kazınmış kelimeye baktım. Aklıma bunun tek bir anlamı geldi. "Sen asker miydin?" Sesim hafif bir törpü gibiydi. Onlar... ordu ona bunu yapmış mıydı?

Danny bir an dondu kaldı, şaşkınlıkla bana baktı, sonra gözleri parladı ve göğsüne baktı. "Ah." Yutkundu ve hızla temiz gömleğini çekerek göğsünü örttü. Boğazında lekeler vardı. "Yani-" Durdu ve bana sertçe baktı, kaşları aşağı çekildi. "Bekle... *sen misin?*"

"Evet," diye dikkatim dağılmış bir şekilde mırıldandım. Danny'nin göğsüne kazınmış o kelimenin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. *Firari*. 'D' harfi düzgün görünüyordu, yara izi pembe ve düzgün bir yanıktan dolayı parlaktı. Geri kalanı daha silik ve pürüzlüydü,

ve açıkça elle derisine oyulmuştu. Bunu ona kim yapmıştı?

"Ne?" Saf öfke Ruh Yiyici'nin çarpıtılmış sesini titretti. Omurgamda dehşet hissi uyandırarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Hızla döndüm, içgüdülerim bana doğru yaklaşırken sırtımı ona dönmemi engelledi, kararmış parmakları iki yanında pençeler halinde kıvrılmıştı.

Tökezleyerek geri çekildim, ellerim bir yatıştırma hareketiyle havaya kalktı.

"B-bekle-" "Wyn." Danny Wyn'in kolunu tuttu ve bir şekilde canavarın durmasını sağladı.

"Sanmıyorum-"

"Neler oluyor?" Edin'in gürleyen sesi beni sıçrattı. Gözlerimi, tüm duruşu beni parçalara ayırma arzusunu ele veren Wyn'den alamadığım için zaten gergindim. Kalbim göğsümde çarpıyor, saç çizgim kasketimin altında terden diken diken oluyordu.

"Biliyor muydun?" Wyn hırladı.

Göz ucuyla Edin'in durduğunu gördüm. "Neyi biliyorsun?" diye sordu yavaşça. "Hunter, sen-"

"O ordudan." Wyn'in bozuk sesi normalden de kötüydü ve bu ses karşısında bir ürpertiye zar zor bastırabildim.

Uzun, acı dolu bir duraklama oldu. "Ne oldu?" Edin söyledi. Edin'in bana doğru döndüğünü hissettiğimde bile ona bakamadım, gözlerimi önümdeki yırtıcı hayvandan ayıramadım. "Bu doğru mu?"

Ne oluyor lan? Göğsüm panikle kabarıyordu ama ne yapacağımı, ne söylememin doğru olacağını bilmiyordum. "Evet," diye homurdandım, Wyn'in parmakları kıpırdadığında irkilmemeye çalışarak. "Fark etmemiştim, bunun önemli olduğunu bilmiyordum!"

Wyn hırladı. "Az önce bunun neden önemli olduğunu gördün, *insan*. Seni deşeceğim-" "Hayır, Wyn." Danny'nin sesi telaşlıydı. "Hunter'ı daha önce hiç görmedim.

Belli ki o da beni tanımıyor. Onunla hiçbir ilgisi yok-"

"Bunca zamandır Edin'e yalan söylüyordun." Wyn'in vücudu daha da gerginleşti. "Yani omurganı yerinden sökmek için *iki* nedenim var-"

Danny, Edin'in "*Hayır*," diye homurdanarak bana doğru yürümesiyle aynı anda ismini tekrar gıcırdattı.

"Edin'e yalan söylemedim!" Çığlık attım. "Kimseye yalan söylemedim! Orduda olmamın bir önemi olduğunu bilmiyordum!" Sonunda bakışlarımı büyük mor canavara yöneltmeyi başardım. "Hadi, Edin." Ses tonum sert ve yalvarırcaydı. "Bilerek hiçbir şey saklamadığımı biliyorsunuz. I

Ne düşündüğünüzü bile bilmiyorum! Sadece lanet arkadaşımı geri almak istiyorum!"

Edin bana bir adım daha yaklaştı. "Bana yalan söylemedi, Wyn," dedi, derin sesi sakindi. "Bu konu açılmadı. Söz veriyorum. Ve eğer bilseydim, buraya gelmezdik."

O anda göğsümden keskin bir şey geçti. *Biz gelmeyecektik.* Sanki bir parçası artık bana güvenmiyordu.

"Buna inanmak bana son derece zor geliyor," dedi Wyn buz gibi bir sesle.

Edin başını salladı. "Hunter çok konuşan biri değildir. Öyle olsa bile, koleblerin izini sürerken *sohbet etmek* için pek fırsatımız olmadı. Tünellerde sessiz kalmak zorundaydık." Bana belli belirsiz bir gülümseme attı ama gözlerimi Ruh Yiyen'e çevirmeden önce bir anlığına ona çevirmekten fazlasını yapamayacak kadar gergindim. "Ve o korkunç bir yalancı."

Ruh Yiyici iğrenmiş bir ses çıkardı.

Ondan önce ben konuştum, kalbim küt küt atıyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum-" Başımı salladım ve yüzü gergin olan Danny'ye baktım. Hâlâ Wyn'in kolunu sıkıca tutuyordu. "Sana her ne yaptılarsa, dostum, üzgünüm, ama yemin ederim asla-" Durdum ve nefes aldım, düşüncelerimi toparlayıp tutarlı bir cümle kurabilmek için sakinleşmeye çalıştım. "Aylardır Minnesota'da bir iş üzerindeydim. Ben ve Charlie, herkesle bağlantımız kesilmişti. Yani her ne olduysa-"

"Bunu gerçekten duymadın mı?" Danny kaşlarını çatarak sordu. "Nebraska üssünde olanlar hakkında mı?"

Başımı salladım ama içimde bir merak kıvılcımı çaktı. "Ben orada hiç bulunmadım. Bize söylendiği gibi görevden sonra oraya rapor vermeye gittik ama gitmişti," dedim, sesim sertti. "Tamamen yıkılmış ve terk edilmişti. Kimseye ulaşamadık, biz de Tennessee üssüne doğru gidiyorduk ki, kolebler Charlie'yi yakaladı." Kuru dudaklarımı yaladım ve Wyn'e bir bakış attım. "Ne... Nebraska üssünde ne oldu?"

"Wyn orada tutulan tüm canavarları serbest bıraktı," dedi Danny, sesi dikkat dağıtıcıydı. "Neden taktik teçhizat giymiyorsun?"

"Minnesota'da beklediğimizden çok daha uzun süre kaldık," dedim ona, zihnim az önce söylediklerini işlemeye çalışırken bile. "Sonunda ya sivil kıyafetler bulacaktık ya da aylarca rütbe kıyafetlerimizle kalacaktık." Yutkundum ve doğrudan Danny'ye baktım. "Yemin ederim dostum, asker olduğumu saklamaya çalışmıyordum. Sadece bunun önemli olduğunu bilmiyordum."

Danny'nin Wyn'e bakarken onun kolunu sıktığını gördüm. "Doğruyu söylüyor, Wyn," dedi. "Hadi ama, sorun yok. Hunter iyi."

Wyn hâlâ gerginlik ve öfkeyle titriyordu. Kukuletasının altından gözlerinin buz gibi ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum ve kafa derim diken diken oldu. Kendimi ona bakmaya zorladım. Kapüşonunun aşılmaz karanlığına bakmak için. Beynimin eksik bir kısmı onun altında neye benzediğini merak etti. Danny'nin onun yüzünü görüp görmediğini merak etti. Mutlaka görmüştür.

"Seni izliyor olacağım insan," dedi Wyn sonunda, gulyabani sesi o kadar alçak ve soğuktu ki tüylerim diken diken oldu.

Yine de çenemi sıkarak ve bakışlarımı sabit tutarak bunu göstermeyi reddettim. "Peki." Sesim titremeyince rahatladım. En azından aşağı yukarı aynı boydaydık, bu yüzden üzerime çıkmıyordu. "O zaman doğruyu söylediğimi anlayacaksın. Sadece Charlie'yi geri almak istiyorum."

"Yine de size yardım edeceğiz. Belli ki." Danny Wyn'in kolunu çekiştirdi ama bu onu bir milim bile kımlıdatmadı. Heykel gibiydi ve kapüşonunun altından hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum. Savaş ya da kaç durumum tekrar devreye girmeye başladı ve yutkunurken boğazım düğümlendi. Danny'ye teşekkür etmem gerektiğini biliyordum ama hareket edemiyordum. Konuşamıyordum. Sanki tüm vücudum dikkatle önümdeki yırtıcıya odaklanmış, en ufak bir hareketi bekliyordu.

"Wyn," diye bağırdı Danny, sesinde çelik vardı ve sonunda Ruh Yiyen'in hareket etmesini sağladı. Yarım bir dönüş yaptı -hâlâ beni izlediğini biliyordum- ve bir elini Danny'nin boğründe gezdirdi. "Hadi gidip serinleyelim, ha?" Danny tekrar kolunu çekiştirdi ve Wyn bu kez onu götürmesine izin verdi. Yatak odası olduğunu tahmin ettiğim bir kapıdan geçtiler ve arkalarından kapıyı kapattılar.

Titreyen bir nefes verdim ve Edin'e döndüm. Yüzünde göreceğim şeyden korkuyordum. Hayal kırıklığı mı? Güvensizlik mi? Nefret mi? Ordudan Wyn kadar nefret ediyor muydu? Eğer Danny'nin göğsüne o kelimeyi kazıyanlar onlarsa, nedenini anlayabilirdim. Dürüst olmak gerekirse, onu görmek hâlâ midemi bulandırıyordu. Bir insan başka bir insana bunu nasıl yapabilirdi?

Edin beni izliyordu, yüzü ifadesizdi. Bir an sessizlik içinde birbirimize baktık, gerginlik boynumdaki tendonları koparacakmış gibi hissettirdi ve konuşarak bunu kırmak zorunda kaldım. "Şimdi benden nefret mi ediyorsun?" Ben durduramadan ağızımdan kaçırıldı. Sorunun beni bu kadar savunmasız hissettirmesine içlerimden.

Edin başını sallamadan önce bir süre daha sessizce beni izledi. "Hayır. Tabii ki hayır."

"Bunu senden bilerek saklamadım, Edin." Sesim sertti. "Yemin ederim."

"Yapmadığını biliyorum." Büyük bir omzunu silkti. "Ben de sormadım. Sadece senin bir göçebe ya da haydut akıncı olduğunu düşündüm. Aklımdan bile geçmedi."

Küçük bir rahatlama damlası boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını hafifletti. Sertçe yutkundum. "Asla-" Wyn ve Danny'nin kaybolduğu kapıyı işaret ettim. "Böyle bir şey yapacaklarını hiç düşünmemiştim. İnanamıyorum..." Başımı salladım. "Bu çok barbarca."

"Evet," diye kabul etti Edin, derin sesi ciddiydi. "Danny'yi çok kötü yaraladılar."

Sözleri içimin sıkışmasına neden oldu. Danny'yle daha yeni tanışmıştım ama iyi biriydi. Tatlı bir adama benziyordu. Zararsız. "Neden?" diye sordum. Sert bir sesle sordum.

"Wyn'in üstten kaçmasına yardım ettiğini düşünüyorlardı. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yardım etmedi. Ama endişelendikleri şey bu değildi. Wyn'i bir şekilde kontrol edebileceğini düşünüyorlardı, çünkü Wyn onu öldürmemişti. Kendi çıkarları için bir canavarı nasıl kontrol edebildiğini bulmakla ilgileniyorlardı."

Yutkundum. Kendimi ordunun numune programından olabildiğince habersiz tutmuştum, bu işe gerekenden daha fazla bulaşmak istemiyordum. Ama Charlie'yle bu konuyu daha önce uzun uzun konuşmuştuk ve ikimiz de ordunun canavarları elinde tutmaya olan ilgisinin onları nasıl kullanabileceklerinden kaynaklandığını tahmin etmiştik. Bazı canavarlar akıl almaz derecede güçlüydü. Ahlaka aykırı olsa bile, ordunun bu güçten kendileri için yararlanmakla ilgilenmesi mantıklıydı.

Edin bana "Wyn'e de zarar verdiler," dedi.

Başımı salladım. "O üste canavarlara işkence ettiklerini duymuştum," dedim sesim kısık bir şekilde. Böyle bir söylentiye duymak bir şeydi. Bunun dehşetine, ordunun yaptıklarına ve sonrasına tanık olmak başka bir şeydi. Bu beni hasta hissettiriyordu.

"Evet. Yaptılar." Sesi garip bir şekilde gergindi. "Ama aynı zamanda onu yüzünden vurdular."

Edin'in aniden söylediği sözler beni şokla sarsmıştı. Gözlerimi ona diktim.

"Ne?" "Wyn kaçtıktan ve Danny'y i de yanına aldıktan sonra onları buldular ve

Kafasının yarısını uçurdular," dedi Edin, iri gözleriyle beni dikkatle izleyerek. "Onlar

onu öldürdüklerini düşündü." Küçük bir gülümseme ağzının bir köşesini kıvırdı. "Öldürmemişlerdi."

"Yüce Tanrım." Zihnim baskıncıların bizi köşeye sıkıştırıp tüfek doğrulttuğu o geceye geri döndü. Edin'in sözlerini hatırladım. "Demek istediğin buydu. O akıncılarla. Bazı şeylerin kafaya sıkılan bir kurşundan sağ çıkabileceğini söylediğinde."

"Evet." Edin'in gülümsemesi biraz daha büyüdü. "Wyn sert, yaşlı bir piç. Danny de öyle. Wyn onu dışarı çıkaracak kadar iyileşene kadar ona işkence ettiler."

"Siktir." Boğazımda yükselen safrayı geri yuttum. "Nereye? Nereden? Onu nereye götürdüler?"

Edin büyük omuzlarından birini hafifçe silkti. "Utah'ta bir yerde."

Utah üssü. Oraya daha önce gitmiştim. Nebraska üssü ölçeğinde değildi ama yerin derinliklerine inen büyük bir bina olduğunu biliyordum. Sadece en üst birkaç katına çıkmıştım. Ayaklarımın altında insanlara işkence ediyor olabilecekleri düşüncesi... "Kahretsin," diye tekrar mırıldandım, aklım başımdan gitmişti.

Yani, saf değildim. Ordunun çirkin şeyler yaptığını biliyordum. Her zaman yapmıştı, her zaman da yapacaktı. Ama yine de... buna şahit olmak, günlük görevlerimi yerine getirirken görmezden gelebileceğim, zihnimin arkasında belirsiz bir fikre sahip olmaktan çok ama çok farklıydı.

Edin omzumu sıkıdığına sıçradım. "İyi misin Hunter?"

Otomatik olarak başımı salladım ama sersemlemiş hissediyordum. Kafam çok doluydu. "Ben sadece... Bilmiyorum, çizik."

Ne demek istediğimden bile emin değildim ama Edin başıyla onayladı. "Hadi odana geri dönelim," dedi. "Wyn'in sakinleşmesi gerekiyor zaten. Sen de bu geceden önce dinlenmelisin."

İçimi yeni bir endişe dalgası kapladı. "Wyn artık Charlie'yi almaya yardım etmeyecek mi?" Edin beni kapıya doğru yönlendirirken sordum.

Başımı iki yana salladı. "O yardım edecek. Danny onunla konuşacak."

Beni apartmandan çıkarıp sessiz koridordan lobiye götürmesine izin verdim. Odama döndüğümüzde gerginlikten titriyordum. Başım patlayacakmış gibi hissediyordum. Charlie'yle ilgili sürekli endişe zaten kafatasımın etrafında bir mengene gibiydi ve onu sıkıyordu. Ama şimdi Danny ve ordu hakkında öğrendiklerim de zihnimde dönüp duruyordu.

Her şey çok fazlaydı. Artık hiçbirini düşünmek istemiyordum. *Hiçbir şey* hakkında düşünmek istemiyordum. Biraz rahatlamak istedim. Sadece bir

her anını. Delirmeden önce beş dakika kafamı boşaltmam gerekiyordu.

Edin'in yüzüne döndüm ve ona baktım. Ona olan ilgimi inkâr ediyordum. Ya da en azından deniyordum. İtiraf etmeyi reddediyordum. Kısmen Charlie ve ben görevlerimize geri döndüğümüzde ve ara sıra bize saldıran canavarları öldürmeye geri dönmek zorunda kaldığımda kaçınılmaz olarak ne kadar tuhaf hissedeceğimi düşündüğüm için cazip geliyor ama sonuçta kaçınıyordum. Edin'e çok yaklaşırsam muhakeme yeteneğimin bulanıklaşacağından endişeleniyordum. Onunla yaklaşırsam ordudan birinin bir şekilde ne yaptığımı öğrenebileceğinden endişeleniyordum.

Artık umursadığımı sanmıyordum.

"Sevişmek ister misin?" Kendimi vazgeçiremeden ağzımdan kaçırdım. Yüzüm kızardı ama omuzlarımı dikleştirip ona baktım ve cevap vermesini bekledim. Eğer hayır derse, tamam. Gidip öfkeyle otuz bir çeker ve içimdeki gerginliği biraz olsun azaltmaya çalışırdım. Yine de yapacağını sanmıyordum. Bunu onun da en az benim kadar istediğinden emindim.

Edin'in yüzü şokla sarsıldı. Göz kapakları hafifçe düşmeden önce bir an bana baktı, göz kapaklarından sıcaklık akıyordu. İfadesi yutkunmama neden oldu, sikim pantolonumun içinde seğiriyordu.

"Evet, Hunter. İstiyorum." Sesi o kadar derindi ki, ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalana kadar bana yaklaştı. Bir elini kaldırdı ve boynumun yan tarafını kavradı, pek nazik bir dokunuş değildi ama sonra başparmağı çenemin üzerinde yumuşakça gezindi.

Bu his karşısında ürperdim ve elimi uzatıp yan tarafına, eteğinin kemerinin hemen üstüne koydum. Teni çok sıcak ve pürüzsüzdü. Parmaklarım içgüdüsel olarak daha sıkı kavradı.

Edin memnun bir sesle gürlledi. "Seni ilk gördüğüm andan beri becermek istiyorum, josdo," dedi ve kalbim göğsümde daha sert çarpmaya başladı.

"Josdo?" Tekrarladım, tıpkı onun söylediği gibi telaffuz etmeye *çalışarak-joz-doh*. Sesim boğuk çıkıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Edin genişçe sıırttı, öne doğru eğilirken dişleri parlıyordu. "Bunun anlamı 'lokma', insan. Çünkü tanıştığımız o gün, sana seni yemek istemediğimi söylediğimde..." Kulağıma sokulmak için daha da yaklaştı ve omurgamda hoş bir ürperti yarattı. "...*Yalan söyledim.*"

ON ALTINCI BÖLÜM

"Sen... yalan mı söyledin?" Tekrarladım. Şehvetle dolmuş beynimin onun ne demek istediğini anlaması bir an aldı. Anladığında, sikim pantolonumun paçasından aşağıya doğru kalınlaşmaya başladı.

"Yalan söyledim," diye tekrarladı Edin, bir eli ileri uzanmıştı. Sıcak parmak uçlarının gömleğimin altından kaydığını ve göbeğimin altındaki saç izini okşadığını hissettiğimde sarsıldım, karın kaslarım gerildi. *Oh lanet olsun.*

"Dilimi güzel vücudunun her santiminde gezdirmek istiyorum," diye gürledi Edin. Kısık bir ses çıkardı. "Gördüğüm diğer insanlardan çok daha büyük ve güçlüsün. Her yerine dokunmak istiyorum."

Kahretsin, tamam. Yutkundum. "Kulağa hoş geliyor," dedim, sesim şehvetle kalınlaşmıştı.

Edin eğlenerek küçük bir gümbürtü çıkardı ve karın kaslarımdaki parmaklar aşağıya indi. Pantolonumun belinin hemen altına takıldıklarını, ileri geri okşadıklarını hissettiğimde bir nefes çektim. Tekrar öne eğildi, dudakları kulağıma değdi. "Bunları benim için çıkar Hunter," diye mırıldandı.

Lanet olsun, eğer benimle o inanılmaz derecede derin, gür sesiyle konuşmaya devam ederse, istediği her şeyi yapardım. İçimde yanan ateşle bir adım geri çekildim ve boynumun arkasına uzanarak gömleğimi avuçladım ve başımın üzerinden çıkardım. Yatağa bir adım daha yaklaşıp pantolonumu indirmeye başladığımda Edin'le göz göze geldik.

Beni dikkatle izliyordu, o iri gözbebekleri geniş gözbebekleri tarafından neredeyse tamamen gölgede bırakılmıştı. Parmakları iki yanında bükülmüş, gözleri çıplak göğsümün üzerinde geziniyordu. Bakışları daha aşağılara indiğinde dudaklarını yaladı ve göbeğimden aşağıya doğru inen tüyleri inceledi. Bunun *onu* bu kadar tahrik ettiğini bilmek çok tahrik ediciydi. Aletim boxer külotumun içinde zonkluyordu.

Pantolonumla birlikte onları da çıkardım, aynı anda botlarımı ve çoraplarımı da hızla yırttım. Sonra tekrar dik durdum ve ellerimi kalçalarımaya dayayarak cesurca Edin'e baktım. Gelip bir şeyler yapması için ona meydan okuyordum. Sözlerini yerine getirmesi için.

Kısık bir hırıltı çıkardı ve yaklaştı. Normalde buradaki güç dengesizliğiyle mücadele eder, Edin'in de soyunmasını talep ederdim, böylece savunmasız olan tek kişi ben olmazdım. Ama bir parçam bundan hoşlanıyordu.

Aletim kalçamda sarsıldı, zaten spor yaptığım yarı penisim Edin'e doğru işaret edene kadar hızla doldu ve onun için zorlandı. Başka biriyle çıplak kalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Beklenti şimdiden taşaklarımı sıkmaya başlamıştı ve Edin'in vücudunun benimkine karşı nasıl hissedeceğini hayal ederken dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Sıcak. Sertti. O kadar iriydi ki beni kolayca kaldırabilir ve duvara yaslayabilirdi.

"Yatağa uzan Hunter," diye mırıldandı Edin ve yutkunurken boğazım düğümlendi. Yatağın yan tarafına oturdum. Yatak uzundu, iki şilte bazanın üzerine yığılmıştı, bu yüzden başım önümde duran Edin'in göğsüyle aynı hizadaydı. Dizlerimi bükene ve bacaklarım şiltenin üzerinde rahatça durana kadar biraz geri çekildim. Protezimi çıkarsam mı diye düşünürken bir an kararsızlık yaşadım. Çıkarmayı tercih ederdim, böylece dikkatim dağılmazdı ama kendimi çok... savunmasız hissediyordum. Sağlık görevlileri dışında beni protezsiz gören tek kişi Charlie'ydi ve Edin'in gözlerindeki acıma duygusunu görmeye dayanabileceğimden emin değildim.

Bu yüzden onu görmezden geldim, bunun yerine dirseklerimin üzerinde geriye yaslandım, böylece çıplak vücudum Edin'in önünde yayıldı, o da yatağın kenarında hafifçe açılmış dizlerimin arasında durarak bana doğru baktı. Yüzümdeki yara izinden ve sol dizimin altındaki kütükten utanıyordum ama aradaki her şeyle gurur duyuyordum.

Sıcak bakışları yüzümden göğsüme ve karnıma kadar üzerimde gezindiğinde bir ürperti bastırdım. Gözleri aşağıya inip sertleşmiş aletimin üzerinde durduğunda, karın kaslarıma doğru seğirirken Edin küçük bir zevk sesi çıkardı. "Mm." Kirpiklerinin arasından bana sırttı. "Güzel, büyük bir siki var."

Kısa bir kahkaha attım, dudaklarım sırtacak şekilde kıvrıldı. Edin durdu ve bana baktı. "Böyle gülümsediğinde daha da yakışıklı oluyorsun, josdo," dedi bana, sesi gürültülü bir mırıltıya dönüşmüştü.

İçime bir güvensizlik dalgası hücum etti ve gülümsememin aynı hızla yok olmasına neden oldu. Yara izimin gerildiğini, ağzımın o tarafını daha sıkı çektiğini hissedebiliyordum.

Edin kaşlarını çatı. "Neden durdun?"

Sinirli bir ses çıkardım ve gözlerimi devirdim. "Çünkü ben-" Başımı salladım ve çenemi sabırsızca aşağı doğru salladım. "Sadece... onun yerine sikimi hayranlıkla seyretmeye devam et."

Edin küçük bir kahkaha attı, bakışları tekrar sikime kaydı. Yanıt olarak seğirdi. Sırıtarak bana baktı. "Dokunabilir miyim

josdo?"

Hay sikeyim. Başımı salladım. "Evet." Sesim beklentiyle kısılmıştı. Edin'i izlerken dudaklarımı yaladım. "Dokun ona."

Dizlerimin arasına yaklaştı, ta ki eteğinin kumaşının iç uyluklarıma değdiğini hissedene kadar. Titredim ama sonra sıcak eller dış uyluklarımdan yukarı kayınca bedenim gerildi. Edin'in elleri o kadar büyüktü ki, başparmakları hassas iç uyluklarımda yukarı doğru hareket ederken iz bırakıyordu ve hiçbir yerim küçük değildi. Parmakları yaklaştıkça aletim gergin karnıma doğru sarsıldı.

Edin'in sol eli kalçamın etrafında kıvrılıp sıkıca kavrarken, sağ eli sikimi sert ve inatçı bir şekilde kavradı. Kalçalarım sarsıldı, nefesim aceleyle beni terk etti. Tanrım, en son ne zaman birinin bana böyle dokunduğunu hatırlayamıyordum bile.

"Mmm." Edin'in yumruğu sikimi tabandan uca doğru yavaşça, akıl almaz bir şekilde pompaladı. "Şimdiden çok sert."

"Uh-huh." Alt dudağımı sertçe ısırıp çoktan kaçmaya çalışan iniltileri bastırırken sesim gergin ve boğuk çıktı. Tanrım, gerçekten sertleşmişim. Daha bana dokunmamıştı bile. Yumruğunun her pompalanışında kığım geriliyor, sikimi kavrarken esnetiyordu. Dirseklerimin üzerinde durduğum için omuzlarım gergindi ama yaptığı şeyin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Özellikle de kalçamı kavrayan eli aşağı inmek için bıraktığında. Parmakları hafifçe taşaklarımin üzerinde gezindiğinde, dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım ve taşaklarımin gerildiğini hissettim. Ama sonra o parmaklar aşağıya doğru inmeye devam etti, kığım okşayarak boğazımdan sert bir ses çıkardı.

"Sana dokunabilir miyim Hunter?" Edin sordu, sesi bir şekilde daha da derindi. Parmak uçları deliğime dokunduğunda bir homurtu ile sarsıldım ve tepki olarak sıkıştı.

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Evet," diye hırıldadım, sesim boğuk çıkıyordu. Uyluklarım daha da açıldı, kalçalarım kendimi daha fazla açmak için biraz eğildi. Edin iki parmağını ağzına almak için elini kaldırdığında, gözleri benimkilere dikilmişti, karnımın beklentiyle şiştiğini hissettim. Parmaklarım kalçalarımın her iki yanındaki çarşafıya kıvrıldı ve sıkıca kavradı.

O el tekrar indi ve bir saniye sonra kaygan bir parmak ucunun küçük daireler çizerek göt deliğimi okşadığını hissettim. "Kahretsin," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım, sinir uçlarım canlandı ve taşaklarıma sıcak bir zevk göndererek onları vücuduma sıkıca çekti. Edin yavaşça başladığında

Bir parmak ucuyla kıcıımı delip geçerken, alçak bir inilti çıkarırken başım geriye düştü. "Siktir."

Edin *mmm*'ladı, sağ eli iç uyluğumu avuçlamak için zonklayan sikimi bıraktı. Bir an için onun yokluğunun yasını tuttum ama yine de yavaş pompalamaya devam etseydi çok erken boşalırdım. O gidince tüm odağım kıcıımın içine batan parmağa yöneldi. Vücudumun onu sıkıca kavradığını hissedebiliyordum ve solmadan önceki küçük acının tadını çıkardım.

Parmak eklemleri kıcıımı okşadı ve Edin kalçamı sıktı. "İçeride çok ateşlisin," diye homurdandı. "Çok sıkı."

Sabırsızca başımı salladım, parmağını hareket ettirmesini bekliyordum. Beni onunla becermesi için. Kahretsin, buna *ihtiyacım vardı*. "Devam et," dedim, sert bir sesle.

Edin gergin bir kıkırdama çıkardı ama o itaat etti. Kalçalarım gerildi ve parmağı hareket etmeye başladığında homurdandım, yavaş ama sert itişlerle içime girip çıkıyordu. Kalçalarımın o itici parmakla aynı anda hareket etmesi, vücudumdaki her kasın gerginlikle gerilmesi, sikimin karnıma doğru sarsılması ve her yere sızması çok uzun sürmedi. Edin ikinci parmağını içeri soktuğunda, bu his karşısında uzun, kısık bir sesle inledim. Tanrım, parmakları *çok büyüktü*.

Derinlere battılar ve beni inlettiler. Edin'in parmaklarının prostatımın üzerinde gezindiğini hissettim ve kalçalarım tepki olarak sarsıldı. "Oh kahretsin." Dışlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "İşte. Tam orası."

"Burası mı?" Edin prostatımı tekrar okşadı, bu sefer daha sertti.

Nefes nefeseyken göğsüm kabarmaya başladığında çılgınca başımı salladım. "Evet, evet, orada. Siktir." Dizlerim daha da açıldı ve Edin'e daha fazla yer açmak için onları yukarı çektim.

Prostatıma odaklanmasını talep etmemeliydim, çünkü bundan sonra *acımasızdı*. Parmaklarını içeri daldırdı, pedler uyluklarımın seğirmesine neden olan sert bir basınçla yerimi okşadı. Tanrım, uzun parmakları *çok derin hissettiriyordu*. "Kahretsin, çizik," diye homurdandım, kendimi izleyebilmek için dirseklerimin üzerinde tutarken kollarım gerginlikten şişti.

Vücudumun uzunluğuna baktım. Sikim karnımın her tarafına sızıyor, Edin prostatımı özellikle sert bir şekilde her sıkıştırdığında açlıkla seğiriyordu. Taşaklarım çoktan kalkmış, shaftımın tabanını kucaklıyordu. Edin'in soluk mor ön kolundaki kaslar, parmaklarını içime her soktuğunda esniyordu ve izlerken gözlerimin açlıktan parladığını hissedebiliyordum.

"Bunu seviyorsun, josdo," diye gürledi, derin sesi baştan çıkarıcı bir şekilde alçaktı. "Seni böyle boşaltabileceğimi düşünüyor musun?"

Dişlerimi sıktım, soru karşısında kıcımların parmaklarının etrafında kenetlendiğini hissettim. Edin zevkten guruldayan bir ses çıkardı ve sikim buna karşılık sertçe sarsılarak karnımdan kalktı. "Hiç sanmıyorum," diye mırıldandım, parmaklarım çarşafın içine kıvrıldı. "Ama denemene karşı değilim."

Edin bir kahkaha attı, boştaki eli iç uyluğumu avuçladı ve beni daha da genişletti. Başparmağı iç kıvrıma yakın hassas deriyi okşadığında inlemek isteyerek ürperdim.

"Bakalım o zaman." Edin'in sesi derin, baş döndürücü bir okşamaydı ve kalbimin göğsümde zıplamasına neden oldu. Ama sonra parmakları hızlanmaya başladı, tüm odağımı kıcıma ve ona ne yaptığına çekti.

Her santimim zevkten jöleye döndü, başım kısa bir süreliğine geriye eğildi ve boğazımdan uzun bir inilti kaçtı. Ama sonra tekrar gerildim, Edin'in eli daha hızlı hareket etmeye başladığında kalçalarım yataktan kalktı.

Ve daha da hızlı.

"Oh f-f-f-fuck," diye homurdandım. Sanki yukarıda maksimum hıza ayarlanmış bir vibratör vardı. Tüm vücudum titremeye başladı, neredeyse çok yoğun olan zevk her yöne doğru patlıyordu. "Yapamam-ah, *kahretsin*."

Edin sadece alçak bir zevk mırıltısı çıkardı. Acımasızdı, parmakları hiç tereddüt etmeden ya da nazıkçe prostatıma vuruyordu. Sadece aklımı başımdan almaya kararlıydı. Ve işe yarıyordu.

Kalçalarım müstehcen bir şekilde genişçe açılmıştı, kalçalarım yataktan yukarı doğru kıvrılıyor ve geriliyordu. Sikim karnıma karşı acı verici bir şekilde sertleşmişti, her yere bulaşan durmaksızın akan pre-cum. Karın kaslarım parlıyordu, yanlarımdan yatağa ince damlalar damlıyordu.

Edin inledi. "Şu haline bak, josdo." Sıcak eli iç bacağıma sıkarak daha da genişletmeye zorladı. "Bunun için çaresizsin. Boşalman gerekiyor, değil mi?" diye mırıldandı, eli başparmağı sıkı taşaklarımı okşayana kadar yukarı kaydı.

Başım arkaya eğik, gözlerim sımsıkı kapalı bir şekilde haykırdım. "Kahretsin." Sesim şimdiden berbattı ve daha sonra o anki muhtaç ve çaresiz sesimden nefret edeceğimi biliyordum. "Evet. Sik beni, sik beni gel-"

Edin kısık bir sesle gürledi. Kıcımdaki parmakları hiç yavaşlamadı, boştaki elini yukarı doğru uzattı, kısa bir süre taşaklarımı avuçladı, ardından ağrıyan sert sikimi sıkıca kavradı. Umutsuz, gırtlaktan gelen bir ses çıkardım.

hissettim ve sonra yumruğunu yukarı, tabandan uca ve tekrar aşağı kaydırırken tüm vücudum gerildi. Sadece bir kez.

İşte buydu - her şey sıkıştı. "*S.KTİR.*" Döl, aletimden neredeyse imkânsız derecede sert ve hızlı bir şekilde fişkirirken vücudum sarsıldı. Yanağıma ve ağzıma çarptığında sarsıldım, otomatik olarak dudaklarımı yaladım ve tuzlu tadıyla inledim. Edin'in bu manzara karşısında alçak ve çaresiz bir sesle inlediğinin uzaktan farkındaydım ama o anda prostatımdan yayılan, taşaklarımı ve aletimin uzunluğunu karıncalandıran yoğun zevk darbelerinden daha fazlasını anlayamıyordum. Kıçımın Edin'in parmaklarını sıkıldığını hissedebiliyordum.

Bittiğinde, gırtlaktan gelen bir iniltiyle yatağa yığıldım, tamamen harap olmuştum. Titreyen elimi kaldırıp yüzümü silerken, "Tanrım, lanet olsun," diye homurdandım, sesim çakıl gibiydi. Yanağımda hâlâ biraz döl vardı.

Edin zonklayan sikimi nazikçe sıkarak sarsılmamı sağladı ve parmaklarını kıçımdan çekerken bıraktı. "Seni bu kadar sert boşalırken izlemek sikimin ağrmasına neden oldu," diye gürledi, iri elleri yayılmış kalçalarımın da geziniyordu.

Hem sözlerinden hem de dokunuşundan ürperdim ama "Ungh" demekten daha iyi bir yanıt veremedim. Beynim o orgazmdan sonra hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu. Artçı şoklarla titriyordum.

Edin'in kıkırdadığını duydum ve sonra hareket ederken elleri beni bıraktı. Birden parmakları yukarıdan başımın üzerinde gezinmeye başladı. Gözlerim birden açıldı ve yatağın diğer tarafında başımın üzerinde duran ve yukarıdan bana bakan Edin'e sabitlendi.

"Beni şimdi boşaltmak ister misin Hunter?" diye gürledi ve gözlerim otomatik olarak siyah eteğinin altındaki *iri-büyük-şişkinliğe* kaydı. Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım.

Edin memnun bir ses çıkardı ve eteğinin kemerine uzandı. Bir saniye sonra düştü ama ereksiyonuna takıldı. Yeterince hızlı hareket etmediğinde elim onu koparmak için yukarı fırladı.

Edin yatağın yanında ayaklarının dibinde toplanırken kıkırdadı ama ben çoktan onun sikine odaklanmıştım. "Vay anasını," diye mırıldandım.

Aleti *muazzamdı*. Uzun ve kalın, koyu mor, dolambaçlı damarlar ve zaten ıslak olan büyük, mantar gibi bir kafa. Taşakları büyük ve ağırdı, pürüzsüzdü ve morun daha koyu bir tonuydu. Ağzım sulandı.

"Buraya gel, josdo." Edin'in sesi derin, baştan çıkarıcı bir gümbürtüydü ve başım kenardan sarkana kadar otomatik olarak yatağa yaklaştım. Parmaklarım beklentiyle esnedi, avuçlarımı onun kalın, kaya gibi sert kalçalarının arkasına doğru kaydırmak için uzandım.

Edin'in uzun parmakları shaftının tabanını çevreledi. Onu ağzıma yaklaştırırken baş aşağı izledim, ama ulaşamayacağım bir yerde durdu. Sinirli bir ses çıkardım. "Ver onu bana," diye talep ettim, sert bir sesle.

Boştaki eli boğazıma yerleşti, başparmağı çenemin altını okşadı. "Benim için aç."

Ağzımı açtım ve o pürüzsüz, kaygan sık başı dudaklarımın arasından kayınca memnuniyetle inledim. Dilimi kıvırdım, ön spermini hevesle yaladım. "Mmm."

Kahretsin, tadı çok güzeldi. Ağzıma daha fazla yedirirken iniltim shaftından aşağı doğru titreştiğinde Edin hırladı.

Tanrım, aleti büyüktü. Ama o kadar açtım ki bunun beni durdurmasına izin vermedim. Açı çok yardımcı oldu, özellikle de Edin, "Benden daha fazla almak ister misin Hunter?" diye gürlediğinde.

Başımı sallamaya çalıştım ama başım yatağın kenarından sarkarken ve çenem iyice gerilmişken bunu yapmak zordu. Sıkı kıcını avuçladım ve kalçalarını ileri doğru iterek sıktım.

Edin ipucunu anladı. Hırladı ve yavaşça daha derine battı. Boğazıma bastırıldığında gözlerim yaşardı, öğürme refleksim devreye girmekle tehdit ediyordu, ama yine açı yardımcı oldu. Boğazımı açık tutmak için çok mücadele ettim ve birkaç dakika sonra horozu daha derine battı. Etrafında otomatik olarak yutkundum, sadece biraz öğürdüm ve Edin bir zevk iniltisi çıkardığında bir memnuniyet dalgası hissettim.

Gözlerimden yaşlar akıyordu ve nefes alamıyordum ama Edin daha da derine bastırıldığında umutsuzca sikinin etrafında inledim, hepsini istiyordum. Her santimini. Parmaklarımı kıcına soktum ve tekrar yutkundum. Edin'in ağır, pürüzsüz kesesi burnuma değdiğinde, titreyen bir hırıltı çıkardı.

"Her şeyimi aldın, josdo." Sıcak eli boğazımda geziniyor, sikinin şişkinliğini hissediyordum.

Tekrar inledim ama bir an önce nefes almam gerekiyordu. Kıcını pençelercesine kavrayışımı hafiflettim ve kalçasını tokatlayarak onu hareket etmeye teşvik ettim. Edin nefes nefese kıkırdadı ve geri çekildi. Yapabildiğim anda titreyerek derin bir nefes aldım ama sikinin boğazımı açmasını özlemiştim. İstila

Beni öylesine derinlemesine, öylesine derinlemesine, her bir düşünceyi zihnimden atmaya zorluyordu ki. Nefesimi tuttuğum anda kalçalarını tekrar içime ittim.

Çok geçmeden bir ritim tutturduk ve Edin hızlı, sarsıcı itişlerle ağzımı ve boğazımı sikiyordu. O akıllara durgunluk veren orgazmdan hemen sonra tekrar tamamen sertleşmem mümkün olmasa da, sikinin boğazıma girip çıktığını hissettiğimde sikim karnıma doğru seğirdi. Hâlâ yatağa yayılmıştım ve kalçalarım Edin'in ağzıma doğru itişleriyle birlikte gerildi, o koca siki kıcıma girip çıkarken nasıl hissettireceğini hayal ederken dizlerim daha da açıldı. Edin'in bacaklarımın arasında nasıl görüneceğini, beni nasıl sertçe sikeceğini-

"Şu haline bak, josdo." Edin'in hırıltılı sesi beni kendime getirdi ve şimdi onun sikinin etrafında sürekli inlediğimi fark ettim. "Bunun için *çaresizsin*, değil mi?" Öne doğru eğildiğini, sikini daha derine ittiğini ve neredeyse boğulmama neden olduğunu hissettim. Büyük bir el yukarıdan hassas taşaklarımı kavradığında, sikinin etrafında boğuk bir çığlıkla sarsıldım.

Bu el, bir parmak ucu seğirmekte olan hassas göt deliğimin üzerinde ileri geri kayana kadar aşağıya indi. "Mmm," diye inledim umutsuzca sikinin etrafında, kalçalarım onun dokunuşuna doğru geriliyordu.

"Seni sertçe becermemi istiyorsun. İstiyorsun, değil mi? Buna *ihtiyacın* var."

Parmak ucu kıvrıldı ve tam kıcımın içine kaydı. Hemen **e t r a f ı n a** kenetlendim, titredim, horozunun etrafındaki çekimlerim güçlendi. "Amirlerinizin sizi şu anda görebildiğini hayal edin. Bir canavarın sikini emerken cırılçırılak uzanmışsın. İçinizde olması için adeta yalvarıyorsunuz." Hay sikeyim.

Ne izlenmek ne de toplum içinde küçük düşürülmek bana göre değildi ama o anda bu fikir sikimin sarsılmasına ve kalınlaşmaya başlamasına neden oldu tekrar. Edin'in sikinin etrafında inledim.

Gergin bir sesle hırladı. "Sen mükemmelsin Hunter." Parmak ucunu serbest bıraktı, tekrar doğrulmadan önce çok kısa bir an için ağzımın kenarında dolaştı. "Beni boşaltıyorsun. Seni onunla *kaplayacağım*."

İtiraz ederek inledim. Kulağa ne kadar ateşli gelse de, onun serbest bırakılmasını içmek istedim. Ama Edin çoktan serbest kalmıştı, tam bir nefes emerken ağzımdan boğucu bir nefes kaçtı. İri eliyle sikini yüzüme bastırdı ve sert ve hızlı bir şekilde okşamaya başladı.

"Hunter-" Edin'in nefesi kesildi, büyük taşakları aletinin tabanını sarmak için yukarı kalktı. Elimi uzatıp onları avuçladım, okşadım ve çekiştirdim. Sonra elimi daha geriye kaydardım ve parmak uçlarımı sert yanaklarının arasında, kıcının sıkı büzgüsünün üzerinde gezdirdim.

Edin'in iri vücudu sarsıldı, üzerime boşalmaya başlarken hırıltılı bir ses çıkardı. Kalın kalçaları titriyordu, göt deliği parmaklarıma karşı seğiriyordu ve neredeyse gövdeyi kalın beyaz döl şeritleriyle ıslatıyordu.

"Kahretsin, evet," diye homurdandım, kalçalarım tekrar yataktan yukarı kalktı. Aletim artık tamamen sertleşmişti ama Edin'in devasa, kaslı vücudunda titreşen zevke tanık olmak bile yeterliydi. Keşke yüzünü görebilseydim, ama o büyük, damarlı sakin ip üstüne ip atmasını en ön sıradan izlemek de oldukça tatlıydı. Sıkı taşaklarını yalamak için boynumu zorladım ve Edin'in zevkle hırladığını duydum.

Orgazmı uzun dakikalar sonra sona erdiğinde, nefes nefese kalmıştım, ellerim kıcının kenarlarını kavrayarak tekrar delicesine tahrik olmuşum. Edin gürleyen, doygun bir ses çıkardı ve eğildi. Dilinin göğsümün ortasından aşağı doğru uzun bir çizgi yaladığını hissettiğimde inledim, sikim karnıma doğru seğirdi.

Edin başı benimkinin üzerine gelene kadar geri çekildi, hâlâ baş aşağı duruyordu. Eli çenemi kavradı ve dudaklarımı nazikçe daha geniş açmaya zorladı. Sonra aşağı eğildi ve uzun, dölle kaplı dilini yukarıdan benimkinin üzerinde gezdirdi.

Oh lanet olsun. Çaresizlik içinde inledim. Bu bir öpücük değildi, ama lanet olsun. Edin pis bir piçti. Hiç şaşırmadım.

Yutkundum ve tam tekrar yapmasını isteyecektim ki üstümden bedenime doğru eğildi. Ellerini kalçalarımın iki yanına koyduğunda yatağın alçaldığını hissettim. "Tekrar boşalmak ister misin, josdo?" diye mırıldandı, sesi doygunluk ve sempati karışımıyla doluydu.

"I-" Kahretsin, inanamıyordum ama inanmıştım. Bana ne yapıyordu? "Evet."

Edin hemen aletimin tepesinden tabanına kadar sıcak bir şerit yaladı, sonra ağzını başının üzerine kaydırıp ve emmeye başladı. Sert ve hızlı, sıcak ıslak emiş beynimi karıştırıyordu. Dişlerimi sıkarak bağırdım. Zaten çok hassastım ve bir yanım bir daha boşalamayacağımdan emindi. Ama bir şekilde çok kolay geldi, üzerime hücum etti, her şey çok yoğun -tüm bu durum, Edin'in ağzı, vücudu, hala dilimde olan dölünün tadı-

"Siktir," diye inledim, vücudum titriyordu ve ağzına boşaldığımda ellerim başının arkasını avuçlamak için aşağıya iniyordu. İlki kadar yoğun değildi ama yine de Edin'in bekleyen diline birkaç sert fişkırta yaptım, gürleyen iniltisi taşaklarıma titreşimler gönderdi.

Bittiğinde, gerçekten harap olmuştum. Hareket edemiyordum. Bacaklarım titriyordu ve hala küçük artçı şoklarla seğiriyordum. Vücudumu yarım ayak sağa kaydırmayı başardım, böylece başım artık yatağın kenarından sarkmıyordu, ama bu benim sınıırımdı.

Edin yukarı kaymadan önce bir saniyeliğine göbeğimi okşadı. Büyük, sıcak dilinin göğsümü yaladığını hissettim ve titredim, tenim aşırı uyarılmıştı. O dil meme ucumun üzerinden geçtiğinde, titreyerek keskin bir nefes aldım. Boynuzlarının uçları karnımı sıyırarak kaslarımın zıplamasına neden oldu.

Edin eğlenerek ofladı ve meme ucumu kısa bir süre emerek bacaklarımı titretti. Başını ittim, ama bu sadece tenime karşı tekrar kıkırdamasına neden oldu. "Kes şunu, tırmala." Elim yumuşadı, gözlerimi kapatıp nefes verirken parmaklarım saçlarına kaydı. "Çok hassas."

Geri çekildi, doğruldu ve yatağın üzerine çıktı, ben de burada öylece yatamayacağımı hemen anladım, çırılçıplak uzanmıştım, sikim kalçamda yumuşuyordu. Titrek kollarımın üzerinde doğrulmaya çalıştım, başımdan kan fışkırıyordu. Birkaç saniye başımın döndüğünü hissettim ve Edin'e baktığımda yüz ifademim sersemlemiş olduğunu anladım.

Gerçeklik geri gelmeye başladı. Kafam netleşmeye başladığında, ben... *Lanet olsun*, şaşkına dönmüştüm. Yaklaşık beş dakika içinde Edin'in dokunuşu beni akılsız, yarağa aç bir hayvana dönüştürmeyi başarmıştı. Hayatımda daha önce hiç böyle davranmamıştım. Bu kadar muhtaç. Bu kadar *çaresiz*.

Ona baktım, yarı şokta yarı temkinliydim. Bu çılgınlıktı. Aklımı başımdan alan iki orgazm yaşamış olmama rağmen, tüm endişelerim ve stresim geri gelmeye başladı. Buraya bunun için gelmemiştik. Ruh Yiyici'nin Charlie'yi yakalamamıza yardım etmesi için buradaydık. Edin'in büyük mor sikine olan zayıflatıcı bağımlılığımaya yavaş yavaş inmeye başlamam için değil.

Boğazımı temizledim ve yataktan dikkatlice kaydım. Bacaklarım maraton koşmuşum gibi titriyordu. Pantolonumu kapıp kıçımın üstüne düşmeden tekrar giymeyi başardım ama başım hâlâ yüzüyordu.

Kapının çalındığını duyduğumda yüzümdeki tüm kan çekildi. Edin'e baktım, ama o banyoya doğru yürüyordu, eteği tekrar yerine oturmuş, kuyruğu arkasından kendini beğenmiş bir şekilde sallanıyordu. Cevap vermem için omzunun üzerinden buyurgan bir el salladı.

Yutkundum, yumruklarımı kabaca gözlerime sürterken kapıya yaklaştım, kirpiklerimin Edin ve benim yaptığımız şey yüzünden ıslak olduğunu biliyordum.

az önce bitti. Kapıda ya Danny ya da Ruh Yiyici olmalıydı ve ben orada dururken hangisini tercih edeceğimden emin değildim... yani Edin tarafından tamamen mahvedilmiş gibi görünüyordum.

Aslında emindim. Ruh Yiyici olmasını asla ama asla tercih etmezdim. Özellikle de şimdi beni öldürmek için bahane ararken.

Kapıyı açtığımda Danny'nin yakışıklı yüzünde dostça bir gülümseme belirdi. "Hey, ben de-" Aniden durdu ve gözlerini kaçırdı, yanakları renklenirken tavana baktı. "Daha sonra gelebilirim."

Hemen başımı salladım. "Hayır, sorun değil, ben-" Aşağı bakınca Danny'nin neden bana bakmadığını anladım. Çıplak göğsümden hâlâ damlayan pisliğe dehşet içinde baktım. "Aman Tanrım." Yüzüm alev alev yanarken tökezleyerek yatağa geri döndüm ve gömleğimi kaptığım gibi üzerime geçirdim ve kumaş tenimdeki sıvıya yapıştığı için yüzümü buruşturdum. "Kahretsin, özür dilerim, ben-"

"Sorun yok." Danny eşikten tek bir adım attı ama odaya daha fazla girmedi, ben de gömleğimin eteğiyle oynayarak ona doğru geri döndüm. Onun buruşuk yatağa baktığını gördüm ve yüzüm daha da kızardı.

"Şey... Akşam yemeği ister misin diye sormaya geldim." Gözleri heyecanlandı. "Wyn yakınlarda yetişen bir grup domates bitkisi buldu. Onları pişirip sos yapabilirim. Biraz makarnam var. Bir sürü yapar. Biraz ister misin?"

"Oh." Bu cömert ve beklenmedik teklif karşısında şaşırmıştım. Burada yemek altın gibiydi, özellikle de taze yemek. Bu jestin bir barış teklifi olduğunu anladım. Bu da Danny'nin Wyn'i bir çıkmazdan kurtarmayı başardığı anlamına geliyordu. Özellikle de az kalsın... neyle tehdit etmişti? Beni kesmekle mi? Omurgamı bedenimden sökmekle mi?

Danny'den çok hoşlanıyordum ama Ruh Yiyici'nin karanlık kapüşonunun altından bana baktığı o odada oturma düşüncesi... "Ben..."

Danny, "Ama daha sonrası için size bir tabak hazırlayabilirim," diye devam etti. "Sen... belli ki meşgulsün."

Hâlâ yüzüm kızarmıştı, gergin bir kıkırdama çıkardım. "Hayır, meşgul değilim. Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler. Sadece..." Banyo kapısına doğru belli belirsiz bir işaret yaptım, kendimi daha garip hissediyordum. Sesim normalden daha derin ve hırıltılıydı, çünkü az önce dev bir mor penis tarafından gırtlığım sikilmişti. "Sadece hızlıca bir duş almak istiyorum, sonra-"

"Sorun değil. Sana daha sonrası için bir tabak hazırlayayım. Wyn ve Edin koleb kampına gittiğinde birlikte takılabiliriz." Danny durakladı. "Cidden, dostum,

sen... biraz kestirmelisin." Kıs kıs güldü. "Harap görünüyorsun."

Yüzüm alev alev yanıyordu ama ağzım minik bir gülümsemeye dönüşürken omzunu ittim. "Siktir git."

Danny güldü ve sakinleşmek için ellerini havaya kaldırdı. "Hey, dostum, ben dünyada yargılayabilecek son kişiyim."

Evet, bu konuda. Bütün bunların nasıl olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Ve şimdi Ruh Yiyici başımızda dikilip beni öldürmek için bir neden beklemekten Danny'yle yalnız kaldığıma göre, ona sorma şansım vardı. "Peki ne-"

"Danny!" Edin'in sesi arkamdan gürledi ve yüzünde kocaman bir sırıtışla yaklaşmasını izlemek için döndüm. Adamı gördüğüme fazlasıyla sevinmiş bir halde ona bakarken içimde bir şeyler kıpırdandı. Çabuk gülümseyen ve neşeli bir mizacı olan genç, yakışıklı adam. Temelde benim olmadığım her şey.

Danny'nin çok mu anlayışlı olduğunu, yoksa yüzümdeki saçma kıskançlığın sandığımdan daha mı belirgin olduğunu bilmiyordum ama Edin'e gülümsemeden önce bana bir bakış attı. "Hey, dostum. Hunter'a daha sonra yemek isteyip istemediğini soruyordum."

"Bu çok hoş." Edin yanımda durdu ama ne kadar kaskatı kesildiğimi fark etmemiş gibiydi. "İçeri gel. Wyn nerede?"

Danny başını salladı ve bir adım geri çekilerek eşiği aştı, böylece tekrar koridordaydı. "Odamıza geri döndü, o yüzden gitsem iyi olacak. Onu almak için daha sonra geleceksin, değil mi? Koleb kampına gitmek için?"

Edin'in başını sallamasıyla Danny bana hızlı bir gülümseme attı. "Güzel. İkinizle de sonra görüşürüz o zaman." Bu sözlerle arkasını döndü ve çocukluğumdan hatırladığım bir country şarkısını ıslıkla çalarak koridorda yürümeye başladı.

Kapıyı kapattıktan sonra Edin bana döndü ve boynumun yan tarafını avuçladı. Nabzımın onun dokunuşuyla sıçramasından nefret ediyordum, çünkü avucunun içinde hissedebileceğini biliyordum. Ama hiçbir şey söylemedi, sadece bana sırtıttı ve öne doğru eğilerek yanağını kedi gibi garip bir hareketle şakağıma sürttü.

"Kendini nasıl hissediyorsun, josdo?" diye sordu, büyük eli aşağıya doğru kayarak tuzağına sıktı. "Daha az gergin hissediyorsun. Daha gevşeksin." Küçük bir guruldama sesi çıkardı. "Seni daha sık boşaltmalıyım."

Kızardım ve karnına yarım ağızla küçük bir yumruk attım. "Ne kadar da kibirli." Derin bir kıkırdama çıkardığında dudaklarımın seğirdiğini hissettim.

Ama sonra sıcak dudakları kulağımın kabuğuna değince ürperdim. Uzun, dağınık saçlarından bir tutam yüzümü okşadı. "Beni çok sert boşalttın, josdo," diye mırıldandı kulağıma, derin sesi boynumun kenarından aşağıya doğru titreşiyordu.

Sözleri karşısında dudağımı ısırdım, ellerim otomatik olarak kalçalarına dolandı ve sıkıca kavradı. Söyleyecek bir şey bulamıyordum ama birden fark ettim ki henüz öpüşmemiştik bile ve onu gerçekten ama gerçekten öpmek istiyordum. Başımı çevirdiğimde elmacık kemiğim onunkine değdi, hedefim belliydi ama dudaklarımız buluşmadan hemen önce Edin arkasına yaslandı.

Boğazımı temizledim ve bir adım geri çekildim, kalçalarını bıraktım ve utancımı gizlemek için aşağı baktım. Tamam, o zaman beni öpmek istemedi. İyi o zaman. Bunu anlayabilirdim - güzel bir ağzım yoktu ki. "Gidip duş almam lazım," dedim aniden, yüzümde hissedebildiğim sıcaklıktan sadece irade gücümle kurtulmaya çalışarak.

Edin durakladı. "Elbette." İri gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Biraz su iç, josdo." Uzandı ve bir eliyle başımın arkasını şefkatle ovdu. "Sonra da belki biraz kestirirsin. Seni çok yordum."

Bana sırtıttığını görmek için başımı kaldırdım ve bu, önceki anın garipliğini geride bırakmama yardımcı oldu. Gözlerimi devirdim ve onun yanından geçip banyoya doğru yürürken kaya gibi sağlam karnına küçük bir itiş daha verdim. "Çok otoriter."

"Her zaman en iyisini bilmem benim suçum değil," dediğini duydum kibirli bir ses tonuyla ve banyo kapısını arkamdan kapatmadan önce küçümseyici bir ses çıkardım, yüzümdeki küçük gülümsemeyi göremediğine sevindim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Wyn, bu çok saçma."

Ruh Yiyici bileklerimi birbirine bağlamayı bitirirken sessiz kaldı.

-O kadar sıkıydı ki irkilmek istedim. Wyn'e bu zevki tattırmak istemediğim için kendimi zorladım.

Danny oflayıp pufladı ve tekrar konuştu. "Cidden, bunun gerçekten iyi olduğunu sanmıyorum-" "Sorun değil," diye araya girdim, dudaklarını çiğneyen Danny'ye başımı salladım ve

endişeli ve mahcup bir ifadeyle bizi izliyordu. "Benim için sorun değil."

Ruh Yiyici'nin beni Danny'ye bırakırken rahat hissetmek için beni bağlaması gerekiyorsa, Edin'in Charlie'yi yakalamasına yardım edeceği anlamına geliyorsa bununla başa çıkabilirdim. Zaten silahımı almış ve Danny'ye vermişti, bu da beni gerginlikten kaşındırmıştı ama ona izin verdim.

Edin büyük kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını hafifçe çatarak bizi izliyordu. Sorun etmediğimi belirtmek için ona küçük bir gülümseme gönderdim ama bir saniye sonra Wyn'in soğuk parmakları tenime değdiğinde yüzümü buruşturmamı zorlukla bastırdım. Bağlı bileklerimi radyatöre bağlamaya başladığında öfkeyle kaskatı kesildim ama yine de itiraz etmedim.

Danny nefes verdi, elini yüzüne sildi ve kendi kendine mırıldanarak yemeğimizi hazırlamaya devam etmek için mutfak tezgahına döndü. Bir an için nasıl yemek yiyeceğimi düşündüm. Danny'nin beni elle beslemesine izin veremezdim. Aç kalmayı tercih ederdim.

"Hunter Danny'ye zarar vermeyecek, Wyn." Edin'in derin sesi tedirgindi ve bağlandığım için ne kadar mutsuz olduğunu görebiliyordum. "Buna hiç gerek yok."

"Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Anlıyorum," demek için kendimi zorladım. Belli ki *umursuyordum*. Bu kadar savunmasız bırakılmamı çok önemsiyordum. Ya canavarlar binaya saldırırsa? Ya da yağmacılar? Burada bir enayi gibi oturmak zorunda kalacaktım. Bunun olmasına izin vermemin tek nedeni Ruh Yiyici'yi yanımda tutmanın tek yolunun bu olduğunu bilmemdi - onu alt edebileceğime ve bir şey yapmasını engelleyebileceğime dair herhangi bir yanılsama içinde değildim. Ancak Wyn'in orduya karşı köklü ve açıkça iyi yerleştirilmiş güvensizliğine ve hoşnutsuzluğuna rağmen hala bana yardım etmeye istekli olması, tekneyi sallamayacağım anlamına geliyordu.

Edin oflayıp puflayarak arkasını döndü ve Wyn'i beklemek üzere pencereye doğru yürüdü. Wyn bileklerini radyatöre bağlamayı bitirdiğinde kıpırdamadan durdum, onun yakınlığı tüylerimi diken diken ediyordu. Onun yanında havanın daha soğuk olduğuna yemin edebilirdim.

Ruh Yiyici konuştuğunda kafa derim derinden gelen, içgüdüsel bir alarla karıncalandı, çarpıtılmış sesi yumuşaktı, sözleri sadece benim içindi. "Eğer Danny'ye dokunursan, ona herhangi bir şekilde zarar verirsen, seni cezalandırırım, insan," dedi bana. "Seni kesip açacağım ve sen hâlâ hayattayken organlarını teker teker koparacağım ve sonra aynısını küçük arkadaşına da yapacağım."

Yutkundum, üst dudağımda boncuk boncuk ter vardı. "Ona zarar vermek istemiyorum." Wyn bana açıkça, "Sana güvenmiyorum," dedi. "Yardım ediyorum çünkü Danny yapmamı istiyor. Çünkü Edin nedense bunu önemsiyor." Sesindeki alaycılığı duyabiliyordum. "Bunu senin için yapmıyorum. Ve eğer ikisine de zarar verecek bir şey yaparsan, misilleme olarak arkadaşını katletmekten çekinmeyeceğim."

Ona kısa bir baş selamı verdim. Ruh Yiyen'in sevgi ve şefkat gibi duygulara sahip olduğunu fark etmek gerçeküstü bir şeydi. Yani bana karşı değil tabii ki. Ama o kadar uzun zamandır öcünden başka bir şey değildi ki, onu... daha yuvarlak bir varlık olarak kabul etmek zorunda kalmak sinir bozucuydu. Çorak Topraklar'da kurban avlamak için dolaşan boş, katil bir şey değil.

Wyn sonunda geri çekildi ve ben de derin bir nefes aldım. Artık o kadar yakın olmadığına göre, konuşacak kadar cesur hissediyordum. "Biliyor musun, eğer seninle gelmeme izin verirsen, endişelenmene gerek kalmaz-"

"Hayır," diye sözünü kesti Wyn sert bir ses tonuyla. "Yolumuza çıkarsınız."

Buna sinirlendim. "Bu gibi durumlarla başa çıkmak için eğitildim. Yapabilirim-"

"Hayır dedim." Sesi buz gibi soğuklaştığında bunun yanlış bir şey olduğunu fark ettim -Wyn'e askeri geçmişimi hatırlatarak-.

Yutkundum. "Tamam."

Danny'ye veda etmek için yanımdan ayrıldı. Wyn'in Danny'nin yüzünü siyah parmaklı ellerinin arasına aldığı gördüğümde gözlerimi kaçırarak onlara biraz mahremiyet verdim. Edin koşarak yanıma geldi ve şefkatli bir eliyle başımın arkasını ovdu. "İyi misin, josdo?"

Ona küçük, alaycı bir gülümseme attım ve bunun hırıltılı dudağımı çekiştirdiğini hissettim. "Her şey yolunda, Scratch. İyi olacağım." Ellerim geri çekilene kadar bağlı olduğumu unutarak omzuna vurmaya gittim. "Sen kendin için endişelen. Oraya bir avuç behamotla savaşmaya giden sensin."

"Gah." Edin umursamaz bir el salladı. "Halledeceğiz."

Tereddüt etti, sonra uzandı ve başımın arkasını tekrar okşadı, bu sefer dokunuşu çok daha yumuşaktı. İri başparmağı kulak mememi ovmadan önce kulağımın kabuğunu okşadığında ensemde bir ürperti oluştu. Gözlerimiz kilitlendi. Sinirle yutkundüğümde Edin'in bakışları kısa bir an için aşağıya kaydı ve boğazımın titremesini izledi. Sonra tekrar yukarı baktı, biz birbirimize bakarken iri gözbebekleri genişliyordu.

Tanrım, onu öpmek istedim. Ama yapamazdım. Dairedeki o andan sonra olmazdı, özellikle de Ruh Yiyici odadayken, ensemde soluyup beni deşmek için bir bahane beklerken olmazdı.

İkimiz de konuşmadan Wyn'in hayalet gibi sesi havayı yarararak bakışlarımızı birbirine kilitleyen her şeyi paramparça etti. "Hazır mısın Edin?"

Edin'in bakışları titredi, sonra gözlerini ayırdı ve elini bırakmadan önce son bir kez kulak mememi okşadı. "Evet."

Kapıya yönelmelerini izlerken gerginlikten titriyordum. "Dikkatli olun," dedim. Wyn beni görmezden gelirken Edin bana sıırttı.

Ve sonra gittiler. Ayaklarımın üzerinde kaydım, zaten endişeliydim. İki canavarın ağır ayak sesleri azalırken dairenin üzerine sessizlik çöktü. Danny'ye baktım ve onun başparmağını çiğnediğini gördüm.

Bir of çekti ve bana doğru yürüdü. "Tamam, Wyn beni öldürecek ama..." Başını iki yana salladı. "Sen böyle bağılyken burada oturamam. Yani," diye ocakta ısınan makarnayı işaret etti, "nasıl yemek yiyeceksin?"

Kısa bir kahkaha attım. "Ben hallederim," dedim ellerimi kaldırmayı göstererek. "Wyn ellerimi ağzıma götürecek kadar gevşek bıraktı."

Danny mahcup bir ses çıkardı. "Tanrım. Özür dilerim."

Başımı salladım. "Cidden, anlıyorum. Merak etme." Çenemi sobaya doğru salladım. "Beni besliyorsun. Bu her şeyi telafi eder." Alaycı bir ses tonu hedeflemiştim ama şakacı olmakta iyi değildim, bu yüzden düz düştü. Bunun Danny'yi daha iyi hissettirmediğini söyleyebilirim.

Yine de ocağa dönüp yemeğimizi hazırlaması için onu teşvik etti. Sırtımı radyatörün yanındaki duvara dayayıp kollarımı sol omzuma doğru biraz garip bir açıyla kaldırarak oturana kadar dikkatlice manevra yaptım. Ama önümüzdeki bilmem kaç saat boyunca ayakta durmaktan daha iyiydi.

Birkaç dakika sonra Danny, midem gerçekten aç olamayacak kadar düğümlemiş olsa da, harika kokan, dumanı tüten bir kase makarna getirdi. Yine de minnetle kabul ettim, beceriksizce kaseyi dengelemeye çalıştım

Böylece çatalı bağlı ellerimin arasında tutabiliyordum. Çatalımla makarnayı mızraklamaya çalıştığım da tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

"Tamam, bu aptalca." Danny önümde ayaklarının üzerine çömeldi ve elimden kâse ile çatalı aldı. Bileklerimi bağlayan ipe uzanırken kuru bir sesle, "Beni öldürmeyi planlamıyorsun, değil mi?" dedi. Duvara tırmanmak için kullanılan kordon ipine benziyordu. Wyn hazırlık için spor malzemeleri satan bir dükkâna uğramış olmalıydı, muhtemelen Danny için beyzbol topu alırken.

Başımı salladım. "Hayır ama... Wyn geri döndüğünde beni bağlı bulmazsa ne yapar?" Elimde olmadan soruyu sordum, sesim temkinliydi.

Danny kıkırdayarak Wyn'in karmaşık düğümlerini çevik bir şekilde çözdü. "Bir şey yapmasına izin vermeyeceğim, merak etme. Eğer endişeleniyorsan, yemek yedikten sonra seni tekrar bağlayabiliriz."

İp düştü ve Danny ayağa kalkıp kendi yemeğini almak için tezgâha gitti. Kasemi aldım ama olduğum yerde, sırtımı duvara vererek oturmaya devam ettim. "Sağ ol, dostum."

Danny sadece başını salladı, kanepeye doğru ilerlerken ağzına yemek tıkıştırmaya başlamıştı bile. Sessizlik içinde yedik. Gerçekten aç olamayacak kadar endişeli olsam da, yıllardır yediğim en iyi şeydi. Yemeğimiz bittiğinde Danny'ye tekrar teşekkür ettim. Beni tekrar bağlamadı -bunu yapmaya cesaret edebileceğini sanmıyordum. Bu yüzden bunu kabul etmedik ve sonunda yerden kalkıp bulduğum yedek giysileri giymek için banyoya gittim, böylece Danny'nin biz beklerken benimkileri yıkama teklifini kabul edebilirdim.

Gelmeden önce, benimkilerin hepsi makinedeyken yedek kıyafet bulmak için diğer daireleri dolaşmıştım. Uzun bacaklarıma göre çok kısa olan eşofmanlarımı ve pazılarımı zorlayan, önünde karikatürize edilmiş bir sosisli sandviç olan tişörtümü giydim. Aptal gibi görünüyordum ama en azından haftalardır ilk kez lavaboda ya da küvette sabunla aceleyle ovulmak yerine düzgünce yıkanmış kıyafetlerim olacaktı. Charlie için de birkaç tane almıştım, buraya geldiğinde üstünü değiştirmek isteyeceğini düşünmüştüm. Canavarlar ona iyi davranmışlardı ama temiz giysiler vermemişlerdi. Kaleblerden hiçbirinin çantasını taşıdığını görmemiştim, bu da muhtemelen çoktan gittiği anlamına geliyordu.

Makine çalıştığında odada volta attım, sonra pencereden dışarı bakmaya gittim, ellerim huzursuzca pervazı kavırıyordu. Edin ve Wyn'in koleb kampına ulaşmasının biraz zaman alacağını biliyordum ama yine de nasıl

kaç saat içinde gitmeleri gerektiğini bilmiyordum. Charlie'yi kamptan çıkarmalarının ne kadar süreceğini bilmiyordum. Başım ağrımaya başlamıştı ve şakaklarımı ne kadar ovuştursam da geçmiyordu. Oturamıyordum ve küçük odada volta atarken hissedilir tedirginliğimin Danny'yi etkilemeye başladığını biliyordum. Muhtemelen beni radyatörden çözdüğü için çoktan pişman olmuştu. Büyük Sioux Nehri'ndeki şelalelerin eski bir yapbozunu bulmuştu ve sehpanın önünde yere bağdaş kurmuş oturuyordu, kenar parçalarını seçerken tamamen rahat ve huzurluydu.

Ona bakmak için döndüm. Wyn'i Charlie'yi almaya yardım etmeye ikna ettiği için, bu kadar misafirperver ve nazık olduğu için ona teşekkür etmek istiyordum ama aynı zamanda ona bağışlamak da istiyordum. Orada oturmuş lanet olası bir yapbozla uğraşırken nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Beynimin mantıklı kısmı beni durdurdu. Tabii ki Danny sakindi. Charlie'yi tanı mıyordu. Erkek arkadaşı da ölümsüz sayılırdı, yani *onun* için endişelenmiyordu.

Kahretsin. Alt dudağımı sinirli bir şekilde çiğneyerek pencereye doğru yürüdüm. *Edin* de Wyn kadar yıkılmaz mıydı? Söylememişti. O küçük kasabada akıncılara bir kurşunun onu durduramayacağını söylediğini hatırlıyordum ama blöf yapıp yapmadığını hâlâ bilmiyordum. Danny'ye sormak çok açık olacaktı gibi geliyordu ve zaten şu anda bir fark yaratmayacaktı. Edin dışarıda Charlie'yi geri almaya çalışıyordu. Benim için. En az altı Behamot'a karşı.

Benim için.

"Neden oturmuyorsun Hunter?" Danny yapbozun dış kenarlarını bir araya getirmişti ve şimdi parçaları renklerine göre sıralıyordu. "Biraz daha bekleyecekler. Bira ister misin?"

"Ben iyiyim," dedim kısaca, pencereden mutfığa doğru volta atıp tekrar geri döndüm. Charlie hâlâ tutsakken ve Edin dışarıda onu geri almaya çalışırken bu dairede oturup bira içemezdim. Keşke onlarla gidebilseydim, böylece burada başparmağım kıcımda oturmak yerine gerçekten bir şeyler yapabilirdim.

Huzursuzca volta atmamın Danny'yi rahatsız etmeye başladığını görebiliyordum, bu yüzden odayı geçtim ve yerde uzandığı yerin yanındaki kanepeye oturdum. Dizlerim hemen zıplamaya başladı, içimde tamamen hareketsiz kalamayacak kadar fazla gergin enerji vardı. Danny'nin bana yan gözle baktığını gördüm ama bir şey söylemedi.

Sert bir elimle alt çenemi sildim, nasırlı parmaklarımın kirli sakallara sürtünme sesini duydum. Bulmacaya baktım.

görmeyen gözlerle. "Sence ne kadar sürer?"

"Muhtemelen saatler."

Çenem sıkıştı. Danny'nin cevabı hoşuma gitmemişti. Bunu kabul etmek yerine, az önce taktığı yapboz parçasını işaret ettim. "Bu oraya gitmiyor."

"Ne?" Danny ona bakmak için biraz öne eğildi. "Evet, öyle." "Hayır, yok. Az önce içeri soktun."

"Hayır, yapmadım!" Sesi savunmacı geliyordu. "Şurada duran insanların alt yarısı." İşaret etti. "Gördün mü?"

Ben de işaret etmek için öne doğru eğildim. "Hayır, bu yanlış parça. Şu anda hâlâ gövdesi olmayan, havada duran bir kafa var. Bak."

Danny bir süre daha baktı, sonra oflayıp puflayarak parçayı geri çekti. "Her neyse, dostum," diye mırıldandı. "Bulmacaların *rahatlatıcı* olması gerekir."

"Rahatlama konusunda iyi değilim." "Oh, gerçekten mi?"

Fark etmemiştim."

Gözlerimi Danny'nin profiline diktim ama o masum bir ifadeyle başını yapbozun üzerine eğmiş, parçaları karıştırmaya devam ediyordu.

"Charlie ve Edin bu odadayken *rahatlayacağım*." Bir saniye sonra, "Ve tabii ki Wyn," diye ekledim.

Danny homurdandı. Yapbozun bir parçasını daha yerine yerleştirdi. "Sakin olmalısın. Onu güvenli bir şekilde çıkarabilirlerse, çıkarırlar."

"Ne?" Hemen üzerine atladım. "Eğer? Wyn bir şey mi söyledi? Onu yakalayamayacaklarını mı söyledi?"

Danny bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Eğer gerçekten o kadar çok behamot varsa, bunun zor olacağını söyledi. Onları öldürmek gerçekten çok zor Hunter. Wyn ve Edin için bile."

Kabaca nefes verdim. "Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında, ağrıyan alnımı ovuşturarak. "Burada oturup beklerken aklımı kaybedeceğim."

Danny sempati dolu alçak bir ses çıkardı. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim." Bana kısa bir süre baktı. "Başka bir şey hakkında konuşalım, olur mu?"

Çenemi ovuşturarak bir nefes daha verdim. "Tamam. Uh..." Bunun muhtemelen Danny ile yalnız kalacağım tek zaman olacağını fark ettim ve merak ettiğim şeyi sormaya karar verdim. "Yani sen ve Ruh Yiyici... Bu nasıl oldu?"

Ağız bir sırtışı dönüştü ve bir yapboz parçasını daha yerleştirdi. "Biraz vahşi, değil mi? Onu yakalamaya giden birliğin bir parçasıydım. Hayatta kalan tek kişi bendim, bu yüzden Wyn'in onlara bilgi vermesini sağlamaya çalışmamı istediler." Omuz silkti. "Sonra Wyn tüm canavarları serbest bıraktı ve kaçtı, üs kızgın türler tarafından yok edilirken öldürülmeyeyim diye beni de yanına aldı."

"Nasıl serbest kaldı? O hücrelerin aşılması olduğunu sanıyordum."

"Onun duman şeyi. Hücrelere gaz pompalamak için kullandıkları havalandırma deliklerini aşmış. Onlara işkence etmek için." Bunu söylerken omuzları gerildi ve bulmacanın üzerine doğru eğildi.

Onu izledim. "Demek ki onlara orada işkence yapmışlar."

"Evet." Danny'nin sesi gergindi. "Edin sana bundan bahsetmedi mi?"

Kafam karışmış bir halde ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Danny elindeki yapboz parçasını bıraktı ve bana baktı. "Edin sana orada ona ne yaptıklarını anlatmadı mı?"

Avuçlarım nemlendi. "Ona... orada ne yaptılar?"

Danny'nin kaşları havaya kalktı. "Örneklerden biri olduğunu sana söylemedi mi?"

"Ne?" Ağzım kurudu. "Wyn'in serbest bıraktığı biri mi? Bu yüzden mi yaptı bunu? Edin'i yakaladıkları için mi?"

Danny başını salladı. "Hayır. Edin sıfır-sıfır-iki örneğiydi. Yaklaşık on yıl önce serbest kalan. Daha güçlü olmaları için tüm hücreleri yeniden yapmalarının nedeni o."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Boğazım düğümlendi. Neden bundan hiç bahsetmemişti ki?

Danny'nin dudaklarının bir tarafı orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "Seninle dalga geçmiyorum. Çenesindeki damgayı görmedin mi?" Başını geriye eğdi ve çene kemiğinin sağ tarafının altındaki bir noktayı işaret etti.

Başımı yavaşça salladım. "Hayır, ben... Hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldandım. Aşırı çalışan beynimin açması gereken daha fazla bok vardı. O anda bununla başa çıkamazdım. "Yani..." Yüzümü ovuşturdum. "Wyn kaçtı ve seni de yanında götürdü...?"

Danny başını salladı, bulmacasına geri döndü. "Evet. Kendi yolunu çizmek mi yoksa onunla kalmak mı istediğimi sordu." Omuz silkti. "Onunla kalmayı seçtim ve... evet."

Ona baktım. "İnsan öldürme olayını da görmezden gelebilirsin," diye kestirip attım.

Danny şöyle bir baktı. "Edin'in sana parazitlerden bahsettiğini sanıyordum."

Kaşlarımı çattım. Demek buna kanmıştı, ha? "Bahsetti." Ses tonum tamamen şüpheliydi.

Danny kıkırdadı. "Bunun bir saçmalık olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, biliyorum," dedim açıkça. "Eğer bu doğruysa, nasıl oldu da kimse bunu duymadı? Ordu nasıl olur da bunun üzerine gitmez?"

"Bu doğru." Danny'ye baktığımda başıyla onayladı. "Doğru, dostum. Onları gördüm."

"Ne yani, '*enfekte insanlar*' gördüğünü mü söylüyorsun?" Tırnak içinde sordum.

"Hayır, evet, ama yani parazitleri gerçekten gördüm. Ve yumurtaları kusan bir insan konak gördüm."

Ona bir bakış attım. "Ne oluyor lan?"

Danny başını salladı. "Kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum ama bana güven. Bu doğru." Uzandı ve yumruğuyla koluma vurdu. "Psikopat bir seri katile aşık değilim."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Ona aşıksın, ha?"

Danny gülümsedi, ifadesi iğrenç bir şekilde duygusal bir hal almıştı. "Evet."

Wyn'in pelerinli, gulyabani figürünü hayal ederek boğazımı temizledim. O kararmış parmak uçları. O korkunç lanet sesi. "Uh... tebrikler."

Danny güldü. "Teşekkürler."

Ona baktım, içimi kıskançlık gibi bir şey kemiriyordu. Çok mutlu görünüyordu. Kendinden ve Wyn'le olan ilişkisinden o kadar emindi ki, her ne kadar alışılmadık olsa da.

Orada uzun süre oturduk, Danny sakın bir şekilde bulmacayı çözerken ben görmeyen gözlerle bakıyordum, aşırı gergindim, bacağım yine zıplıyordu. Çamaşır makinesi bize bip sesi çıkardığında sıçradım. Kendimi koltuktan kaldırdım ve çamaşırları kurutucuya aktarmaya gittim. Makinenin kadranını çevirirken çıkan hızlı tıkırtı yıllardır duymadığım bir sestti. İçimde bir aşinalık dalgası yarattı ve bana canavarlar ortaya çıkmadan önceki çocukluğumu hatırlattı. Annem de babam da askerdi ama annem sahadayken babam masa başında oturuyordu. Gençlik yıllarımı, babamın evde bana bakan tek kişi olduğu için ne kadar kırgın olduğunun acı bir şekilde farkında olarak geçirdim ve bu durum canavarlar geldikten sonra daha da kötüleşti. Büyükanmem beni ondan daha çok büyüttmüştü ama ben on iki yaşındayken ölmüştü. O zamana kadar doğu kıyısındaki şehirlerden birinde yaşıyorduk ve annem

Wastes'taki üslerden birinde görevlendirilmişti. Her şeyin olduğu on yaşımdan beri onu görmemiştim. Ve sonra bir akıncı kampında çıkan çatışmada öldüğü haberini aldık.

Babam hâlâ hayattaydı -bildiğim kadarıyla- ama annemin ölümünden sonra aramızdaki mesafe daha da artmıştı ve o noktadan sonra kendimi yetiştirmiştim. On sekiz yaşıma girip askere gittiğimde, bir yıldan fazla süredir konuşmuyorduk.

Kurutucu açıldı ve alçak, ritmik uğultusuyla odayı dolduruyordu, pencereye doğru geri döndüm. Danny inledi. "Yine volta atmaya başlama, dostum. Sana yalvarıyorum."

Dişlerimi sıktım. "Canını sıkıyorsam kusura bakma *dostum*, ama neden biraz gergin olduğumu anlayabilirsin."

"Hey." Danny'nin yüzü bana bakarken sertleşti. "Dışarıda biriyle birlikte olan tek kişi sen değilsin. Yapabileceğin bir şey yok Hunter. Sadece beklemek zorundayız. O yüzden götlük yapma da gel şu bulmacada bana yardım et."

Yüzüm kızardı ama ellerimi yumruk yaptım. "Lanet olası bir yapboz yapmak istemiyorum."

Danny sadece omuz silkti, başını bile kaldırmadan beni daha da çileden çıkardı. "Sen bilirsin. Orada sessizce dur o zaman. Eminim bu zamanın geçmesine yardımcı olacaktır."

Dişlerimi birbirine geçirdim, çok kısa eşofman altım ve lanet olası sosisli tişörtümle odanın ortasında bir aptal gibi kıpırdamadan durdum. Bir dakika sonra bir küfür savurdum ve kanepeye doğru tepinerek geri döndüm. "Edin kadar sinir bozucusun, bunu biliyor musun?"

Danny kıs kıs güldü ve biz de onların dönmesini beklerken vakit geçirmek için kafamızı aptal bulmacanın üzerine eğdik.

Tam bitirmek üzereydik ki dairenin dışındaki koridordan bir ses duydum. Ayağa fırladım ve Danny'nin beyzbol sopasını kaptığı gibi yanıma koşarken dizini sehpayı vurduğunu duydum.

Kalbim çarpmaya başladı ve umutlanmamın aptalca olduğunu bilmeme rağmen, heyecan içimde uğulduyor, midemin sıkışmasına neden oluyordu. Charlie'yi yakalamış *olmalıydılar*, değil mi?

Kapı açıldı. Wyn daireye adımını attığında neredeyse titriyordum. "Edin nerede? O iyi mi?" Hemen dışarı fırladım. O anda Ruh Yiyen'in karşısında herhangi bir korku hissedemeyecek kadar telaşlıydım. "Charlie nerede? Ne oldu?"

Wyn durdu, elleri yumruk haline geldi. Alçak ve öfkeli bir sesle, "Danny, ne yapıyor bu adam?" diye bağırdı.

Danny'nin ne cevap verdiğini duymadım çünkü o anda Edin topallayarak daireye girdi. Donup kaldım, nefesim kesildi.

"Kahretsin, çizik," diye boğuldum, ileri atılmadan önce. "Ne oluyor, Edin? Ne yaptın sen? Ben yapmadım-" Boğazımdaki yumrunun etrafında sertçe yutkundum, iktidarsız hayal kırıklığı içime çarparken ona vurmak istedim. "Yaralanmaman gerekiyordu. Eğer seni tanısaydım-"

"Ben iyiyim Hunter." Edin bana küçük, orantısız bir gülümseme attı, dişleri dışarı fırlamıştı.

Ama iyi değildi. Korkunç bir şekilde dövülmüştü, kanaması vardı ve topallıyordu. Sağ boynuzunun üst üçte birlik kısmı tamamen kopmuş, geriye sivri bir kütük kalmıştı. Gözleri çoktan şişmiş, soluk mor derisi alnı ve sağ yanağı boyunca koyu ve benekli bir hal almıştı. Burnundan ve ağzından hâlâ kan damlıyordu. Gövdesi de bir o kadar kötüydü; büyük, derin çürükler, büyük yaralar ve sert zeminde sürüklenmiş gibi görünen yol yaralarına benzeyen çığ sıyrıklarla kaplıydı.

Hay sikeyim. Yutkundum, hâlâ boğazımdaki yumruyu atmaya çalışıyordum. "Özür dilerim," diye mırıldandım, ona dokunmak istiyordum ama canını daha fazla yakar diye cesaret edemiyordum.

Başını iki yana salladı. "Birkaç saat içinde iyi olacağım. Çabuk iyileşirim. Geri yürümeye başladığımızda beni görmeliydin. Bu bir şey değil." Bana o tipik kurt sırtışını attı ama ağzı şiş ve kanlı olduğu için göğsümde bir ağrı hissetmeme neden oldu.

Derin bir nefes aldım. "Scratch, Charlie ne olacak?" Sordum ama cevaptan korkuyordum.

Edin gerildi ve omzumun üzerinden Wyn'e baktığını gördüm. "Onu yakalayamadık Hunter." Edin'in iri kara gözleri beni izlerken kasvetliydi. "Özür dilerim."

Tüm vücudum yıkıntı içinde sarktı. Gözlerim aceleyle ısındı. Ağlamak istedim. Bunu engellemek için çenemi sıktım ama konuşurken sesim hâlâ titriyordu. "Denediğiniz için teşekkürler." Uzun bir sessizlik oldu,

acı verici bir sessizlik anı. Çenem titredi. "Onu geri alamayacağız, değil mi?" Edin bir hiç uğruna bu kadar kötü yaralanmıştı.

Edin uzandı ve ensemini avuçladı. "Yapacağız, Hunter. Söz veriyorum, onu yakalayacağız. Vazgeçmiyoruz, değil mi?" Ensemini sıktı. "Bu sadece bir aksilik."

İnanamayarak homurdanmak istedim. Bir aksilik. Edin yarı dövülmüştü. Bunun tekrar başına gelmesi için onu oraya geri gönderecek kadar aşağılık biri miydim? Charlie'yi geri almak için olsa bile mi?

Başımı salladım. "Sadece nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Onu yakalayacağız Hunter." Edin'in gürleyen sesi öyle bir inançla doluydu ki neredeyse ona inanacaktım. Sonra tekrar konuştu. "Wyn bize yardımcı olacak bir şey duydu."

Sustum. Danny'yi sıkıca tutan Ruh Yiyici'ye bakmak için yavaşça başımı çevirdim. Başlığını bana doğru çevirmişti ve beni sessizce izlediğini hissedebiliyordum. "Ne... ne duydun?" Ona doğrudan sordum.

Wyn uzandı ve başparmağını Danny'nin nabız noktasına sürterek kendini yatıştırmaya çalıştı. Bozuk sesi etrafımda duman gibi kıvrıldı. "Onu nereye götürdüklerini biliyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Wyn'in behamotların ve koleblerin dillerini anlayabildiği ortaya çıktı ve Edin'le birlikte planlarını uygulamaya koymak için doğru zamanı beklerken onların konuşmalarını duymuştu.

"O gün tünellerde o behamotla konuştuğumu duyduğuma yemin edebilirim," dedim Edin'e, Charlie'yi o kafeste bulduğumuz zamana atıfta bulunarak.

Edin bana sırtıttı ama kendini yavaşça kanepeye bıraktığında sırtışı yüzünü buruşturmaya dönüştü. Bacaklarını uzatabilmesi için sehpayı ittirdim ve Danny'nin neredeyse bitmek üzere olan puzzle'ı yüzeyde sarsılıp neredeyse kayarak düştüğünde küçük bir itiraz sesi çıkardığını duydum. "Özür dilerim," diye homurdandım ama daha az umursayamazdım.

"Sadece birkaç kelime söyleyebiliyorum ve daha da azını anlayabiliyorum," dedi Edin arkasına yaslanırken. "Çoğunlukla 'siktir git' ve 'o benim'."

Dudaklarım seğirdi. "Yararlı, çizik." Ses tonumdaki şefkati duyabiliyordum ve Danny ile Wyn'in odada bizi izlediklerinin farkına vararak telaşla utandım.

Onlara bakmak için döndüm. "Ne dediler?" Kanepede Edin'in yanına otururken Ruh Yiyen'e sordum. Sanki eteğinin altından teninin sıcaklığını hissetmek beni iyi olduğuna ikna edecekmiş gibi uzanıp elimi kalçasına koyma isteğime direndim.

"Onu dövüşmeye zorlayacaklar," dedi Wyn.

Sessizlik. "Neyle dövüştürecekler?" Aptalca sordum.

"Önce insanlar." Wyn elini Danny'nin ensesine yerleştirdi ve dalgınca parmaklarını okşadı. "Sonra canavarlar."

Korku midemi kasiyordu. Canavarlar mı? Charlie'yi canavarlarla mı dövüştüreceklerdi? "Nerede? Nasıl?"

"Görünüşe göre bir çeşit..." Wyn uzun parmaklı bir elini salladı, "...daha kuzeydeki yeraltı dövüş ringi. İnsanları ve canavarları karşı karşıya getiriyorlar. Sonuçlar üzerine bahis oynuyorlar."

Ağzım açık bir şekilde Ruh Yiyen'e baktım. "Ciddi misin sen?"

"Kahretsin, bu çok karanlık." Danny yüzünü buruşturarak Wyn'e yaklaştı. "Bunu kim izlemek ister ki?"

"Bir sürü insan var," dedim açık açık.

"Ve bir sürü canavar," diye ekledi Edin, daha rahat bir pozisyon bulmak için koltukta kayarken sesi biraz gergindi. Kuyruğunun dizime sürtündüğünü hissettiğimde sıçradım, sonra aşağı kayarak eşofmanımın manşetinin altından sağ baldırıma dolandı. Bu bir şekilde beni aynı anda hem gergin hem de rahatlattı, vücudum bundan rahatladı ama Edin'in bana dokunduğunun aşırı farkındaydım.

Hâlâ bu saçma kıyafetlerin içinde olduğumu fark ettiğimde yüzüm kızardı.

"Kolebler ve behamotlar bir araya geldi," diye devam etti Wyn. "Kolebler ve Kolebler insanları yakalayıp besliyor, behamotlar da onları savaşmaları için eğitiyor. Kazandıklarını bölüşürler."

Saf, filtrelenmemiş öfke içimde kaynadı ve ellerimi titreyen yumruklar haline getirdi. "Yani Charlie'yi biraz *para* kazanmak için mi aldılar? Canavarların paraya ne ihtiyacı var ki zaten? Özellikle de burada?"

"Ben asla para yatırdıklarını söylemedim," dedi Wyn, sesi düzdü. "Ne üzerine bahis oynadıklarını bilmiyorum. Her şey olabilir."

"Her ne haltsa," diye homurdandım. "Yemin ederim ki-" "Hunter." Edin'in sesi içimde gürlledi. Kuyruğunun bacağımın üzerinde kaydığını hissettim, İri bir el omzuma yaslanırken daha sıkı sarılıyordu. "Sakin ol. Bu iyi bir şey. En azından onun için planlarının ne olduğunu biliyoruz ve bu onu öldürmek değil."

Edin'in ikiz dokunuşlarına odaklanıp sakinleşmeye çalışırken uzun, titrek bir nefes verdim. Charlie için duygularımı bir kenara bırakarak kendimi durumu objektif bir şekilde değerlendirmeye zorladım. Danny, Edin ve Ruh Yiyici sessiz kaldılar.

Kısa ve rahatlamış bir kahkaha attığımda hepsi bana deliymişim gibi baktı.

Edin haklıydı. Bu iyi bir şeydi. Charlie'nin bazı aşağılık canavar bok kafalıların bir tür kâr elde etmesi için tüm bunlara maruz kaldığını düşünmek çileden çıkarıcıydı, ama *bu* Charlie'nin en azından başlangıçta üstesinden gelebileceği bir şeydi. Onu öldürmeyi, canavar dünyasına götürmeyi ya da yenmesi için satmayı planlamadıkları için rahatlamıştım. Ama dövüşmek? Eğer onu gerçekten de diğer insanlarla dövüştürüyorlarsa, kendi başının çaresine bakabilirdi. Bu bize zaman kazandırdı. Onu geri getirmemiz için bize yeni fırsatlar verdi.

"Dövüşlerin nerede yapıldığını duydun mu?" Wyn'e sordum.

Yavaşça başını salladı. "Sadece oraya ulaşana kadar birkaç gün daha yolculuk yapmaları gerekecek."

"Tamam." Edin'e döndüm, elimi uzattım ve dizinin hemen üstünden kalçasını kavradım. "Tamam. Bu iyi, çizik. Onu yakalayabiliriz. Onu savaşıma gönderiyorlarsa, kendi başına olduğu anlar olacaktır. Değil mi? Eğer oraya girebilirsek-"

Ruh Yiyici arkamdan, "Edin artık sana yardım etmek istemeyebilir, insan," diye seslendi, çarpıtılmış sesi ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Çenemi sıktım ve ona bakmak için başımı çevirdim. "Az önce çok ama çok kızgın birkaç behamot tarafından öldüresiye dövüldü." Wyn'in sesi öfkeliydi ve bu öfkenin sadece bana yönelik olduğunu biliyordum. "Hâlâ kanaması var ve sen şimdiden onu birilerinin içine geri göndermek için planlar yapıyorsun-"

"Wyn," diye araya girdi Danny, sesi kısılmıştı. "Sanmıyorum-"

"Elbette Hunter'a yardım edeceğim." Edin'in derin sesi hırıltılıydı ve boğazının etrafındaki koyu morlukları fark ettim. Gördüğüm manzara karışısında midem acıyla düğümlendi.

Ve suçluluk. Suçluluk duygusu aniden beni ezici bir gelgit dalgasıyla vurdu. "O haklı," demeyi başardım. "Wyn haklı." Yutkundum ve parmaklarımı Edin'in dizinde daha da sıktım. "Üzgünüm, Scratch. Zaten yeterince şey yaptın." Bir nefes aldım ve Wyn'e döndüm. "Eğer gitmeden önce işime yarayabilecek bir şey duyduysan bana söyleyebilirsin-"

"Kapa çeneni Hunter. Ben de seninle geliyorum." Edin omzumun üzerinden Wyn'e dişlerini gösterdi. "Sen kendi işine bak, Wyn. Ben *senin* işlerine karışmıyorum."

"Ne?" Wyn'in ürpertici sesi kuşkuluydu. "İşlerime burnunu sokuyorsun *her zaman*, sen-"

Danny, "Bu hiç yardımcı olmuyor," diye tersleyince ona minnettar bir bakış attım. "Edin'in Hunter'a yardım edeceği çok açık, bu yüzden tartışmanın bir anlamı yok. Hunter Edin'in yaralanacağını bilmiyordu, Wyn. Belli ki onun zarar görmesini *istememiş*. Aşırı korumacı olmayı bırak."

Wyn oflayıp pufladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece insanın Edin'in yapacağını *varsaydığı* şeyi beğenmedim-"

"Biliyorum, bebeğim." Danny Wyn'in kolunu okşadı ve bana bir bakış attı. "Peki ne oldu?" diye sordu iki canavara. "Kampta mı?"

Wyn'in sesi sanki başarısızlığı kabul etmekten nefret ediyormuş gibi gıcıklayıcıydı. "Planımız Edin'in behamotların dikkatini dağıtması ve böylece benim de insanı yakalayabilmemdi."

"Peki ya kolebler?" Danny sordu.

Wyn elini salladı ve iğrenmiş bir ses çıkardı. "Alakasız. Onlar için endişelenmeye değmezdi. Asıl sorun behamotlardı. Onlardan yedi tane vardı." Homurdandı. "İnsanı şiddetle korudular. Birkaçı Edin'in peşinden gitti ama üçü kaldı. İnsanın etrafını sardılar. Ona ulaşamadım. İçlerinden birinin beni yakalama riski olmadan olmazdı."

Ruh Yiye'nin kapüşonu döndü ve Edin'e baktığını anlayabildim. "Edin iyi mücadele etti ama ona karşı dört behamot vardı." Onaylamayan bir ses çıkardı. "Ona birkaç kez yardım etmeye gittim ama kanlı bir şekilde dövülmesine rağmen bana insanı almaya çalışmaya devam etmemi söyleyip durdu. Sonunda denemekten vazgeçmek zorunda kaldım."

Titreyerek nefes verdim. Tanrım. Edin dört behamotla tek başına başa çıkmıştı. Tekrar tekrar yutkundum, görmeyen gözlerle dizindeki elime bakarken boğazım titriyordu.

"Tanrım, Edin." Danny'nin sesi büyük mor canavarın yaralanmış olmasından dolayı harap olmuş gibiydi. "Dövüştüğün behamotlardan nasıl kurtuldun?"

"Tamamen şans," dedi Wyn açıkça. "Onu dövmekle o kadar meşguldüler ki, ben onu altlarından çekip çıkarana kadar beni fark etmediler. Sonra biz koştu."

Lanet olsun. Edin'in dizindeki elime bakmaya devam ettim, gözlerim yandı için başımı kaldıramıyordum. Kalbim hızla çarpıyor, göğsüm burnumdan ısıklık olarak çıkan sert nefeslerle yükselip alçalıyordu. Parmaklarımın bilinçsiz bir hareketle Edin'in dizini daha da sıkmasını izledim.

"Özür dilerim, josdo," diye mırıldandı Edin, kuyruğu bacağını hafifçe sıkarken.

Tanrım. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Duvarla lanet bir delik açmak. Göğsüm çok sıkışmıştı ve midem ağrıyordu. "Yapma," diye çıkmayı başardım, sesim sertti. "Lütfen. Yapma." Parmaklarımla eteğinin kumaşını yokladım, gözlerim yanıyordu. Başımı kaldıramıyordum; Danny ve Wyn'in beni izlediğini hissedebiliyordum ve kendimi derim yüzülmüş gibi hissediyordum. Çiğ.

"Sanırım hepimizin biraz dinlenmeye ve enerji toplamaya ihtiyacı var." Danny'nin sesi kararsızdı. "Ve sabah yeni bir plan yapabiliriz."

Bir elimi yüzüme sildim. "Evet."

Edin'in kanepeden kalkmasına yardım ettim ve kolumu sırtına doladım, kürek kemiklerinin üzerinde kocaman yırtık, çiğ ve kanayan deri parçalarını gördüğümde soluklaştım. Kolumda ıslaklık hissedebiliyordum.

Wyn bir adım öne çıktı. "Ona geri dönmesi için yardım edebilirim-"

"Anladım," diye tersledim, parmaklarımı Edin'in sıcak tenine daha sıkı sokmak istiyordum ama onu daha fazla incitmekten korktuğum için bundan kaçınıyordum. Kafamı kaldırıp Wyn ve Danny'nin orada durup bizi izlediğini gördüğümde sahip olduğum küçük terbiyeyi hatırladım. "Teşekkürler," diye mırıldandım Ruh Yiyen'e. "Denediğiniz için teşekkür ederim. Yardımınız için teşekkürler."

Wyn uzun bir süre sessiz kaldı. "Peki," dedi sonunda, bozuk sesi biraz garipti, sanki birinin ona teşekkür etmesine nasıl tepki vereceğini bilmiyormuş gibiydi. Bunun *çok* nadiren olduğunu tahmin ediyorum.

"Kıyafetlerin-" diye başladı Danny tüfeğini uzatırken, ama ben başımı salladım.

Silahın namlusunu boş omzuma dayarken, "Sabah Edin'le ben gitmeden önce gelip onları alırım," dedim. "Teşekkürler."

"Siz ikiniz gitmeden önce mi?" Danny başını salladı. "Biz de seninle geliyoruz. Değil mi?" Başını sallayan Wyn'e baktı.

Sertleştım. "Hayır, zaten gereğinden fazlasını yaptın. Senden bunu beklemiyorum-"

"Yardım ediyoruz insan, o yüzden çeneni kapa ve Edin'i odasına götür ki dinlenip iyileşebilsin."

İçgüdülerim Wyn'in zorba ses tonu karşısında savunmaya geçmemi söylüyordu ama haklıydı. "Peki," diye mırıldandım ve Edin'i kapıya doğru yönlendirdim. Ağır ağır topallıyordu. "Sabah görüşürüz." Sesim hafifçe yumuşadı. "İyi geceler Danny." "İyi geceler Hunter." Bizi izlediklerini hissedebiliyordum. "Ve endişelenmeyin. Edin çabuk iyileşir. Değil mi koca adam?"

"Elbette." Edin dişlerini göstererek bana küçük bir sırıtış attı ve yanımı sıktı. Boğazım yine düğümlendi, bu yüzden yavaşça odalarımıza dönerken hiçbir şey söylemedim.

"Ne yapıyorsun?" Edin, onu odama ve yatağa doğru götürürken kafası karışmış bir şekilde sordu.

Yüzüm ısındı ve kendimi savunmasız hissettim. "Kapa çeneni. Bir şeye ihtiyacın olursa diye bu gece ikimiz de burada uyuyacağız."

Edin bir an sessiz kaldı. "Neye ihtiyacım olacak?" diye sordu, sesi gerçekten şaşkındı.

Ofladım, başımı salladım, gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimden emin olamadan yatağa yerleşmesine yardım ettim. "Sadece... git uyu, tırmala." Durakladım. "Uyumak yardımcı olacak mı? İyileşmene yardımcı olur mu yani?"

Başını salladı, dikkatlice geri çekildi ve yüzünü buruşturarak uzandı. "Evet."

Nefes verdim. "Tamam, güzel." Orada durdum, ellerim kalçalarımnda, ona bakıyordum.

Edin bir süre sessizce beni izledi. Ama sonra kaşlarını çattı ve gözlerinin düştüğünü gördüm. Dudakları kıpırdadı. "Ne giyiyorsun, josdo?"

Yere baktım ve kıpkırmızı olduğumu hissettim. "Giysilerim kurutucuda," dedim çabucak. "Biz seni beklerken onları yıkadım."

"Mm." Edin'in iri gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum. "Gömleğini beğendim. Çok dar."

Gözlerimi devirdim. Tamam, kendini *çok* kötü hissediyor olamazdı.

"Teşekkürler." "Ve pantolon. Aletinin dış hatlarını görebiliyorum."

"Ne?" Hızla yere baktım ve yüzümün daha da ısındığını hissettim. "Lanet olsun. Zavallı Danny."

Edin kıs kıs güldü ama göz kapakları artık sarkmaya başlamıştı. Bir adım öne çıktım ve yatağın kenarına oturdum, elimi uzatıp Edin'in koluna koymadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim. Teni çok sıcak ve pürüzsüzdü. Başparmağımı ileri geri okşadım. "Biraz uyu, çizik." Gözleri kapanırken yüzünü izledim. "Bu kanı üzerinden atmak için sabah banyo yapmana bile yardım edebilirim."

Edin memnun bir ses çıkardı, gözlerini kapalı tutarken bile dudakları kıvrıldı. "Benimle birlikte girecek misin?"

Ofladım, ağzımın hırıltılı tarafı seçirdi. "Eğer şanslıysan," dedim sırf onunla dalga geçmek için.

Uyuyana kadar kıpırdamadım ve o zaman bile orada çok uzun süre oturdum, sadece onun güzel, insanlık dışı yüzüne baktım. Uyurken neredeyse savunmasız görünüyordu, özellikle de yüzü şişmiş, kesikler ve çürüklerle delik deşik olmuşken. Bu durum içimdeki her şeyin acınası bir şekilde sıkışmasına neden oldu.

Sonunda tişörtümü çıkardım ve protezimi çıkararak bacağımı çabucak düzelttim. Eşofmanlarımı çıkarmadım ve ışığı kapattıktan sonra Edin'in yanına yatağa uzandım. Karanlıkta uzanıp tavana bakarken ve yanımda Edin'in düzenli nefes alışlarını dinlerken ilk başta uyuyabileceğimi düşünmedim. Gergindim, en kötüsünü bekliyordum - nefes almayı bıraktığını ya da boğulmaya başladığını ya da başka bir şey duymayı bekliyordum.

Ama yapmadı. Nefesleri alçak, sakın ve sabitti. Yatıştırıcıydı. Sonunda, sesleri serin bir merhem gibi içime yayıldı ve zihnimi haftalardır ilk kez huzurlu hissettirdi. Derin ve hızlı bir uykuya dalacak kadar uzun bir süre için tüm endişeleri, stresi ve suçluluk duygusunu unutabildim.

Edin'den önce uyandım, sarsılarak uyandım ve sabah ışığına göz kırptım. Gökyüzü pencereden çoktan parlak maviye bürünmüştü, kabarık beyaz bulutlar durgun bir şekilde geçip gidiyordu. Yanımdaki büyük mor canavarı uyandırmamak için yavaşça doğruldum ve ona baktım.

Göğsümdeki sıkı suçluluk ve endişe düğümü, yüzüne baktığımda biraz olsun hafifledi. Şişlik inmişti ve bir şekilde morluklar neredeyse tamamen solmuştu. Kesikler hâlâ duruyordu ama çoktan kabuk bağlamışlardı. Tanrım, vücudu inanılmazdı. Bu kadar hızlı iyileşebildiğini hayal bile edemezdim.

Bugünkü bacağıma düzeltmeden ve protezimi takmadan önce duş almak için banyoya girdim. Lavabonun altında eski bir şişe temizlik spreyi ve kurumuş doğal bir sünger buldum, bu yüzden Edin uyandığında banyo yapmak isterse diye küveti aceleyle fırçaladım. Dişlerimi fırçaladıktan sonra lavaboda mataramı doldurdum ve yatak odasına geri dönüp onun uyandığını gördüğümde uzun bir su içtim.

Bana tatlı, uykulu bir sırıtış fırlattı ve boğazım düğümленirken nefesim neredeyse kesiliyordu. "Günaydın, josdo." Gürleyen sesi biraz boğuktu.

Sertçe yutkundum, neredeyse suda boğuluyordum ve göğsümde genişleyen ağrıyan sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım. "Günaydın." Yatağa doğru yürüdüm. "Nasıl hissediyorsun?"

Edin başını salladı. "Daha iyi." Ama sonra tereddüt etti. "Ama hala... kaburgalarım ağrıyor.

Çok ağrıyorlar." Yüzünü buruşturdu.

Sonunda işe yarar bir şeyler yapabilmek için harekete geçtim. Ona yardım etmek için. "Sana bir banyo hazırlayayım," dedim. "Bu yardımcı olur ve üzerindeki kanı temizleriz. Tamam mı?"

Edin başını salladı, ben banyoya geri dönüp küveti doldurmaya başlarken beni izliyordu. Ben yatak odasına geri döndüğümde doğrulmaya çalışıyordu. "Bekle, tırmala, yardım etmeme izin ver," diyerek aceleyle yatağa doğru koştum.

Birlikte iri bedenini yataktan kaldırdık ve yavaşça banyoya doğru yürürken onu desteklemek için bir kolumu sırtına doladım. Onun için eteğini çözdüm ve yavaşça çıkarıp havlu askısının üzerine koyduktan sonra küvete girmesine yardım ettim.

Edin ılık suya gömülürken inleyerek rahatlamış bir nefes verdi. "Teşekkür ederim Hunter." Elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine doladı.

Boğazım düğümlendi ve eski şampuan şişesine uzanmak için bırakmadan önce elini bir kez sıktım. "Seni bununla yıkamalıyım ama sonuçta hepsi aynı. Bahse girerim aynı boku kullanıp şişelere farklı etiketler doldurmuşlardır."

Edin kıkırdadı, muhtemelen ne demek istediğimi bile anlamamıştı, çünkü sadece saçmalıyordum. İç çekerek başını küvetin ucuna yasladı ve gözlerini kapattı. Bacakları bükülmüştü, dizleri sudan dışarı çıkıyordu ve küvet onun iri bedenine hâlâ dar geliyordu.

Onu ovmaya başladığımda tekrar zevkle iç çekti. Tanrım, ellerimin altındaki sert, sabunlu kaslarını hissetmek beni sertleştiriyordu ama bunu görmezden geldim. O yaralıydı. Bu tamamen uygunsuzdu.

Yine de bakışlarımın ağzına kaymasına engel olamadım. Özellikle de gözleri kapalı olduğu için bakmakta özgürdüm. Dudakları çok sıkı ve dolgun görünüyordu. Tenine göre biraz daha koyu bir lavanta tonundaydılar. Keskin, belirgin bir aşk tanrısı yayı vardı. Karnım özlemle sıkıştı. Dilimle o küçük çukurun izini sürmek istedim.

Edin kısık bir kahkaha attığında sıçradım, gözlerini açtığını ve beni yakaladığını fark ettiğimde yüzüm ısındı. Edin bir süre daha beni süzdükten sonra yavaşça küvette öne doğru oturdu ve dirseğini küvetin kenarına dayayarak yüzü benimkinden birkaç santim uzağa geldi. İrisleri o kadar büyüktü ki, ona bakarken o derin, zengin morun içinde boğuluyormuşum gibi hissettim, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Neden sürekli ağzıma bakıp duruyorsun Hunter?" Edin mırıldandı, sesi o kadar alçaktı ki içimde guruldadı ve midemi sıktı.

Geriye yaslanmayı, meydan okumadan geri çekilmeyi reddettim, onu tekrar öpmeye çalışmayı kendime hiçbir şekilde yediremeyecek olsam bile. O reddedilişin anısı hâlâ çok tazeydi. Aramızdaki gerginlik çatırdıyor, ağırlaşıyor ve zonkluyor, suyun buharında yüzümün daha da kızarmasına neden oluyordu.

Ben bir bahane bulamadan Edin tekrar konuştu, sesi daha da alçalmıştı. "Tekrar sikini emmemi ister misin Hunter?"

Nefesim kesildi, neredeyse boğulacaktım. "Yani, düşündüğüm şey bu değildi, ama hayır demeyeceğim."

Edin gülerek küvette arkasına yaslandı ve buyurgan bir elini alt bedenime doğru salladı. "Soyun ve buraya gel o zaman."

İnanılmaz bir sesle öksürdüm, hatta sikim gülünç eşofmanımın içinde istekli bir seğirme yaptı. "Neden sen kendini daha iyi hissedene kadar bunu şimdilik masaya yatırmıyoruz?"

Edin homurdandı. "Kendimi iyi hissediyorum."

"Yataktan küvete zar zor yürüyebildin!"

Bir süre sessiz kaldı. "Şimdi daha iyi hissediyorum."

Gülmek istedim, ağzımın hırıltılı tarafı yukarı doğru seğirdi. "Gerçekten sikimi emmek istiyorsun, ha?" Bunu söylerken sesimin boğuk ve alçak çıkmasına engel olamadım, her ne kadar sadece bir şaka yapmak istemiş olsam da.

Ağzı yavaşça sırtacak şekilde kıvrılırken Edin'in dişleri ortaya çıktı. "Evet. Karşılığında benimkini de emecek misin?"

Gözlerimi devirdim, her ne kadar karnımda bir sıcaklık titreşmeye başlamış olsa da. Görmezden geldim. "Demek amacın *buydu*." Ses tonuma eğlence karışmıştı. "Seni iyileştirelim ve sonra belki bu konuyu tekrar ele alabiliriz, ha?"

Edin kocaman ellerini küvetin kenarlarına sıkıştırarak, "Gah, iyi," diye homurdandı. İri bedenini sudan çıkarmaya başladı.

Ayağa fırladım. "Dur, yardım etmeme izin ver yoksa kendini daha kötü inciteceksin." Edin hareket etmeyi bıraktı. "Ah. Evet."

Yavaşça banyodan çıkmasına yardım ettim, bir havlu aldım ve kalçalarına sarmadan önce en kötü nemden kurtulmak için saçlarını ovdum. Hiç şüphesiz konuşmamızdan dolayı yarı sertleşmiş olan koca sikini özenle görmezden geldim. Edin yorum yapmadı ama göz ucuyla bana hızlıca, bok yiyici bir sırıtış attığını gördüm.

"Hadi gidelim, çizik." Onu nazikçe banyodan çıkarmaya başladım. "Bir süreliğine yatağına dön."

Edin iğrenmiş bir ses çıkardı. "Hayır. Yatak yok. Ayaktayım. Bir saat içinde iyi olacağım."

Homurdandım. "Emin misin?" Yatağın kenarına oturmasına yardım ederken ona baktım. Morlukları neredeyse yok olmuştu, ki bu çığlıncaydı. Üzerini kaplayan kesikler ve sıyrıklar hâlâ görülebiliyordu ama kabuk bağlamıştı. Yüzündeki şişlik neredeyse tamamen inmişti.

Bir el salladı. "Evet, eminim." İskoç eteğine uzandı.

Başka ne yapacağımı bilemeden onu izledim. Ona yiyecek ya da su vermemek yanlış geliyordu ama buna ihtiyacı yoktu.

Edin eteğini giymek için havlusunu açtı ve ben gözlerimi onun iri vücudunun güçlü, kaslı hatlarından ayıramadım. İçimdeki sıcaklık yeniden alevlendi. Tanrım, vücudu çok güzeldi. Bir sanat eseri, hatta

Behamot'lardan kalan izler ve kesikler. Aslında bunlar onu benim için daha çekici kılıyordu -gücünün fiziksel bir göstergesiydi- ama yakında yok olacaklarını biliyordum. Cildi o kadar pürüzsüz ve lekesizdi ki, insanlar gibi yara izi bırakmadığını çoktan anlamıştım. Danny'nin bana bahsettiği çenesindeki damganın kalıcı olması için ordunun ne yaptığını merak ettim. Bu düşünce beni hasta hissettirdi.

Bakışlarım boynuna kaydı, onu fark etmeye çalışıyordum ama bunu yapamadan kapı çalındı ve yerimden sıçradım. Bakışlarımı isteksizce Edin'den ayırdım ve kapıyı açmak için odayı geçtim. Danny ve Wyn'e başımı salladım, dışarı çıktım ve Edin'e giyinirken biraz mahremiyet sağlamak için kapıyı neredeyse arkamdan kapattım.

Danny temiz ve kuru giysilerimden oluşan katlanmış bir yığın uzattı, en üstte de yeni yıkanmış siyah maskem ve koyu yeşil beyzbol şapkam duruyordu. Yığını minnetle aldım. "Teşekkürler."

"Sorun değil." Danny bana gülümsedi. "Edin nasıl?" Nefes verdim. "Çok daha iyi, ama hâlâ ağrıyor."

Wyn'in başlığı eğildi. "Ne? Tamamen iyileşmedi mi?" Beni iterek geçti ve kapıyı iterek açıp daireye girdi. "Edin, sen- ugh."

Midem bulanıyordu, hızla Wyn'i içeri kadar takip etmek için döndüm ve olduğum yerde durdum. "Ne oluyor lan?"

Edin giyinikti, büyük, durgun bir esnemenin ortasında donmuş bir şekilde duruyordu, kaslı kolları başının üzerindeydi. Beni görünce kollarını indirdi, mahcup görünüyordu.

"Sen pislik misin!" Öne doğru tepindim. "Artık canın yanmıyor mu? Seni yalancı küçük pislik."

Edin kıs kıs güldü. "Özür dilerim, josdo. Dayanamadım."

"Neden bu konuda yalan söyledin Edin?" Danny yanıma geldi.

"Çünkü banyo yapmasına yardım ettim," diye homurdandım, yüzümün pembeleştiğini hissediyordum. "Çünkü kaburgalarının çok acıdığını ve yardıma ihtiyacı olduğunu *söyledi*."

Danny kahkahalarla homurdanmadan önce bir duraklama oldu. Bir adım öne çıktı ve derin bir kahkaha atan Edin'le yumruklarını tokuşturdu.

Gözlerimi devirdim. "Saçmalıyorsun," diye homurdandım - tam da Ruh Yiyen'in homurdandığı anda.

Birbirimize dönüp baktık ve kapüşonunun altından bana, benim ona attığım kadar tuzlu bir bakış attığını hissedebiliyordum.

Demek ki en azından bir ortak noktamız varmış.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dördümüz yola çıkmadan önce Danny ve ben kalan makarnayla hızlı bir kahvaltı yaptık. Ruh Yiyici ile seyahat etmek tedirgin ediciydi. İlk başlarda beni izlediğine ve beni öldürmek için bir bahane beklediğine inanarak gergin kaldım. Ama sonunda, Edin'le konuşmak ya da Danny'nin üzerine titremekle daha çok ilgilendiği anlaşıldı.

Wyn otoyolun ortasında durduğunda biraz rahatlamaya başlamıştım. Etrafımız Amerikan karaağaçlarıyla süslü geniş tarlalarla çevriliydi. Görünürdeki diğer tek şey hemen ileride sağımızda bulunan küçük bir mola yeri idi.

"Görev çağrısı mı?" Danny bir omzunun üzerinde duran beyzbol sopasını kavrayışını düzeltti. Başlığı yüzünün görünmesini engelliyordu ama Wyn'le konuştuğunu biliyordum.

"İçeride," diye cevap verdi Ruh Yiyici, kapüşonu dinlenme tesisine doğru sallanırken.

Camları kırılmış, içi kasvetli küçük bir dükkân vardı.

"Bekle-ne?" Wyn ona doğru yürümeye başladığında sordum. "Görev çağrısı mı? Ne yap-" Farkına varmak mideme kurşun bir top gibi çarptı. "*Birini öldürmekten* mi bahsediyorsun?"

Danny açıklık getiriyormuş gibi, "Bir parazit," dedi. "Bir parazit hissetti. Onu yok etmek zorunda."

Şaşkınlıkla Edin ve Danny'ye baktım. Orada öylece duruyorlardı. "Sizin derdiniz ne lan?" Ruh Yiyici'ye çılgınca işaretler yaparak patladım. "Orada durup onun masum insanları katletmesini mi izleyeceksiniz?"

"Edin, sustur şu insanını." Wyn dinlenme tesisine doğru yürürken umursamaz bir el salladı.

Kanım kaynadı. "Siktir git," diye homurdandım ve peşinden yürüdüm. "Yemin ederim, birine zarar vermeye kalkarsan seni vururum."

"Hunter, hayır," diye bağırdı Danny, koşarak pazumu sertçe yakaladı. Onu kabaca silkeledim ve Wyn'in peşinden gitmek için serbest bıraktım.

Ama sonra Edin'in büyük, sıcak ellerinin iki kolumu da tutup geri çektiğini hissettim. "Dur, Hunter. Sadece *bir saniye dur*."

"Bırak lan beni." Dönerek kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. "Bu parazit saçmalığını duymaktan bıktım, Edin. Bırak beni. Onu izlemeyeceğim."
_"

"Bu *saçmalık değil*," diye araya girdi Danny, başlığının altından sinirli bir sesle. "Yıllardır buradasın ve bana bir zamanlar imkânsız olduğunu düşündüğün hiçbir şeyi görmediğini ya da öğrenmediğini mi söylüyorsun? *Bu* senin için neden bu kadar inanılmaz?"

Gülmek istedim. "Çünkü öyle! Ordu bir şekilde bir canavar türünün insanlara bulaştığından ve içlerine yumurta bıraktığından *tamamen* habersiz mi kaldı? *Nasıl?*"

"Çünkü Wyn normalde tüm parazitleri... kanıt bırakmayan özel bir yöntemle öldürür." Danny'nin sesi hafifçe utanmış gibiydi.

Edin'in tutuşuna karşı mücadele etmeyi bıraktım, zor nefes alıyordum. Wyn zaten küçük dükkânın içinde kaybolmuştu. Büyük canavarın demir pençesinden kurtulabilseydim bile zamanında yetişemezdim.

Danny'ye sert bir ifadeyle baktım, öfkeden hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. "Öyle mi? Aydınlat beni. Lütfen."

Danny boğazını temizledi. "O bir tür... paraziti emiyor. Ya da parazitin özünü. Bilmiyorum. Siyah bir şey gibi..."

"İsim bir ipucu." Edin'in sesi sağ kulağıma yakın alçak bir gürültüydü. Bedenim otomatik olarak tepki verdi, çıplak göğsünün sıcaklığı sırtıma değene kadar biraz geriye yaslandım.

Danny'ye bakmaya devam ettim, tiksintinin maskemin arkasındaki yüz hatlarımı büktüğünü ve gözlerimde parladığını biliyordum. "O *ne?* Onu öptüğünü gördüm, dostum."

Danny öfkeleni, elleri yumruk oldu. "Siktir git. *Seni* yargılamıyorum. Beni yargılayamazsın. Ya da Wyn'i."

"*Bir katili savunuyorsun.*"

"O *bir katil değil.*" Danny öne doğru fırladı ve beni sertçe iterek kollarımı sıkıca kavrayan Edin'e doğru itti.

"Lütfen, ikiniz de sakın olun-"

Kurtulmak için şiddetle mücadele ettim ama Edin'in pençesini hiç gevşetemedim. En azından Danny artık bana saldırmaya çalışmıyordu, sadece yumruklarını sıkmış, omuzları gergin ve göğsü kabarmış bir şekilde önümde duruyordu.

Başlığı yüzünden yüzünü göremiyordum ama bir saniye sonra geri çekildi ve sanki sinirlendiğine pişman olmuş gibi başını salladı. "Bak
_"

Dükkânın girişindeki hareket hepimizin dikkatini çekti ve Wyn'in zayıf bir şekilde kıvranan birini bileğinden tutarak betonun üzerine sürüklediğini görmek için döndük. Tekrar gerildim ve Edin'in pençesinden kurtulmaya hazırlandım. Yanıt olarak parmaklarını kollarımda sıkıldığını hissettim.

"Danny'ye inanmıyor musun, insan?" Wyn seslendi, çarpıtılmış sesi işkence görmüş çılgınlık gibi çıkıyordu. "Gel ve kendin gör."

"Siktir git," diye ısırdım, ellerimi arkamda yumruk yapıp çözdüm, Edin'in tutuşuna karşı tekrar mücadele etmek istiyordum ama bunun anlamsız olacağını biliyordum. Canavar acayip, çıldırtıcı derecede güçlüydü.

"Belki de yapmalı." Danny'nin sesi yorgun geliyordu, geri çekildi. "Muhtemelen ona göstermenin en kolay yolu bu."

"Canavar erkek arkadaşının birini öldürmesini izlemeyeceğim," diye homurdandım.

Danny'nin omuzları sertleşti. Duruşundaki kararlılığı gördüm. "Haydi." Başını dükkânın girişindeki Wyn'e doğru salladığında Edin'le konuştuğunu anladım. "Hadi gidelim. Ona göstereceğiz."

Tekrar mücadele ettim. "Edin, yemin ederim-"

Edin kulağıma, "Sakinleşene kadar gitmene izin vermeyeceğim, Hunter," diye mırıldandı. "Görmen gerek."

Ruh Yiyici'ye ve başında dikildiği kadına doğru kurbağa marifetiyle götürülürken aşağılanma ve öfke göğsümü yakıyordu. Yaklaştığımızda ilk bakışta, onu boğan kirli kıyafetlerin içinde acı verici derecede zayıf görünüyordu. Wyn hiçbir şey yapmıyordu, yanağını betona bastırmış, zayıf nefesler alan kadının başında dikiliyordu.

Dükkânın karanlık girişinde başka bir hareket yoktu. "Burada tek başına ne yapıyor?" Sesim titreyerek sordum.

Wyn düz bir sesle, "Akıncılar enfekte olmuş insanları gözle görülür şekilde hasta olduklarında terk etme eğilimindedir," dedi. "Hepsi değil ama çoğu."

Yutkundum. Buna inanabilirdim. Çorak Topraklar insanları sert ve acımasız yapıyordu. Hastalara ya da bir kampta kendi yükünü çekemeyecek kadar zayıf olanlara karşı hayırseverlik duygularını kesinlikle beslemiyordu. Ölü ağırlık burada çabucak atılırdı.

Ve bu kadın açıkça hastaydı. Şimdi Ruh Yiyici'nin yanında durduğumuza göre, teninin neredeyse gri olduğunu, ağzının ve gözlerinin etrafında hafif bir sarı renk olduğunu görebiliyordum. Sarı saçları dağınık, yağlı ve incedi.

Hareket edemeyecek kadar zayıf görünüyordu ama öğürmeye başlamıştı. Wyn bir adım geri çekildi, böylece botları ulaşamayacağı bir yerdeydi, gövdesi kasılıyor, titreyen kolları ağırlığını taşıyordu. Kendimi geri çekmeye çalıştım, Edin'e karşı kendimi daha sıkı bastırdım, o zaman kalın gri mukus kismaya başladı, daha koyu topraklar ile çivili... yumurta gibi görünüyordu. Ya da kurbağa yumurtasına.

Bu her neyse, daha önce hiçbir insanın vücudundan böyle bir şey çıkardığını görmemiştim.

"O..." Gözlerimi diktiğimde sesim zayıf çıkıyordu. "Onun ihtiyacı var..."

Neymiş o? Bir hastane mi? En yakın şehirden yüzlerce mil uzakta, Çorak Topraklar'ın ölü merkezindeydik. Kustuğu miktar... akıllara durgunluk veriyordu. İmkansızdı. Sürekli geliyordu.

Aniden durup yüzüstü kalın kismuk birikintisine yığıldığında sıçradım, kımıldamıyordu. On saniyelik sessizlikten sonra öldüğü acı bir şekilde anlaşıldı. Aynen böyle.

Önümüzde, safra olamayacak kadar kalın ve sümüksü bir sıvı birikintisinin içinde yatan kıpırtısız kadına bakarken yüzümdeki kanın çekildiğini biliyordum. Sonra Ruh Yiyici kıpırdandı, paltosunun altından tahta saplı basit bir bıçak çıkardı ve cesedin üzerine çömeldi. Wyn ayağa kalkmadan önce kumaşın yırtıldığını ve ardından vücudumun tüylerini diken diken eden ıslak bir ses duydum.

Kanla kaplı yumruğundaki şeyi bana uzattığında, görüşüm bir anlığına dalgalandı. Bu... küçük bir tavşan büyüklüğünde, böceğe benzer büyük bir yaratıktı. Vücudu koyu renkli ve neredeyse pulluydu. Çok sayıdaki bacağı inceydi ve sert kıllarla kaplıydı, bir tarantulanın ölüm kıvrımı gibi karnının altına doğru kıvrılmıştı. Neredeyse bir sineğinkine benzeyen kocaman yassı gözleri geniş ve kırpışmazdı. Ağzı keskin dişlerden oluşan açık bir çemberdi.

O da kadın kadar ölüydü. Wyn yaratığı ayaklarımın önünde yere fırlattığında sıçradım ve bir kez daha Edin'in büyük bedenine geri dönmeye çalıştım. "İşte. Kanıtınız." Wyn yarım döndü ve büyük su birikintisine doğru işaret etti. "Ve birazdan yumurtalar çatlayacak. Daha fazla kanıt. Yeterli olduğunda bana söyle."

Boğazımda yükselen safraya karşı yutkundum, konuşamadım. Maskemin kumaşı hızlı nefeslerimle birlikte ağzımı emiyordu. Edin kollarımdaki tutuşunu yumuşattı - henüz kurtulmama yetecek kadar değil, ama başparmağını gömleğimin üzerinden tenimde gezdirmesine yetecek kadar. "İyi misin, josdo?" diye sordu alçak bir sesle.

Cevap veremedim. İçimde bir şok vardı ama aynı zamanda küçük bir rahatlama hissi de vardı. Rahatlamıştım çünkü eğer bu doğruysa -eğer parazitler gerçekse, ki Wyn'in o şeyi kadının vücudundan çıkardığına tanık olduktan sonra bunu inkâr etmek giderek zorlaşıyordu- bu Danny'nin gerçekten bir katile aşık olmadığı anlamına geliyordu. Bu, Wyn'in yaptığına inandığım korkunç şeyleri bir kenara ittiğim için kendimi suçlu hissetmeyi bırakabileceğim anlamına geliyordu, böylece onun yardımını kendi kişisel çıkarlarım için kullanabilecektim.

Küçük, ıslak bir patlama sesi havayı doldurdu. Kısa bir an için bana büyükannemin kahvaltıda verdiği pirinç gevreğini hatırlattı; sütü döküp kulağınızı kaseye yaklaştırdığınızda çıkardığı ses. Bakışlarım, kıvranmaya başlayan ölü kadının başını çevreleyen kustumuk birikintisine yöneldiğinde yüzümün dehşete kapıldığını anladım.

Topaklar... yumurtalar... hareket ediyordu. Yarılıyordu.

Ve ayaklarımın dibindeki ölü yaratığın minik versiyonları gri mukusun içinde sürünerek onlardan çıkıyordu.

"Kahretsin," dedim güçsüzce, şok içinde ağırlığımı tamamen Edin'in geniş göğsüne yaslayarak. Wyn'in ağır botlu tabanı küçük yaratıkların üzerine basıp onları ezdiğinde sıçradım.

"Umarım artık histerikleşmeyi bırakırsın," diye mırıldandığını duydum Ruh Yiyen'in, Edin beni nazikçe geri çevirirken. Hâlâ onun sözlerine kızamayacak kadar sersemlemiştim ve Edin'in beni dinlenme tesisinin önünden uzaklaştırmasına izin verdim.

Danny bizi takip etti ve Wyn'i yaratıklardan kurtulması için bıraktı. Parazitler. Yutkundum.

"İyi misin?" Danny'nin sesi pişmanlık dolu ama yapmacıktı, sanki terbiyesi onu zorladığı için soruyormuş gibiydi. "Sana bunu izlettiğim için özür dilerim ama..." Nefes verdi. "Başka türlü nasıl anlayacağını bilemedim."

Gözlerimi kırıştırdım ve derin bir nefes alarak şoku atlatmaya çalıştım. Beynimi az önce gördüğüm şeyi işlemeye zorladım. "Sorun yok." Sonunda beni bıraktığında Edin'in koluna tutunmak istedim.

Danny bir süre daha beni izledi. "Tamam," dedi sonunda, sesi kuşkuluydu. Sonra döndü ve Wyn'e doğru yürüdü. Ruh Yiyen'in ne yaptığını görmek için dönüp bakmadım.

Edin'in iri eli enseme kavradı. "İyi olduğuna emin misin, josdo?" diye sordu.

Sertçe nefes verdim. "Ben iyiyim, Scratch. Sadece... sürpriz oldu." Hafif bir ifade, ama inanılmaz şeyleri hızlı bir şekilde işleme konusunda iyiydim. I

ne olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bunu kabullenmeli, bununla başa çıkmalı ve yoluma devam etmeliydim.

Edin küçük bir homurtu çıkardı. "Sana parazitlerden bahsetmeye çalışmıştım."

Gözlerimi devirdim. "Biliyorum." Haklıydı. Haklıydı. Ve ben bunu düşünemeyecek kadar kalın kafalıyım. Hiçbir nedeni yokken neden böyle bir konuda yalan söylemiş olabileceğini kendime bile soramadım.

Sert bir nefes vererek Edin'e bir adım daha yaklaştım ve elimi beline koydum. "Aptalca bir şey yapmama izin vermediğin için teşekkürler."

Edin bana sırtarak enseme hafifçe sıktı. "Bu işte iyiye gidiyorum."

Öfkelendim. "Evet."

Bakışları altında telaşlandığımı hissederek gözlerimi göğsüne indirdim. Lavanta rengi teni güneş ışığında belli belirsiz parlıyordu. Gözüm, artık neredeyse tamamen solmuş olan sıyrık bir deri parçasına takıldı. "Nasıl hissediyorsun?" Tekrar başımı kaldırıp kaşlarımı kaldırarak sordum. "Umarım kaburgalarında artık sahte bir ağrı yoktur?"

Edin kıs kıs güldü. "Şimdi iyiler. Banyo çok yardımcı oldu."

Homurdandım, elimi yan tarafında aşağı yukarı gezdirdim, parmaklarımın altındaki sıcak, pürüzsüz tenin altındaki kasların seğirdiğini hissettim. Buna karşılık midem tatlı bir zevkle döndü. "Elbette öyle oldu."

"Mm." Edin eğilip şapkamın kumaşının arasından yanağını şakağıma sürttü; tıpkı daha önce oynadıktan sonra yaptığımız gibi garip bir sevgi gösterisiydi bu. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim, josdo. Bunu daha önce söylemiş miydin?"

Başımı yukarı eğmek, maskemi yırtıp dudaklarını öpmek istememe neden olan içgüdüyle savaştım. Bunun yerine elimi omurgasını çevreleyen kalın kas kütesine götürdüm ve ona dokunmadan duramadım. "Lafı bile olmaz. Bana çok baktın."

"Devam edelim." Wyn'in çarpıtılmış sesi anı böldü ve ona ve Danny'ye bakmak için ayrılmamızı sağladı. Cesetten kısa bir mesafe uzakta durmuş bekliyorlardı.

Yürümeye başladık ama Danny ve Wyn'in arkasında kaldık. Artık aramızda kesin bir ayrılık varmış gibi hissediyordum ve paraziti görmeden önce söylediklerimi düşününce yüzüm buruştu.

"Muhtemelen Danny'den özür dilemeliyim," diye mırıldandım, sinirlerim midemi bulandırırken sırt çantamın askısını düzelttim. Özür dileme konusunda berbatım. Genel olarak insanlarla konuşmakta berbatım.

Edin bana doğru baktı. "Muhtemelen yardımını olur," diye itiraf etti. "Danny Wyn'e karşı çok korumacı."

Bir nefes verdim. "Tamam. Wyn'in dikkatini dağıtır mısın ki ben bunu yaparken enseme solumasın?"

Edin kıkırdadı ve uzanıp ensemi kısaca sıktı. "Tabii ki."

Öndeki çifte yetişmek için hızla ilerledi ve Wyn'in boynuna bir kol atarak onu Danny'den uzaklaştırdı. Birkaç dakika sonra Danny onların bir ya da iki adım gerisine düştüğünde ona yetiştim.

"Hey." Sesim hırçındı. Garip bir şekilde boğazımı temizledim ve kasketimin yakasını düzeltmek için uzandım. "Ben... Söylediğim şeyler için özür dilerim. Daha önce. Ben-" Kızardım. "Seni yargılamıyorum, yemin ederim."

Danny başını sallamadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Sorun değil." Ama sesi düzdü, daha önce benimle her konuştuğunda sahip olduğu sıcaklıktan eser yoktu. Hayal kırıklığı omuzlarımdan biraz düşmesine neden oldu. Görünüşe göre bu geçici arkadaşlığı şimdiden mahvetmiştim. İşte bu yüzden normalde Charlie dışında kimseyle uğraşmazdım.

"Ben sadece... Ordunun bunu bilmemesi çok saçma." Başımı salladım. "Evet, geçmişte ve hala da bu hastalıktan etkilenmiş pek çok insan var. ordu."

Bu düşünce midemi bulandırdı. "Var mı?" "Evet." Danny'nin ses tonu hâlâ kısaydı.

"Peki... o zaman biliyorlar mı?" Kararsız bir şekilde sordum.

Danny sertçe bir omzunu silkti. "Belki tepedeki biri biliyordur." Rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Şapkamı tekrar düzeltme isteğime direndim, Kumaşın altından alnıma ter damlaları sıçramasına rağmen. "Gerçekten üzgünüm," dedim sonunda.

Danny nefes verdi. "Sorun değil. Anlıyorum," dedi ama ses tonundan benimle gerçekten konuşmak istemediği anlaşılıyordu. "Seni zorladığım için özür dilerim," diye ekledi sert bir sesle.

"Lafi bile olmaz," dedim çabucak ama bu acı verici durumu sona erdirmeye karar verdim. "Edin," diye seslendim, çenemi yukarı kaldırarak ona dönüp baktığında yanına gelmesini söyleyen bir hareket yaptım. Danny'ye "Edin'le hemen konuşmam lazım," dedim ve ona uzaklaşıp Wyn'e yetişmesi için bir bahane verdim.

Bana kısa bir selam verdikten sonra hemen aldı ve Edin bana katılmak için geri çekilirken Wyn'e doğru koşmaya başladı.

Yanıma ulaştığında başımı sıkıca salladım. "Hâlâ kızgın."

Edin'in kolu omzuma dokundu. "Merak etme. Yakında sakinleşecek ve iyi olacak."

Maskemin arkasından dudaklarımı büzdüm. "Evet. Belki."

Ama bundan şüpheliydim. Bu tür şeylerle ilgili iyi bir sicilim yoktu. Bunun şimdi değişeceğini düşünemezdim. Sadece bir kez daha Danny ve Wyn'in Charlie'yi geri almamıza yardım etme konusunda fikirlerini değiştirmelerine neden olma riskini almadığımı ummak zorundaydım.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Bir süre sessizlik içinde yürüdük, Wyn ve Danny arasındaki alçak sesle mırıldanmalar arada bir geri dönüyordu. Danny'nin biraz sakinleştiğini söyleyebilirdim, çünkü yürürken duruşu gevşedi ve Wyn'in söylediği bir şeye birkaç kez güldü. Ruh Yiyici'nin hiç komik olduğunu hayal bile edemezdim ama her neyse.

Sonunda bir dinlenme molası için durduk. Maskemi indirdim ve mataramı çıkarıp uzun bir yudum su içmek için kocaman bir meşe ağacının kalın dibine yerleştim, sol bacağımı uzatırken yüzümü buruşturdum. Kütüğüm ağrıyordu ve içerken dalgınca dizimin hemen altına masaj yaptım. Kaba ağaç kabuğu gömleğimi çekiştiriyor, sırtımın derisini sıyrıyordu. Üstümdeki esintide tembelce hareket eden yaprakların sesini duyabiliyordum ve ağacın gölgesinin tadını çıkardım. Hava aşırı sıcak değildi ama güneşin altında saatlerce yürümek de pek rahat sayılmazdı.

Üstümde bir yerlerde bir kuş keskin, müzikal bir ses çıkardı. Canavarlar ortaya çıkmadan önce ailem New York'un taşrasında yaşarken, büyükannem kuşları izlemeyi hep sevmişti. Onda kaldığım zamanlarda bana da yaptırmaya çalışırdı. Ona bunun ne kadar saçma olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Şimdi, keşke onunla yapsaydım diyorum, böylece tepemdeki kuşu ötüşünden tanıyabilirdim.

"Hey." Danny şapkasını ve beyzbol sopasını yanındaki çimlerin üzerine bırakarak yanıma çöktü. Sırt çantasını dizlerinin arasına atıp fermuarını açarken bacaklarını uzattı. "Gördüğünde ya bayılacağın ya da nefret edeceğin bir şeyim var."

Merakla kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Benimle konuşuyor olması içimi rahatlattı. Danny kin tutacak bir tipe benzemiyordu ama ben bazı... sert şeyler söylemiştim. En azından işleri tamamen berbat etmiş gibi görünmüyordum.

Danny kalın koyu yeşil plastiğe sarılmış iki ince, dikdörtgen blok çıkardığında, beynimin ne gördüğümü anlaması için geçen bir saniye boyunca kaşlarımı çattım. Sonra paketin yan tarafına damgalanmış tanıdık yazıyı fark ettim.

Kıkırdadım. "Bir süredir bunlardan içmemiştim."

Danny sırtarak MRE'lerden birini bana uzattı. "Wyn gizlice bir askeri üsse girdi ve onlardan bir sürü çaldı." Omuz silkti. "Bol miktarda var ve burada içinde kahve bulabileceğin tek şey bunlar."

Kahve kelimesini duyunca ağzım sulandı ve paketi yırtarak açmaya başladım. "Bakalım neyimiz varmış." MRE'nin içindekileri çimlerin üzerine döktüm ve tüm plastik kareleri eledim. Bu şeyleri sayamayacağım kadar çok kez yemiştim. "Tavuk yahnisi. Bu iyi. Pirinç ve fasulye de var."

Onları bir kenara, erzak ısıtıcısının yanına ittim ve erzak paketini yırtarak açtım. Küçük hazır kahve poşeti çimlerin üzerine düştüğünde ağzımın geniş bir sırıtışa dönüştüğünü hissettim. Yanında bir paket şeker vardı ve onu görünce gülümsemem düştü. Yutkunarak, Charlie'ye ulaştığımızda vermek üzere çantamın ön cebine koydum. Çünkü onu alacaktık.

Danny ve ben güveç ve pirinç paketlerini erzak ısıtıcılarımızın içine koyduk ve mataramdan biraz su dökerek ısıtıcıları çalıştırdık. Yiyeceklerin ısınmasını beklerken, MRE'nin geri kalan içeriğini gözden geçirdim. Birkaç kibrit, iki küçük parça sakız, tuz, hazır krema, plastik bir kaşık, bir torba çikolata kaplı fıstık ve biraz kraker. Kahve için suyu ısıtmak üzere plastik bir torba vardı ve keşke yiyeceklerden önce bunu yapsaydım diye düşündüm.

Yine de MRE'lerin iyi yanı uzun sürmemesiydi. Kısa süre sonra, kahve için su ısınırken, güveç ve pirinci doğrudan poşetlerden ağzımıza atıyorduk. Kahretsin, bekleyemedim.

Edin ve Wyn biraz ötedeki düz tepeli bir kayanın üzerinde birlikte oturuyorlardı. Wyn dirseklerini bükülmüş dizlerine dayamış neredeyse kambur duruyordu, kararmış parmakları paltosunun kolunun manşetini karıştırıyordu, Edin ise sırt üstü uzanmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş güneşleniyordu. Onu güneşlenirken görmek dudağımı uçuklattı, şefkat göğsümü sıktı.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. "Bu çok iyi. Teşekkürler," dedim. Danny yerken başını salladı. "Bu aşırı işlenmiş şeyleri yemeyi özleyeceğimi hiç düşünmezdim."

Danny kıkırdadı ve bir ısırık daha aldı. "Evet."

"Askerlikle ilgili özlediğin bir şey var mı?" Bir lokma yemek yerken ona sordum. Daha önce ordudan ayrılan biriyle hiç tanışmamıştım. Çoğu kişi için bu bir düşünce bile değildi.

Homurdandı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Soru sorarcasına kaşlarını çatığımda sustu, plastik kaşığı yarısına kadar ağzına götürmüş bana bakıyordu.

"Oh. Uh..." Boğazını temizledi ve kaşığı yere bırakıp yemeğiyle oynarken yere baktı. "Ordu bana göre değildi. Tam olarak uyum sağlayamadım." Tekrar bana baktı. "Ama sanırım... Sanırım hoşuna gitti?"

Soruyu düşünerek yemeğime baktım. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim bile. "Ben... öyle ya da böyle sevmiyorum ya da hoşlanmıyorum. Bu sadece bir iş."

Danny karşı çıkan bir ses çıkardı. "Bu bir işten daha fazlası."

Bir onaylama homurdandım. "Doğru. Ama bu... Bilmiyorum." Yaptığın şey buydu. Şehirlerde kalır, berbat koşullarda yok pahasına boktan işlerde çalışırdınız; buralarda bir akıncı olurdunuz; ya da orduya katılırdınız. Seçenekler bunlardı. "Şehirde kalmam mümkün olmazdı."

"Ben de öyle. Zaten bu yüzden askere yazıldım." Danny nefes verdi ve bir lokma daha yahni yedi. "Ne kadar zamandır ordudasın?"

"On iki yıl." Ben de tekrar yemeye başladım. "Sen mi?"

Danny homurdandı. "Yaklaşık altı ay dayandım." Başını iki yana salladı. "Asker olmak için yaratılmamışım. Daha önce hangi şehirde yaşıyordun?"

"Boston. Sen mi?"

"Yeni Louisiana."

Başımı salladım. Oraya hiç gitmemiştim ama şehrin Boston'un neredeyse dört katı büyüklüğünde olduğunu biliyordum. Güneyde daha az güvenli bölge vardı. Doğu kıyısı boyunca daha küçük şehirlere yayılabiliştik. New York en kalabalık olanıydı, şehrin çevresi Connecticut ve Rhode Island'a kadar uzanıyordu.

Yahninin son lokmasını da yuttuktan sonra çantamın dibinden mataramı çıkardım ve kahvemi yaptım. Elimde olmadan gözlerimi kapattım ve ilk yudumu alırken tadını çıkardım. Acı ve suluydu, sadece dondurularak kurutulmuş hazır kahve. Ama lanet olsun, uzun zamandır içtiğim en güzel şeydi.

Danny yanımda kahvesini yudumluyor, sırtını ağaca yaslamış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Dalgın bir şekilde Edin ve Wyn'in alçak sesle konuşmalarını izliyordu, vücut dilleri sadece yılların aşinalığının beslediği bir şekilde rahattı. Ben ve Charlie gibi.

Danny'nin yanına yerleştim ve sol kalçasının yanındaki çimlerin üzerinde duran başlığa baktım. "Başlığını saklamışsın, ha?"

Danny tek omzunu kaldırdı. "Hiç yoktan iyidir."

Kahvemden bir yudum daha alarak başımı salladım. "Minnesota'dan aşağı inmeden önce bizimkileri attık. Geçmişte çok fazla tetikçi ile karşılaştık.

akıncılar. Çoğu, askeri personel ya da teçhizata dair herhangi bir işareti gördükleri yerde vurmayı sever."

Danny huffed. "Eminim." Wyn'e kendi ezik teneke bardağını işaret etti, bu askeri bir bardak değildi. Canavarlar ortaya çıkmadan önce kamp dükkanlarında satılanlara benziyordu. "Arkadaş olarak bir canavarın olması yardımcı oluyor. Çoğu insan -ve diğer canavarlar- bizi öldürmeye çalışmak yerine bizden kaçıyor." Başını öne eğdi. "Bunu söyledikten sonra, birkaç kez akıncılar tarafından vuruldum."

Dudağım büküldü, yara izimi çekiştirdi. "Kulübe katıl."

Tekrar sessizliğe gömüldük, üstümüzde yapraklar hışırdarken kahvemizin tadını çıkarıyorduk. Danny çikolatalı fıstıklarını çtırdattı ama ben kendiminkileri ve krakerleri saklamaya karar verdim ve MRE'den arta kalan her şeyi çantama tıktırdım. Kahvem son suyunu da içtim ve Edin'in oturduğu yerden kalkıp karın kaslarını dalgalandırmasını ve Wyn'in az önce söylediği bir şeye gür bir kahkaha atmasını tekrar izledim. Ruh Yiyen'in komik *bir şey* söylediğini hayal bile edemiyordum. Görünüşe göre gulyabani canavar çok eğleneliydi.

Edin'in kurt gibi sırtışını, güneş ışığında parlayan inci gibi beyaz dişlerini görünce göğsümde hâlâ bir sıcaklık hissediyordum. Ilık esinti ve kahve tortularımın acı kokusuna karışan çimen kokusuyla burada kendimi şaşırtıcı derecede huzurlu hissediyordum. Çorak Topraklar'da.

Gerçeküstüydü.

Sonunda Wyn bize baktı ve gitmeye hazır olup olmadığımızı sordu. Başımızı salladık ve eşyalarımızı toplamaya başladık, Edin ayağa kalktı ve büyük, kaslı vücudunu ağır ağır gerdi. Bakmamak için kendimi zor tuttum.

Ayağa kalktığımızda, ayağımı düzeltmeden önce sol bacağım sadece bir saniyeliğine büküldü. Edin ve Wyn'i takip ederek yürümeye başladığımızda Danny bana baktı. "Umarım sormamın sakıncası yoktur ama... bacağınızı nasıl kaybettin?"

Ona şaşkın bir bakış attım, kaşlarımı kaldırdım. "Bu kadar açık mı?"

Danny hemen başını salladı, yanakları soluk bir pembeye boyanmıştı. "Hayır, protezi dün gece fark ettim." Başlığını geri takmamıştı ve bana küçük, mahcup bir gülümseme attı. "Eşofmanların çok kısaydı."

Edin'in o eşofmanlar hakkında başka neler söylediğini hatırlayınca yüzüm kızardı. Boğazımı temizledim ve hızlıca cevap verdim. "Canavar ısırtığı. Sağlık görevlileri zehirli olup olmadığını bilmiyordu, bu yüzden kesip atmak daha güvenliydi."

hemen." Durakladım. "Yara izi farklı bir olaydı. Yüzümü parçalamaya çalışan başka bir canavar."

Danny gergin bir kıkırdama çıkardı. "Kahretsin." Boğazını temizledi. "Sorduğum için özür dilerim."

Omuz silktim. "Sorun değil."

Ama sözleri bana kendi yara izlerini ve ben onları görüp kabaca işaret ettikten sonra yaşanan patlayıcı durumu düşündürdü. "Ben, uh..." Danny'ye bir göz attım, sonra yürürken yere baktım ve enseme ovmak için uzandım. "Senin... markana verdiğim tepki için hiç özür dilemedim." Garip bir el hareketiyle Danny'nin göğsünü işaret ettim.

"Oh." Danny durakladı, sonra başını salladığını gördüm. "Bundan bahsetme. Eminim şok olmuşsundur. Böyle bir şeyi her gün göremezsin." Kıkırdadı ama sesi gergin geliyordu.

Ona tekrar baktım. "Nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum... Böyle bir şey başıma gelseydi darmadağın olurdu. Çok toparlanmışsın dostum." Bir iltifat için yapabileceğim en iyi şey buydu. İnsanlarla konuşmakta, herhangi bir şeyi ifade etmekte çok kötüydüm.

Danny eğlenerek ofladı. "İnan bana, berbat durumdaydım. Benden çok Wyn'e yaptıklarıyla ilgiliydi ama yine de."

Omuzlarım gerildi. "Edin... sana ne olduğundan bahsetti. Ve Wyn." Boğazımı temizledim. Ruh Yiyen'den pek hoşlandığım söylenemezdi ama Danny onu seviyordu ve sevdiği kişinin başına böyle bir şey gelmesini hayal bile edemezdim. "Özür dilerim. Kulağa korkunç geliyor."

"Evet. Teşekkürler."

Danny'nin sesi hâlâ gergindi, ben de sustum. Belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu. Bir süre sessizlik içinde yürüdük, Edin'in derin sesi ve Wyn'in çarpıtılmış sesinin zayıf sesleri bize ulaşmak için geri sürüklendi.

Danny'nin hızlı bir nefes aldığını duydum, sanki kendini bir şeye hazırlıyor gibiydi. "Ben hala..." Tereddüt etti ve ona baktığımda yanaklarının pembeleştiğini gördüm. "Bu konuda hâlâ kâbuslar görüyorum." Kendinden utanan küçük bir kakhaha attı.

Ona tekrar baktım. "Şey, şaşırmadım." Sesim garip çıkıyordu, çünkü Charlie dışında kimseyle duygusal bir şey konuşmaya alışık değildim ve o zaman bile bu nadiren oluyordu. "Her şey kulağa... tamamen berbat geliyor."

Tanrım, bir kez olsun insanlarla konuşma konusunda bu kadar kötü olmamayı diledim. "*Tamamen boku yemiş*". Evet, gerçekten çok hassas, Hunter. Tanrım.

"Evet. Eskisi kadar kötü ya da sık değiller ama..." Danny tereddüt etti ve bana baktı. "Hiç... Hiç böyle bir şey yaşadın mı?"

Sesindeki kırılğan umudu duyabiliyordum, belki bir şeyler anlatabilirim, hatta TSSB'den kurtulmak için gizli bir askeri numara verebilirim diye düşünüyordu. Muhtemelen istediği cevabı veremesem de onu rahatlatmak istedim.

Başımı salladım. "Hayır. Ben şanslıydım. Ama burada canavar ya da akıncı saldırıları yüzünden yoğun travma sonrası stres bozukluğu yaşayan insanlar tanıyorum." Uzanıp omzunu sıvazlamak istedim ama yapmadım. "Büyükannem her zaman zamanın en iyi iyileştirici olduğunu söylerdi. Eminim daha iyi olacaktır."

Oldukça berbat sözlerdi ve potansiyel olarak berbat bir tavsiyeydi ama duygusal olarak bodur kıcımin yapabileceği en iyi şey buydu. Ve muhtemelen burada alabileceğinin en iyisiydi. En büyük kıyı şehirlerinde bile psikiyatri hâlâ yaygın olarak uygulanan bir alan değildi. Tüm ülkenin akıl sağlığı yerlerde sürünüyor ve kimsenin bu konuda konuşmalarını dinleyecek birine para ödeyecek durumu yoktu.

Danny en azından bunu takdir ediyor gibiydi. Bana gülümsedi ve bir kez başını salladı. "Evet. Teşekkürler." Bir nefes verdi ve çenesini sallayarak ilerideki iki canavarı işaret etti. "Wyn'i seviyorum ve ona her şeyi anlatabilirim ama o bu tür şeyleri farklı şekilde ele alıyor, anlıyor musun? Bu yüzden..." Biraz kızardı. "Başka bir insanla bu konuda konuşmak güzel."

Başımı salladım. "Bana anlatmak ister misin? Her şeyi yüksek sesle söylemek yardımcı olabilir. Biraz içini dök. Charlie bana içini dökmeye bayılıyor çünkü ben çok konuşan biri değilim ve bazen çenesini kapatmıyor."

Danny biraz gülümsedi. Başını sallamadan önce yutkundu, belli belirsiz hasta görünüyordu. "Evet. Tamam."

Derin bir nefes aldı ve ardından başına gelen her şeyi anlatmaya başladı. Sözleriyle birlikte midem daraldı, tiksinti yumağına dönüştü. Tiksinti. Konuştukça daha da güçlendi, ta ki solgunlaştığımı ve Danny'nin anlatırken görüldüğü kadar hasta hissettiğimi anlayana kadar.

Danny sonunda konuşmayı bıraktığında, "Demek Hamish öldü," dedim, boğuk bir sesle. Biraz titriyordu ama bu konuda yorum yapmadım. Kucaklanmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ama ben... kucaklayan biri değildim.

"Evet." Boğazını temizledi. "Wyn onu yakaladı."

"Ama Mallory değil mi?"

Danny başını salladı. "Hayır. Ama eğer Wyn onunla karşılaşırsa..."

"Umarım öyledir."

Danny bana baktı, biraz şaşırmış görünüyordu. Kana susamış biri değildim. Diğer bazı askerler -ve akıncılar- gibi başka bir canlıyı öldürmenin getirdiği adrenalin patlamasını arzulamazdım. Ben sadece yapmam gerekeni yaptım. Ve bu durumda, Wyn'in tarafındaydım. Eğer dışarıda sevdiğim bir insana işkence eden biri olduğunu bilseydim, ben de onu öldürmek isterdim.

"Bahse girerim..." Danny tereddüt etti. "Bahse girerim orduda geçirdiğin süre boyunca pek çok insan öldürmek zorunda kalmışsındır, ha?"

Homurdandım. "Evet."

"Ve bir sürü canavar?"

Edin'in önümdeki geniş sırtına baktım, soluk mor teni güneş ışığı tam olarak vurduğunda bazen yaptığı gibi garip bir parlaklık yayıyordu. Derin morlukları inanılmaz bir hızla solmuştu ama derisinin yırtıldığı belli belirsiz lekeleri hâlâ görebiliyordum. "Evet," dedim tekrar, boğazım düğümlenmişti.

"Nefret mi ediyorsun?" Danny bana sordu.

Gözlerimi Edin'den ayırdım ve ona kaşlarımı çattım. "Ben kesinlikle *sevmiyorum*." Berbat şaka girişime zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ama bu... Sanırım bu konuda öyle ya da böyle hissetmiyorum." Omuz silktim. "Mecbur kalırsam yaparım. Benim ya da Charlie'nin hayatı tehlikedeyse. Ya ben ya onlar. Ben kendimi seçerim."

Danny homurdandı. "Kulağa çok basit geliyor."

Ona küçük bir gülümseme attım. "Burada her şey bu kadar basit."

"Sanırım." Danny yine de bu konuda mutlu görünmüyordu. "Ben sadece... İçimde olduğunu sanmıyorum." Bunu itiraf etmekten utanmış gibi biraz kıpırdandı. "Bir şeyi öldürebilmekten bahsediyorum."

"Bunda yanlış bir şey yok."

"Yine de, burada Çorak Topraklar'da olduğuma göre var. Eğer Wyn etrafta yokken başka bir şey olursa ve ben bu seçimle karşı karşıya kalırsam..." Nefesini sertçe verdi. "Korkak olmak istemiyorum, anlıyor musun? Donup kalmak ve kendimi öldürtmek istemiyorum."

Durdum ve yüzümü ona döndüm. Danny de durdu, bana bakarken yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Hayatın gerçekten tehlikede olduğunda neler yapabileceğini bilsen şaşarsın," dedim. "Neler yapabileceğine. Vücudun pes etmene izin vermez. Az önce bunu bana kendin söyledin - o adamlar sana saldırdığında nasıl tepki

Canavarlar odana daldı. Kendini korumak güçlü bir şeydir." Tekrar yürümeye başladık. "İşte bu yüzden bazı akıncılar burada çok çirkinleşebiliyor. Hayatınız için bu kadar uzun süre savaştığınızda..."

"Evet." Danny'nin sesinin biraz daha umutlu çıktığını düşünmek hoşuma gidiyordu ama emin olamıyordum.

Edin omzunun üzerinden bize dönüp bakana kadar birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük. Bana geniş bir sırtış fırlattı ama sonra mor bakışları Danny'ye kaydı. "Danny, gel de bana neler yaptığını anlat," diye gürledi. "Arayı kapatmak için doğru dürüst fırsatımız olmadı. Seni özledim, küçük insan."

"Küçük insanmış, hadi oradan," diye mırıldandı Danny yanımdan, ağzım seğirdi. "Tabii, geliyorum," diye karşılık verdi, sonra bana baktı. "İzin verir misin? Sen ve Wyn'in henüz birbirinize arkadaşlık bileziği yapmadığınızı biliyorum ama..."

Kısa bir kahkaha attım. "Sorun değil dostum. Devam et," dedim, Ruh Yiyici'yle konuşmak zorunda kalacağım düşüncesi midemi sıkıştırırsa da.

Danny Edin'e yetişmek için koştu, yolda Wyn'e kapüşonunun içinden bir öpücük vermek için durakladı. Ben de Danny ve Edin'in arkasında tek başına yürüyen Ruh Yiyici'ye yetişmemek için hızımı ayarlamaya çalışarak arkalarından yürüdüm. Omuzlarındaki gerginlikten benim onunla konuşmak istemediğim kadar onun da benimle konuşmak istemediğini anlayabiliyordum.

Sonunda, düşüncelerimin içinde kaybolurken onun yanına düştüm. Çok geç olana kadar fark etmemiştim. Ondan dalga dalga yayılan küçümsemeyi hissedebiliyordum, omuzlarındaki sertlik bana hala benden kesinlikle hoşlanmadığını söylüyordu.

Uzun bir süre sessizlik içinde yürüdük, Edin ve Danny'nin gülüşme ve konuşma sesleri geri geliyordu. Sonunda, buz gibi gerginliğe daha fazla dayanamadım, kaslarımın kopacağını hissettim. "Senin bir katil olduğunu düşündüğüm için özür dilerim," dedim huysuzca.

Wyn yanıt olarak sadece homurdandı.

Birkaç dakika daha sessiz kaldıktan sonra nefes verdim. "Ve teşekkür ederim," dedim, sesim titreyerek. "Yardımanız için."

Wyn küçük bir of çekti. "Kendini kandırma, insan. Bunu *senin* için yapmıyorum."

Tamamen farkındayım, pislik, patlamak istedim ama açıkçası cesaret edemedim. Bizimle Edin'in iyiliği için geldiklerini çok iyi biliyordum, benim için değil.

Belki Danny bana yardım etmek istiyordu ama Wyn kesinlikle beni ya da Charlie'yi daha az umursayamazdı.

En azından Edin'i bu kadar önemseyen biri vardı. Charlie'yle birlikte orduya geri dönmek zorunda kaldığımda birinin büyük mor canavara göz kulak olacağını bilmek beni biraz daha iyi hissettirdi. Bu düşünceyle birlikte içimde keskin bir sızı alevlendi - ilk kez beni gerçekten vurduğu gibi.

Charlie'yi geri aldığımızda Edin'den ayrılacaktım. Onu bir daha asla görmeyecektim.

Lanet olsun. Boğazım düğümlendi ve Ruh Yiyici ile tekrar sessizlik içinde yürürken sarsılarak yutkundum. Edin'in daha önce nerede yaşadığından bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalışırken kalbim hızla çarpıyordu. Ya da k i m i n l e yaşadığını.

Onu bekleyen biri var mıydı?

"Ne..." Sesimin hissettiklerime ihanet etmemesini umarak tereddüt ettim. "Charlie'yi aldıktan sonra Edin ne yapacak? Onun gibi başkalarıyla mı yaşayacak?"

Wyn'in kapüşonu döndü ve soğuk bakışlarını üzerimde hissettim. Sesi küçümseyiciydi. "Onun gibi başkaları yok, insan. Onun hakkında *hiçbir şey* bilmiyor musun?" İğrenmiş bir ses çıkardı. "Onu sadece arkadaşını geri almak için kullanıyorsun."

"Hayır, yapmadım," diye otomatik olarak karşılık verdim, ses tonum aşırı savunmacıydı, zihnim Wyn'in bana söylediklerinden dolayı sersemlemiş olsa da. Yutkundum ve ellerimi yumruk haline getirdim. "Edin'i tanıyorum. Onun hakkında çok şey biliyorum."

"Görünüşe göre türünün son örneği olması dışında."

Maskemin arkasında yüzüm yanıyordu. "Evet, şey, şaşırtıcı bir şekilde bu günlük konuşmalarda gündeme gelmedi." Ama sözleri zihnimin çalkalanmaya başlamasına neden olmuştu. Karnım huzursuzlukla çalkalanıyordu.

Edin'i gerçekten tanıyor muydum? Onu tanımak için gerçekten zahmete girmiş miydim?

"Biliyorum o..." Umutsuzca bir şeyler düşünmeye çalışarak konuyu kapattım. Bu biraz zaman aldı ve bu esnadaki sessizlik acı vericiydi. "Yemek ya da içmek zorunda olmadığını biliyorum," diye söze girdim. "Ya da uyumak. Ama uyumayı seviyor. Uyumayı yani. Bunun onu enerjik hissettirdiğini söylüyor."

Wyn homurdandı, sesi hiç etkilenmemiş gibiydi. "Çorak Topraklar'daki canavarların yarısını tarif ettin. Bunun beni herhangi bir şeye ikna etmesi mi gerekiyor?"

Tekrar kızardım. "Onu sadece iki haftadır mı tanıyorum? Ve sen onu binlerce yıldır falan tanıyorsun, değil mi? Yani-"

"Haklısın." Wyn aniden bana doğru döndü ve kapüşonunun karanlığı görüşümü doldururken sertçe yutkunup bir adım geri çekildiğim için kendimden nefret ettim. "Edin'i uzun zamandır tanıyorum, insan. Bu yüzden seni çok ama çok yakından izliyor olacağım."

Wyn daha yakına eğildi ve yüzümün önündeki sıcaklığın düştüğüne yemin edebilirdim. "Edin onu bulduğumda henüz ergenlik çağındaydı. Yetişkinliğe yeni adım atmıştı. Bir karik tarafından bacağı koparılmış ve ağır yaralanmıştı. Bu yüzden ona karşı biraz korumacı olduğumu söyleyebilirsin. Öyle mi?"

Tekrar yutkundum ve başımı salladım. Wyn devam etti, çarpıtılmış sesi tüylerimi diken diken ediyordu. "Yararlanabileceğin biri gibi görünebilir ama onu aptal yerine koyma. O aptal *değil*. O senin asla olamayacağın kadar zeki bir insan. Ve uzun yaşamı boyunca çok acı görmüş ve hissetmiş olsa da iyidir. Bunların bir kısmı son zamanlarda o üsteki değerli ordunuzun ellerinde yaşandı."

Bu beni hasta hissettirdi ve yüzümün solduğunu biliyordum. "Biliyorum. Ve ben
-"

"*Sakin*. Sözümü kesme." Wyn'in sesi alçaldı, daha da sertleşti. Çenemi kapadım. "Edin kendi zararına da olsa sana yardım etmeye devam edecek. Bu onun doğasında var." Wyn'in kukuletası bir parça daha yaklaşarak beni sıkıştırdı, ta ki konuşurken soluk bir çene, keskin beyaz dişlerin parıltısını neredeyse görebildiğimi düşünene kadar. İçime bir korku iğnesi saplandı. "Vücudunda tek bir yarım yamalak kemik bile varsa, *senin* kaprisinle kendini çok fazla zorlamamasını sağlarsın."

Asla, tartışmak istedim. *Buna izin veremezdim*. Ama içimi kaplayan kendinden şüphe duygusu yüzünden sessiz kaldım. Zaten yapmamış mıydım? Edin'in benim uğruma kendini kötü bir şekilde incitmesine izin vermemiş miydim?

Kıvrınmak istedim. Artık Wyn'i dinlemek istemiyordum, çünkü sözleri aklımın gerisine itebildiğim şeyleri düşünmeme neden oluyordu, Charlie için tüm stres ve endişeyi onları gömülü tutmak için bir bahane olarak üst üste yığıyordum.

Ama Ruh Yiyici hepsini ön plana itmişti. Edin'in Charlie'yi yakalama planının başarısızlığa uğramasından sonra zavallı, şişmiş yüzünü hayal ettiğimde, kendimden nefret etme duygusu beynime doğru kaymaya başlamıştı bile. Kırık boynuzunun sivri ucunu hayal ettim.

"Yapacağım," diye mırıldandım. Ruh Yiyici bu sefer beni durdurmadı. "Emin olacağım. Onun tekrar incinmesini istemiyorum. Bunu asla istemedim."

Wyn hafifçe iğrenmiş bir ses çıkardı. "Olabileceğini hiç düşündün mü?"

O anda gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım, gözlerim yanarken sarsılarak yutkundum. O haklıydı. Yapmamıştım. Çok geç olana kadar değil. Kendimden nefret ederek başımı sarsakça salladım.

Wyn bir ses daha çıkardı. "Tabii ki yapmadın," dedi açıkça ve tekrar yürümeye başladı.

Kendimi hasta hissederek peşinden gittim. Edin ve Danny'ye yetiştiğimizde Edin bana o tanıdık sırtışını attı, dişleri dışarı fırlamıştı. Göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Gülümsemeye karşılık verecek gücü kendimde bulamadım.

Birkaç saat sonra, koleb grubu kendi kamplarını kurduktan sonra geceyi geçirecek bir yer bulduğumuzda, hâlâ hiçbir şey söylememiştim. Edin beni motel odalarından birine kadar takip ederken kaşlarını çatmıştı. Muhtemelen onu durdurup kendi odasını tutmasını söylemem gerektiğini biliyordum.

-Bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim ama kendimi ikna edemedim.

"Sorun nedir, josdo?" diye sordu kapı arkasından kapandığı anda.

Başımı salladım, çantamı ve tüfeğimi yatağın üzerine bıraktım. Maskemi ve şapkamı çıkarıp ikisini de yatağın üzerine attıktan sonra sert bir elimle başımı ovuşturdum.

Edin yaklaşarak, "Konuş Hunter," dedi. "Anlat bana. Saatlerdir konuşmuyorsun. Neyin var?"

Ona bir şey olmadığını söyleyecektim. Sadece yorgun olduğumu. Ama şimdi yalnız olduğumuz için kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Neden seninle ilgili tüm bu saçmalıkları Danny ve Wyn'den öğrenmek zorundayım?" Yüzümü ona dönerek ağzımdan kaçırdım.

"Ne? Ne *boku*?" Edin gözlerini şüpheyle bana dikti. "Wyn sana ne anlatıyordu?"

"Türünüzün son örneği olduğunuzu mu?" Ellerimi çılgınca salladım. "Ve Danny bana ordu tarafından yakalandığını söyledi. "Ve Danny bana ordu tarafından

Numune sıfır-sıfır-iki." Ona baktım ve çenesinin sıkıştığını gördüm ama bir şey söylemedi. "Sen değil miydin?" Ben zorladım. "Bana söylemedin."

"Bunu sana neden söyleyeyim ki?" Edin'in sesi öfkeliydi. "Danny ve Wyn'i görmeye gidene kadar senin asker olduğunu bile *bilmiyordum*. Ve benim hakkımda daha fazla şey öğrenmekle de ilgilenmiyordun Hunter." Ses tonu suçlayıcı değil, gerçekçiydi ama bu beni daha da kötü hissettirdi. "Charlie'yi geri almaya odaklanmıştın. Hâlâ da öylesin." Derin sesi biraz yumuşadı. "Bunu anlıyorum."

"Ama ben hala..." Ne demek istediğimi kelimelere dökmekte zorlanarak sinirli bir ses çıkardım. "Ben yine de..." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bilmiyorum lan! Ben hala... seni umursuyorum, Edin!" Bu bir aşk ilanı olmasa da yüzüm alev alev yanıyordu. "Şimdi sanki... Bilmiyorum. Sanki hâlâ yabancıyız ama değiliz."

İçimde dolaşan ve bu küçük yersiz öfke tiradını körükleyen şeyin gerçekte ne olduğunu söylemek istemedim. Suçluluk duygusu. Suçluluk çünkü içten içe biliyordum ki Edin'e kendisi ya da hayatı hakkında bir şey sorsaydım muhtemelen bana tüm bunları anlatırdı. Ama ben anlatmadım. Sormamıştım. Özveriyle sunduğu yardımı kabul etmiş ve karşılığında bir teşekkür bile etmemiştim.

"Biz yabancı değiliz," diye gürledi Edin, beni izlerken gözleri alışılmadık derecede yumuşaktı. "Seni tanıyorum Hunter. Sen de beni tanıyorsun." Biraz omuz silkti. "Elbette birbirimiz hakkında *her şeyi* bilmiyoruz. Henüz değil."

Bunun üzerine midem hoş bir sinirle zonkladı. *Henüz değil.*

Ama aynı hızla kendimi bu düşünce zincirini kapatmaya zorladım. "Kazı..." Başımı salladım, yatağın kenarına oturdum ve alnımı avuçlarıma bastırarak orada oluşan gerginliği azaltmaya çalıştım. "Biz..." Bir nefes aldım. "Benim için yaptığın her şeyi ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Charlie için." Kollarımı bacaklarımın üzerine koydum ve dizlerimin arasından yere baktım. "Sen olmasaydın o lanet delikte ölecektim. Ama..." Ona bakma nezaketini göstermem gerektiğini biliyordum ama bunu yapamadım. "Charlie'yi geri aldığımızda... Tennessee'deki askeri üsse gideceğiz. Görevlerimize devam etmek için." Çaresizce omuz silktim. "Gitmek zorundayız."

Bunu söylerken içimde hastalıklı bir his yükseldi. Tüm bunlardan sonra geri dönme düşüncesi beni inanılmaz derecede huzursuz hissettirdi. Haftalarca emir almadan ortadan kaybolmamı haklı çıkarmak için olan biten her şeyin tam bir raporunu, hareketlerimin ve eylemlerimin dakika dakika hesabını yazmam gerekecekti. Ben de

memurlar tarafından kapsamlı bir şekilde sorgulandım. Karşılaştığım ve etkileşime girdiğim canavarlar hakkında ayrıntılı açıklamalar yapmam bekleniyordu. Edin de dahil.

Yalan söyleyebilirim diye düşündüm ama bu fikir bile başımı ağrıttı. Edin hakkında yalan söylersem, her şey hakkında yalan söylemek zorunda kalacaktım. O lanet delikten nasıl çıktığım hakkında bile. İyi bir yalancı değildim. Bunu hemen anlardı. Ayrıca orduya Ruh Yiyici'den bahsetmem gerekecekti. Danny hakkında. Ya tekrar onun peşine düşerlerse? Bunu ona yapamazdım. Yapamazdım.

Edin hâlâ konuşmamıştı. Sessizlik çok fazla olduğunda, ona bakmak için başımı kaldırdım ve hemen yapmamış olmayı diledim. Yakışıklı, sarp yüzündeki ifade beni dehşete düşürdü.

"Ben yapmadım..." Edin kendini küçümseyen küçük bir of çekti; tam olarak kıkırdama sayılmazdı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Başımı salladım, içim içime sığmıyordu. "Hemen olmayabilir, Charlie'nin seyahate çıkmadan önce iyileşmek için zamana ihtiyacı varsa, ama..."

"Hayır, haklısın. Elbette." Edin'in duruşu sertti. Her zamanki gevşek ve rahat yürüyüşü yerine bunu görmek tuhaftı. "Elbette geri döneceksin. Neden dönmeyesin ki?"

Kapıya doğru yürüdü, her zamanki yürüyüşünden daha hızlı yürüyordu, sanki bir an önce benden uzaklaşmak istiyordu.

Boğazımdaki yumrunun etrafında yutkundum. Sesim boğuk çıkıyordu. "Kaşı-"

"Sadece yürüyüşe çıkıyorum, josdo," dedi bana elini umursamaz bir şekilde sallayarak. "Sadece bacaklarımı esnetmek istiyorum. İyileştikleri için hâlâ kramp giriyor."

Saatlerdir yürüdüğümüz gerçeği hakkında yorum yapmadım ve onun gidişini izledim. Bir dakika kadar sonra, hala kapıya bakarken bilinçsizce sol dizimi ovuşturduğumu fark ettim. Kütüğüm protezimin içinde zonklamaya başladı ve iç çekerek kendimi yataktan kaldırdım. Ne kadar istesem de burada öylece oturamazdım - Edin'in peşinden gidip ne talep etmek istediğimi... Ne talep edeceğimi bile bilmiyordum.

Ama yapamadım. Charlie'yi geri alabilmek için kendime iyi bakmalıydım. Edin'e planımı henüz anlatmamıştım ama yakında anlatacaktım. Ve işe yaraması için sağlıklı, mümkün olan en iyi durumda olmam gerekiyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Edin gideli bir saatten fazla oldu. O dönene kadar duş almış, tıraş olmuş, yemek yemiş ve dişlerimi fırçalamıştım. O odaya girdiğinde protezimi çıkarmış, yatağın başucunda oturuyordum ve bacaklarım aptalca, çok kısa eşofmanımın altında saklı olmasına rağmen kendimi rahatsız edici derecede savunmasız hissediyordum.

"Hey." Sesim sinirden kısılmıştı ve elimi kütüğümün üzerinde gezdirdiğimi fark ettiğimde elimi geri çektim.

Edin ona ya da sol pantolonumun paçasının alt kısmındaki boşluğa bakmadı bile. Fazla kumaşı düğümleme zahmetine katlanmamıştım. "Nasil hissediyorsun, josdo?" diye sordu bana.

Bu soru beni daha da kötü hissettirdi. Bunu bana her zaman sorardı. *Ona* hiç iyi olup olmadığını sormuş muydum? Yoksa büyük, güçlü, kadim bir canavar olduğu için iyi olması gerektiğini mi düşünmüştüm? Şimdi hatırlayamıyordum.

"İyi," dedim, yavaşça -isteksizce?- yürüyüp yatağın kenarına otururken onu izledim. "Peki ya sen? Sen daha iyi hissediyor musun?"

Dudakları orantısız bir gülümsemeye dönüştü, bir dişinin ucu dışarı fırladı. "Ben iyiyim, josdo."

Başımı salladım, parmaklarımın kütüğümün altındaki eşofmanımın gevşek kumaşını endişelendirmesini izlerken başımı eğdim. "Ee... uyumaya hazır mısın?" Bunu söylediğim anda her tarafım gerildi. Söylememem gerektiğini biliyordum. Tekrar birlikte uyumanın hiçbir faydası olmazdı.

Edin sustu. "Uyumamı mı istiyorsun?" diye sordu, derin sesi temkinliydi. "Burada mı? Seninle mi?"

Yüzüm kızardı. "Olabilir... Hâlâ iyileşiyorsun. Dinlenmelisin."

Edin alçak sesle kıkırdamadan önce bir duraksama daha oldu. "İyileştim Hunter. Ben iyiyim."

"Sadece... çeneni kapa ve yatağa gir, Scratch." Geri çekilip yorganı sertçe aşağı çekerken ona bakmadım. Eşofmanlarımla çok sıcak olacağımı biliyordum ama onları çıkarmayacaktım. Yine de gömleğimi çıkardım, top haline getirip yatağın yanındaki çantama attım.

Edin kıkırdadı ve bir süre sonra botlarını çıkararak yanımdaki yatağa girdi. O kadar sıcaktı ki, aramızdaki bir karışık boşluğa rağmen ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Yakında yorganı tekmeleyeceğimi biliyordum.

Yan döndüm ve tavana bakarken bir süre profiline baktım. Danny'nin bana söylediklerini hatırladım ve gözlerimi çenesine indirdim. Başı yastığın üzerinde benimkinden biraz daha yukarıdaydı, bu yüzden gözlerimi kısarsam markayı belli belirsiz seçebiliyordum. 002, etine kazınmıştı.

Sertçe yutkundum, bir şey söylemek istiyordum ama ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bunun yerine yuvarlandım ve elimi uzatıp başucu lambasını kapattım, böylece karanlıkta kaldık. Zayıf ay ışığı açık perdelerin arasından odaya gölgeler düşürüyordu. Ben uyurken bir şeyin ya da birinin içeri baktığı düşüncesinden nefret ederek kalkıp perdeleri kapatmak istedim ama Edin'in önünde protezim olmadan odanın diğer ucuna zıplayarak geçmemin imkanı yoktu.

Orada uzanmış, hiçbir şeye bakmıyordum, Edin'in yatakta arkamda duran iri bedeninin acı verici bir şekilde farkındaydım. İkimiz de hareket etmiyorduk ama ikimiz de uyuyormuş gibi yapamayacak kadar gergindik.

Tek görebildiğim Edin'in önceki geceden kalma hırpalanmış, morarmış yüzüydü. Suçluluk duygusu asit gibi içime doldu ve Edin'in bir daha incinmemesini sağlamak için beni daha da kararlı hale getirdi. Buna izin veremezdim. Zaten çok şey yapmıştı. *Hiç incinmemeliydi.*

Charlie'yi geri almak için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ona ulaşmak için bu yeraltı dövüş yarışmasına girmem gerekirse, tıpkı Charlie'nin yapacağı gibi, başka bir insana karşı dövüşte kendimi koruyabilirdim. Ama Edin'in bu fikirden hoşlanmayacağını da biliyordum. Bu konuyu dikkatlice açmalıydım ki hemen çenesini kapatıp yardım etmeyi reddetmesin. Çünkü bir kez daha onun yardımına ihtiyacım olacaktı. Ona ihtiyacım vardı.

Bunun için kendimden nefret ediyordum ama bir parçam neredeyse... koleblerin Charlie'yi götürdüğü yere gitmekten korkuyordu. Charlie'nin güvende olmasını ve tekrar yanımda olmasını istemediğimden değil, ama bir kez götürüldüğünde... ayrılmak anlamına geleceği için. Edin'den ayrılmak.

Lanet olsun. Karanlığa bakarken gözlerim yanıyor, çenem titriyor, omuzlarımdaki gerginlik artıyordu. Tüm bunları düşünmek bile başımı ağrıtıyordu, vermek istemediğim zor kararlarla doluydu. Vermek zorunda kalacağımı biliyordum ama şu anda değil.

Şu anda her şeyi unutmak istiyordum. Omuzlarımda bu ezici ağırlık olmadan sadece kısa bir süre istedim. Ve tam olarak biliyordum ki

neyin yardımcı olacağını. Dikkatimi neyin dağıtacağını biliyordum. Bunu tekrar yapma fikri bile nefesimi kesiyordu.

Diğer tarafıma döndüm, ay ışığında Edin'in insanlık dışı, sarp profiline bakarken sinirlerim gerildi. Yavaşça, parmaklarım pürüzsüz, sıcak tene dokunana kadar uzandım. Edin'in karnının tepki olarak elimin altına düştüğünü hissettim.

Yutkundum, parmak uçlarımı göbeğinden aşağıya doğru hafifçe gezdirdim, ta ki eteğinin kemerine dokunana kadar. "Edin..." Sesim boğuktu, ihtiyaçtan kalınlaşmıştı ve karanlıkta bile yüzüm bunu duymaktan utanç duyarak kızardı.

Edin yumuşak bir ses çıkardı, dokunuşumun altında titriyordu. Karanlığın içinden bana bakmak için yastığın üzerinde dönen başının hışırtısını duydum. "Yine sevişmek ister misin, josdo?" diye sordu, sesi çok derindi.

Nefesim kesildi. Başımı salladım. "Evet," diye mırıldandım, sonra Edin hızlı bir hareketle üstüme yuvarlanınca şaşırmış bir homurtu çıkardım. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Beni becermek istiyor musun?" Bir şey hissetmediğim halde cesur bir sesle sordum. Bacaklarımı Edin'in kalçalarının arkasına sarmaya başladım, ancak kütüğüm tenine değdiğinde sol bacağıma geri çektim.

Alt bacağıma kaybetmeden çok önce biriyle yatakta bu şekilde çıplak kalmamıştım. Kahretsin, en son birkaç yıl önce biriyle seviştiğimde, sikimi pantolonumdan çıkarıp lastikle yukarı kaldırmaktan başka bir şey yapmamıştım. O da batı yakasındaki bir şehirde, boktan bir barın arkasındaki ara sokakta olmuştu. O kişinin neye benzediğini bile hatırlamıyorum.

Edin kısık, sıcak bir ses çıkardı ve yanağıma sokulmak için başını eğdi. Yüzümün yaralı tarafı olduğu için anında gerildim ama o bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu. Dişlerinin çenemi kemirdiğini hissettim, saçları kulağımı gıdıklarken deri ve ahşap kokusu burnuma doldu. Bu, saklayamadığım bir tepki olarak beni sertçe ürpertti.

"Evet. Seni becermek istiyorum Hunter," diye mırıldandı Edin, başını çevirip yaralı yanağıma tekrar sokuldu. Midem sıkıştı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Eğer istersen." Ağzının bir sırtışa dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Gerçek şu ki, genelde dibe vurmazdım. Orduya katıldığımdan beri yapmamıştım ve bu sadece birkaç kez olmuştu. O kadar iriydim ki, çoğu insan benim sorumlu olmak istediğimi düşünürdü.

Ama Edin'e bir şeyler vermek istedim, çünkü çok şey almıştım. Zihnimin arkasındaki, beni bir şey almakla suçlayan o küçük yağlı sesi duymazdan geldim.

onu tekrar, şu anda, başka bir şey için. *Onu kullanmıyorum*, kendi kafamın içinde tartıştım. *İkimizin de bundan bir çıkarı var.*

"İstemeseydim sormazdım, çizik," diye homurdandım, dudaklarımı yaladım, ağzının benimkine ne kadar yakın olduğunun acı verici bir şekilde farkındaydım. Kahretsin, onu öpmek istiyordum. Hem de çok. Edin'in beni tükettiğini hissetmek istiyordum. Başımı aşağı doğru itip dilini ağzıma sokmasını, beni alt etmeye çalışmasını, benim geri itmeme izin vermesini. Güç mücadelesi istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı.*

Seni öpmek istemiyor, diye kendime hatırlatmak zorunda kaldım çünkü vücudum yüzünü tutup dilimi ağzına sokmak için karşı konulmaz bir istekle titriyordu. *Yapma, yapma...* "Ama öpüşmek yok, değil mi?" Lafı ağzımdan kaçırdım, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıverdi. Yüzüm yanıyordu. "Anladım. Ağız yüzünden. Sorun değil."

Edin'in başı geriye doğru sarsıldı ve zayıf ay ışığında bir tarafa doğru eğildiğini gördüm. "Öpüşmek mi?"

Aşağılanmış yüzümün kızardığını ve boynumdan göğsüme doğru yayıldığını hissedebiliyordum. Başımı bir kez salladım. "Unut gitsin." Bedenlerimizin arasına uzandım ve Edin'in eteğini kurcalamaya başladım.

"Hayır." Edin elimi bıraktı, hâlâ dikkatle beni izliyordu. İri gözleri ay ışığında parlıyordu. "İnsanların ağızlarıyla yaptığı şey mi? Onları birbirine bastırmak mı?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, çizik. şu şey."

"Mm." Kısık bir sesle gürledi, bakışları ağzıma kaydı. Bu beni utandırdı ve hırıltılı tarafım tepki olarak seğirdi. "Bunu hiç yapmadım. Ben-Bekle." Kaşlarını çatarak bakışlarını tekrar gözlerime dikti. "Benimle yapmak istemiyor musun?"

"Ne?" Gözlerimi kıptım. "Ben öyle bir şey demedim."

"Az önce 'öpmek yok' dedin." Edin kollarını dikleştirerek bana doğru baktı. "Neden olmasın? Ben istiyorum. İstemiyor musun?" Sakinleşti. "Ağzım yüzünden istemediğini söyledin. Ağzımın nesi var? Dişler yüzünden mi? I-"

"Kaşı." Uzanıp koca kafasını ellerimin arasına aldım ve onu durup bana bakmaya zorladım. "Ağzını değil, seni ahmak." Bir nefes çektim. "Seni daha önce apartmanda öpmeye gittiğimi sanmıştım.

-" Yüzüm yanıyordu. "-ve sen uzaklaştın, ben de... Bilirsin işte." Elimini belli belirsiz ağzıma doğru salladım. "Dudağım yüzünden."

Edin'in gözleri hemen ağzıma kaydı ve ben de bu incelemenin altında gerildim. "Dudağın mı?" diye tekrarlardı, sesi şaşkındı.

İlk tepkim sinirlenmek oldu. Bunu daha önce de yaşamıştım. İnsanlar umursamaz davranıyor, o sahte küçük sarsıntıyı yapıyor ve "*Ah, fark etmemiştim bile!*" diye haykırıyorlardı. Evet, sanki fark etmemişlerdi.

Edin'in omzunu gönülsüzce ittim. "Evet, lanet dudağım." Şaşkın bir homurtu çıkardı. "Dudağın neden umurumda olsun ki?"

Gözlerimi devirdim ve ofladım. "Her tarafı yara bere içinde olduğu için mi? Sıkı bir şekilde çekilmiş ve derisi yara dokusuyla sertleşmiş-"

"Yaralı olduğunu biliyorum. Umursadığımı mı sanıyorsun?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

Kızardım. "Bilmiyorum," diye mırıldandım. "İnsanlar böyle şeyleri önemser."

Edin homurdandı, bu da benim savunmaya geçmeme neden oldu. "Hunter..."

Dirseklerine dayandı ve sağ elini yüzüme doğru hareket ettirdi. Ben Başımı çevirdiğimde durdu ve homurdandı. "Dokunabilir miyim? Yara izine?"

Hayır demek istedim ama bunun beni ne kadar zayıf hissettireceğinden hoşlanmadım. Bu sadece lanet bir yara iziydi. Bir önemi bile yoktu. "Her neyse," diye mırıldandım. "Peki. Eğer gerçekten istiyorsan."

Nazik parmak uçlarımdan dudağımın kıvrımlı köşesine dokunduğunu hissettiğimde, Edin'in iri bedeninin altında bir tahta gibi kaskatı kesildim. Midem kıpırdadı. Elini tokatlayarak uzaklaştırmak istedim.

Yine de yapmadım. Dokunuşuna katlandım, parmaklarım yanlarını sıkıca kavradı ve bitmesini bekledim. Ama parmak uçları yanağımdan şakağıma doğru ilerlediğinde ve başparmağı ağzımın üzerinde usulca gezindiğinde, göğsümde bir şeyler gevşedi. Ürperdim. "Edin."

"Çok yakışıklısın, josdo," diye mırıldandı. Sadece başımı salladım. "Öylesin," diye bastırdı, başını eğip ağzımın yaralı tarafını okşadı. "Göster bana. Öpüşmeyi. Göster bana."

Titrek bir nefes verdim ve yüzünü tekrar avuçlamak için uzandım, başparmaklarım elmacık kemiklerinin üzerinde duruyordu. Ağzı zaten benimkine çok yakındı, onu öpmek için tek yapmam gereken başımı çevirmektir. Kıpırdamadı ve dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda yaptığım şeye konsantre olduğunu hissedebiliyordum.

Garip hissettirdi. Yara izini aldığımdan beri kimseyi öpmemiştim ve üst dudağımın sol tarafını çeken gerginliği telafi etmek için ayarlama yapmam gerekti. Edin sonunda beni geçici olarak öptü ve ben de kendimi onun ağzına karşı kısık bir ses çıkarmamak için zor tuttum. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Ne kadar iyi olabileceğini.

Muhtemelen onu acele ettiriyordum ama bunun için çok çaresizdim. Dudaklarını kendi dudaklarımla ayırdım ve dilimi içeri soktum. Edin boğazımda titreşen alçak bir sesle gürledi. Bir saniye sonra dilinin benimkine değdiğini hissettim,

Tereddüt ettim ve nefesim kesildi. Çok sıcaktı, bir insanınkinden daha uzundu ve dokusu kadife gibiydi. Aletimin üzerindeki hissini hatırladım ve homurdandım, kalçalarım sertleşen aletimi Edin'e bastırmak için kısa bir süre eğildi.

Kısık, hırıltılı bir ses çıkardı ve kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirdi. İskoç eteğinin altından kalçama bastıran kocaman sikinin sıcaklığının içimi yaktığını hissedebiliyordum. Kalbim endişe ve heyecanın kafa karıştırıcı karışımıyla sertçe çarpıyordu. O şeyi içime sokmasına gerçekten izin verecek miydim?

Daha önce hiç yapmamış olmasına rağmen, Edin heyecan verici bir hızla öpüşmeye başladı. Çok geçmeden birbirimizin ağzının içinde nefes nefese kalmıştık, dillerimiz agresif bir şekilde ilerliyor, ellerimiz birbirimizi çok sert bir şekilde kavıyordu. Onu öpmeden duramıyordum, ağzının içinde inliyordum, ellerim sırtının sıcak, geniş bölgesinden aşağı kayarak eteğinin içinden kıcını kavıyordu. *Kahretsin*, o kadar sıkı ve sertti ki. Sıktığımda Edin'in dudakları kurt gibi ağzıma doğru kıvrıldı.

"Çıkar şunu," diye daha sert, agresif öpücükler arasında ağzına karşı nefes nefese kaldım ve eteğini çekiştirdim.

Edin kısık bir sesle homurdandı ve doğrulup öpüşmemizi keserek onu itti. Eşofmanlarımı indirdiğinde homurdandım ve onları çıkarabilmesi için kalçalarımı kaldırdım. Ancak onları çıkarıp dizlerimin arkasını avuçlayıp bacaklarımı araladığında içimde bir güvensizlik dalgası oluştu.

Kahretsin. Bacağım. Kızardım, sol bacağım Edin'in bakışlarından saklamak için seğirmeye başladı. Ama ona bakmıyordu bile. Parıldayan gözleri sikime odaklanırken büyük, ateşli elleri dış bacaklarımda geziniyordu. Tepki olarak seğirdi, karnıma doğru sarsıldı.

Edin alçak bir sesle gürledi. "Mm." Bakışları yavaşça vücudumda gezindi, bunu yaparken kendi devasa ereksiyonu havaya kalktı. Ona bakarken ağzım sulandı, hatta deliğim yaklaşmakta olan şeyin düşüncesiyle sıkıştı.

Konuşurken sesim çakıl yemiş gibi çıkıyordu. "Beni hazırlamalısın." Doğrudum, ağırlığımı bir elime verdim, böylece diğer elimi uzatıp Edin'in sıkı karın kaslarının üzerinde gezdirebildim. Aletini kavrarken dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Elimde olmadan sıktım, ne kadar kalın ve sert olduğunu görünce midem dibe vurdu.

Edin homurdandı ve kalçalarımı daha sıkı kavradı, parmak uçları tenime batıyordu. "Yapacağım, josdo. Bunu senin için iyi yapacağım."

Bu beni sırtıttırdı. "Biliyorum, çizik."

Edin homurdandı ve aceleyle öne doğru eğildi, beni sertçe öptü ve tekrar yatağa itti. Şaşkınlıkla ağzının içinde homurdandım ve kollarımı boynuna dolayarak dillerimiz hâkimiyet için savaşıırken onu kendime çektim.

Edin öpücüğü kesip çenemi hafifçe ısırduğunda nefesim kesilmişti. Eli aramıza girip taşaklarımı avuçladığında kalçalarım sarsıldı. "Siktir."

Edin çeneme doğru kıkırdadı, eli aşağıya inmeden önce hafifçe sıktı. Bir parmak ucunun deliğime hafifçe dokunduğunu hissettiğimde kalçalarım tekrar sarsıldı ve nefesim boğazımda düğümlendi. "F-fuck," diye tekrarladım, sesim şimdiden utanç verici bir şekilde nefessiz kalmıştı.

"Mm." Edin yavaşça ovuşturdu, sinir uçlarını uyandırdı, shaftıma küçük zevk kıvılcımları gönderdi.

Biraz daha baskı uyguladığında, frene basacak kadar aklım başıma geldi. "Kayganlaştırıcıya ihtiyacımız var," diye nefes nefese yatağın yanındaki çantama uzanmak için yana doğru eğildim. Elim çantaya sokup etrafı yokladım, Edin'in sıcak ağzı ve boynumdan aşağı inen dili dikkatimi dağıtmıştı.

Parmaklarım tanıdık küvetin etrafına dolandığında onu çekip çıkardım. "İşte," diyerek beceriksiz parmaklarımla kapağı açtım ve vazelinı uzattım. Bulması hâlâ oldukça kolaydı, ayrıca ordu tarafından sağlanıyordu, bu yüzden onu kütüğümde kullandım. Ama bunun için bir kısmını feda etmekten çok mutluydum.

Yeni yağlanmış parmaklarıyla Edin aşağı uzanırken beni tekrar öpmek için geriye doğru eğildi. Bir parmağını içeri sokmaya başladığında homurdandım ve dilimi ağzına soktum. Bir dişin üzerinden sıyrıldığında ürperdim.

Kısa süre sonra Edin üç parmağıyla beni açarken ben de onun iri bedeninin altında kıvranıyor, iki elimle boynunun arkasını kavrayarak ağzının benimkiyle kaynaşmasını sağlıyordum. Biraz daha hazırlık yapmam gerektiğini biliyordum ama parmaklarını serbest bıraktığında hazır olduğumu söylemek için çılgınca başımı salladım. Kaygan parmakları kısa bir süre için hayalarımın üzerinden geçtiğinde sarsıldım ve inledim.

Bedenlerimizin arasına bakmak için öpüşmeyi kesmeden önce ağzına doğru inledim, karnımın üzerinde gezinen büyük horozunun ana hatlarını gördüğümde ısı alevlendi. Pre-cum göbeğime damladığında titredim ve çılgınca vazelin küvetini aramak için kolumu dışarı ittim. Bulduğumda biraz aldım ve kaygan yumruğumu Edin'in sikinin üzerinde kaydırmak için aşağı uzandım, onu güzel ve kaygan hale getirdim. Elimde kalanla kendi sikime birkaç kez hafifçe pompaladım ve bu his karşısında ürperdim.

"Hunter," diye mırıldandı Edin, beni izlerken göğsü kabarıyordu. Kocaman kollarını kalçalarımın doladı, dirseklerini dizlerimin kıvrımlarına dayadı ve bacaklarımı yukarı kaldırdı, böylece müstehcen bir şekilde geniş açıldım, kığım yukarı eğildi. Kızarmıştım, sikim karnıma doğru zıplarken bile kalbim deli gibi atıyordu.

Ama Edin kalçalarını kaydırduğunda ve o sıcak, geniş penis başının deliğime hafifçe bastırıldığını hissettiğimde, kalbim sıkıştı. Kahretsin, çok büyüktü. "Dayan, tırmala," dedim, sesim gergin çıkıyordu.

Edin hemen durdu, kalçalarımın tutuşu gevşedi. "Sorun ne, josdo? Seni incittim mi?"

Sesi o kadar endişeli geliyordu ki göğsüm sıkışmıştı. Başımı hızla salladım, doğruldum ve onu öptüm. "Hayır, hayır. Sadece yer değiştirelim. Sanırım böyle daha kolay olacak." Yatağın üzerinde yerimizi değiştirirken ona kısa bir sırtış attım. "Bunu yapmayalı uzun zaman oldu ve sen de pek küçük sayılmazsın."

Edin kıkırdadı ve kendini yatak başlığına yaslayıp oturdu. Sol bacağını kalçalarının üzerine atıp ona yaslanırken kütüğümle ilgili bir güvensizlik anı daha yaşadım ama Edin yine bakmadı bile. İri gözleri göğsümün ve karnımın üzerinde geziniyordu.

Kısık bir sesle homurdandı. "Vücudunu seviyorum."

Zevk içime aktı, yüzümdeki kızarıklık boynuma yayıldı. Göğsümü gururla kabartmak istedim. "Öyle mi?" Homurdandım, çünkü utanmazdım ve daha fazlasını duymak istiyordum.

"Evet." Edin huzursuz parmaklarıyla kalçalarımı kavradı, sonra o büyük ellerini yanarımdan yukarı kaydırıp ve tekrar aşağı indirerek beni ürpertti. "Çok büyük ve güçlüsün." Bana sinsi bir bakış attı, hınzırca sırıtırken dişleri dışarı fırladı. "Her şeyimi alabilirsin ve nazik davranmak zorunda kalacağımı sanmıyorum. Değil mi?"

Sıcak beklenti içime hücum etti, aletimi neredeyse acı verene kadar daha da sertleştirdi. "Nazik olmayı sevmiyorum, çizik." Öne doğru eğildim ve dilimi ağzına sokarak onu öptüm. "İstedikçe kadar sert ol," diye mırıldandım dudaklarına karşı, sonra geriye yaslandım. "Sana alıştıktan sonra yani."

Edin kıkırdadı, elleri kalçalarımın üzerinde geziniyordu. Eli sol dizimin arkasına değdiğinde gerildim, serçe parmağı kısa bir süreliğine kütüğümün kıvrımında gezindi. Ama fark etmemiş gibi görünüyordu bile; eli çoktan yukarı doğru hareket etmişti ve kalçaları altımda sabırsızca kıkırdandı.

Kısa bir kahkaha attım. "Pekala, bana bir dakika ver."

Dizlerimin üzerinde doğrudum ve Edin'in sikini kavramak için geriye uzandım, hizaladım. Tanrım, çok büyüktü. Nefes alıp verirken kalbim hızla çarpıyordu. Basınç arttı ve dişlerimi sıkarken saç çizgimde ter boncukları oluştu. Ani bir telaşla Edin'in sikinin başı içeri battı ve tüm vücudum keskin bir parlama ile sarsıldı. "Kahretsin," diye homurdandım, Edin'in omuzlarını kavradım ve sıkıca tutuyor, parmakları sıcak, pürüzsüz kaslara karşı huzursuzca kenetleniyordu.

Kısık, sempatik bir ses çıkarırken bile ürperdi ve kalçalarını tamamen sabit tutarak ellerini yanlarımda aşağı yukarı gezdirdi. "Üzgünüm, josdo. Durmak ister misin?"

"Hayır," diye homurdandım hemen, nefes almaya çalışarak. "Bana sadece bir dakika ver."

Keskin acı azalmaya başlamıştı ama kendimi dikkatlice bir santim daha indirdiğimde her şey hâlâ çok dolu ve sıkı hissediyordu. "Tanrım, Edin," diye homurdandım. Kıkırdadı, sikini içime soktu ve keskin bir nefes almamı sağladı.

I battı aşağı başka bir inç, titriyor itibaren ve Edin hırlarken acı-zevk hisleri. Ama kalçalarımı kaldırıp biraz daha derine inmeye hazırlandığımda, saf bir zevk dalgası midemin bulanmasına neden oldu. I sertçe nefes verdi, tekrar yaptı. Ve tekrar.

Kısa süre sonra siki tamamen içime oturmuştu. İnanılmaz derecede dolu hissederek ürperdim. Çok genişlemişti. Şaftının tabanını sıkıttığımı hissedebiliyordum. Edin kısık bir sesle inledi, parmakları kalçalarımaya doğru kayıyordu.

"Nasıl hissediyorsun, josdo?" diye sordu, sesi göğsümden karnıma doğru gürlüyordu.

Acıdan biraz yumuşamıştım ama sikim aramızda yeniden sertleşmeye başladı. "Büyük," dedim açık bir tonda, sesim gergin ve çakıllı.

Edin güldü ve ellerini kıkımın üzerinde gezdirerek beni öpebilmek için daha da yaklaştırdı. Homurdandım, zevk içimde sarsıldı ve öpücük daha sıcak ve ıslak hale geldikçe kollarımı boynuna doladım. Bu beni son acıdan uzaklaştırdı ve bir süre sonra vücudum içgüdüsel olarak hareket etmeye başladı, kalçalarım onun sikini içime sokup çıkarmak için yükselip alçaldı.

Uzuvlarım jöleye döndüğünde ağzına karşı "Oh, kahretsin," diye homurdandım. Dayanacak sol ayağım olmadığı için kalçalarım şimdiden titremeye başlamıştı. Sanki bunu bir şekilde anlayabiliyormuş gibi Edin kıkımdaki tutuşunu yeniden ayarladı, ellerini biraz daha aşağı indirdi ve ağırlığının bir kısmını alarak hareket ederken dengemi ayarlamama yardımcı oldu.

Kendimi daha hızlı sikmeye başladığımda bile göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Lanet olsun," diye soludum ağzına karşı. "Sen büyük bir sikicisin, ama lanet olsun iyi hissettiriyor."

Edin kıkırdadı, sesi gergin çıkıyordu. "Büyük sikimi seveceğini biliyordun, josdo. Gördüğün anda onu istedin."

Bunu itiraf etmek zorunda kalmamak için onu sertçe öptüm ama bu sadece Edin'in dudaklarıma karşı tekrar gülmesine neden oldu. Kollarımı boynuna doladım, dilimi ağzına soktum, sert, damlayan sikim Edin'in kaya gibi sert karın kaslarına doğru kayarken inledim.

Efor sarf etmekten terliyordum. Kısa süre sonra çılgına dönmüştüm, Edin'in üzerindeki hareketlerim sarsıntılıydı, onu öperken ağzım ateşli ve çaresizdi. Ama duramıyordum ve Edin ağzımın içinde zevkle homurdanıyor, beni aynı sertlikte öpüyor, parmakları kıcıma giriyor ve beni daha da hızlı hareket etmeye teşvik ediyordu.

Edin kalçalarını altımda kaydırıp her hamleyi karşılamak için yükseldiğinde, siki prostatımın üzerinde sıkıca kaydı ve içimde titreşen zevk şok dalgaları gönderdi. Neredeyse nefesim kesiliyordu, sonunda gözlerim kafatasımın içinde geri yuvarlanırken öpüşmemizi kesmek zorunda kaldım. "Oh lanet olsun."

"Mm." Edin kısık bir zevk sesi çıkardı ve çenemi ısırıldı. "Unnngh, lanet evet," diye homurdandım, sert ve hızlı nefes aldım, çarparak Bu hissi kovalamak için şimdi kalçalar aşağı. "Boşalacağım, Edin." Sesim çakıllı, neredeyse gırtlaktan geliyordu ama daha önce kendimde hiç duymadığım bir çaresizlik vardı.

Edin beni sertçe öptü ve ağzımın içine doğru alçak sesle inledi. Kollarım hâlâ boynuna dolanmıştı ama aniden Edin'i daha yakından tutma isteği duydum, bu yüzden nefes nefese dilini emerken saçlarını avuçladım. Sonra boynuzlarına uzandım ve onları tabana yakın bir yerden tutup sıkıca kavradım. Edin homurdanıp titrerken siki içimde sertçe sarsıldı.

Bunu hissetmek içimdeki her şeyin kasılmasına neden oldu. "Edin." Alt dudağını ısırıldım, sonra emdim, sonra dilimi tekrar ağzına soktum. "Mmm," diye inledim, sesim boğuklaştı, horozum aramızdaki çelikten daha sert fırladı ve taşaklarım kırıldı.

Büyük bir el sikimi kavradı ve aşağı yukarı kaydırdı. Edin'in ağzına doğru gergin bir sesle bağırdım ve neredeyse anında boşalmaya başladım, zevk derinlerden patlıyordu. Aletim onun pençesinde zonkluyor, aramızdaki döllere Edin'in göğsünü kaplarken tüm vücudum titriyordu. O güne kadar duyduğum en insanlık dışı sesi çıkararak hırladı ve

siki içimde sarsılırken beni ona doğru çekti. Hâlâ onun etrafında kenetleniyordum, bu yüzden boşalıırken her tekmeyi hissettim.

Titriyordum, her şey hafiflerken onun ağızına karşı nefes nefese kalmıştım. Edin'in eli hassas sikimi bıraktığında ürperdim. Onun siki içimden çıkana kadar kalçalarımı yavaşça yukarı kaldırdım, ikimiz de bu hisle inledik. İçgüdüsel olarak sıkıımda irkildim.

Yarın da böyle hissedeyeğimi biliyordum, özellikle de uzun bir yürüyüş günü daha geçireceksek. Ama bir an bile pişmanlık duymadım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

"İyi misin, josdo?" Edin nefesimizi tutarken başparmaklarıyla kalçalarımın ön kısmına masaj yaparak bana sordu.

Başımı salladım, kalbim hâlâ çarpıyordu. "Her şey yolunda. Bu... Tanrım." Nefes nefese bir kıkırdama çıkardım ve Edin'in dudaklarının zayıf ay ışığında bir sırtıyla kıvrıldığını gördüm.

"Mm." Öne doğru eğildi ve beni sıcak bir öpücüğün içine çekti, ancak az önce paylaştığımız diğerlerinden daha yumuşak ve daha az acildi. "Sikimin etrafında çok sıcak ve sıkıydın. Mükemmel."

Az önce yaptığımız şeye rağmen yüzüm ısındı. "Ben... teşekkürler."

Edin kıkırdadı. Kalçamı bir kez okşadı ve ben de isteksizce onun kucağından kayarak yanındaki yatağa yığıldım, hâlâ nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. "Bana bir dakika ver de gidip temizleneyim," dedim, şimdiden yatağa gömülüp uykuya dalmak istiyordum.

Edin olumlu bir homurtu çıkardı, doğrulup koca gövdesini gerdi. "Protezini ister misin, josdo?" Bunu o kadar rahat sordu ki, o inanılmaz sikişten sonra kemiksiz kaldığım için kılımı bile kıpırdatmadım.

Protezimi çıkaramayacak kadar yorgundum. Daha sonra söylediklerim için orgazm sonrası beyin sisini suçladım. "Takmak zorunda kalmamam için banyoya gitmeme yardım eder misin?"

Edin başıyla onayladı ve ben yatağın kenarına gidip ayağa kalkarken sabırla bekledi. Protezim olmadan kendi başıma oldukça kolay hareket edebiliyordum ama yine de Edin'in önünde tuvalete gitmek için fazla utangaçtım. Kendimi fazla zorladığım o ilk günkü gibi, banyoya giderken bana destek oldu. İkimiz de çabucak temizlendikten sonra yatağa dönmeme yardım etti.

Yorgun olmama rağmen kendimi gergin hissediyordum. Az önce yaptıklarımızdan sonra bile Edin'in yatakta yanımda duran büyük, ateşli bedeninin delicesine farkındaydım. Hâlâ ona dokunmak istiyordum. Ona yakın olmak. Pürüzsüz tenini benimde hissetmek.

"Sen gittiğinde üzüleceğim, josdo," dedi Edin sonunda karanlığın içinde, sesi şiltenin içinden geçip kemiklerime işliyordu.

Boğazım düğümlendi. Hay sikeyim. Neden böyle oldu? Neden bunu söylemek zorundaydı ki? "I..." Sesim titriyordu. "Senden ayrıldığım için ben de üzgün olacağım, Scratch," dedim.

kısıık sesle.

Başını yastığa koyup bana baktı, iri gözleri ay ışığında parlıyordu. "Buluşabilecek miyiz? Birbirimizi tekrar görebilecek miyiz?"

Yutkundum. "Bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum, Scratch." Sesim çok kalındı.

Edin'in kaşları çatıldı ve bir süre daha sessiz bir şekilde bana baktıktan sonra nefes verdi ve başını çevirerek tekrar tavana baktı. Karanlıkta göremesem de gözlerim çenesinin altında, artık damganın olduğunu bildiğim noktaya kaydı.

Uzanıp ona dokunmak istedim. "Ordu seni yakaladığında ne oldu?" Odanın sessizliğinde sesimi alçaltarak sordum. "Kimsenin senin üzerine atlayabileceğini düşünemiyorum, Scratch."

Edin küçük bir kıkırdama çıkardı ama bu kıkırdama sönük kaldı. "Ordunun bizi yakalamak için hâlâ ilkel yöntemler kullandığı zamanlardı. Bir tuzakta bir myrm ile karşılaştım." Durakladı. "Büyük, tüylü bir solucan gibiydi."

Onlardan birini daha önce görmüştüm. Edin haklıydı, koyu renk kıllarla kaplı devasa solucanlara benziyorlardı ama altı küçük bacakları vardı ve devasa bir böcek gibi üzerinde geziniyorlardı. At büyüklüğündeydiler ve uzun, kıvrık boyunlarının ucundaki yüzleri korkutucu derecede boştu. Sadece ağız için geniş bir yarıık ve gözler için iki küçük siyah delik vardı.

İğrenç ve delicesine ürkütücüydüler. İstesem bile kapana kısılmış bir tanesine yaklaşıp onu kurtarabileceğimden emin değildim. Ama görünüşe göre bu Edin'i rahatsız etmemiş.

"Beni bir şeyle vurduklarında bedavaya alıyordum. Sakinleştirici sanırım." Bir kez kıkırdadı. "Beni yere sermek için epeyce ilaç vermeleri gerekti."

"Bahse girerim." Karanlıkta ona baktım, yüzüm ona dönüktü.

"O hücrelerden birinde uyandım ve..." Sanki her şey önemsizmiş gibi omuz silkti.

"Serbest kalmadan önce orada ne kadar kaldın?"

Edin yine omuz silkti ama kaşlarının çatıldığını, ifadesinin uzaklaştığını ve rahatsız olduğunu gördüm. Sanki hatırlamak istemiyormuş gibiydi. Kalbim sıkıştı. "Bilmiyorum. Uzun değildi sanırım? Ama uzun gibi geldi. Onlar-" Durdu.

Midem düğümlendi. "Onlar ne."

Edin bana baktı, sonra yine aynı hızla uzaklaştı. "Üzerimizde neyin en etkili olduğunu bulmaya çalışıyorlardı. Ruhumuzu kırmak ve bizi itaatkâr kılmak için en hızlı ne işe yarardı. Bu yüzden... pek çok şey yaptılar."

Boğazımdan yükselmek isteyen hayvani gürültüyü güçlükle bastırdım, ellerim titreyen yumruklar halinde kenetlendi. İşkence. Ona işkence etmişler.

Bir insanda travma belirtilerini görebilecek kadar uzun süredir ordudaydım. Bunu Danny'de görmüşüm, bir kere açılmıştı. Ve Edin'de de görebiliyordum. Yanımda kaskatı kesilmiş, çenesi sıkılmış ve kaşları çatılmış, gözleri donuk ve uzak bir hal almıştı. Boş.

İçimde büyük bir öfke patlaması oldu. Onu kontrol edip edemeyeceklerini görmek için Edin'e işkence etmişlerdi. Bu kibar, özverili, nazik canavarı. Korkunç ve tehlikeli görünüyordu, bir iblis gibi, ama o... iyiydi. Wyn haklıydı. Edin *iyiydi*.

Ama bu, ordunun onu kendi silahları yapmaya çalışmasını engellemedi. Ve Charlie'yi geri almak için onu amansız arayışına çekmemi de engellemedi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, sonunda uzandım ve elimi kaburgalarının üzerine koydum. Parmaklarımla altında pürüzsüz, lekesiz tenini hissedebiliyordum. Ne kadar kötü yaralanmış olursa olsun iz bırakmayan bir deri. Tüm o acıyı saklayan, benim gibi bencil hıyarların görmezden gelmesini kolaylaştıran bir deri.

Ordu tarafından incitildiği için  zg nd m. İnsanlar tarafından. Ama benim yüzümden incindiği için milyonlarca kez daha  zg nd m. Diğ rlerinden daha iyi değildim.

Hayır, aslında daha da kötüyd m. Çünkü tüm bunlar olurken Edin'in acısını *düşünmemiştim* bile. Onun incinebileceği gerçeğini aklımla ucundan bile geçirmemiştim. O kadar çok varsayımda bulundum ve o kadar çok şeyi kasten görmezden geldim ki, çünkü o insan değildi. Çünkü bunu yapmak kolaydı.

Edin tavana sertçe göz kırptı, sonra yüz hatları düzeldi. Acısını geri bastırdığını, tekrar sakladığını görebiliyordum. Yüzünü bana dönmek için yan döndü ve dişlerini göstererek bana gülümsedi.

" z lme, josdo. Sen değildin." O tanıdık, küçümseyici sesini çıkardı ama şimdi ne olduğunu görebiliyordum. " ok uzun zaman önceydi. Zar zor hatırlıyorum."

Yalanlar. Karanlıkta bile gözlerinde bunu görebiliyordum. Ama bunu ona söylememeye karar verdim. Onu daha fazla incitmek istemedim. Bunun yerine uzandım ve başparmağımı çenesinin üzerinde ileri geri gezdirdim. Edin neredeyse mırıldandı, göz kapakları ağırlaştı. Bu benim dudaklarımı titretti. "Hoşuna gitti mi?"

"Mm." Yüzünün yan tarafını kavradığımda Edin avucuma sokuldu ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. " ok güzel kokuyorsun, josdo."

Gülümsedim. "Öyle, ha?" Tanıştığımızda kolebler hakkında söylediklerini hatırladım. "Nasıl kokuyorum? Umarım kir ve çürümüş meyve kokmuyorsundur." Edin'in dudaklarının avucumun içinde bir sırtışa dönüştüğünü hissettim. "Sen şey gibi kokuyorsun... Bilmiyorum. Bunu açıklamak zor. Normalde açıklayabilirim ama..." Başını salladı ve burnunu bileğimin iç kısmındaki nabız noktama bastırdı. Kalbim hızlandı, burnunu hassas ve kırılgan derime değdirdiğinde tüylerim diken diken oldu. "Sadece... rahatlatıcı. Güzel bir anı gibi." Gözleri parlayarak açıldı, bana sırtırken ay ışığında parlıyordu. "Ve seks gibi."

Kalbim hâlâ çarpıyor olsa da öksürerek bir kahkaha attım. "Şok edici."

Edin bana sırtıttı, sonra yanağını tekrar elime dayayıp sessizce beni izlerken küçük bir iç geçirdi. Bir dakika sonra uzandı ve parmaklarının göğsümün üzerinde tembelce dans etmesine izin vererek tenimin karıncalanmasına neden oldu. "Wyn sana benim son isdernuc olduğumu söyledi, öyle mi?"

Isdernuc. Bu Edin'in türü olmalı. Başımı salladım. "Evet, o... Evet."

Edin kıkırdadı. "Tam bir drama kraliçesi."

İnanılmaz bir ses çıkardım ve Ruh Yiyici'nin bu şekilde çağrılmasına nasıl tepki vereceğini merak ettim. Sadece Edin'in bundan kurtulabileceğini hayal etmişim. "Sen... bunun hakkında konuşmak istiyor musun yoksa..." Çekinerek sordum. İstemiyordum

Eğer istemezse, ona daha fazla acı verici anıyı yeniden yaşatmak için.

Edin beni dikkatle izledi. "Duymak istiyor musun?" Ses tonu hafifçe şaşırmıştı, bu da kendimi tam bir bok gibi hissetmeme neden oldu.

"Evet." Başparmağımla yanağını okşadım. Elim yastıkla başı arasında sıkışmıştı, bu yüzden çok fazla hareket ettiremiyordum. "*Senin* hakkında bir şeyler bilmek istiyorum, Scratch. I..." Başımı salladım, boğazım düğümlendi. "Kendine takıntılı bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Edin kıkırdadı. "Kendini takıntı haline getirmedi. Charlie'yi geri almaya kafayı takmış durumdasın."

"Yine de." Boğazımı temizledim. "Bencilce davrandım. Ve boktan bir yol arkadaş. Özür dilerim, Scratch. Ciddiyim." Ciddiydim. Daha fazla bir şey demek istememişim.

Edin'in başını kaldırıp beni sertçe öpmek için öne atılmadan önce bir an boğazının titrediğini gördüm. Homurdandım, sonra kıkırdayarak ağzına karşılık verdim. Edin ağzıma karşı hırlayıp dudaklarını yumuşattığında ve dilini içeri daldırdığında elimde olmadan sıcak bir şekilde ürperdim.

Yine de başımı salladım ve isteksizce öpücüğü kestim. "Dikkatimi dağıtma." Çenesini hafifçe çimdikledim. "Duymak istiyorum."

"Tamam, tamam." Büyük, dramatik bir iç geçirdi ama sonra yastığa geri yaslandı. "Korkarım ki bu... heyecan verici bir hikâye değil." Parmakları göğsüme döndü ve dalgın bir şekilde oradaki kısa saçlarla oynadı. "Wyn ve ben... dünyamızın başka bir zamanından kalan kalıntılarız. Burada nesli tükenen türler var, değil mi?"

Başımı salladım.

"Bizde de var. Yaratıklar evrim geçirir ya da değişen çevrelerine uyum sağlayamazlar. Ya da daha büyük bir yırtıcı tarafından yok edilirler. Wyn ve ben önceki çağdan kalan son canavarlar arasındayız. Onun türünden pek kimse kalmadı. Ve benim türümden de, ben hariç. Şu anda karşılaştığınız canavarların çoğu, insanlarla kıyaslandığında hâlâ yaşlı olsalar da, çok daha genç. Çok daha yeni." Kıkırdadı.

"Bu yüzden mi bazı canavar türleri yiyor, içiyor ya da uyuyor ama sizin buna ihtiyacınız yok?" diye sordum.

Edin başını salladı. "Kısmen, evet. Bizim zamanımızdaki yaratıklar, enerji ve besinleri farklı şekillerde emerdik. Ve belli bir yaşa geldiğinizde hiçbir şeye ihtiyaç duymazsınız."

"Ama, yani, yaralıyken bile mi?" diye sordum. "Elbette vücudun uzuvlarını yenilemek için çılgınca miktarda enerji kullanıyor ya da... ya da Wyn'in kafasındaki yaralanma gibi."

Edin başını salladı. "Evet, ama sanki bedenlerimiz artık... kendi kendine yetiyor." Kıkırdadı. "Bu gerçekten açıklayabileceğim bir şey değil Hunter. Wyn'i yakınımda hissedebilmem gibi. Sadece... öyle."

"Evet." Bir zamanlar imkânsız gibi görünen bazı şeylerin kesinlikle imkânsız olmadığını öğrenmeye başlamıştım. Ve bunun üzerinde tartışmanın bir anlamı yoktu. "Peki... senin... türünün geri kalanına ne oldu?"

Edin nefes verdi. "Olay gerçekleştiğinde sayımız zaten çok azdı. Pek çoğumuz kalmamıştı. Sadece tek bir sürü ve ben en genciydim, ama benden birkaç yaş büyük bir tane daha vardı. Irick. Kendini bir şeylere layık bir yetişkin olarak kanıtlamaya çalışan, öfkeli ve pervasız biriydi. O sabah annem için ormandan bir şeyler toplamak üzere kampımızdan ayrılmam tamamen şans eseri idi, çünkü bir rycke çok yaklaştı ve Irick onu uzaklaştırmaya çalıştı." Sesi acımasızlaşmıştı. "Herkes bunu yapmaması gerektiğini bilse de."

"Rycke nedir?" diye sordum.

"Bir tür canavar... akıl almaz derecede güçlü." Edin başını salladı, dudakları mizahsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sınırsız şiddetli öfke ile barışçıl, nazik bir doğanın ikilemidirler. Hiçbir şeye zarar vermekten hoşlanmazlar ama sınırlarını zorladıklarında... durdurulamaz olurlar. Herkes onlardan korkar." Edin durakladı ve gözlerini göğsümdeki elini izledikleri yerden kaldırdı. "Bir tane vardı, biliyorsun. Üste."

Karnım guruldadı. "Gerçekten mi?"

Edin başını salladı. "Evet. Yakaladıkları ilk örnek."

"Neden onlara saldırmadı? Tehdit edilseydi ya da yakalansaydı... çıldırır mıydı?"

"Bu rycke'ye bağlı. Mizaçlarına. Doğalarına. Kendilerini korumaktan daha çok koruyucudurlar, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Bir rycke kendi başına muazzam miktarda acıya dayanabilir, ancak önemseydiği bir şeyin incindiğini gördüğü anda..."

"Anlıyorum." Birden aklıma bir şey geldi. "Bekle, üsteki rycke senin sürünü öldürenle aynı kişi miydi?"

Edin başını salladı. "O kadar uzun yaşamıyorlar. Neyse ki. Yaşlandıkça güç kazanırlar. Eğer Wyn ya da benim kadar uzun yaşasalardı, hiçbirimiz burada olmazdık." Uğursuz sözlerine rağmen kıkırdadı.

"Onlardan çok var mı?" Düşüncesi bile midemi bulandırırken sordum.

Edin tekrar başını salladı. "Çok nadir bulunurlar. Ordunun bu kadar tehlikeli ya da eşsiz bir şey yakaladıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Bana işkence ettikleri kadar ona da işkence ettiler ama o asla onlara zarar vermeye çalışmadı." Nefes verdi, bakışları uzaklaştı. "Üs artık yok, nerede olduğunu merak ediyorum."

Bunu gerçekten düşünmek istemiyordum. Charlie'yle birlikte Nebraska üssünün birinci katında etrafa bakarken üzerimdeki insanlık dışı gözleri hissettiğimde ensemin nasıl sızladığını hatırladım. Ürperdim. "Yani bir rycke... sürünün geri kalanını öldürdü."

"Evet. Çok geçmeden geri döndüm ve onları buldum. Rycke o zamana kadar gitmişti. Ama kokusunu hâlâ alabiliyordum. Irick ona zarar vermeyi başarmıştı sanırım, çünkü kanı her yerdeydi, şeyle karışmıştı..." Durdu. "Çok acımasızdı."

Kahretsin, hayal etmeye bile dayanamıyordum. Demek ki annesini bulmuştu... ailesini... arkadaşlarını... "Tanrım, çok üzgünüm Edin."

Başını salladı ama hareketi çok keskindi. "Sorun değil, josdo." Bana gülümsedi. Gözlerine tam olarak ulaşmamıştı. "Uyuyalım mı? Yorgun olmalısın. Seni yine yordum, değil mi?"

Onun yolundan gitmek çok kolay olurdu. Ağırlığı üzerimden silkeleyip atmak ve tekrar kolay şeylere odaklanmak. Ama ben bunu istemedim. Edin'le sadece yüzeysel bir ilişki yaşamak istemedim. Şimdi ona geri dönemezdim.

Bunun yerine aramızdaki küçük boşluğu kapattım ve parmaklarımı saçlarına dolayarak onu sertçe öptüm. Sonunda ayrıldığımızda alnımı onunkine yasladım. "Bana anlatmaya devam etmeni istiyorum, Edin. Seni tanımak istiyorum. Seninle ilgili her şeyi, biz... ben gitmeden önce." Yutkundum. "Tamam mı?"

Edin uzun bir süre sessiz kaldı ama sonunda başını salladı. "Ben de seni tanımak istiyorum," dedi, derin ve sessiz bir sesle. Ben de başımı salladım ve gözlerimi kapadım, uyuyana kadar onu bırakmayı reddettim.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ertesi sabah yola çıktığımızda midem titriyordu. Yeterince uyumadığım için mi, yoksa Danny'nin bana kahvaltıda verdiği MRE'nin içindeki hazır kahve poşetinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Bir gün önceki ilk kahveden önce haftalardır kahve içmemiştim ve kafein beni kesinlikle gerginleştiriyordu.

Gerçi bunun Edin'e planımı anlatmam gerektiğini bilmemle de bir ilgisi olabilirdi. Ve bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

Yine de onunla bu konuyu yakında konuşmam gerekecekti, böylece koleblerin Charlie'yi savaşmak için götürdükleri yere varmadan önce birlikte düzgün bir plan yapmak için yeterli zamanımız olacaktı. Ama şimdilik onun yanında yürümekten mutluydum, kolum arada bir sıcak tenine değiyordu. Bu sabah onunla farklı hissediyordum. Daha gevşek. Sanki... daha yakındık. Ki zaten öyleydik de. Sevişmiştik. Onun için alttan aldım. Normalde yaptığım seks -ki çok seyrek- anlamsızdı. Bir kaşıntıyı kaşırmaktan başka bir şey değildi. Ama Edin'le... Kesinlikle anlamsız değildi.

Bu konuda çok fazla düşünmeme izin veremezdim, çünkü ne anlamı olurdu ki? Charlie'yi kurtarırdık ve sonra Charlie ve ben giderdik. Orduya geri dönecektik. Ve muhtemelen Edin'i bir daha göremeyecektim. Onu bir daha görmemeyi *ummak* zorundaydım, çünkü ordunun onunla karşılaşacağı düşüncesi omurgamdan aşağıya saf, keskin bir korku dalgası gönderdi. Ona ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum. Tekrar.

Orduyu ne zamandan beri 'biz' değil de 'onlar' olarak görmeye başladığımdan emin değildim. Burada, canavarların ve ordunun asker kaçağı olarak gördüğü bir kişinin yanında kendimi ordudan kopmuş hissediyordum. Teknik olarak, şu anda gerçekten asker değildim ya da en azından askeri emirlere göre hareket etmiyordum. Charlie'yi alıp Tennessee'deki üsse döndüğümüzde her şeyin eskisi gibi olacağından emindim.

Edin'in yakalandığını ve işkence gördüğünü düşünmeden edemesem de. Ve Danny'yi. Ve hatta Wyn'i. Ordu için canavar yuvalarında ya da akıncı kamplarında casusluk yapmaya geri dönme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Düşüncelerden sıyrıldım ve kendimi şimdiki zamana odaklanmaya zorladım. Daha çok yakın geleceğe. Özellikle de bu yeraltı dövüş alanına vardığımızda ne yapacağımıza. Tam Edin'e fikrimi anlatmaya hazırlanıyordum ki ufuktaki hareket gözüme çarptı.

Hepimiz aynı anda durduk ve karavan yaklaştıkça ona bakmaya başladık. Büyük bir karavandı ve muhtemelen bir zamanlar iyi görünüyordu, ancak gümüş rengi boyası solmuş ve çamurla kaplanmıştı.

Ayrıca çalışmıyordu. Motoru çalışmıyordu. Bunun yerine, her biri yaklaşık büyük bir araba büyüklüğünde olan iki büyük canavar tarafından çekiliyordu. Kum renginde soluk tenleri vardı, buruşuk ve tüysüz görünüyorlardı. Yüzleri sarkıktı ve kel kafalarının tepesinden üç uzun kıvrımlı boynuz çıkıyordu. Dört ayak üzerinde hareket ediyorlardı ve kolları bacaklarından çok daha uzundu, bu da neredeyse goriller gibi yürüdükleri anlamına geliyordu. Koşum takımları ve zincirlerle aracın önüne bağlanmışlardı ve aracı yavaşça arkalarından çekiyorlardı.

Üçüncü bir canavar karavanın yanında yürüyordu ve onu çeken hantal canavarların yavaş hızına kolayca ayak uydurabiliyordu. Bu iki ayaklıydı. Wyn ve Edin gibi insansı ve muhtemelen Edin kadar uzun boyluydu, ancak bu mesafeden söylemek zordu. Derisi gri ve benekli, yapısı erkeksi görünüyordu, çıplak göğsü omuzlarındaki siyah koşum takımının dışında sergileniyordu, bu da yarattığı ağır bir zincirle hareket halindeki aracın yan tarafına bağlıyordu. Yanında, arkasında toprakta derin bir çukur bırakan devasa bir savaş çekici sürüklüyordu.

Ayrıca kafasında bir tür mekanizma varmış gibi görünüyordu. Tedirgin edici konvoy yaklaştıkça, bunun canavarın kafasını saran bir tür kafes olduğunu anlayabiliyordum. İçime bir huzursuzluk çöktü. Canavarın bile kaldıramayacağı kadar ağır görünen o devasa silaha baktım.

"Bu ne lan?" diye mırıldandım, yavaş hareket eden alay yaklaştığında gerildim. Bize doğru gelmiyordu ama bizi görmemiş olmalarına imkân yoktu.

O karavanda kim vardı?

Edin'in derin ve gürleyen sesi yanımdan yükseldiğinde sıçradım. Kulaklarıma tamamen yabancı gelen bir dilde garip konvoyla bir şeyler söylüyordu. Derin ve müzikal, kelimeler hiç duraksamadan sonsuz bir akış halinde yuvarlanıyordu. Ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu, sanki çok güçlü bir şey duyuyordum? Önsezi mi? Emin bile olamıyordum.

Aracın yanında yürüyen uzun yaratık bir an durdu. Onu karavana bağlayan zincire baktım ve canavarın uzun süre hareketsiz kalamayacağını fark ettim. Kafesin içinden yüzünü göremesem de Edin'i izlediğini hissediyordum. Sonunda, yaratık sadece başını salladı ve tekrar yürümeye devam etti.

Bir duraklama oldu, sonra Edin aynı uzaylı dilinde bir şeyler seslendi. Ama bu sefer yaratık hiçbir tepki vermedi ve birkaç dakika içinde kafile yanımızdan geçip güneye, geldiğimiz yöne doğru ilerlemeye başladı.

"O da neydi?" Yavaşça tekrar hareket etmeye başladığımızda özellikle kimseye söylemedim.

Edin, "Aracın içinde kim olabilir bilmiyorum ama yanında yürüyen bir aytorindi," dedi. Çenesinin sıkıldığını gördüm. "Ona zincirlenmiş."

"Konuştuğun kişi mi?" Danny sordu ve Edin başıyla onayladı.

"Ona nereye gittiklerini sordum. Araçta kim vardı?" Edin kaşlarını çatı ve Wyn'e baktığını gördüm. "Bunu daha önce gördün mü, Wyn?"

Ruh Yiyici başını salladı, kolunu Danny'nin boynuna doladı ve tedirgin olduğunu ima eden koruyucu bir hareketle onu kendine çekti. "Hayır. Bu garipti. Kim bir aytorini zincirlemeyi başarmış ki?"

"Ve başının etrafına bir kafes koyun," diye ekledi Edin, sesi acımasızdı.

"Yani o kafes... o tür bir canavar için normal değil, öyle mi?" diye sordum.

"Hayır." Yürürken Edin kaşlarını çatarak yere baktı ve boğazımı acıtan dalgın bir hareketle uzanıp kırık boynuzunu ovuşturdu. "Ona yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum."

"Ve cevap vermedi," diye temkinli bir şekilde bitirdim. Edin başını salladı, kaşları hâlâ çatıktı.

Nefes verdim, sonra uzandım ve kısa bir süre kolunu ovdum. "Herkes yardım edemezsin, Scratch." Elinden gelse muhtemelen edeceğini bilsem de. "Aytorin nedir?" Dikkatini dağıtmak için sordum.

Tekrar hareket etmeye başladık. "Onlar eski bir ırk," dedi Edin, sesi biraz dağınıktı, aklı şüphesiz hâlâ garip konvoydaydı. "Normalde kendi içlerine kapanıktırlar. Sayıları çok fazla değil."

Wyn, "Eğer biri böyle birini yakalamayı başardıysa, adını biliyordur," diye ekledi.

"Adı ne?" Danny yürürken parmaklarını Ruh Yiyen'in parmaklarının arasından geçirerek sordu.

Wyn başını salladı. "Güç barındıran kadim bir dil konuşurlar. Eğer bir aytorinin gerçek adını bilersen, onu kontrol edebilirsin."

İlk içgüdüm alay etmek ve bunun saçmalık olduğunu söylemekti, ancak daha açık fikirli olmaya çalışarak kendimi yapmamaya zorladım. Yine de, "Kulağa peri masalı gibi geliyor" yorumunu yapmaktan kendimi alamadım.

"Evet!" Danny hemen haykırdı. "Çocukken annemin bana perilerle ilgili hikâyeler okuduğunu hatırlıyorum. Eğer bir perinin gerçek adını öğrenirsen, onu kontrol edebilirmişsin."

"Mm." Edin o tanıdık küçük sesini çıkardı. "Belki de o zamanlar bile bizim dünyamızdan sizinkine bazı gerçekler sızmıştır." Kaşlarını çatı. "Onu terk etmekten hoşlanmıyorum. Yanlış geliyor. Ve aracı çeken borolash de zincirlenmişti. Onlar nazik yaratıklar. Onları zorlamak doğru değil-"

Uzandım ve elini kısa bir süre sıktım. "Herkesi kurtaramazsın, Scratch. Her zaman korkunç şeyler yapan boktan insanlar olacaktır." Belli belirsiz arkamızı, karavanın ufukta kaybolduğu yeri işaret ettim. "Ve eğer içeride her kim varsa bunun gibi canavarları yakalama yöntemleri varsa, muhtemelen öylece içeri dalmak güvenli olmayacaktır. Değil mi?"

Edin sertçe nefes verdi. "Evet."

Yürürken bir an sessizlik oldu. Edin'in hâlâ aytorini düşündüğü belliydi, kara kaşları çatılmıştı.

Sonunda Ruh Yiyici konuştu. "İnsan haklı, Edin. Herkese yardım edemezsin. Ve eğer hâlâ diğerini kurtarmak istiyorsan, koleb grubunun çok gerisinde kalma riskini göze alamayız."

Gözlerimi devirmek istedim. Wyn'in şimdiye kadar hem benim hem *de* Charlie'nin isimlerini tamamen bildiğinden emindim. Yine de benden sadece 'insan' olarak bahsederek beni ne kadar az düşündüğünü ya da bana ne kadar az güvendiğini göstermek istediğini tahmin ediyordum.

En azından onun sözleri Edin'in başını hafifçe sallamasına neden olurken bir nefes verdi. "Evet. Haklısın." Bana küçük bir gülümseme attı. "Charlie daha önemli."

Sözleri karşısında göğsüm sıkışmıştı. Elini bırakmadan önce bir kez daha sıktım.

Danny, "Belki biz Charlie'yi aldıktan sonra onlarla tekrar karşılaşırsın, Edin," diye teklif etti. "Çok seyahat ediyorsun. Asla bilemezsin."

Çok seyahat ediyorsunuz. Midem bulandı. Wyn'in bir gün önce söylediklerini düşündüm. Edin'in bana söyledikleri hakkında. O kendi

kendi başına. Edin'in Çorak Topraklar boyunca kilometrelerce tek başına yürüdüğünü hayal ettim. Sadece yürürken. Beni o çukurda bulduğunda yaptığı şey buydu.

Nefret ettim. Düşüncesinden bile nefret ettim. Yalnızlık çekiyor muydu? Kesinlikle öyle olduğunu düşündüm. O sosyal bir yaratıktı. Arkadaşlığı severdi, benimkini bile ve ben asık suratlı bir pisliktim. Bu düşünce kalbimi sızlattı. Artık tek başına olmasını istemiyordum. Düşüncesine bile zor dayanıyordum, göğsüm sıkışıyor, boğazım düğümleniyor, sarsılarak yutkunuyordum.

Ama ne yapmam gerekiyordu? Öylece... orduya geri dönemezdim. Bu düşünülemezdi. Burada, Wastes'da Edin'le mi yaşayacaktım? Sonsuza kadar mı? Edin'in bunu *isteyip istemediğine* dair hiçbir fikrim yoktu. Peki ya Charlie? O bunu yapmak istemezdi. Onu gerçekten terk edebilir miydim? Ve eğer yaparsam, ordu peşime düşer miydi? Beni bulurlarsa Danny'ye yaptıklarını bana da yaparlar mıydı?

Edin'e yine işkence ederler miydi?

Başım zonklamaya başladı ve kendimi tüm düşünceleri uzaklaştırmaya zorladım. Önce Charlie'yi geri almamız gerekiyordu. Sonra gerisini halledecektim. Dikkatim dağılmamalıydı.

Yanımdaki Edin, kendimi daha da kötü hissetmeme neden olan bir iç geçirdi. "Evet," dedi Danny'ye kısa bir gülümseme göndererek. Gözleriyle tam olarak buluşmayan başka bir gülümseme. Bakışları bana kaydı ve aynı hızla uzaklaştı ama içindeki hüznü gördüm. "Belki de yaparım."

Boğazım düğümlendi, kelimeler boğazımı sıkıyor, patlamakla tehdit ediyordu. Daha sonra pişman olup olmayacağımı bilmediğim aptalca, umursamaz, düşüncesiz kelimeler. *Seninle geleceğim gibi. O canavarları kurtarmana yardım edeceğim. Seninle kalacağım.*

Sessiz kaldım, Edin'in yanında yürüyordum. Sonunda Danny başka bir şey hakkında konuşmaya başladı, sohbeti garip karavan konvoyundan uzaklaştırdı, Wyn ile dalga geçerken ses tonu rahattı. Ama ben gergin ve sessiz kaldım ve Edin'in kasvetli ruh halini yanımda hissedebiliyordum. Onu rahatlatmak istedim. Ona söz vermek... bir şeyler. Ama yapamadım. Bu adil olmazdı. Verdiğim sözleri tutabilir miyim bilmiyordum. Tutmak isteyip istemediğimi bile.

Kendine *gel Hatton*, diye düşündüm kendi kendime şiddetle. *Sikiştiğin için kendini duygusal hissediyorsun. Hayatının geri kalanında bir canavarla Çorak Topraklar'da yaşayamazsın. Bu çok saçma.*

Ama kafamın içindeki mantıklı ses beni daha da boktan bir ruh haline soktu.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Kolebler ve behamotlar iki gün sonra hedeflerine ulaştı.

Onlara yetiştığımızde hava hâlâ çoğunlukla karanlıktı ama şafak sökmek üzereydi, ufuk bulanıklaşıyordu. İleride beliren büyük bir binanın dış hatlarını seçebiliyordum, etrafını turuncu renkte titreyen küçük cepler çevreliyordu. Kulaklarımıza bir kakofoni ulaşıyordu; homurtular, bağırışlar, kahkahalar ve arada bir çığlıklar. Bu sesler içimde gergin bir karmaşaya yol açtı.

Otoyolda, yayılan yapının önünde durduk ve geçici olarak aşağıya doğru ilerlemeye başladık. "Burası ne sikim bir yer böyle?" Mırıldandım.

"Eski bir hapishaneye benziyor," dedi Danny, sesi temkinliydi.

Haklıydı. Yaklaştıkça, titrek turuncu ışıktaki binanın yan tarafındaki büyük harfleri görebiliyordum. Çoğunluğu hava koşulları yüzünden çoktan yok olmuştu ama geriye kalanlarda 'COR ECTIO L AND TRE TM NT' yazıyordu. ABD bayrağının yırtık pırtık kalıntıları ön taraftaki bayrak direğinden sarkıyordu, yılların sert hava koşullarından dolayı matlaşmış ve yırtılmıştı.

Geniş binanın etrafında bir canavar *denizi* vardı. Bir tür kâbus festivali gibi görünüyordu. Kamp ateşleri küçük fenerler gibi yaratık kümelerini aydınlatıyor, bazıları dikkatle konuşuyor, diğerleri alevlerin üzerinde küçük hayvanları kızartıyordu. Bazıları kavga ediyordu, hırıltılar ve kahkahalar havada uçuşuyordu. Etrafta tek tük çadırlar vardı ama görünüşe göre canavarların çoğu dışarıda yerde uyuyordu. Tabii uyumaları gerekiyorsa.

Önümüzdeki manzaraya bakakalmıştım. "Tamam, parazit olayının ordunun radarından kaçmayı başardığına belki inanabilirim," diye başladım, sesim titreyerek, "ama nasıl olur da *bunun* farkında olmazlar?"

Danny tedirgin bir sesle, "Bu çılgınlık," diye ekledi. "Bunu daha önce hiç görmedin mi Wyn?"

Ruh Yiyici başını salladı. "Buraya en son geldiğimde burası terk edilmişti. Yaklaşık on sekiz ay önce."

Edin konuştu. "Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce bu bölgedeydim ve o zaman burası hâlâ boştu."

Şu anda kesinlikle boş değildi. *İç içeydi.*

Yutkundum. Bu olayda Charlie'yi bulmaya çalışmak bütün gecemizi alacaktı.

Bu düşünce beni duraksattı. Gözlerimi kısarak önümüzdeki yaratık sürüsüne baktım ve tek bir insan görmeye çalıştım. Hiçbirini bulamadım.

"Bütün insanlar nerede?" Yüksek sesle söyledim ama sesimi alçak tuttum.

"İçeride, muhtemelen." Wyn'in kapüşonunu eski hapishanenin yükselen binasına doğru salladığını görmek için tam zamanında döndüm. "Sanırım onları dövüşlerden önce oraya götürüyorlar."

Ellerim kalçalarımda, kaşlarım çatık bir şekilde binaya baktım. "Tamam, o zaman oraya girmeliyim." Edin'e döndüm. "Konuştuğumuz gibi savaşmak için girmem gerekiyor."

Bunu uzun uzadıya tartışmış ve bir gece önce otoyolun kenarında kamp kurarken bu konuda sessizce tartışmıştık. Edin plana tamamen karşıydı.

Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Acele etmeyelim Hunter. Anlaştığımız şeyi yapalım. Wyn içeri girip önce etrafa bakabilir. Belki Charlie'yi kolayca dışarı çıkarabilir."

Öfkelenmek istedim ama haklıydı. Wyn'in ilk etapta Charlie'ye ulaşmanın kolay bir yolu olup olmadığını, belki de artık behamotlar tarafından bu kadar yakından korunmuyor olup olmadığını görmek için - bu kadar büyük olacağını bilmesek de - yeri araştırması konusunda anlaşmıştık.

Artık koleb ve behamot grubuyla birlikte bile değilmiş gibi görünüyordu. Burada hiç insan yoktu.

Wyn Charlie'yi yakalayamazsa, plan Edin'in insan savaşçısı olarak bana girmesiydi, böylece Charlie'ye yaklaşmaya çalışabilir ve onu çıkarmak için burada olduğumuzu bilmesini sağlayabilirdim.

Wyn başını sallıyordu. "Oraya gidip insanları nerede tuttuklarına bakacağım." Çantasını silkti ve Danny'ye uzattı. "Uzun sürmez, tatlım," dedi ve bir elini Danny'nin kolunda gezdirdi. "Edin, ben yokken Danny'yi sana emanet ediyorum."

Edin yanımda başını salladı. "Elbette," dedi Danny'ye kocaman bir sırıtış atarak.

Diğer canavarlar bizi fark etmişti ama Ruh Yiyen yüzünden olduğunu varsayarak bizi görmezden geliyorlardı. Yürüdüğümüz son birkaç gün özellikle sessiz geçmişti, bu da hemen hemen her şeyin ve herkesin Wyn'den kaçtığını düşünmeme neden oldu. Acaba bu, o gittiği anda aşağı inecekleri anlamına mı geliyordu? Tüfeğimi yavaşça arka kılıfımdan çıkardım ve rahatça sağ uyluğuma dayadım.

Aslında Wyn'in Danny'nin deyiimiyle 'duman şeyine' döndüğünü görmemiştim. Bu yüzden Ruh Yiyici bir anda ortadan kaybolduğunda ve onun yerine kalın siyah bir duman girdabı yükseldiğinde beynimin bunu yakalaması biraz zaman aldı. Sönmüş bir mumun dumanına benziyordu, havada kıvrılıp bükülüyordu.

Ve sonra Wyn hapishane binasına doğru ateş ederken bir anda yok oldu. Nefes verdim ve adım atma dürtüsüne direndim, parmaklarım tüfeğimin dipçığıne doğru seğiriyordu. Sabırsızca Wyn'in ne kadar kalacağını sormamak için kendimi zor tuttum. Sadece on saniye önce gitmişti.

Yine de bir şekilde Edin ne düşündüğümü biliyordu. "Uzun sürmez Hunter," dedi, gürleyen sesi içimde çalkalanan endişeyi biraz olsun yatıştırdı. İri eliyle sırtımı okşadı. "Neredeyse geldik."

Başımı salladım ve adımlarımı Danny ve Edin'in önünde kısa bir mesafede tutarak, etrafımızda dolaşan canavarlara daha fazla yaklaşmamaya dikkat ederek adım atma dürtüsüne boyun eğdim. En azından hiçbirini yaklaşmamıştı.

Wyn geri döndüğünde, Danny'nin yanında ince, kıvrımlı bir siyah duman sütunundan katılaştı. Hemen volta atmayı bıraktım ve ona bakmak için döndüm. "Eee?" diye bağırma dürtüsüne karşı koydum, bunun sadece Ruh Yiyen'i kızdıracağını biliyordum.

Biraz omuz silkti. "Hepsi hücrelerde kilitli. Katı metal ve betonun içinden bir insan taşıyamam."

"Ama kapıyı kırabilirsin, değil mi?" Danny sordu.

"Yapabilirim. Gerçi muhafızların bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır diye düşünüyorum." "Kaç tane muhafız var?" Listeyi gözden geçirerek sordum Kafamdaki değişkenler. Muhafızlar. Silahlar. Hücre kapıları. Diğer insanlar. Dışarıdaki canavarlar. Charlie'yi çıkarmak için savaşmamız gereken her şey.

"En az dört. Hepsi insan."

"O zaman bayıltmak senin için kolay olmalı." Bir an düşündüm. "Ne tür silahları var?"

"Silahlar. Ama bu bir sorun olmayacak. Onları kolayca etkisiz hale getirebilirim." Wyn siyah parmaklı eliyle hâlâ Danny'nin omzunda asılı duran çantayı işaret etti. "Ve ipim de var. Biz Charlie'yi yakalamadan önce uyanırlarsa kimseye haber vermemeleri için onları bağlayabilirim."

"İyi düşünmüşsün." Ruh Yiyici'ye iltifat ettiğim için kendimi bir anda tuhaf hissettim. Son birkaç gündür aramızda söze dökülmeyen bir tür ateşkes olsa bile, pek de dost-arkadaş gibi değildik. O da rahatsız olmuşa benziyordu, çünkü garip bir şekilde yer değiştirdiğini gördüm. "Kaç tane

insanlar orada mı?" O anı geride bırakmak için hızlıca sordum. "Kabaca mı?"

Wyn'in kapüşonu eğildi. "Birçok. Düzinelerce. Belki yüzlercesi."

Tanrım. Yine de hapishane binasını çevreleyen canavarların sayısına bakarak buna inanabilirdim.

"Tamam." Ellerimi kalçalarımaya koydum ve önümüzde yükselen karanlık binaya bakarak düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım. "Yani muhafızlar devre dışı bırakılabilir. Bu iyi bir şey. O zaman Charlie'nin hücre kapısını indirmeniz gerekecek. Bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun? Sence kapısını kırarsan ses buraya kadar ulaşır mı?"

"Sadece Charlie'nin hücrelerini açamam." Wyn'in sesi açıldı. "Charlie'nin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok."

Donup kaldım. Midem bulandı. "Kahretsin." Yüzümü sertçe ovaladım. "*Siktir.*" Bunu *düşünemeyecek* kadar nasıl bu kadar aptal olabildim?

Bir saniye sonra Edin'in elinin enseme yerleştiğini, başparmağının boynumun yan tarafını yumuşattığını hissettim. "Sakin ol Hunter." Gürleyen sesi içimde yuvarlandı, bir şekilde zaten kaynayan gerginliğin bir kısmını yatıştırdı. "Bu işi çözeceğiz. Bunun kolay olmayacağını biliyorduk, değil mi? Bunu başından beri biliyorduk."

Başımı salladım, beynim çılgınca başka bir çözüm bulmaya çalışırken dikkatim dağılmıştı. "Ya *tüm* hücreleri açarsan?"

"Sanırım yapabilirim." Wyn'in sesi şüpheciydi.

"Wyn'in tüm hücreleri açacak zamanı olmaz," dedi Edin. "Gardiyanlar devre dışı bırakılsa bile bu çok riskli. Wyn Charlie'nin hücrelerine ulaşmadan önce birinin içeri girme ihtimali her zaman var. Hepsini bu şekilde açmak çok uzun sürer."

Siktir, siktir, siktir. Edin haklıydı. Çok uzun sürecek ve çok fazla gürültü çıkaracaktı ve en son istediğimiz şey Wyn daha Charlie'ye ulaşmadan binaya bir canavar selinin dolmasıydı.

"Daha sinsi bir yaklaşıma ne dersin?" Ağzımdan kaçırıldım. "Kapıları kırmak yerine hücrelerin kilidini açmak?"

"Belki de." Wyn'in sesi kuşkulu geliyordu. "Hücreleri açmak kolay olacak mı?" "Elektromekanik kilitler olacak," dedi Danny. "Onlar olabilir. Eğer hala çalışıyorsa, zamandan tasarruf etmek için hepsini bir kerede bilgisayarla açmak. Bilgisayar çalışmıyorsa, ki bu daha olasıdır, muhtemelen sadece

sürgüleri kullanarak. Gardiyan anahtarı ya da benzeri bir şey aramak zorunda kalacağınızı sanmıyorum."

Ona baktığımda omuz silkti. "Merkezde de aynı tür kilitler kullanıyorlardı," dedi sessizce. "Sadece çok daha büyük bir ölçekte."

Rahatsızlığımı hissederek devam etmek için hızla başımı salladım. "Evet. Sanırım bilgisayarın hâlâ çalışıyor olma ihtimali az da olsa var. Bilmiyorum." Eski bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Danny başlığının altından bir ses çıkardı. "Eğer muhafızlar insansa, demek ki burada işleri yürüten bir insan olabilir," dedi, sesi karanlıktı.

Başımı sallamak zorunda kaldım. İnsanların diğer insanları akla hayale gelmeyecek şekillerde sömürdüğü bir geçmişi yok değildi. "Ya da birlikte çalışan bir insan ve canavar? Kim bilir."

Wyn konuştu. "Eğer bilgisayar kullanıyorlarsa, bunu çözmek için onları izleyebilirim." Durakladı. "Ama tüm hücreleri açmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Kolayca kaosa dönüşebilir. İnsanlar o binadan dışarı akmaya başlarsa, tüm bu canavarların burada oturup olanları izleyeceğini düşünemiyorum, özellikle de insanları mülkleri ya da yatırımları olarak görüyorlarsa. Charlie'yi yaralanmadan önce kalabalığın içinde bulamama riskiniz var. Ya da başka biri ona ulaşmadan önce onu bulamama riskiniz var," diye ekledi karanlık bir şekilde.

Umutsuzluk gibi bir şey içimde gelgit dalgası gibi yükselmeye başladı. Bir an için, çok... *ulaşılabilir* görünmüştü. Ama Wyn haklıydı. Çok fazla değişken vardı. Çok fazla risk vardı. Eğer tüm hücrelerin kilidini açarsa, insanlar hemen kaçmak için çabalamaya başlayacaklardı. Wyn daha tüm hücrelere ulaşmadan fark edilebilirlerdi - Charlie'ye.

Bunu yapmanın en güvenli ve en temiz yolu oraya sessizce girmek, sadece Charlie'nin hücresinin kilidini açmak ve dışarı çıkmaktı. Ama Wyn'in dediği gibi, Charlie'nin neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve benim de ona gösterecek bir yolum yoktu. Tanrı aşkına, üzerimde onun bir resmini de taşı mıyordum.

Doğrudum ve nefes alarak Edin'in yüzüne döndüm. "Tamam, beni..." Elimi arkamdaki hapishaneye doğru salladım, "Bu her ne haltsa. Oraya gidip Charlie'yi bulacağım, hangi hücrede tutulduğunu öğreneceğim. Bu bilgiyi bir şekilde size ulaştıracağım. Sonra Wyn içeri girer, gardiyanları etkisiz hale getirir ve benim ve Charlie'nin hücrelerinin kilidini açar. Tamam mı?"

Edin bana baktı, kaşları düşük, sağ dişi alt dudağını sevimli ve endişeli bir ifadeyle endişelendiriyordu. Bu bende öpme isteği uyandırdı.

Onu.

"İşe yarayabilir," dedi Wyn, bozuk sesi sadece biraz kararsızdı. Siyah uçlu başparmağını Danny'nin omzunun üzerinden geçirdi. "Ama bana cep telefonu numaralarınızı nasıl söyleyeceksiniz? Yine de hızlı hareket etmemiz gerekecek."

Bir an düşündüm, hızlı bir cevap bulmaya çalıştım. "Hücre kapılarında pencereler ve yemek kapakları olacak," dedim. "Ben içeri girdikten sonra hücremi bulmanız ne kadar sürer? Ambardan içeri girebilirsiniz. Yani, beni bir hücreye koyduklarını ve hemen savaşılmaya göndermediklerini varsayıyorum." Bu düşünce beni endişelendirdi. Savaşmamayı tercih ederdim ama mecbur kalırsam yapardım.

"Uzun sürmez." Wyn'in başlığı başını sallayarak eğildi. "Bu işe yarayabilir."

"Charlie'yi bu gece dışarı çıkarabiliriz," diye ekledi Danny. "İkiniz de kavgaya etmek zorunda kalmazsınız."

İçimde yenilenmiş bir kararlılık vardı. Ona başımı salladım ve sırt çantamı ve tüfek kılıfımı silktim. Şapkamı ve maskemi çıkarıp sırt çantama yerleştirdikten sonra çantayı Edin'e, silahı da Danny'ye verdim. Silahı kullanması gerekebilecek kişinin o olacağını düşündüm.

Çantamın kayışlarını büyük bir yumruk halinde sıkıca kavrayan Edin'e döndüm. "Beni de kaydetmelisin, çizik."

Hâlâ kaşlarını çatmış, kaşlarını aşağıya doğru çekmişti. "Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı, dişleri parlıyordu.

"Bunu konuşmuştuk," dedim. Öfkemin şimdiden yükseldiğini hissedebiliyordum, oraya girmek için sabırsızlanıyordum. Kendimi tutmaya çalıştım. O sadece benim için endişeleniyordu. "Birkaç saat sonra her şey bitmiş olacak. Charlie'ye sahip olacağız."

Ve Edin'in benimle kalmak için bir sebebi kalmayacak.

Bu düşünce içimi acıyla sıktı. Edin, Charlie ve benim hemen olmasa bile orduya geri döneceğimizi biliyordu. Öyleyse neden burada kalsındı ki? Ta Kentucky'de Charlie'nin geri dönmesine yardım edeceğini söylemişti. Bu iş bittikten sonra gidecek miydi?

Titrek bir nefes aldım ama yine de düşüncelerimi uzaklaştırdım. Tam önümde olanlara odaklanmam gerekiyordu. Daha sonra olabileceklere değil. Bunun kimseye faydası olmazdı, en azından Charlie'ye.

Edin'e küçük bir gülümseme vermeye çalıştım. "İyi olacağım, çizik. Savaşmak zorunda kalsam bile."

Edin ofladı pufladı. "Dövüşte iyi olacağımı biliyorum. Sadece bunu *yapmak* zorunda kalmanı istemiyorum."

"Olmayabilir de," dedim hızlıca, sonra çenemi hapishane binasına doğru salladım. "Oraya ne kadar çabuk girer ve Charlie'yi bulursam, o kadar çabuk gidebiliriz." Bir adım daha yaklaştım ve parmaklarımı kısa bir süreliğine Edin'inkilere doladım. "Yemin ederim, iyi olacağım, Scratch. Bunu yapabilirim."

Sert bir nefes verdi ve bir kez başını salladı, bakışlarımı boynuzuna çekerek kararlılığımı daha da artırdı. Bunu yapacaktım. Edin'in ona zarar verme riski taşıyan başka bir şey yapmasına izin vermeyecektim. Ağırlığımı koyma sırası *bendeydi*.

"Hadi gelin." Wyn ve Danny'ye dönüp başımla onları selamladım. "Tekrar teşekkürler. Her şey için." Doğrudan Wyn'e, kapüşonunun siyah derinliklerine baktım. "İçeride görüşürüz."

Kapüşonu başını sallayarak eğildi ama bir şey söylemedi.

"İyi şanslar Hunter," dedi Danny, bir adım öne çıkıp elini omzuma vurarak. "Dikkatli ol. Seni ve Charlie'yi bekliyor olacağız."

"Teşekkürler." Elindeki tüfeğe doğru başımı salladım. "İhtiyacın olursa bunu kullanmaktan çekinme. Fişekler çantamda."

Danny'nin cevap vermesini beklemedim, kullanmak istemeyeceğini biliyordum ama gerekirse kullanabileceğini bildiğinden emin olmak istedim. Edin'e döndüm ve ona güven verici bir gülümseme vermeye çalıştım. "Hadi yapalım şunu, çizik."

Edin mutsuz bir ses çıkardı ama sırt çantamı omzuna attı -onun yanında komik derecede küçük görünüyordu- ve kısa, tatlı bir an için boynumun yan tarafını avuçlamak için uzandı. Elini tekrar bırakmadan önce başparmağının kulak mememi okşadığını hissettim ve binaya doğru yürümeye başladık.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Hapishane girişinin sağında, bir spot ışığının altında bir masa vardı ve başında kadın görünümlü bir canavar vardı. Teni sarımsı yeşil renkteydi ve sudan çıkmış balık gibi ıslak görünüyordu. Şekilli bir yüzü yoktu, sadece geniş vücuduna kusursuz bir şekilde karışan ampul şeklinde bir kafası vardı. Başının tepesinden saç olmayan koyu yeşil bir şeyin uzun, kalın telleri fışkırıyordu ve ipe benzeyen çıkıntıların kıvrıldığını, başının hareketlerinden bağımsız olarak eğimli omuzlarına doğru kaydığını görebiliyordum, sanki kendileri canlıymış gibi.

Kahverengi, çuval benzeri bir giysi, belli belirsiz kadınsı görünen şeklini örtüyordu. Dudakları inceydi, burnu düz yüzünde iki yarık burun deliğinden başka bir şey değildi ve gözleri sürekli kısıyormuş gibi uzun ve inceydi.

Yaklaşırken bizi izlediğini görebiliyordum ama bana bile o korkunç yüz hatları bir şekilde katıksız bir can sıkıntısını yansıtmayı başarıyordu. "Dövüşmek için bir insana mı giriyorsunuz?" diye sordu mülayim bir ses tonuyla, kurulmuş olan köhne masaya vardığımızda.

Edin başını salladı. İri bedenindeki gerginliği hissedebiliyordum ve keşke uzanıp ona dokunabilseydim, elimi böğründe gezdirebilseydim. Ama yapamadım.

"Daha önce bir insan dövüşçüye girdin mi?" diye sordu, masanın üzerindeki büyük bir defteri aldı ve buruşuk, sararmış sayfalarını karıştırarak yarısı boş, yarısı okunaksız uzaylı karalamalarıyla kaplı bir deftere ulaştı. Dört kolu vardı ve uzundu, her biri üç kalın, dokunaç benzeri parmakla bitiyordu.

"Hayır."

Binanın yan tarafına gelişigüzel tutturulmuş, köşelerine aceleyle çakılmış büyük çivilerin etrafındaki plastiği yarılmış altı eski beyaz tahtadan oluşan devasa bir ızgaraya dikkatsizce bir el salladı. Üzerlerinde sayı dizileri olan küçük kutular, kutular arasında oklar ve çözmeye çalışırken bile beynimi acıtan yabancı karalamalar vardı.

"Teklif edilen şey bu," dedi canavar. "Dövüşçülerini yenerseniz, katılımcılar tarafından takas edilenler."

"Bunların hepsini okuyamıyorum." Edin'in sesi kuşkulu geliyordu. "O panolarda yaklaşık elli farklı dil var."

Canavar omuz silkti. "Benim sorunum değil. O zaman insanını tekliflerini okuyabildiğin kişilere karşı koymakla sınırlı kalacaksın. Eğer riskler seni bu kadar rahatsız ediyorsa." Bana yırtıcı bir şekilde baktı. "Bazılarımızın kazancı umurunda bile değil. Biz sadece insanların kısa hayatları için savaştığını görmekten hoşlanıyoruz."

"Canavarlar ne tür şeyleri takas ediyor?" Tahtaya bakarak Edin'e mırıldandım. İnsan dilinde yazılmış görebildiğim tek şey kutulardaki rakamlardı. Ne anlama geldiklerini merak ettim.

Bakışlarını tahtaya dikti, iri gözleri karalamaların üzerinde hızla geziniyordu. "Bütün dilleri okuyamıyorum ama... alkolü görebiliyorum. Et. Silahlar."

Ellerimi yumruk yaptım. Gerçekten mi? İnsanları bu önemsiz şey için savaşmaya mı zorluyorlardı? Yeterince dikkatli baksalar, muhtemelen kendileri için toplayabilecekleri ya da avlayabilecekleri şeyler. Bu sinir bozucuydu.

Öfkeden titriyordum. Edin bunu hissetti ve kısa bir süreliğine enseme kavradı. "Başka pek çok şey de var. Bazıları bilgi takası yapıyor. Batı kıyısındaki şehirlerden birinin gizli girişini tarif etmeyi teklif eden birini görebiliyorum."

Ne? Bu düşünce son derece ürperticiydi. Canavarlar şehirlere girmenin gizli yollarını mı biliyordu?

Edin devam etti, derin sesi acımasızdı. "Birileri köle teklif ediyor. Ayrıca bir..." Yutkundu. "Esir aldıkları başka bir insanla geçirecekleri bir gece için teklif."

Tanrım. Midem bulandı. Başımı salladım ve sessizce Edin'e bu canavarların dövüşlerinin sonuçları için neleri takas ettiklerini duymaktan bıktığımı söyledim. Ya sinir bozucu olmaktan başka bir şey olamayacak kadar önemsiz ya da düşünülemeyecek kadar korkunçtu.

Masanın arkasındaki canavar hâlâ sıkılmış görünüyor. "İstediğiniz şeyi takas edenlere karşı insanınızın dövüşlerini koordine etmek için dövüş ustasıyla konuşun. Gerçi şu anda muhtemelen sevgilisiyle çok meşgul olacaktır ve bunu bölmek istemezsin. En iyisi bu akşama kadar beklemek."

Tekrar tahtayı işaret etti, bakışları düz ve ilgisizdi. Muhtemelen bunu sayısız kez yapmıştı. "Rakip ne kadar zorlu olursa, ödül de o kadar iyi olur. İnsanınıza benzer bir rakiple başlamanız tavsiye edilir-

sert çocuklara geçmeden önce insanları sınıflandırdı." Bana yarı ilgi yarı hoşnutsuz bir ifadeyle baktı. "Burası büyük bir yer, bu yüzden muhtemelen doğrudan burada bulunan daha sert insanlara geçebilirsiniz. Bazıları bir süredir burada. Çoğu uzun ömürlü değil."

Edin'in inandırıcı bir cevap vermek için çabaladığını hissedebiliyordum. "Bana olabildiğince fayda sağlamasını istiyorum, bu yüzden onu hemen tecrübeli bir dövüşçüyle karşı karşıya getirmeyeceğim. Çok riskli."

Canavar eğimli omuzlarını silkti. "Her neyse." Masanın yanındaki büyük plastik kutudan yaşlılıktan sararmış metal bir kelepçe çıkarmak için eğildi. "İnsanın şu anda..." eline aldığı kelepçenin yan tarafına baktı, "dövüşçü sekiz-iki-üç." Dokunaç gibi parmaklarıyla bir kalem aldı ve deftere doğru eğildi. "İsim?"

İkimiz de tereddüt ettik. "Benimki mi onunki mi?" Edin sordu.

Yukarı baktı ve gözlerini devirdi. "Az önce sana yeni adını söyledim." Edin'e genişçe gülümsemeden önce çenesini bana doğru salladı. "*Senin* adın ne koca oğlan?" diye mırıldandı.

Omuzlarım gerildi, öfkem tavan yaptı. *Koca oğlan mı?*

"Edin." Sesi sertti.

"Mmm." Canavar ona ürkek bir gülümseme daha attı ve deftere bir şeyler karalamak için tekrar eğildi. "Bundan sonra insanını oraya götür." Kısa bir süre başını kaldırıp çenesini sallayarak uzun boylu bir canavar tarafından korunan hapisane girişine doğru baktı. "Tüm insanlar içerideki hücrelerde tutuluyor. Onları *güvende* tutmak için." Bana doğru büyük, kuduz bir sırtış yöneltti, bir sürü keskin diş görünüyordu.

"Dövüşlerden hemen önce, değil mi?" Edin sordu.

Doğrulurken başını salladı ve kelepçeyi tuttu. "Hayır, antrenman yapmadıkları ya da dövüşmedikleri her zaman. Ayrıca, bu geceki dövüşleri kaçırdınız. Çoğu gün akşam 6'dan sabah 4'e kadar sürüyor. Ama insanınız muhtemelen bu gece dövüşmek zorunda kalacak - kalabalık taze eti sever, bu yüzden dövüş ustası her zaman mümkün olan en kısa sürede yeni dövüşçüler koyar. Kime karşı dövüşeceği konusunda söz sahibi olmak istiyorsanız dövüş yöneticisiyle konuşun. Aksi takdirde onu hemen dövecek biriyle eşleştirebilir ve o zaman şansınız kalmaz." Canavar bana düşmanca bir gülümseme daha attı. "Bu eğlenceli olmaz mıydı?"

Ona dişlerimi göstermemek için kendimi zor tuttum. Bu gece dövüşmek zorunda kalacağım düşüncesi beni endişelendiriyordu ama dövüşler akşama kadar başlamayacaksa, bu Charlie'yi bulmak için kesinlikle zamanım olacağı anlamına geliyordu. Bu

Wyn'e cep telefonu numaralarımızı söylemek ve *ikimiz* de kavga etmek zorunda kalmadan siktir olup gitmek için bolca zamanımız oldu. Dürüst olmak gerekirse, bu ideal senaryoydu.

Gözlerim canavarın elindeki numaralı kelepçeye kaydı. Charlie'nin kaç numara olduğunu merak ettim. Kendimi kötü hissederek tekrar tahtaya baktım. Dövuşte yenilirse kolebler ve behamotlar ne teklif ediyordu?

Edin yanımda gerginleşmişti. "Eğer bir hücrede kalması gerekiyorsa, ben de kalacağım. Onunla birlikte orada kalacağım." Çenesini hapishane binasına doğru salladı. "Diğer insanların ona zarar vermeye çalışmayacağına güvenmiyorum," diye ekledi, sahipleniciliğini bir canavarın insanını kâr için savaşmak üzere kullanması bağlamında biraz daha inandırıcı kılmaya çalışarak.

Canavar başını salladı. "İnsanların arasına canavar giremez. Sen burada kal. Eğer onun dövüşmesini istiyorsanız, kurallar böyle. Hepimiz onlara saygı duyuyoruz." Edin'e tatlı bir gülümseme olduğunu varsaydığım bir bakış attı. "Kurallar olmadan, Çorak Topraklar'daki bu tür girişimler başarısız olmaya mahkûmdur." Bir canavardan iyi iş zekâsı üzerine bir ders dinlediğime inanamıyordum. "Ve bu gerçekten de mallar için daha güvenli. Onu burada istemezsin, inan bana. Senin dikkatin dağılmışken kaçıp gidebilir ve bir grup sıkılmış, sarhoş yaratık tarafından parçalanabilir -ya da daha kötüsü."

"Dikkatim dağılmayacak-"

"Kurallar böyle," diye sert bir sesle araya girdi. "Kurallara uymazsanız, katılamazsınız."

"Kurallara uyacağız," dedim çabucak. "Ben oraya gireceğim. İyi olacağım," diye ekledim Edin'e. *İstediğimiz buydu, çizik!* Tıslamak istedim ama belli ki yapamadım. Onun yerine gözlerimle ifade etmeye çalıştım.

Uzun bir süre bana bakarken çenesinin kasıldığını gördüm. Sonunda kaba bir baş hareketiyle çenesini aşağı doğru salladı.

Canavarla yüzleşti ve kelepçe için elini uzattı, ancak Edin'e bakarken onu göğsüne yaklaştırdı. "Kendin de girmiyor musun?" Yatay gözbebekleri Edin'in formu üzerinde gezinirken takdirle daraldı - o kadar yavaştı ki kıllanmaya başladım. "İyi yapardın, koca oğlan."

Edin durakladı, sonra ona sert bir sırtış fırlattı. Karakterine sadık kalması gerektiğini bilsem de bu beni daha da kıllandırdı. "Zor işi insanımın yapmasını tercih ederim."

Büyük eli enseme indiğinde sıçradım. Bir kez sıkı ve bana sakın olmamı söylediğini anladım.

Yine de zordu, bu canavar pislik Edin'e birinci sınıf bir sıgırmış gibi bakarken. Hem de tam önümde.

"Pekâlâ." Masanın üzerinden öne doğru eğildi, dört kolundan biri uzanarak hafif, dokunaç benzeri parmaklarını Edin'in omzunun üzerinden geçirdi. "Eğer insanının dövüşmesini beklemekten sıkılırsan ve *dikkatini dağıtmak* istersen, gel ve beni bul."

Öfkeli bir sıcaklık yüzümü kaplarken, ellerim yumruk olurken Edin kıkırdadı. "Benden sıkılmıyor," diye tersledim. "Yine de teşekkürler."

Canavar kaşlarını kaldırıp bana bakarken, Edin boğuk bir kahkaha atar gibi homurdandı. "Bunu *kesinlikle* iyi eğitmişsin," dedi ve beni görmezden gelerek tekrar Edin'e hitap etti. "Yine de terbiyesi üzerinde çalışmak isteyebilir. Özellikle de bizim türümüzün yanında." Sonunda bana doğru düzgün baktı ve dişlerini gülümsemeye benzer bir şekilde gösterdi. "Bizimle bu şekilde konuşulmasından hoşlanmayız, *insan*."

"Evet, ama ben burada dururken onu becermeye çalışman hoşuma gitmiyor. Bu işi bitirelim." Kelepçeyi elinden kaptım ve bir elim bileğine kenetlenmiş halde Edin'i de yanımda sürükleyerek uzaklaştım. Yine de isteyerek geldiğinden emindim. Aksi takdirde onu bir santim bile hareket ettirebileceğimden şüpheliydim.

Edin kulağıma alçak sesle, "Kıskanç olman hoşuma gidiyor, josdo," diye mırıldanarak ensemın farkındalıkla karıncalanmasına neden oldu.

Utançtan kızardım. "Sana koca oğlan dedi," diye homurdandım. "Sana bir iyilik yapıyordum."

Edin kısık bir kahkaha attı ve beni döndürmek için kolumdan tuttu. Onunla yüzleştığım anda beni sıkıştırdı ve binanın kenarına sıkıştırana kadar beni geriye doğru zorladı. "Onun hatalı olduğunu mu söylüyorsun? Sanırım bunun ne kadar doğru olduğunu buradaki herkesten daha iyi biliyorsun."

Yüzüme daha fazla sıcaklık yayıldı ama kaşlarımı kaldırarak onun cesur bakışlarını tuttum. "Ve bu şekilde devam edelim, ha?"

Bunu söylerken bile utanç, içimdeki sahiplenici kıskançlığı bastırıyordu. Ne yapıyordum ben? Edin'in bana bağlanmasını falan mı sağlamaya çalışıyordum? Tam bir aptal gibi davranıyordum. Onunla kalamazdım. Ayrılmak zorundaydım. Kıskanmaya hakkım yoktu. Edin'e söz verdirmeye hakkım yoktu.

Tanrım, tam bir pisliktim.

Başımı sallamaya başlamıştım bile, telaşlıydım, sözlerimi geri almak üzereydim. "Ben yapmadım-"

Edin çenemi sıkıca kavrayarak beni durdurdu ve başparmağıyla alt dudağıma dokundu. "Başka kimseyi istemiyorum Hunter," dedi bana, inanılmaz derinlikteki sesi karnıma doğru kıvrılıyordu.

İçimden saf, katıksız bir zevk fişkırdı. Uzanıp onu yakalamak ve vücudunu kendime yaklaştırmak istedim. Onu ölesiye öpmek istedim. Sadece etrafta dolaşan canavarlar bunlardan herhangi birini yapmamı engelledi. "Ben de öyle." Kızardım. "Yani, ben de istemiyorum."

Edin'in dudakları sinsi bir sırıtişla kıvrıldı, sivri dişleri dışarı fırladı. "Yine de bu kadar sahiplenici davranman hoşuma gidiyor." İkimiz de ayrılmamız ve hapisane girişine doğru yürümeye devam etmemiz gerektiğini biliyorduk ama Edin deri ve ahşap kokusu burnuma dolana ve boynuzunun tabanının şakağıma değdiğini hissedene kadar daha da yaklaştı. Sıcak dudakları kulağıma gıdıkladığında ürperdim. "Charlie'yi geri aldıktan sonra seni öyle bir sikeceğim ki kendi adını bile unutacaksın." Arkasına yaslandı ve göğsümü bir kez okşadı. "O yüzden endişelenme, josdo." Bana kurt gibi sırıttı. "Tüm enerjimi bunun için saklıyor olacağım."

"I..." Dilim tutulmuştu, vücudumda sıcaklık yüzüyordu.

Ben daha doğru düzgün bir yanıt veremedim Edin'in yüzü ciddileşti ve tekrar daha yakına eğildi. "Bundan hoşlanmıyorum Hunter," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı. "Seni bu kadar uzun süre bırakmayı beklemiyordum-"

"Ben iyi olacağım." Elimini uzattım ve onu yatıştırmak için parmak uçlarımı gergin karnının üzerinde kısaca gezdirdim. "Bununla başa çıkabilirim. Söz veriyorum. Eğer biri benimle orada bir şey yapmaya kalkarsa, kendi başımın çaresine bakabilirim."

Edin nefes verdi. "Biliyorum ama yine de hoşuma gitmiyor. Ben sana göz kulak olmadan orada tek başına uyuyacağın düşüncesi hoşuma gitmiyor."

Dudaklarım seğirdi. "Yakında savaşacakken senden uzakta uyumamdan mı endişeleniyorsun?"

Edin homurdandı. "Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor."

Tanrım, onu öpmek istedim. "Yemin ederim, iyi olacağım, Scratch. Sadece Charlie'nin cep telefonu numarasını bulup Wyn'e söylemem gerekiyor. Kahretsin, ona yeterince hızlı ulaşabilirsem hiç dövüşmek zorunda bile kalmayabilirim."

Bir nefes aldım. "Hadi gel." Edin'e rahatlatıcı olduğunu umduğum küçük bir gülümseme gönderdim ama bundan şüpheliydim. "Bunu ne kadar çabuk yaparsak, bu lanet olası sirkten o kadar çabuk uzaklaşabiliriz."

Hareket etmeye başladığımda Edin bileğimi yakaladı ve beni olduğum yerde durdurdu. Büyük, koyu mor gözleri benimkilere dikilmişti, yakındaki bir kamp ateşinin yansıması gözlerinde dans ediyordu. "Lütfen dikkatli ol Hunter," dedi. "Senin için endişeleniyor olacağım."

Kalbimin eridiğini hissettim, ki bu benim için tamamen yabancı bir duyguydu. Bu büyük mor canavarı kendime doğru ezmek için karşı konulmaz bir istekle doluydum. Onu kollarımda sıkıca tutmak ve bırakmamak için.

Kendimi tuttum ama parmaklarım ona dokunma arzusuyla kıpırdadı. "Merak etme. Dikkatli olacağım. Sen çok şey yaptın Edin. Sıra bende."

Edin derin bir nefes aldı ve başını salladı. Yavaşça kelepçeyi bileğime geçirdi ve küçük anahtarla kilitledi. İri parmaklarıyla bileğimi son bir kez sıkarak Edin elimi bıraktı ve hapishanenin girişine doğru yürümeye devam ettik. Hapishaneyi koruyan canavar uzun boylu ve iri yapılıydı, uzuvları fazladan bir eklemlerle birlikte acayip derecede uzundu ve kaba kahverengi saçlarla kaplıydı.

Edin'e kuşkuyla baktı. "İçeri girmesini istediğine emin misin? İnsanlar genelde burada uzun süre kalmazlar. Gerçekten sert olanlarla karşılaşarak kıyma haline gelene kadar birkaç hafta, en fazla bir ay." Son kısmı gerçek anlamda mı söyledi diye merak ettim. Canavar sivri çenesini daha önce durduğumuz yere doğru salladı. "Az önce buna oldukça *bağlı* görünüyordun."

Edin bir an duraksadıktan sonra gür bir kahkaha attı ve başımı şefkatle itti. "Bağlı değilim, sadece insanla eğleniyorum. Birçok yönden faydalılar."

Öfkelendim ama Edin'in bunu kastetmediğini bildiğim için bir şey söylemedim. Kapıyı koruyan canavar bana alaycı, ürkütücü bir sırıtişla baktı. "Çok doğru. Ve bu büyük bir tane. Eminim iyi mücadele ediyordur."

"Mm." Edin onaylamayan bir ses çıkardı ve sert bir elini başımın üzerinde gezdirdi. "İçeri gir, insan. Benim için iyi dövüş."

Hareket etmemi sağlamak için kıcıma vurup beni zıplattığında dişlerimi sıktım ve sessiz kaldım. Ama hapishanenin eşikinden adımımı atar atmaz omzumun üzerinden geriye baktım ve Edin'e beni herkesin içinde tokatladığı için *çok* üzüleceğini belli eden bir bakış attım.

Büyük mor canavar sadece beni izliyordu, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını parlayan gözlerinin üzerine indirmişti. Gözlerindeki endişeyi hâlâ görebiliyordum. Bu beni, ona geri dönebilmek için bu işi olabildiğince temiz ve hızlı bir şekilde halletmeye daha da kararlı hale getirdi. Böylece yaptığı her şey için ona düzgün bir şekilde teşekkür edebilecektim.

Ve eğer dövüşmek zorunda kalırsam, dövüşürüm. Edin için iyi dövüşürdüm, tıpkı onun istediği gibi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Beni hapishanenin derinliklerine götürmek için içeride bekleyen bir insan görmek beni şaşırtmadı. Wyn gardiyanların insan olduğunu söylemişti.

Ellerindeki askeri sınıf otomatik saldırı tüfeğini görünce şok oldum.

Kapı arkamdan kapandığı anda üzerimi arayıp gizli silah olup olmadığını kontrol ettiklerinde etrafıma bakındım. Lobi parlak bir şekilde aydınlatılmıştı, floresan ışıkları uğulduyordu. Resepsiyon çürüyordu. Kirli muşamba zemin çöplerle doluydu.

Muhafız silah saklamadığımdan emin olunca başını sallayarak hareket etmemi işaret etti.

Yüz hatlarımı düzelttim ama onları takip ederken tüfeğe başımı sallamaktan kendimi alamadım. "Oldukça iyi bir silah."

Kişi maske olarak bir eşarp takıyordu, boynundan gözlerinin hemen altına kadar her yeri kapalıydı. Bana dönüp baktıklarında gözleri şüpheyile kısıldı. "Aklından bile geçirme."

Mümkün olduğunca tehditkâr görünmemeye çalışarak ellerimi havaya kaldırdım. "Yapmıyordum. Ben sadece... Askerler bunu kullanmıyor mu?"

"Bilmiyorum, umurunda değil," diye homurdandılar. Bir ya da iki adım arkalarından yürüyordum - ki bu da bana bu kişinin asker olmadığını söylemeye yetti, çünkü bu aptalca bir hareketti. Eğer bu lanet yere girmeye *çalışmıyor* olsaydım, o silahı iki saniye içinde ellerinden alabilirdim.

Düşündükçe midem sıkışıyordu. Bu kişiyi bayıltıp silahını alabilirdim. Onlara baktım, giysilerinin üzerindeki kalın, hantal kurşun geçirmez yeleğe dikkat ettim. Yeni gibi görünüyordu. Onu da alabilirdim. Kıyafetlerimizi değiştirebilir ve onlar gibi davranarak ne kadar kaçabileceğimi görebilirdim. Maske yüzlerinin büyük kısmını kapatıyordu.

Eğer yapsaydım, diğer muhafızları nasıl kontrol edecektim? Wyn hücre bloğunda insan savaşçılarla birlikte en az dört kişi olduğunu söyledi. Hepsinin de silahı vardı. Bana hiçbir şey yapmamış dört kişiyi vurmaya kendimi ikna edebilir miydim? Başka bir çözüm düşünmeye çalıştım. Belki onları bir hücreye kapatabilirdim ama yine de önce silahlarını etkisiz hale getirmem gerekirdi. Nasıl

En az biri beni kurşun yağmuruna tutmadan önce saldırı tüfekli dört korumayı etkisiz hale getirmem mi gerekiyordu?

Tereddütüm fırsat penceresinin geçmesi için yeterliydi. Gardiyan aniden arkasını döndü ve silahını yüzüme doğrulttu. "Aklından bile geçirme dedim," diye homurdandı, sesi daha derin ve öfkeliydi. "Ne düşündüğünü bilecek kadar uzun zamandır bu işi yapmadığımı mı sanıyorsun, pislik?" Çenelerini salladılar. "Önüme geç."

Yavaşça nefes verdim ve yanlarından geçerken ellerimi kaldırdım, hâlâ yüzüme doğrultulmuş olan silahı görmezden geldim. "Hiçbir şey düşünmüyordum."

"Evet, tabii," diye homurdandılar. Silahın namlusu beni kürek kemiklerimin arasından dürttüğünde dişlerimi sıktım. Umarım o silahı nasıl kullanacaklarını biliyorlardır, çünkü daha hücre bloğuna varmadan kazara beni sırtımdan vururlarsa hiç mutlu olmazdım.

Korumanın beni geçirdiği ve arkamızdan tekrar kilitlenen her bir kilitli kapıyı not ettim, onları saydım ve binadan çıkmamızın ne kadar süreceğini hesaplamak için kafamda yürüdüğümüz saniyeleri saydım. Endişe midemde asit gibi köpürüyordu. Wyn tüm bu kapıları hızlıca açamazsa, dışarı çıkmak için bir gardiyan anahtarları almamız gerekecekti. Hapishanenin derinliklerine indikçe, dışarı çıkmak için daha fazla engelle karşılaşacağımızı fark ettim.

Şakağında bir damar zonklamaya başladı.

Savaşçıların tutulduğu hücre bloğuna vardığımızda beş gardiyan saydım, arkamda yürüyenle birlikte bu sayı altıya çıktı. Bazıları tetikte, bazıları ise duvara yaslanmış, sıkılmış bir şekilde odanın içinde duruyorlardı. Hepsi de arkamdaki muhafızla aynı silahı taşıyordu ve koyu renk kıyafetlerinin üzerine aynı kalın kurşun geçirmez yelekleri giymişlerdi.

Oda muhafızlar dışında boştu. Zemin kattan girmiştik ve önümüzde odanın ana kısmı boyunca uzanan sürgülü masalar ve banklar vardı. Yankılanan alanların kenarlarında hücreleri çevreleyen raylı yürüme yollarına çıkan metal merdivenler vardı. Tüm ağır hücre kapıları kapalıydı ve ortalık tamamen sessizdi.

Gardiyan beni metal bir merdivenden yukarı çıkarırken botlarımızın sesi duyuluyordu. Diğer tüm gardiyanlar bizi izliyordu, biri dirseklerini üstümüzdeki katın korkuluklarına dayamış bana bakıyordu, siyah maskelerinin üzerinden soğuk bakışları enseme diken diken ediyordu. Hiçbiri konuşmuyordu ve bu sessizlik beni daha da geriyordu.

Charlie hangi cehennemdeydi? Hangi hücredeydi? Adını haykırırsam gardiyanların ne yapacağını merak ediyordum. Bağırısam bile, eğer geri ararsa sesinin tam olarak hangi hücreden geldiğini seçmemi sağlayacak süpersonik bir duyma yeteneğim yoktu.

Lanet olsun. Eğer bilmiyorsam Wyn'e Charlie'nin hangi hücrede olduğunu nasıl söyleyecektim? Çılgınca düşünmeye çalışırken kalbim hızla çarpıyor, metal merdiveni gardiyanın izin verdiği kadar yavaş adımlarla çıkarak zaman kazanmaya çalışıyordum.

Geçide ulaştığımızda, gardiyan daha hızlı hareket etmem için silahıyla tekrar sırtımı dürttü. Dişlerimi sıktım ama sessiz kaldım ve botlarımız ayaklarımızın altındaki metal ızgarada yankılanırken, geçtiğimiz hücrelerden gelen belli belirsiz sesleri duyabildiğimi fark ettim. Düşük mırıltılar. Hıçkırıklar. Sanki birinde iki kişi agresif bir şekilde sevişiyor gibiydi. Birisi yumruğunu kapıya vurdu ve bir şeyler bağırdı, sesi kızgın ve boğuktu.

Gardiyan beni iki kat daha merdiven çıkarak diğerlerinden daha sessiz olan en üst kata çıkardı. "Tek sayıda dövüşçü var, bu yüzden bu gece tek başına bir hücren olacak," dediler. "Tebrikler."

Bilgiyi sindirmiştım. Charlie başka bir dövüşçüyle aynı hücredeydi. Kahretsin, bu işleri daha da karmaşık hale getirdi.

Gardiyan bir hücre kapısının önünde durup kalın sürgüyü geri çekerek ağır kapıyı açtığında, Wyn'e hücreleri kilitlemek için bilgisayarı kullanmadıklarını bildirmek için bir not aldım. Sonunda, bütün bu işleri *daha az* karmaşık hale getirecek bir şey.

"Gir içeri," diye homurdandı gardiyan, silahıyla sırtıma sertçe vurdu ve hücreye doğru sarsılırken irkilmeme neden oldu. Soğuk ve karanlıktı, özellikle de gardiyan hücre kapısını kapattıktan ve sürgünün otomatik olarak yerine kayarak beni içeriye kilitletiğini duyduktan sonra.

Oda küçüktü, yatak için duvara iki çıkıntı yapılmıştı, eski şiltelerin yırtık pırtık kalıntıları hâlâ üstte duruyordu, kahverengi ve lekeliydi. Odadaki diğer tek şey, üzerinde küçük bir lavabo bulunan bir tuvaletti.

Burnumu kırıstırdım ve soğuk çelik çıkıntıya oturmadan önce yataklardan birinin kirli şiltesini tekmeledim. Otuz saniye geçmeden tekrar ayağa fırladım, kıpırdamadan duramayacak kadar huzursuzdum. Wyn'in beni bulmaya gelmeden önce ne kadar bekleyeceğini merak ederek odada volta attım. Bu düşünceyle kapıya geri döndüm ve küçük pencereden dışarı baktım.

Hücre bloğunun ana kısmı. Pek bir şey göremiyordum ve benim bakış açımdan hiçbir gardiyan görünmüyordu.

Nefes vererek metal parmaklıkların ardındaki pencereye doğru yürüdüm. Bir çeşit güvenlik camıydı, kalın ve bozuktu ama güneş doğarken derme çatma kamp alanlarında sevişen, kavgaya eden ve sarhoş olan canavarların gürültülü seslerini duyabiliyordum.

Hücredeki hava basıncındaki bir değişiklik ensemdeki tüyleri diken diken edene kadar ne kadar volta attığımı bilmiyordum. Donup kaldım ve kapıya bakmak için döndüm, siyah, yağlı duman küçük pencereden sinsice içeri süzülürken içimde yoğun bir rahatlama hissettim.

Bir saniye sonra Ruh Yiyici hücrede duruyordu, kararmış parmakları iki yanında bükülüyordu.

"Hey," diye fısıldadım, bir adım öne çıkarak. "Charlie'nin cep telefonu numarasını alamadım. Hepsi çoktan hücrelerine girmişlerdi."

Ruh Yiyici'nin beceriksiz bir aptal olduğum için beni azarlamasını bekleyerek hazırlandım ama yapmadı. Hâlâ birbirimize karşı temkinliydik ama son birkaç gündür bana olan güvensizliği kesinlikle azalmıştı.

Wyn küçük bir hoşnutsuzluk sesi çıkardı. "Elbette. Ben geldiğimde çoktan hücrelerine girmişlerdi. Bunu düşünmeliydim."

"Sanırım daha sonra tekrar deneyeceğiz?" Emin olamayarak sordum. "Bir noktada çıkmamıza izin vermek zorunda kalacaklar."

Wyn'in kapüşonu başını sallayarak sallandı. "Evet. Geri geleceğim." Bir duraklama oldu. "Sen... iyi misin?" diye sordu düz, garip bir sesle. Danny'nin bana sormasını talep ettiğinden oldukça emindim ve Wyn'in bunu istemediğinden de aynı derecede emindim.

Bu düşünce beni neredeyse gülümsetiyordu. "Ben iyiyim."

Bir kez daha hızlıca başını salladı. "İyi o zaman. Geri geleceğim. Dikkatli ol."

Sonra geldiği gibi hızla gitti, siyah duman pencereden kıvrıldı ve gözden kayboldu.

Nefes verdim ve karyolaya geri döndüm, üzerine çöktüm ve isteksizce arkama yaslandım. Uyumam gerekiyordu ama beynim uyuşmuştu. Yine de, gözlerim sürekli açık kalsa, karanlık tavana bakıp dışarıdaki canavarların seslerini dinlesem bile kendimi orada yatmaya zorladım. Sonunda dışarıda güneş yükseldikçe ve canavarlar sessizleşmeye başladıkça hücrem aydınlandı.

Ne zaman uykuya daldığımdan emin değildim, tamamen yorgunluk beni ele geçirmişti ama hücre kapıları yüksek sesle açılmaya başlayınca sarsılarak uyandım.

"Ayağa kalk," diye bağırdı bir muhafız dışarıdan.

Ani uyanış yüzünden kalbim çok hızlı atıyordu. Doğrudum, bir elimle yüzümü sildim, kendimi kirli, terli ve yorgunluktan titrer halde hissediyordum. Midem bomboştu. Bizi burada besleyip beslemeyeceklerini merak ettim. Elbette insan savaşçıların iyi beslenmesini istiyorlardı.

Hücreme gelmeleri birkaç dakika daha sürdü ve beklerken yüzümü buruşturarak tuvaletin üzerindeki küçük lavabodan su içtim, bunu düşünmemek için kendimi zor tuttum. Hücre kapımı açtığında beni dikkatle izleyen ve sessizce yanından geçmemi bekleyen gardiyanın soğuk gözlerini tanıdım.

Bunu yaptığında, altımdaki katlarda hücrelerinden çıkan diğer savaşçıları görebiliyordum. Yüzlerini taradım ve Charlie'yi gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Bir alt kattaydı ve düzinelerce diğer savaşçıyla birlikte merdivene doğru ilerliyordu.

Kahretsin. Hangi hücreden çıktığını görmek için çok geç kalmıştım. Oraya inip onunla konuşmalıydım.

Gardiyanı görmezden gelerek merdivenlere yöneldim ve basamakları olabildiğince hızlı indim, bulunduğum kattan aşağı inen diğer savaşçılar ilerlememi yavaşlattığında dişlerimi sıktım. Bir gözüm Charlie'nin üzerindeydi. Uzun boylu bir adamın yanında yürüyordu ve konuştuklarını görebiliyordum.

Bir alt kata inip bir sonraki merdivene yönelmek için döndüğümde, biri önüme çıktı. Siyah saçlı, kısa boylu, sıırım gibi bir adamdı. "Yeni misin?" diye homurdandı.

Etrafına bakmaya çalışırken dişlerimi sıktım. Charlie'yi göremeyince çığlık atmak istedim.

Öfkem taşmak üzereyken öldürücü bakışlarımı adama çevirdim. "Evet," diye çıkmayı başardım, sesim gergin çıkıyordu.

Beni dikkatle süzdü, bakışları yara izimde ve üst dudağımdaki hırıltıda geziniyordu. "En uzun gardiyana dikkat et. Bu sabah bizim kattaki hücrelerin kilidini açtı. En kötüsü o." Koyu renk gözleri benden öteye, şüphesiz söz konusu gardiyana baktı ve kısıldı. "Kaba olmak için her türlü bahaneyi bulur."

Sakinleşmeye çalışarak yavaşça nefes verdim. Charlie'yi gözden kaybetmeme neden olduğu için bu adamın suratına yumruk atmamak için. Kendimi "Uyardığın için teşekkürler." demeye zorladım.

Başını salladı ve yürümeye devam etmek için döndü. Ana kata indiğimde Charlie'yi hiçbir yerde göremedim. Çılgınca etrafıma bakındım,

İhtiyatlı olmaya çalışıyordum ama insan kalabalığı içinde onu göremediğim her saniye midem endişeyle düğümleniyordu.

Sonunda Charlie'nin birlikte yürüdüğü uzun boylu adamı gördüğümde donakaldım. O yapardı. Hücre bloğunun ana kapıları bir çığlıkla itilerek açıldığında kararlılıkla ona doğru ilerlemeye başladım.

"Sıraya girin," diye bağırdı gardiyanlardan biri, diğer ikisi paketlerle dolu eski alışveriş arabalarını içeri taşıırken. Az önce hakkında uyarıldığım kişi elinde silahıyla kenarda durmuş, soğuk gözleriyle odanın kenarında itaatkâr bir şekilde sıra oluşturan savaşçıları tarıyordu.

Bir anlık kararsızlıktan sonra, bu kadar erken bir saatte dışarıda durmanın iyi bir fikir olmayacağını düşünerek isteksizce onlara katıldım. Özellikle de uzun boylu, soğuk gözlü muhafızın bakışları ben hareket edene kadar bana odaklandığında.

Uzun sıranın hemen arkasındaydım ama ilk dövüşçü adımını atarken öndeki gardiyanın sıkılmış bir sesle "Kelepçe" dediğini duydum.

İzlemek için boynumu uzattım. Dövüşçü bileğini kaldırdı, böylece gardiyan koluğundaki numarayı okuyabildi. "Üç-dokuz-bir," diye seslendi gardiyan.

Alışveriş arabalarını tutan iki kişi, aradıklarını bulana kadar paketleri karıştırdı.

Plastik bir poşet dikkatsizce dövüşçüye fırlatıldı, dövüşçü poşeti almak için beceriksizce çabaladı ve aceleyle masalardan birine doğru yürüdü. Bir sonraki dövüşçü gardiyana doğru adım atıp bileğini kaldırdığında, adamın çantasıyla masaya oturmasını izledim. Kahverengi koli kağıdına sarılı, yağdan kararmış bir yumru çıkardı ve ayırt edilemeyen koyu renkli, kömürleşmiş bir et parçası ortaya çıktığında yüzünü buruşturdu. Bir bakışla

İstifa etti, ağzına götürdü ve yemeye başladı.

Yiyecek. Bunlar yiyecek paketleriydi.

Beni nöbetçi konusunda uyaran adamın hâlâ önümde olduğunu fark ettim, bu yüzden kurnazca öne eğildim ve omzunu dürttüm. "Yemeğimiz bu mu?"

Adam arkasına baktı ve başını salladı. "Sahipleriniz biraz göndermiş olmalı."

Midem bulandı. Sahipler dövüşçüleri beslemek zorunda mıydı? Mantıklı ama... Edin bunu biliyor muydu? Kayıt masasındaki canavarın bundan bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştım. Bahsetmediğinden oldukça emindim. Bu tür temel bilgileri paylaşmak yerine Edin'i sismeye çalışmakla meşgul olduğundan emindim.

Nefes verdim. Belki Edin'in öğrenmiş olma ihtimali vardı. Sırada kaldım ve muhafızların savaşçılara ödülleri dağıtması acı verici derecede uzun sürdü.

Yemek. Charlie'yi bir şekilde gözden kaçırıp kaçırmadığımı merak ederek her yüzü beş kez taradım ama o burada değildi.

Nereye gitmişti? Buradaydı. *Çok yaklaştı.*

Konuştğu uzun boylu adam yemek paketini alıp telaşsızca en uzaktaki masaya kendi başına oturmaya gittiğinde kararımı verdim. Sırada bekledim ama öndeki görevli benim için bir şey olmadığını söylediğinde şaşırmadım, maskesinin arkasından bana acımasız bir gülümseme atarken gözleri kırışıyordu.

Her neyse. Tepki vermeyi reddettim, sessizce döndüm ve uzaklaştım. Hâlâ tek başına oturan uzun boylu adama doğru ilerledim.

"Hey." Karşısındaki koltuğa çöktüm. Başını kaldırıp bakmadı bile, masanın üzerine eğilmiş, ağzına yemek tıktırırıyordu. "Az önce konuştuğun adam. Koyu renk saçlı. Onunla aynı hücreyi mi paylaşıyorsun?"

Adamın çiğnemesi yavaşladı. Bana baktığında, gözlerinin neredeyse doğal olmayan bir şekilde koyu olduğunu fark ettim. İri görünüyordu. Neredeyse benim kadar.

"Evet. Yani?" diye homurdandı sonunda. "Nereye gittiğini gördün mü?"

"Eğitim." Yemeğine geri döndü.

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için hızla etrafımıza bakındım ve kollarımı masaya dayayıp öne doğru eğildim. "Bir şeye ihtiyacım var."

"İlgilenmiyorum." Adamın tepkisi anında oldu.

Sesimi sakın tutmaya çalışarak dişlerimi sıktım. "Sadece cep numaranı bilmem gerekiyor."

Yemeyi bıraktı ve gözleri keskin bir şekilde beni izledi. Uzun bir süre sessizce birbirimize baktık ve beni değerlendirdiğini anlayabiliyordum. Beni ölçüp biçiyordu. "Neden?"

Dikkatli olmak zorundaydım. Ona çok fazla şey söyleyemezdim ama bana inanması için yeterince şey anlatmalıyım. Daha yakına eğildim ve sesimi alçalttım. "Aynı hücreyi paylaştığın adamı almaya geldim."

"Almak mı?" diye sordu hemen, sesi keskin ama alçaktı. "Ne demek istiyorsun? *Anladın mı?* Yani onu öldürecek misin?"

"Hayır," dedim hemen başımı sallayarak. "Sikeyim hayır. Onu *çıkarmak* için buradayım."

Adam inanmayan bir homurtu çıkardı. "Dışarı çıkabileceğini mi sanıyorsun?" "Çıkabilirim. Buradan çıkmanın bir yolunu biliyorum."

Hesaplanmış bir risk alıyordum. Bu adam gardiyanlara gidip söylediklerimi anlatabilirdi. Ama bilse bile, gerçekten ne söyleyebilirdi ki? Bazılarının

Rastgele bir insan ona yaklaşıp bir çıkış yolu bildiğini mi söyledi? Muhtemelen bunu her zaman yapıyorlardı. Bu Wyn'i durduracak gibi değildi.

Dövüşçü alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı, ardından yüz ifadesi bir kez daha sertleşti ve ağzına yemek tıktırmaya geri döndü. "Bunu daha önce de duymuştum."

Yemek yemesini izledim, karnım gurulduyordu ama aldırmadım. "Evet, eğer bana cep numaranı söylersen *sen* de çıkabilirsin, çünkü onu açacağız. Bundan sen de faydalanacaksın. Yani ya bana inanma riskini alırsın ya da bir canavar kafanı koparana kadar burada kalırsın."

Neredeyse canavara benzeyen bir hırıltıyla bana dişlerini gösterdi. "Altı aydır buradayım ve hiçbir şey koparmadan gayet iyi idare ettim. İlginiz için teşekkürler."

Şaşırarak arkamı döndüm. Altı ay mı? Aman Tanrım. Bu adam neyden yapılmıştı? Ona şüpheyle baktım. "O zaman kesinlikle gitmeye hazırsın."

İnanılmaz bir huff çekti, tam olarak kahkaha sayılmazdı. "*Gitmeye hazır mısın?* Buraya isteyerek geldiğimi mi sanıyorsun?" Daha yakına eğildi, gözlerini bana dikti. Bu kadar yakından, sağ gözünün etrafındaki hafif sararmayı görebiliyordum; derin morlukların kalıntıları. "Eğer dışarı çıkmanın bir yolu olsaydı, onu bulurdum. O yüzden kendini kandırma."

Başımı salladım, sinirliydim. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden ona detayları anlatmayacaktım. Onun yerine konuyu değiştirdim. "Bak dostum, sadece cep numaranı bilmem gerekiyor. Eğer bana söylersen, dışarı çıkmak için bir şansın *olacak*. Hücrenin kapısı açık olacak, gardiyanlar devre dışı kalacak ve sen de çıkıp gidebileceksin. Ya da hücrende kalır ve hayatının geri kalanını burada geçirirsin, eğer istediğin buysa."

Uzun bir süre beni izledi ve sahiplerinin ona verdiği sert protein çubuklarını yavaşça çiğnedi. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu sonunda. "Erkek arkadaşın falan mı?"

Sabırsızca gözlerimi devirdim. "Evet, tabii, o benim erkek arkadaşım. Her neyse.

Bana söyleyecek misin?"

Yemeğini bitirirken yine sessizce beni izledi. Omuzlarım gerildi ve ellerim yumruk oldu. Beni beklettiği için adamın ağzını yumruklamak istiyordum. Sonunda, küçük bir hareketle büyük bir omzunu silkti. "Peki."

Başka bir şey söylemeyince çenemi sıktım ve beklenti dolu bir sessizlik içinde ona baktım. Bana bakarken yüzündeki ifade değişmedi. "Bence s a ç m a l ı y o r s u n . Yani buradan çıkmakla ilgili. Ama..." O

kısa bir an için dudaklarını büzdü ve başka tarafa baktı. "Eğer istiyorsan, benim için yapabileceğin bir şey var."

"Sana söyledim, sen de çıkabileceksin." Eğer bu adam Charlie'nin hücrelerini paylaşıyorsa, bu kaçınılmazdı. Hücrenin kapısı açık olacaktı. Bizimle gelebilirdi. Onu durduramazdım.

Bana baktı, bir an için gözlerinde saf özlem gibi bir şey parladı. Sonra isteksiz bir omuz silkme hareketi daha yaptı, sanki doğruyu söylüyor olabileceğimi düşünmenin bile bir zayıflık göstergesi olduğunu düşünüyordu. "Seni buna zorlamayacağım. Ama..."

Durakladığında çenemi ona doğru salladım. Sabırsızlığım öfkemin taşmasına neden oluyordu ama biraz daha dayanmayı başardım. "Devam et."

Sert bir nefes verdi. "Eğer güneye, Nebraska'ya doğru gidersen? Orada, Güney Dakota eyalet sınırına yakın bir akıncı kampı var. Oldukça barışçılar. Seni gördükleri yerde vurmazlar."

Esprili olmayan bir ses çıkardım. "Her zaman iyi bir başlangıç."

"Liderlerinin adı Anchor," diye devam etti adam sözümü duymazdan gelerek. "Eğer onlarla karşılaşırsan, ona Cat'in iyi olduğunu söyle."

Onun Cat olduğunu tahmin ettim. "Bu kadar mı?"

Tek bir baş hareketiyle çenesini aşağı doğru salladı. "Ona hâlâ hayatta olduğumu söyle. İyi olduğumu."

Ona baktım. "Ama sen değilsin."

Dudakları sert bir çizgi halinde kenetlendi. "Senin fikrini sormuyorum, pislik."

"Umurumda değil. Ver onu. İyi değilsin. Burada sıkışıp kalmışsın, savaşıma zorlanıyorsun." Tekrar yaklaştım. "Ciddiyim. Seni dışarı çıkarabilirim. Charlie'nin adını söyleyecektim ama kötü bir fikirmiş gibi geldi. "Hücrenin kapısını açtığımızda bizimle gelebileceksin."

Bir süre sessizce beni izledi. Sonra dedi ki, "Seninle ve Charlie'yle."

Bunu söylediğini duyunca nabzım alarma geçti. Sanki bir şekilde Charlie'nin adının burada söylenmesi onu... ne, daha fazla hedef haline mi getirecekti? Emin bile değildim. Sadece kendimi tehlikeli hissettim. "Evet," diye mırıldandım. "O zaman kapa çeneni." Sonra gözlerimi ona diktim. "Onunla mı konuşuyordun?"

Cat bir kez başını salladı. "O iyi bir adam." Durakladı, sonra homurdandı. "Yine de çok konuşuyor."

Neredeyse kıkırdamak istiyordum. "Evet." Endişeli olduğu zamanlarda çok konuşurdu. "Onu buradan çıkararak sana iyilik yapıyorum."

Cat yine homurdandı. "Ve sürekli bu eski şarkıları mırıldanıyor-"

"Evet," diye araya girdim, elimi yorgun yüzüme silerek. "Bir de bana sor. Beni deli ediyor." Yine de içimden sevgi fişkırdı. Tanrım, Charlie'yi bu bok çukurundan çıkarmak istiyordum.

Cat'in neredeyse kıkırdadığını düşündüm. Yine de sonunda sadece yana baktı, garip koyu gözleri yukarıdaki katta korkulukların üzerine eğilmiş bizi izleyen muhafıza takıldı.

Sonra yemeğinin geri kalanını aldı. "B15," diye homurdandı kısık bir sesle, ayağa kalkıp uzaklaşmadan önce.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Cat gittikten yaklaşık on dakika sonra gardiyanlardan biri numaramı söylediğinde, benimle konuştuklarını anlamam uzun bir süre aldı.

Nöbetçi, görmezden gelinmesine kızgın bir sesle tekrar bağırdı, sonunda bilincimde çınladı ve masadan sıçrayarak kalktım. "Burada," diye bağırdım, onu çağıran muhafızı bulmaya çalışıyordum.

Bir an sonra onu gördüm, diğer muhafızın bir gece önce beni içeri soktuğu kapıda duruyordu. Tereddütle ona doğru yürümeye başladım.

Ona ulaştığımda homurdandı. "Sahibin seni eğitim için istiyor.

Bu gece dövüşüyorsun."

Sahibim mi? Bu sözler karşısında irkildim ama sonra muhafızın ne demek istediğini anladım. Edin'i görebilecektim. Wyn'e iletmesi için ona cep telefonu numaralarımızı söyleyebilecektim.

Ben de bu gece dövüşecektim. Kahretsın.

Başımı salladım, ancak son anda 'sahibimi' görme düşüncesi karşısında çok hevesli görünmemem gerektiğini hatırladım. "Peki."

Güvenlik görevlisini bina boyunca takip ettim, bir kez daha dışarı çıkmamızın ne kadar sürdüğünü ve arkamızdan kaç kapıyı kilitlediğini saydım. Lobideki ön kapıları iterek açtığında ve beni iterek içeri soktuğunda parlak güneş ışığında gözlerimi kırptım. Kapılar arkasından çarparak kapandı ve dün gece kapıyı koruyan aynı canavar kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Hunter."

Edin'in derin, gürleyen sesiyle kalbim göğsümde yerinden fırladı. Döndüm, gözlerim onu aramaya daldı ve işte oradaydı, soluk lavanta rengi teni güneş ışığında parlıyordu, yürürken büyük kasları esniyordu. O çatlak kaldırımında ilerlerken ona doğru koştum, iri gözleri üzerimde geziniyor, beni kontrol ediyordu. Tanrım, keşke boynuzlarını tutup onu sertçe öpebilseydim.

Ortada buluştuğumuzda "İyi misin, josdo?" diye mırıldandı. "Bir şey mi oldu?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim, Scratch." Ona bir şeyler anlatmak için adeta yanıp tutuşuyordum. "Ama Charlie'nin cep telefonu numarasını öğrendim. Wyn'e söylemen gerek. B15. Başka bir adamla paylaşıyor - Wyn'e haber verdiğinden emin ol, böylece onun tarafından şaşırılmaz. Adam bana yardım etti, o iyi."

Geveliyordum, her şeyi anlatmaya çalışıyordum, sanki daha fazla içimde tutarsam ayrıntıları unutacağımdan endişeleniyordum. "Cep telefonum B37," diye devam ettim. "Wyn'in daha önce fark etmemesi ihtimaline karşı. Tamam mı? B15 ve B37." Elimde olmadan Edin'in bileğini sıkıca kavradım. "Çoğu zaman bizimle birlikte altı gardiyan vardı. Ve askeri tüfekleri var. Öldürücüdürler. Wyn'e haber vermelisin. Dikkatli olmak zorunda."

"Hunter," diye tekrar gürledi Edin, avucunu kısa bir süreliğine başımın arkasında gezdirerek. "Sakin ol. Wyn'e her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

Sarktım, kollarımı onun iri bedenine dolayabilmeyi ve bir süre ağırlığımı taşımasına izin vermeyi diledim. "Tamam. Özür dilerim." Titrek bir nefes verdim. "Çok yaklaştık, çizik." Aklıma başka bir şey geldi. Edin'e, "Gardiyanların girişle hücre bloğu arasında kilitli tuttuğu üç kapı var," dedim. "Hepsinin birer anahtarı var. Gitmeden önce onları almamız gerekecek. Wyn'e söyleyebilir misin?"

Edin'in dudakları kısa bir gülümsemeyle kıvrıldı, sağ dişinin ucu bir anlığına parladı. "Wyn'e her şeyi anlatacağım, söz veriyorum," diye tekrarladı, alçak sesi içimdeki aciliyetin keskin kenarlarını yatıştırdı. "Seni beslediler mi?" diye sordu sonra, endişeli gözlerini yüzümde gezdirerek. "Su içtin mi? Uyudun mu?"

"Biraz uyudum ve bolca su içtim." Edin'in yemek konusunda suçluluk duyacağından endişelenerek tereddüt ettim. "Ama görünüşe göre savaşçıları beslemek canavar *sahiplerine* kalmış." Bu kelime ağzımda kötü bir tat bıraktı. "Bu sabah muhafızlarla birlikte yiyecek gönderdiler ve muhafızlar da dağıttı. Yani hayır, yemek yemedim. Sanırım kayıt masasındaki o pislik seni becermekle meşgulken bunu sana haber vermeyi unuttu."

"Yemek yemedin mi?" Edin canavarımsı bir mutsuzluk gösterisiyle dişlerini gösterdi. "Bu hiç iyi değil. Sana biraz yiyecek getirmeliyiz. Gücüne ihtiyacın var."

Sözleri içimde bir endişe yarattı. Muhafızın ne dediğini hatırladım. "Bu gece dövüşeceğim," diye mırıldandım Edin'e. "Gardiyan söyledi. Çoktan listeye girmiş olmalıyım."

Edin küçük, sıkıntılı bir ses çıkardı. "Bundan hoşlanmıyorum."

"İyi olacağım," dedim otomatik olarak. Başımı iki yana eğdim, boynumu kırdım, kendimi zihinsel olarak birkaç saat içinde başka biriyle dövüşmek zorunda kalmaya hazırlamaya çalıştım. Korkunç bir düşünce aklıma geldi. "Kahretsin, sence beni ve Charlie'yi eşleştirecekler mi? İkimiz de yeni olduğumuz için mi?"

"Bilmiyorum, josdo." Edin'in sesi tedirgindi, sanki bütün bunları düşünmek onu heyecanlandırıyordu.

Yutkundum. "Onlar... Onlar ölümüne dövüşmüyorlar, değil mi?"

Edin başını salladı. "İnsanlar arasında değil, hayır. Ama..." Tedirgin görünüyordu. "Diğerlerini dinliyordum. İnsan-canavar dövüşleri... bunların bazıları ölümüne maçlar olabiliyor. Bir de silahlı dövüşler var... Ama bunun bir önemi yok," diye hızla ekledi. "Bu gece gitmiş olacağız. Ve ikiniz de ondan önce bir canavarla dövüşmeyeceksiniz. O yüzden endişelenmeyin."

Hapishane girişini koruyan kahverengi saçlı, iri yarı canavar bize doğru seslendi: "Bu gece programa erken geldi, dostum," dedi. Bizi izliyordu ama konuşmamızı duyabileceği kadar yakın değildik. "Onu eğitmen gerekirken onunla sohbet ederek zaman kaybetmek istemezsin."

Edin yanımda gerildi. Canavara bir şey söyleyemeden bileğini tekrar kavradım ve onu kendimden uzaklaştırdım. "O haklı. Bu gece dövüşseksem muhtemelen pratik yapmalıyım."

Edin homurdandı. "Önce yemeğe ihtiyacın var."

Beni diğer canavar kümelerinden daha uzağa götürmeye başladı. Bugün, yanlarında eğitim gören insanları görebiliyordum. Bazıları derme çatma kum torbalarına karşı mücadele ederken, diğerleri canavarlarla antrenman yapıyordu. Çoğu çoktan morarmış ve hırpalanmıştı. Birkaçı bitkin görünüyordu, canavar sahipleri onlara devam etmeleri için bağırırken bayılmak üzereydiler. Bazıları iyi beslenmişti, diğerleri ise zayıf ve solgundu.

Buna tanık olmak çok acımasızcaydı ve tüm bu diğer insanları burada acı çekmeye bırakacağımız için yoğun bir suçluluk hissettim. Wyn'in hepsini güvenli bir şekilde serbest bırakmasının bir yolu var mıydı? Bir parçam buradan güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda bunu yapmak için geri gelmek isteyip istemeyeceğini sormak istedi... ama bu adil değildi. Ne ona ne de Danny'ye.

Charlie ve ben döndüğümüzde burada neler olduğunu orduya anlatıp anlatamayacağımı merak ettim. Muhtemelen bu operasyonu durdurmak ya da en azından araştırmak isteyeceklerdir. İnsanları serbest bırakabilirler.

Ama nedense içimdeki her şey orduya söyleme fikrine isyan etti. Özellikle de muhafızların tüfeklerini ve yeleklerini hayal ettiğimde. İçimde bir huzursuzluk vardı. Burada doğru olmayan bir şeyler vardı. İçimdeki derin ve içgüdüsel bir ses, orduya bu yerden haberdar olduğumu söylememin çok ama çok büyük bir hata olacağını söylüyordu.

Diğerlerinden oldukça geride, binadan daha uzakta bulunan küçük yerlerine yaklaştığımızda Danny ayağa fırladı. Aceleyle yanlarına gitti. "İyi misin? Nasılsın? Charlie iyi mi? Onu gördün mü? Wyn bana daha önce göremediğini söyledi."

Bana sorular sorarken Danny'nin sesindeki sevecen endişeye neredeyse gülümsemek istiyordum. "Ben iyiyim dostum. Teşekkürler. Bizi hücrelerimizden çıkardıklarında Charlie'yi bir an görebildim ama sonra onunla konuşmadan eğitim için götürüldü. Yine de cep numarasını aldım."

"Harika." Danny omzuma nazik bir yumruk attı. "Bu harika. Onu yakalayacağız. Yemek yedin mi? Su ister misin?"

Danny'yi Wyn'in yerde kambur oturduğu yere kadar takip ettim, Edin zaten onun yanındaydı ve ona az önce aceleyle ağzımdan kaçırdığım her şeyi anlatıyordu. Ruh Yiyen'e başımı salladım, o da bana başını sallayarak karşılık verdi ama Edin'in alçak sesini dikkatle dinlediğini ve kıpırdamadan oturduğunu görebiliyordum.

Uykusuzluk ve gıdasızlık beni yakaladı ve Danny bir MRE çıkarıp aceleyle içindekileri ayırmaya başladığında yanına çöktüm. Önce bana kahve yaptı, yemeği ısıtıcıda ısıtırken minnetle yudumladım. Edin'in Wyn'e bilmesi gereken her şeyi anlatacağına güveniyordum, bu yüzden birbirlerine mırıldanırlarken araya girmeye çalışmadım.

Hızlıca yedim, birkaç saat içinde dövüşeceğimin farkındaydım, bu yüzden o zamandan önce kesinlikle biraz pratik yapmam gerekiyordu. Reflekslerim hâlâ keskindi ama kiminle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Cat'i düşündüm. Altı aydır buradaysa ve hâlâ dövüş formundaysa, yenilmeze yakın olduğu açıktı. Canavarlarla karşılaşmış mıydı? Yapmış olması gerektiğini düşündüm. İlk dövüşümde onunla eşleşirsem, ne kadar iyi yapacağımdan emin değildim.

Yemeğimi bitirdiğimde Edin ve Wyn'e baktım. "Görünüşe göre dövüşler bitene kadar beklememiz gerekecek," dedim, sesim zaten gergin çıkıyordu

sinirli. "Dövüşler sırasında dövüşçüleri hücrelerinde tutup tutmadıklarını bilmiyorum. Hepsi dışarıdaysa bu çok riskli."

Wyn başını salladı. "Cep telefonu numaralarınız bende var. Hücre bloğunu kontrol etmeye devam edeceğim. Güvenli olur olmaz sizi dışarı çıkaracağım."

"Edin sana diğer adamdan bahsetti mi-"

"Bana söyledi," diye araya girdi Wyn. "Ona zarar vermemem gerektiğini biliyorum."

"Tamam. Ve isterse bizimle gelebilir, değil mi? Buradan ayrıldıktan sonra bizimle gelmesini kastetmiyorum, ama bizimle birlikte binadan kaçabilir. Tamam mı?" Yine saçmalamaya başlamıştım. Ama Cat'in en azından bizimle kaçmak için bir şansı olduğundan emin olmak istiyordum. Gerektiği halde bana yardım etmişti.

Wyn kısaca, "Eğer sessiz kalır ve yaygara koparmazsa, umurunda değil," dedi.

Nefes verdim. "Tamam. Güzel. Tamam. O zaman ben... Sanırım bu gece görüşürüz." Karnımdaki sinir telaşını görmezden geldim.

"İyi şanslar Hunter," dedi Danny, sesi içtendi. "Dövüşünüzde dikkatli olun."

"Yapacağım." Boğazımı temizledim ve Edin'e baktım. "Eğitimime yardım edecek misin?" Ona sordum.

Edin'in kaşları aşağı doğru çekildi. "Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı, tıpkı daha önce yaptığı gibi.

"Hunter'ın tekrar içeri girmesine gerek var mı?" Danny sesini yükseltti. "Hemen şimdi gidebiliriz. Wyn daha sonra gelip Charlie'yi alabilir, artık cep telefonu numarasını biliyoruz."

Edin'in sert yüz hatlarında saf bir rahatlama belirdi ama ben başımı sallayarak bunu mahvettim. "Onunla konuşmam gerek. Wyn'in fazla zamanı olmayacak ve Charlie'nin sorgusuz sualsiz işbirliği yaptığından emin olmamız gerekiyor. Eğer Ruh Yiyici hücresinde belirir ve onunla birlikte gitmesini söylerse bunu kesinlikle yapmayacaktır."

Wyn alçak sesle eğlenerek homurdandı. "İyi bir noktaya değindin."

Edin başını şiddetle sallıyordu. "Hayır, Hunter. Eğer Wyn Charlie'ye seninle birlikte olduğunu söylerse-"

"Ona güvenmeyecek, Scratch," diye araya girdim. "Charlie'yi tanırım. Karşı koyacaktır." Elimi dizine koymak için öne doğru eğildim. "Ben iyi olacağım, Edin. Bir kavgayla başa çıkabilirim." Umarım yanıldığımı kanıtlamam. "O canavar, kiminle karşılaşmamı istediğin konusunda dövüş ustasıyla konuşabileceğini söylememiş miydi? Neden gidip bir de

onu bulabilir miyiz? Düşük seviyeli malları takas eden birini seçeceğiz, böylece zorlu bir rakip olmadıklarını bileceğiz."

Edin nefes verdi ve ayağa kalktı. "İyi," diye hırladı, çoktan ayaklarını yere vurmaya başlamıştı. "Madem bu aptallıkta ısrar ediyorsun, gel o zaman."

Bir an şaşkınlıkla ona bakakaldım, sonra ayağa fırladım ve peşinden koşarken Danny'ye aceleyle teşekkür ettim. "Scratch-"

"Hayır, Hunter." Edin bana doğru döndü. "Bu *delilik*. Savaşmak zorunda kalacağımı bile bile oraya geri mi dönüyorsun? Çok kötü yaralanabilirsin."

"Charlie'ye söylemem gerek," diye ısrar ettim. "Beni kendi gözleriyle görmezse Wyn'in ona söyleyeceği hiçbir şeye inanmaz. Onu *tanıyorum* Edin." Bir adım daha yaklaştım ve parmak uçlarımı kısa bir süreliğine karın kaslarında gezdirdim. "En güvenli yol bu. Hiçbir şey ters gitmeden bu işi halledebilmemizin en iyi yolu. Bir kavgayla *başa* çıkabilirim. Yapabilirim."

Edin, ensemdeki tüyleri diken diken eden insanlık dışı, sinirli bir sesle hırladı. "*Yapabileceğini* biliyorum ama *yapmanı istemiyorum*," diye hırladı.

Sonunda sabrım tükendi. "Yapıyorum Edin," diye homurdandım, göğüs kafesini dürterek. "O yüzden öfke nöbeti geçirmeyi bırak ve *eğitimime yardım et*."

"Hey." Yüksek bir kadın sesi bağırarak sözümüzü kesti. İkimiz de döndüğümüzde uzun boylu, ince yapılı, tamamen siyah giyinmiş bir insan kadının bize doğru yürüdüğünü gördük. Yüzünün alt yarısını kaplayan parlak kırmızı bir maske, koyu tenine ve giysilerine karşı bir fener gibi göze çarpıyordu. Kıvrıkcık siyah saçları geriye doğru topuz yapılmıştı.

Elinde bir pano vardı. Arkasından uzun boylu, iri yarı, kösele gibi bronz tenli bir canavar yaklaştı, boncuk gibi siyah gözleri bizi değerlendirmeye başlamıştı bile. Çenesinden çıkan iri dişleri alt dudağını deforme ediyordu.

"Edin?" diye sordu kadın bize ulaştığında. "Yeni savaşçı, değil mi?" Yanıt beklemedi. "Bu gece onu oyuna alıyorum. Kalabalığı coşturmak için ilk dövüşlerden biri. Taze ete bayılırlar."

Demek dövüş ustası buydu. Bir yanım bunun bir insan olmasına şaşırmadı ama görünüşte normal, ortalama görünümlü bu kadının tüm bu berbat girişimi yönetiyor olması düşüncesi sarsıcıydı.

Edin küçümseyici ve kibirli bir ses tonuyla, "Bu gece dövüşmesini istemiyorum," dedi. "Onu yarın dövüştürün. Onu biraz daha eğitmem gerekiyor."

Devasa canavar alçak sesle homurdandı ve ileri doğru bir adım attı. Dövüş ustası bir eliyle kılı karnına vurarak onu durdurdu ve sertçe baktı

Edin maskesinin üzerinden. "Bu tartışmaya açık bir konu değil, *dostum*. Sadece kiminle karşılaşacağı konusunda sana söz hakkı verme nezaketini göstermeye geliyordum. Beceri seviyesi nedir?" Panosuna baktı ve bir anda işine geri döndü.

Edin tereddüt etti. "Paslanmış," dedi sonunda. Bunun aptalca olduğunu bilsem de öfkeyle göğsümü kabartmak istedim. "Onu bu işe alıştırmak istiyorum."

Dövüş ustası belli belirsiz sinirli bir ses çıkardı. "Kulağa sıkıcı geliyor. Yine de..." gözlerini bana dikti. "Sen büyük birisin, değil mi dostum? Paslanmış olsan bile, bahse girerim bir dayak atabilirsin. Kalabalık buna bayılacak; bir aceminin gelip hepimizi şaşırtmasına."

Durakladı, başını eğerek panoya baktı. "Yeni bir savaşçımız daha var..."

Sessiz canavara tekrar baktı. "Ne düşünüyorsun bebeğim? İki acemiye karşı karşıya getirelim mi?"

Charlie'yle dövüşmek zorunda kalma ihtimali beni korkuttu ama söyledikleri dikkatimi dağıttı. *Bebeğim* mi? Bu canavarla *birlikte* miydi? Belki de haklıydım ve bu bir canavarla insan arasındaki ortak bir girişimdi. Bahse girerim bu ikisi Çorak Topraklar'da güçlerini kanıtlamış bir çift olduklarını düşünüyorlardı.

Canavar homurdandı. "Yenileri bilinen dövüşçülerle eşleştiresek kalabalık daha iyi tepki verecektir," dedi derin, canavarca bir sesle. Başıyla beni işaret etti. "Özellikle de bunun kazanmasını bekliyorsak. Sürprizlerden hoşlanırlar. Bahisleri de ilginç kılar."

Dövüş ustası başını salladı. "Evet, iyi dedin. Teşekkürler bebeğim." Elini panoya geri götürmeden önce adamın karnını kısa bir süre okşadı ve kalemi yan taraftaki tutucusundan çıkardı. "Hadi seni ikiye karşı koyalım... ikiye bir. Diğer acemi de beş-sekiz-beş ile olabilir. Ne takas ettiklerini görmek için panoyu kontrol edin, eğer bunu önemsiyorsanız."

"İyi seçimler, aşkım." Canavar kalın, pençeli bir eliyle kızın ince omzunu okşadı, çarpık yüz hatları gülümsemeye benzer bir şeye dönüştü.

Bu insanlar ne kadar kötü olsalar da, yaptıklarına ne kadar karşı çıksam da, gerçekten sevgi dolu bir çift gibi göründüklerini kendime istemeyerek de olsa itiraf ettim. İri yarı canavar, canavar yüzünde bariz bir hayranlıkla ona bakıyordu.

Dövüş ustası panosuna bir şeyler karalamayı bitirdi ve başını kaldırıp baktı. "Saat yedi," dedi Edin'e. "Hazır olduğundan emin ol."

Sonra bana baktı, kara gözleri sertti. "Üzerindeki yargılamayı hissedebiliyorum koca adam," dedi bana sert bir sesle. "Belki Çorak Topraklar'da yenisin. Ama burası yumuşak duyguların yeri değil. Merhamet için. Hayatta kalmak için acımasız olmalısın." Hapishaneye doğru bir el salladı. "*Ben böyle hayatta kalıyorum. Biz böyle hayatta kalıyoruz.*"

Büyük canavarın elini tuttu ve parmaklarını kendi parmaklarıyla yutarken pençelerine ne kadar dikkat ettiğini fark ettim. Dövüş ustası bana bir kez başını salladı. "Dövüşünüzde iyi şanslar," dedi ve dönüp el ele uzaklaştılar.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Edin'e söylediğim büyük sözlere, tamamen iyi olacağıma dair sürekli güvence vermeme rağmen... gergindim.

Edin benimle birkaç saat antrenman yapmıştı ama gerçek dövüşten önce çok yıpranmamı istememişti. Fazla uyumadığımı anlayabildiğinden emindim.

Beni hapishane girişine doğru götürürken, insanların eğiten canavarların oluşturduğu kalabalıkta çılgınca Charlie'yi bulmaya çalıştım. Behamotları ya da kolebleri aradım ama onları hiçbir yerde göremedim.

Soluk gri derisi yara izleriyle kaplı, sırtında kalın, koyu renkli bir yelesi olan, zincirlenmiş, iri yarı bir canavar gördüğümde, Wyn'in dövüş yarışmasını ilk öğrendiğimizde söylediği şeyi hatırladım. Canavarlar da dövüşürdü. Ve görünüşe bakılırsa, bazıları tıpkı insan dövüşçüler gibi kendi istekleri dışında buradaydı. Bu, sahibi olduğuna şüphe olmayan, büyük canavara taş fırlatmak için kullandığı altı kolu olan küçük, sıırım gibi bir yaratığa hırlıyordu.

Kalın parmaklıkları büyük bir kafesin içinde volta atan başka bir canavar vardı; uzun bedeninden akan gerilime rağmen hareketleri bir şekilde zarif ve kedi gibiydi. Hırlayan canavardan daha insansı bir görüntüsü vardı, uzun saçları aşağı dönük yüzünü gizliyordu ve vücudunda koyu renkli giysiler vardı. Ama hareket ediş biçimi hayvansıydı. Yırtıcı ve vahşiydi.

"Kimsenin protezini görmesine izin verme," diye fısıldadı Edin bana, dikkatimi binayı çevreleyen canavar kampı kaosundan başka yöne çekerek. "Bu algılanan zayıflığı sana karşı kullanmaya çalışacaklardır."

Başımı salladım. "Yapmayacağım."

"Tereddüt etme Hunter." Edin'in derin sesi endişeliydi, binanın ana girişine yaklaşırken duruşu gergindi. Birkaç dakika daha baş başa konuşabilmek için durduk ama kapıyı koruyan uzun kıllı canavar bizi ilgiyle izlemeye başlamıştı bile. "Diğer dövüşçüyü düşünme. Sadece kendin için endişelen." Edin dönüp bana baktı, iri gözleri endişeliydi. "Dikkatli ol, josdo."

"Yapacağım. Çabuk olacak. Yakında buradan çıkacağız." Ona küçük bir gülümseme verdim.

Edin nefesini verdi ve canavar muhafıza karanlık bir bakış fırlattı, üst dudağının bir köşesi kalkarak küçük bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. "Keşke biraz yalnız kalabilseydik," dedi ve sonra tekrar bana baktı. "Seni fena halde öpmek istiyorum, Avcım."

Kalbim eridi. "Ben de," diye mırıldandım. "Yakında, tamam mı? Bundan sonra yürüyemeyene kadar beni becereceksin, hatırladın mı? Seni buna bağlıyorum."

Alay amacına ulaşmıştı; Aydın'ın yüz hatları hafifçe gevşedi ve dudakları küçük bir sırıtışa dönüştü. "Sanırım seni kendi adını unutana kadar becereceğimi söylemiştim," diye gürledi, sonra biraz öne eğildi, bakışları yaralı ağzıma düştü ve parlayan gözlerinde şehvet parladı. "Ve yapacağım."

İçimden sıcak bir beklenti geçti ve kısa bir an için endişemin bir kısmını kovaladı. "Dört gözle bekliyorum, çizik."

Edin kıkırdadı. "Ben de öyle." Ama sonra yüzü tekrar ciddileşti. "Bu gece daha sonra görüşürüz. O zamana kadar dinlenmeye çalış." Elini uzatıp kısa bir süre boynumun yan tarafını avuçladı, başparmağı çenemi okşadı. "Dikkatli ol."

Elini hızla bıraktı, meraklı canavar muhafızın benim kadar farkındaydı. Ona başımı salladım ve girişe doğru yürümek için döndüm, oysa asıl yapmak istediğim kendimi ona yapıştırmak ve ikimiz de nefessiz kalana kadar onu öpmekti.

Kapıyı iterek açarken bana bakan canavar gardiyanı görmezden geldim. İçeri girdiğimde insan gardiyan duvara yaslandığı tembel kamburundan doğruldu, sıcakta saatlerce dövüş hareketleri çalıştıktan sonra lobi serindi. Gardiyan tek kelime etmeden beni hücre bloğuna geri götürmeden önce üzerimde silah olup olmadığını kontrol etti.

Hücre bloğuna adım attığımda dövüşçüler ana mekânda dolanıyordu, bazıları yine yemek yiyor, diğerleri birlikte dövüş alıştırması yapıyordu. Her ne kadar birbirlerine karşı dövüşmek zorunda olsalar da, hayatta kalmak herkesin yararınaydı, bu yüzden burada gerçek bir rekabet havası yoktu. Bildiğim kadarıyla hiçbiri kendi özgür iradesiyle burada değildi.

Odanın arka tarafındaki bir masanın üzerine eğilmiş tanıdık, karanlık bir kafa gördüğümde kalbim durdu.

Kalp atışlarım hızlansa da kendimi yavaş yürümeye zorladım. Ama muhafızlar Charlie'yle birbirimizi tanıdığımızı fark ederlerse ne yaparlardı bilmiyordum, bu yüzden riske girmeyecektim.

Bankta yanına çöktüğümde kafasını kaldırdı, gri gözleri bana siktirip gitmemi söylemek için ağzını açtığında daraldı. Dondu kaldı. "Hunter?" diye titreyerek nefes aldı.

Ona küçük bir gülümseme attım. "Bundan sonra kendini aptalca durumlara sokmaya biraz ara verebilir misin?"

"Burada ne *halt* ediyorsun?" diye tısladı Charlie, yüzü öfkeyle kızarıırken zayıf şakamı görmezden geldi. "Kendini buraya sen mi koydurdun, seni aptal herif?"

"Tam olarak beklediğim gibi bir karşılama değil, ama iyi." Sesimi alçalttım. "Seni dışarı çıkaracağız. Bu gece."

Charlie'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ki büyük bir çabayla yüz hatlarını düzeltmeyi başardı. "Ne oluyor lan?" diye tısladı. "Nasıl? Ne? *Biz mi*? O büyük mor adam hâlâ seninle mi?"

Bir kez başımı salladım. "Evet. Ve -korkma ama- Ruh Yiyici yardım ediyor."

Charlie dönüp bana bakmaktan kendini alamadı. "*Ruh Yiyici mi*?" diye homurdandı. "Sen... Sen nasıl..." diye ağzından kaçırdı ama sözünü bitirmesine izin vermedim.

"Her şeyi gözden geçirecek vaktimiz yok, bu yüzden beni dinlemelisin, tamam mı?" Durakladım. "*Tamam* mı Charlie?" Bana aptal aptal bakmaya devam edince ısrar ettim.

Sonunda sersemlemiş görünerek başını salladığında devam ettim. "Bu gece dövüşlerimizden sonra Ruh Yiyici gelip muhafızları etkisiz hale getirecek ve bizi hücrelerimizden çıkaracak." Charlie konuşmak için dudaklarını araladı ama ben aceleyle konuşmaya devam ettim. "Cat'le konuştum ve bizimle gelebileceğini biliyor."

"Hunter, lanet olası *Ruh Yiyici mi*?" Charlie tekrar etrafımıza bakarak tısladı. "Ne oluyor lan? Ona güvenemezsin, o-"

"Charlie," diye araya girdim sert ve alçak bir sesle, susturdum onu. "*Bana* güvenmek zorundasın. Seni asla riske atmayacağımı biliyorsun. Senden bana güvenmeni istiyorum."

Bana bakarken burnundan gelen sert nefesler dışında uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda bir kez başını salladı. "Sana güvendiğimi biliyorsun." Arkasını döndü ve sanki sıradan şeylerden konuşuyormuşuz gibi sıkılmış bir ifade takındı. "Ama beni o lanet Ruh Yiyici'yle yalnız bırakırsan, seni kendim öldürürüm."

Dudaklarım kıpırdadı. "Adil."

Charlie alçak bir mırıltıyla konuşurken sıkılmış bakışlarını önündeki duvara sabitlemişti. "Hunter, başka bir sorunuz var. Ordu burada."

Konu değişikliğini ve söylediği şeyi anlamam bir saniye sürdü. "Ne?" Etrafıma kaçamak bakışlar atarak mırıldandım. "Yani onlar... burayı kapatmaya mı geldiler yoksa...?" diye sormadan edemeyince kendimi aptal gibi hissettim.

Charlie'nin başı yapmacık bir şekilde sallandı. "Hayır, demek istediğim... burada bir savaşçıları var."

Bunun üzerine dönüp ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onları gördüm. Dışarıda büyük adamlar beni eğitirken. Bazılarını tanıdım. Teğmen Mallory'yi hatırlıyor musunuz? Yaklaşık altı yıl önce numune programına transfer edilmişti."

"Hatırlıyorum," dedim çabucak, ismi duyunca avuçlarım nemlendi.

Hay sikeyim. Mallory buradaydı. Sadece ordu değil, *Mallory* de mi buradaydı? Saç çizgim terden diken diken oldu. Wyn'e söyledim mi? Ya da Danny'ye? Ruh Yiyici beni ve Charlie'yi dışarı çıkarmadan önce öğrenirse ne yapardı - aklını kaçırrı ve planı unutup onun yerine gidip teğmeni öldürür müydü?

Midemin bulandığını hissederek bakışlarımı en yakındaki muhafıza kaydardım, kalın kurşun geçirmez yeleğine ve elindeki ölümcül tüfeğe baktım. Şimdi her şey anlam kazanmıştı.

"Bunu onlar finanse ediyor," diye mırıldandım.

Göz ucuyla Charlie'nin yanımda sarsıldığını gördüm. "Hayır, hayır," diye mırıldandı, sesi şüpheliydi. "Sadece bir savaşçıları var. Bir asker." Charlie'nin yutkunduğunu duydum. "Uyuşturulmuş gibi görünüyor," diye fısıldadı.

Tiksinti karnımı burktu. "Nereden biliyorsun?"

"Saat iki yönünde," diye mırıldandı Charlie. Yönünü takip ettim ve yakındaki bir masada tek başına oturan tıknaz adama baktım, masanın üzerine yarı çökmüştü. Yüzü griydi, gözleri sarkıktı. Saçları kısacık kazınmıştı ve vücudu kaslarla doluydu. Eğer akli başında olsaydı, bir tehdit oluşturabilirdi.

Ama Charlie haklıydı. Bu adam hayatının son anına kadar uyuşturulmuştu. Bu haldeyken dövüşmeyeceği kesin.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Onun bir asker olduğuna emin misin?"

Charlie başıyla onayladı. "Dışarıda gömleğini çıkardığında üzerindeki nişan dövmesini gördüm. Ayrıca içlerinden birinin on beş ay önce askere gittiğini söylediğini duydum."

Korku içime işledi. "Seni gördüler mi?"

Charlie başını salladı. "Hayır. Ya da en azından beni tanımadılar."

Nefes verdim. "Kahretsin. Tamam." Sert bir elimle bitkin yüzümü ovaladım. "Tamam, bunu... buradan çıktıktan sonra halledelim. Ne hakkında düşünebiliriz..." Uzun süre düşünemeyecek kadar zihinsel olarak bitkin düşmüştüm.

"Ne yapacağımı bilemedim." Charlie'nin sesi alçak ve titrekti. "İlk başta bana yardım etsinler diye onlara bağırarak istedim ama..." Başını iki yana salladı.

Omzunu kavramak için içimden gelen dürtüye direndim. "Ordunun bunu bildiğimizi öğrenmesinin iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

Charlie nefes verdi. "Evet," diye mırıldandı. "Siktir, bunların hepsi... Bunların hepsini siktir et." Bir elini yüzüne sildi ve mizahtan uzak bir ses çıkardı.

"Evet." Kendimi ondan uzaklaşmaya ve soyulmakta olan masaya bakmaya zorladım. "Yakında çıkacağız, Charlie. Sadece dövüşünü bitir ve daha sonra Ruh Yiyici hücrede belirlediğinde bağırarak başlama."

Öfkelendi. "Deneyeceğim."

"Belki de o zamana kadar biraz dinlenmeye çalışmalısın, ha?" Ona hızlıca bir bakış attım. Bitkin, yorgun ve solgun görünüyordu, yüzü birkaç hafta öncesine göre daha ince görünüyordu ama bunun nedeni sakallarının dağınık olması da olabilir. Tıraş olamadığı zamanlardan hep nefret etmişti.

"Jilet hâlâ duruyor," dedim onu biraz neşelendirmek için. "Ve sanırım biraz şarjı var. O çirkin şeyi birkaç saat içinde tıraş edebilirsin."

Charlie kıkırdadı ve bir elini kaldırarak koyu telli saçlarını okşadı. "Kahretsin, sabırsızlanıyorum." Bana baktı. "Sen de biraz dinlenmelisin. Bacağın nasıl?"

Dürüst olmak gerekirse, özellikle de bir gece önce protezimi çıkaramadığım ve güdüğümü dinlendiremediğim için ağrıyordu. Ama birkaç saat daha dayanabilirdim. "Peki."

Charlie bir kez başını salladı ve tekrar konuşmak için ağzını açtı ama sonra kaskatı kesildi. "Muhafızlar izliyor," diye mırıldandı. Avuçlarını masanın üzerine koydu ve kendini yukarı kaldırdı. "Güvende ol. Dövüşünü kazan. Sonra görüşürüz."

Gardiyanın soğuk gözlerini üzerimde hissederek cevap vermedim ve Charlie uzaklaşırken yüzüme sıkılmış bir ifade yerleştirdim. Birkaç dakika geçtikten sonra yavaşça ayağa kalktım ve hücreme gitmek için merdivene doğru yürüdüm. Dövüşten önce biraz daha uyumaya çalışmam gerekiyordu. Sinirli ve aşırı yorgundum ve buradan çıktıktan sonra uzun bir gece boyunca yürüyecektik.

Oraya çıktığımda en üst kat sessizdi, tüm hücre kapıları açıktı. Ben geçerken başka bir savaşçı karyolasında uyuyordu ama diğer tüm hücreler boştu. Kendi hücreme girdim, odanın serin sessizliğinden memnundum ama gardiyanların zalim gözlerinden uzak olduğum için daha da minnettardım. Kapıyı neredeyse kapanana kadar çektim ve yapay ışıkları engelledim.

Karyolama uzandım ve yan tarafıma döndüm, duvara bakacak şekilde, sadece bir saat uyuyacak kadar her şeyi engellemeye çalıştım. Bu beni canlandırmaya ve savaşmadan önce zihinsel olarak hazırlanmam için bana zaman vermeye yetecekti.

Bir daha asla uyuyamayacakmışım gibi hissediyordum ama bir sonraki bildiğim şey, gardiyanın bir dövüşçünün numarasını bağırarak beş dakikası olduğunu söyleme sesiyle sarsılarak uyandığımdı. Bir saniye sonra sürgü çekildi ve hücre kapısı açıldı. Sonra süreç başka bir dövüşçünün numarasıyla tekrarlandı.

Kahretsin. Kalbim güm güm atıyor ve terliyordum, odanın soğuk havası tenimde soğurken titremeye başlamıştım bile. Kendimi toparladım ve botlarımı yere vurdum, uyanmak için yüzümü kabaca ovaladım.

Hücremden dışarı adımımı attığımda ana odadan gelen parlak ışık gözlerimi acıttı. Parmaklıklardan aşağıdaki kata baktığımda, Charlie'nin ana kapıların yanında durduğunu, gergin ve gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydığını gördüğümde midem gerginlikten kasıldı. Odanın diğer tarafında başka bir dövüşçü duruyordu, bu seferki iri yarı ama çoktan morarmış ve hırpalanmıştı. Volta atıyor, Charlie'ye kaçamak bakışlar atıp onu ölçüp biçerken kendi kendine mırıldanıyordu.

Diğer savaşçılar gitmişti ve diğer tüm hücre kapılarının kapalı olduğunu fark ettim. Benimkini gözden kaçırmış olmalılar çünkü daha önce buraya geldiğimde kapıyı neredeyse kendim kapatmıştım. Bu gerçek zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyordu: Bu gardiyanlar askeri teçhizata sahip olsalar da asker değillerdi. Çok özensizlerdi.

Gözlerim kapının üstündeki büyük saate kaydı. Akşam 6.25. Kahretsin, ilk dövüşün çoğunda uyumuştum. Charlie beş dakika içinde dışarı çıkacaktı.

Onunla daha önce, bir kez daha konuşmak istedim ama muhafızlar oradayken ve benim burada olmamam gerektiği açıkken bu çok riskliydi. Bir dakika sonra, kocaman bir behamot ve cılız, küçük bir koleb onu almak için ana kapılardan içeri giriyordu. Behamot Charlie'nin sırtına vurarak onu öne doğru iterken, koleb de tiz sesiyle

Charlie'yi odadan dışarı çıkarırken dilini çıkardılar ve etrafını telaşla sardılar, onu muhafızlardan biri takip etti.

Bir dakika sonra uzun boylu, ince, solgun bir canavar odaya süzüldü, uzun koyu renk cübbesi arkasından akıyordu. Yüzü, gözleri olduğunu tahmin ettiğim iki küçük koyu halka dışında özelliksizdi. Dövüşçü korkudan titremeye başladı, yüzü griye dönüyordu. Canavar, inanılmaz uzunluktaki parmaklarıyla bir elini ensesine koydu ve onu odadan dışarı çıkardı.

Hücre bloğu yeniden sessizliğe büründü. Üzerimdeki ışık titredi, birkaç saniye boyunca yanıp söndükten sonra tekrar canlandı. Titreşim gardiyanlardan birinin bakışlarını çekmeden ve onlar beni fark etmeden önce hücreme geri döndüm.

Kapıyı sessizce çekip neredeyse kapattım ve hücremde volta attım, içimde yine sinirler yükseliyordu, yarısı kendim için yarısı da Charlie içindi. Dışarıda neler oluyordu? Charlie'nin daha ne kadar savaşması bekleniyordu?

Dışarıdaki pencereye doğru ilerledim ve içeri süzülen kalabalığın sesini dinlemeye çalıştım. Vahşi kükremeler ve tezahüratlar. Vahşi çığlıklar ve hırıltılar. Dışarısi karanlık olmasına rağmen kalın camdan hücreye parlak bir ışık sızıyordu. Dövüşleri nerede yaptıklarını, nasıl bir düzen kurduklarını merak ettim.

Yutkundum. Yakında öğrenecektim.

Ne kadar süre volta attığımdan emin değildim, dışarıdaki tezahüratlar her yükseldiğinde ya da kalabalık yuhalamaya başladığında kalbim sarsılıyordu. Sonsuzluk gibi geldi ve son bir tezahürat patlamasından sonra gürültü biraz azaldığında durdum.

Bitti mi? Charlie iyi miydi? Aceleyle hücre kapısına gittim ve küçük pencereden dışarı baktım, oradan zemin katı göremeyeceğimi zaten biliyordum. Gizlice dışarı çıkmayı düşündüm ama dövüşümden hemen önce gardiyanlardan birini kızdırma riskini almak istemedim - beni silahla döverek ya da diz kapağımı kopararak dezavantajlı bir başlangıç yapmak isteyeceklerinden emindim.

Hücre bloğunun ana kapılarının gıcırdayarak açıldığını duyduğumda avuçlarım terlemeye başladı. Ses yoktu ama yine de dinlemek için kendimi zorladım. Yorgun ayak sesleri metal merdivenleri gümbürdetiyor ve benimkinin altındaki katlarda ızgaralar boyunca sürükleniyordu. Hücre kapıları gıcırdadı ve sürgüler kayarak savaşçıları tekrar içeri kilitlerken feryat etti. Sonra sessizlik.

Birkaç dakika sonra üst kata doğru çıkan ayak sesleri duyduğumda hızla kapıdan uzaklaştım, bu seferkiler daha hızlı ve tetikteydi. Bir gardiyan. Hücre kapım itilerek açıldığında gıcırdayınca yüz hatlarımı düzelttim.

"Kapınız neden açık?" diye homurdandı soğuk gözlü muhafız, eşikten bana bakarken.

Kapıya doğru yürüdüm ve sanki elinde askeri sınıf bir tüfek tutmuyormuş gibi yanından geçip gittim. "Sanırım kilitlemeyi unutmuşsun."

Hücremden çıkıp parmaklıkların üzerinden baktığımda, midem endişe ve rahatlamanın kafa karıştırıcı bir karışımıyla sarsıldı.

Edin ana kattan bana baktı, kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yakışıklı yüzü gergin ve endişeli bir kaş çatmıştı.

"İlk kez sahneye çıkma vaktiniz geldi," diye tısladı muhafız arkamdan.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Pislik gardiyana tepki vermeyi reddetdim.

Bunun yerine döndüm ve ana kata doğru yürüdüm, tek yapmak istediğim Edin'e koşmak ve kollarımı ona dolamak olmasına rağmen acele etmedim.

Rakibim çoktan aşağıya inmiş, canavar sahibinin onu almasını bekliyordu. Birbirimize baktık. Çok uzun boylu değildi ve iyi durumda görünüyordu ama yüzü çizilmişti ve yapısına göre çok inceydi. Yeterince beslenmiyordu. Terlediğini, kahverengi teninin yapay ışıktaki parladığını görebiliyordum ama hakkını yemeyelim, geri adım atmadı. Bana baktı, çenesi sıkılıydı, kara gözleri kararlıydı.

Onunla konuşmak istedim. Ona söylemek için... Bilmiyordum bile. Üzgün olduğumu mu? Bu adamı kesinlikle yeneceğimi düşünmem biraz küstahçaydı. Ama öyleydim. Ben büyük bir adamdım. Kendime bakardım ve güçlüydüm. *Kahretsin*, dövüş eğitimi almıştım. Bu adamın aynı şeyi söyleyebileceğinden şüpheliydim ama yanılıyor da olabilirdim. Ordunun -ya da en azından Mallory'nin- buraya kaç asker soktuğunu kim bilebilirdi? Yine de bu adamı tanımiyordum ve beni tanıdığına dair bir ipucu da göremiyordum. Bir akıncı mıydı? Yoksa savaşmak için şehirlerden birinden mi kaçırılmıştı?

Gözlerimi ayırıp Edin'e baktım; kaşları düşük, yaklaşmamı izlerken gerilmişti. Bakışlarının arkamdan gelen muhafıza kaydığını, soğuk ve sert bir hal aldığını gördüm. Tehditkâr.

Ona ulaştığımda tek söylediği "Gidelim," oldu, sesi korkutucu derecede derindi. İri bir eli enseme neredeyse çok sıkı kavradı ve beni kapılardan geçirerek soğuk koridora yönlendirdi.

Muhafızlardan biri bizi yakından takip ediyordu ve birkaç kapının kilidini açmaları için sürekli durmamız gerekiyordu, bu yüzden konuşacak mahremiyetimiz yoktu. Ama Edin elini enseme tuttu ve dokunuşu neredeyse belli belirsiz yumuşadı, başparmağı tenimi kısa bir süre okşadı.

Hapishanenin arka tarafına, eski avlunun olduğu yere yaklaştıkça, binanın başka bir yerinden yankılanan farklı sesler duyabiliyordum. Yumruklar metale sertçe çarpıyordu. Öfkeli hırıltılar. Bağırان ve çığlık atan bozuk sesler. İnsanlık dışı tek bir kükreme genel gürültüyü bastırıyordu.

Dışarıda bekleyen, bağırان kalabalık tüylerimi diken diken ediyordu.

Karnım guruldadı. "Bu da ne?" diye sormadan edemedim.

Cevap veren muhafızdı. "Canavar savaşçıları. Onları maksimum güvenli kanatta tutuyoruz."

Tabii ki. Burada kendi özgür iradeleriyle değil, zorla savaştırılan canavarlar olduğunu bizzat görmüştüm. Onları bir yerlerde kilitli tutmak zorundaydılar. Dışarı çıkmamıza yardım edecek Wyn'in olması beni daha da minnettar kılıyordu. Charlie ve ben bir şekilde hücrelerimizden çıkmayı, gardiyanları etkisiz hale getirmeyi ve anahtarlarını almayı başarsaydık bile, yine de kocaman eski bir hapishanede neredeyse tamamen çaresiz bir şekilde dolaşıyor olacaktık. Kafamda bir rota çizmek için çok uğraşmışım ama böyle labirent gibi bir yerde yanlış bir dönüş iyi olmazdı.

Koridorun sonundaki çift kapıdan koridora parlak ışıklar sızmaya başladı. Kalabalığın gürültüsü artık neredeyse sağır ediciydi. Terlemeye başladım, yumruklarımı sıkıp açarak kendimi zihinsel olarak hazırlamaya çalışıyordum. Yumruklarımı çekmeye karar verdim. Adam benden daha küçüktü. Belki onunla gizlice konuşabilirdim; ona birimizin suçu üstlenmesi gerektiğini söyleyip bu işi bitirebilirdim. O anda ne kadar makul davranacağından emin değildim.

Dışarı çıktığımızda nefesim göğsümde sıkıştı ve serin hava sıcak tenime çarptı. Eski hapishane avlusunun kenarındaydık ama metal levhalardan, tahta kalaslardan, eski banklardan ve sandalyelerden derme çatma tribünler inşa edilmişti ve zincir bağlantı çitinin diğer tarafındaki tüm avluyu çevreliyordu.

Üç tarafı sardalye gibi canavarlarla doluydu, daha fazla şiddete tanık olmak için ağzından köpükler saçan, kudurmuş ve ezici bir yaratık kalabalığı.

Derme çatma tribünlerin dördüncü sırası insanlarla doluydu.

O kadar kalabalık değillerdi ama koltukları dolduracak kadar çoktular ve bu manzara midemi bulandırdı. Mallory'yi aramak için gözlerimi hızla üzerlerinde gezdirdim ama onu göremedim. İçeride başka askerler de var mıydı? Yoksa bunların hepsi akıncı mıydı?

Bunun üzerinde duracak vaktim yoktu çünkü Edin enseme sıkıyor ve kalabalığın sağır edici sesleri arasında konuşmak için eğiliyordu. Tek söylediği "İyi dövüş," oldu ama sesindeki sıkı endişeyi duyabiliyordum.

Nabzım tekrar hızlandı. Diğer her şeyi bloke etmeye ve dövüŖe odaklanmaya çalıştım.

TiŖörtümü çıkarıp Edin'e uzattım, o da Ŗaşkın bir ifadeyle tiŖörtü aldı. "Beni tutmasını kolaylaştırıyor," dedim açıklama olarak. "Ve beni bununla boğabilir. Onsuz daha güvendeyim."

Edin bir kez başını salladı, çenesi gerginlikten şişmişti. O bir şey söyleyemeden muhafız öne çıktı. "DövüŖçünüzün oraya gitmesi gerekiyor."

Ses sisteminden yankılanan, tiz ve çatırtılı bir sesin beni yeni bir dövüŖçü, sekiz-iki-üç numara olarak ilan ettiğinin belli belirsiz farkındaydım. Edin'e son bir kez baktıktan sonra, parlak projektörlerle bir sahne gibi aydınlatılmış büyük, boş avlunun ortasına doğru yavaşça yürümeye başladım.

Parmak uçlarım endişeyle karıncalandı. Kalabalıktan yükselen kakofoni beni irkiltti. Işıklar aşırı derecede parlaktı, duyularımı alt üst ediyordu, kalbim göğsümde küt küt atarken içimde düşük seviyeli bir panik uğultusu yükseliyordu. Soğuk hava çıplak gövde mi diken diken etse de ışıkların sıcaklığını üzerimde hissettiğime, beni terlettiğine yemin edebilirdim.

Tam avlunun ortasına geldiğimde hoparlörlerden gelen tiz ses diğer dövüŖçüyü anons ederek tekrar yükseldi ve hızla dönerek onun tribünlerin arasındaki gölgelerden çıkışını izledim. Canavar sahibini göremiyordum ve Edin'in onlarla konuşmak zorunda kalıp kalmadığını merak ettim, dövüŖümüzü izleme ihtimalinden dolayı neşeliymiş gibi davranıyordu.

Rakibim neredeyse belli belirsiz titriyordu ama bunun korku mu yoksa adrenalin kaynaklı bir titreme mi olduğunu anlayamadım. Daha önce dövüŖ ustasının yanında olan iri yarı canavar derme çatma ringde belirdi, şüphesiz bir tür hakemlik yapacaktı.

Bize yaklaştı ama doğrudan benimle konuştu. "Biriniz ayakta duramayacak hale gelene kadar dövüŖün" dedi, sesi gür ve alçaktı. "Eğer reddederseniz, tecrübeli, *insan olmayan* savaŖçılarımızdan biriyle birlikte buraya geri gönderileceksiniz."

Bunun üzerine dişlerimi gıcırdattım. Canavar orada öylece durup beni izlediğinde bir kez başımı salladım. Dönüp avlunun kenarına doğru uzaklaştı ve ben de dövüŖün ne zaman başlayacağını gösteren bir tür zil ya da işaret aradım.

Sert bir yumruk çeneme çarparak başımı geriye savurdu. "Ne oluyor?

."

Sanırım dövüşü başlatmak için bir işaret yoktu. Kalabalığın uğultuları ve heyecanlı çığlıkları omuzlarımı kulaklarıma götürmek istememe neden oldu ama yapamadım çünkü diğer dövüşçü bana tekrar saldırmaya başlamıştı bile. Sarsılarak geri çekildim, savurduğu yumruktan kaçındım ve yan tarafına bir bıçak darbesi indirerek onun sendeleyerek geri çekilmesini sağladım, bu da bana düşünmek için birkaç değerli saniye kazandırdı.

Her şey konsantre olmayı zorlaştırıyordu. Kalabalıktan gelen çok fazla gürültü vardı; alaylar, çığlıklar ve çığlık çığlığa kahkahalardan oluşan bitmek bilmeyen bir kakofoni. Işıklar çok parlaktı ve beynime saplanıyordu. İçimde iktidarsız bir öfke birikti, ama hıncımı diğer dövüşçülerden çıkarmamak için onu bastırmaya çalıştım. Biz bu yaratıklar için sadece bir gösteriydik ve bu durum aşağılayıcı olduğu kadar çileden çıkarıcıydı da.

Beni izleyenlerin asker olduğumu ya da en azından eğitim aldığımı anlayıp anlamadıklarını merak ediyordum. Mallory'nin kalabalığın içinde olup olmadığını merak ettim. Beni ya da Charlie'yi tanıyıp tanımadığını. Endişelenecek başka bir şey daha vardı ama o anda bu düşüncenin beynimde yer kaplamasına izin veremezdim.

Dövüşçü bana kolayca engellediğim vahşi bir yumruk attı ve bunun ne kadar adaletsiz olduğuna neredeyse acıyacaktım. Bu adamın ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyordum ama bir dövüşçü olmadığı açıktı. Çaresizlik ve korku dolu adrenalin onun devam etmesine, denemeye devam etmesine neden oluyordu ama tüm hareketleri özensiz ve koordinasyonsuzdu. Vahşi ve mantıksızdı. Ufak tefek bir adam olmamasına rağmen benim sıkletime yakın bile değildi. Suratına indireceğim iyi bir yumruk onu yere sererdi.

Daha fazla sert yumruğu engellerken ve kendime biraz zaman kazandırmak için yarım yamalak bir tane atarken bunun merhametli bir şey olup olmayacağını çılgınca değerlendirmeye çalıştım. Onu nakavt edebilir ve dövüşü şimdi bitirebilirdim. Ama böyle zayıf bir gösteri yaptığı için cezalandırılacak mıydı? Yerimi doldurmak için dövüşmem için başka birini çıkarırlar mıydı?

Dövüşçü benim kararsızlık anımdan faydalandı ve ben dikkatim dağılmışken çeneme sert bir yumruk indirdi. Kafam yana doğru uçarken kalabalıktan bir çığlık yükseldi. Sol bacağım bükülürken ve neredeyse ayağımı kaybederken tökezleyerek geri çekildim. Hızla toparlandım, diğer dövüşçünün fark edip etmediğini anlamaya çalışırken kalbim hızla çarpıyordu. Fark etmemiş gibiydi. Rakiplerinin zayıflıklarını aramak için eğitilmemişti. Bunların *hiçbiri* için eğitilmemişti.

Biraz daha ciddi dövüşmeye başlamam gerektiğini biliyordum, yoksa beni bir canavarla birlikte buraya geri itme riskini göze alacaktım. Bu yüzden önce çenesine, sonra da karnına yumruklar atarak onu sersemlettim.

Hem de hiç. Sağ bacağımı bileğinin arkasına doladım ve çekerek onu yere düşürdüm.

"Yerde kal," diye homurdandım, üzerine çömelip boynunu hafifçe kavradım. Çılgına dönmüş bir halde ayağa kalktı, kurtulmaya çalışırken gözleri çılgına dönmüştü. Beni dinlemiyordu. Küfür ettim ve onu geri ittim. "Yerde kal."

Ama değildi. Tekrar ayağa fırladı ve bir bacağını savurarak karnıma tekme atmaya çalıştı. Kaçmak için geriye hamle yaptım ve ona tekrar ayağa kalkıp üzerime atlaması için zaman verdim.

Omuzlarımı iterek beni birkaç adım geri atmaya zorladığında homurdandım. Onu çok fazla incitmemeye çalışıyordum ama o tamamen korkuyla yoğrulmuş içgüdülerıyla hareket ediyordu. Ona ulaşamadım. İçimde suçluluk duygusu çalkalandı ama soğuk bir kararlılıkla onu ittim.

Ona mümkün olduğunca az zarar vermeye çalışacaktım ama onu yenmek zorundaydım.

Kasığıma vurmak için dizini kaldırdı ama bunu yapamadan onu ittim ve kalçasına tekme atarak onu yere düşürdüm. Temiz dövüşemiyordum çünkü onu ciddi şekilde yaralamayacak darbeler indirmeye çok fazla odaklanıyordum ama dayanıklılığımın azaldığını hissedebiliyordum. Günlerdir yeterince yemek yememiş ya da uyumamıştım ve bu kendini göstermeye başlamıştı.

Yorulmuştum. Bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. Sadece kana susamış kalabalığı tatmin edecek kadar iyi bir gösteri yapacağımızı ummak zorundaydım.

Diğer dövüşçü yüzüme tekrar yumruk atmaya çalıştığında, onu engelledim ve çenesine bir yumruk atarak kafasını sola doğru kırdım. "Özür dilerim," diye homurdandım, sonra tekrar çenesine bir aparkat savurdum, kafasının beyninden daha hızlı geriye savrulmasının onu bayıltacağını biliyordum.

İşe yaradı. Yumruğum çenesine çarptı ve sonra tek görebildiğim kafatasının içinde geriye yuvarlanan gözlerinin akları oldu. Yere yığılırken irkildim, kafasının yarılmamış olmasını umuyordum. Ama şüphe uyandırmadan kontrol edebileceğim gibi değildi.

Kalabalık birkaç dakikalığına sessizleşirken nefes nefese kalmıştım, göğsüm kabarıyor, ter içinde kalıyordum. Sonra sağır edici seviyelere yükselen bir ses seli oldu. Hoparlörden gelen tiz ses beni kazanan olarak ilan etti. İri yarı canavar hakem ortaya çıktı ve baygın dövüşçüyü omzuna alarak ringin kenarına taşıdı. Şaşkınlık içinde onu takip ettim.

Edin gerginlikten titriyordu, gözleri üzerimde geziniyor, yaralanma olup olmadığını değerlendiriyordu. Çenemde oyalandılar, çenemin ağrıdığını ve biraz şiştiğini hissedebiliyordum ama önemli bir şey değildi.

Tek kelime etmeden gömleğimi bana geri verdi ve terli, hızla soğuyan tenimin üzerine çekerken içim cız etti. Canavar, dövüşçünün topal bedenini sahibine, çakıl taşlı, hardal rengi derisi olan kötü görünümlü bir trol yaratığına teslim etti. Ama ben hiçbir şey anlayamayacak kadar sersemlemiş, adrenalinle dolmuştum. Edin'in eli enseme uzandı, beni hapishaneden hücre bloğuna doğru yönlendirdi ve içimdeki çılgınca gergin enerjisinin bir kısmını yatıştırdı.

Bloğa ulaştığımızda beni zorla kendisine doğru çevirdi. Büyük, koyu mor gözler benimkilere sertçe baktı ve kendi göz bebeklerimin çok geniş olduğunu bildiğim için gözlerimi kıptım. Odaklanmaya çalışarak tekrar göz kıptım. Göz ucuyla diğer dövüşçünün sahibinin onu iki muhafıza teslim ettiğini ve muhafızların da onu bloğa taşıdığını görebiliyordum.

"Gitme zamanı," diye homurdandı başka bir gardiyan, çenesini Edin'e doğru sallayarak. Dişlerini sıktı ve uzun bir süre daha bana baktı. Aramızda konuşulmayan kelimeler geçti ve beynimin biraz olsun sakinleşmesine neden oldu. Kavgadan ve çok gürültülü ve parlak olan o korkunç bahçeden sonra sakinleşmeye başladım. Yavaş bir nefes verdim, Edin'in karanlık gözleri beni yatıştırdı. Bakışları sanki sakinleşmeme yardım ettiğini anlayabilecekmiş gibi bir nebze yumuşadı. Sonra döndü ve bir muhafızla birlikte hızla uzaklaşırken bir diğer botuyla bacağımı dürttü.

"Hadi gidelim."

İsteksizce döndüm ve hücre bloğa doğru yürüdüm. Burası çok durgun ve sessizdi, yapay ışıklar çok üstümüzde yüksek sesle vızıldıyordu. Diğer dövüşçü çoktan hücreesine geri dönmüştü. Hücre arkadaşının onunla ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak ediyordum.

Gardiyan beni merdivenlerden yukarı çıkarırken beynim çalkalanıyordu. Charlie iyi miydi? Dövüşü nasıl geçmişti? Kazanmış mıydı? Buradan çıkabilecek ve büyük olasılıkla yürüyerek -hatta belki koşarak- kaçabilecek kadar iyi durumda mıydı?

Gardiyan tek kelime etmeden beni hücreme bıraktı, kapı arkasından kapanırken sürgünün sert sesi duyuldu ve beni içeri kilitledi. Nefes alışım normale dönmüştü, adrenalin içimden süzölüp gitmiş ve beni sarsmıştı. Vücudumdaki ter soğumuştı ve soğuk hücrede titriyordum, huzursuz hissediyor ve az önce yaptığım şey hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Dövüşmek zorunda kaldıktan sonra kıpırdamadan duramıyordum, tenimin havada nasıl karıncalandığının ve hücre bloğunun ana odasındaki parlak ışıkların uğultusunun aşırı farkındaydım.

Gardiyanların sonraki iki dövüşçüyü dışarı çıkardığını duyduğumda içeride sadece beş dakika kalmıştım. Ağır kapının kapanma sesi ve ardından gelen sessizlik, ara sıra başka bir dövüşçünün hücresinden gelen boğuk bir sesle bozuluyordu.

Hafif bir ses duyduğumda donakaldım; kumaş hışırtısı, boğuk bir homurtu kısa kesildi. Sonra bir gümbürtü.

Hücre kapısına doğru ilerledim ve küçük pencereden dışarı baktım ama hiçbir şey göremiyordum. Burada bir gardiyan yoktu ve ben de ana katı göremeyecek kadar yüksekteydim. Kulaklarımı zorlayarak başka sesler duymaya çalıştım ama yine sessizlik vardı.

Yağlı siyah duman önümdeki parmaklığın üzerinden kıvrıldığında, kalp atış hızım tekrar yükseldi. Bir saniye sonra Ruh Yiyici hücre kapımın önünde duruyordu, yüzü gölgeler içinde gizlenmişti, siyah lekeli parmakları iki yanında seğiriyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Başımı salladım, odaklanmış kararlılık içime yerleşti, kalp atışlarımı sakinleştirdi ve nefeslerimi sabitledi. "Evet, hazırım."

Bir saniye sonra, sürgünün hücre kapısına sürtündüğünü duydum ve kapı açıldı, Ruh Yiyici beni dışarı çıkarmak için geri adım attı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, her ne kadar hücremden çıkıp aşağıya baktığımda, ana kapılardan en uzaktaki sürgülü masanın arkasında, elleri bağlı ve baygın halde gelişigüzel bir araya yığılmış gardiyanları görebilsem de.

"Dövüş devam ederken iyi bir fırsatımız var, herkesin dikkati dağılmış durumda," diye tısladı Wyn bana. "Ama hâlâ fazla vaktimiz yok. Şimdi Charlie."

Ruh Yiyici ortadan kayboldu, siyah duman korkuluklardan aşağıya, aşağıdaki kata döküldü. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, merdivenlere doğru koştum ve ağır adımlarımdan irkilerek aşağı indim.

Charlie ve Cat'in hücrelerine ulaştığımda, Wyn kapıyı açmıştı ve Charlie dikkatle dışarı adım atıyor, yüzünde temkinli bir ifadeyle Ruh Yiyen'in yanından geçiyordu. Dövüşten kalan herhangi bir yarası var mı diye hızlıca taradım ama yarılmış dudağı dışında iyi görünüyordu.

Beni gördüğü anda yüz hatlarını saf bir rahatlama kapladı. "Hunter." Öne doğru yürüdü ve beni sertçe kucakladı. "Seni aptal pislik."

Sert bir kahkaha attım. "Siktir git."

Yakındaki bir savaşçı hücrelerinin kapısına vurmaya başlayınca sıçradık. Charlie'ninkinin yanındaki hücrenin küçük penceresini dolduran kızgın, çaresiz bir yüz görebiliyordum. Bağırıyorlardı ama kendimi ne kadar bok gibi hissetsem de onları görmezden geldim. Yapamazdık. Hepsini serbest bırakamazdık. Bu çok riskliydi. İnsanlar böyle durumlarda, hayatları ya da özgürlükleri söz konusu olduğunda paniğe kapılır ve mantıksız davranırlardı. Hepsine sessiz olmalarını ve gizlice kaçmalarını söylesek bile yapmazlardı. Tek bir kişinin itişmeye, koşmaya ya da bağırmaya başlaması yeterdi ve ortalık karışırdı.

Belki Edin ve ben Charlie güvende olduğunda geri dönüp hepsini alabiliriz diye düşündüm. Ama sonra bunun mümkün olmayacağını fark ettim. Edin gitmiş olacaktı ve ben de Charlie'yle birlikte orduya geri dönecektim.

Karnıma bir parça buz düştü ama bunun üzerinde duramazdım. Gitmemiz gerekiyordu. Bağırışları duymazdan gelerek Charlie'nin hücresine doğru yürüdüm ve kafamı içeri soktum. Cat orada duruyordu, iri vücudu kararsızlıktan donmuştu.

"Ne oluyor lan?" Tısladım. "Haydi. Gitmemiz gerek."

Cat'ın yüzü bir an için acı çeken bir belirsizlik maskesine dönüştü, sonra başını iki yana salladı. "Yapamam."

Ona ters ters baktım. "Aptal bir hıyar gibi davranmayı bırak ve *çekil*," diye homurdandım. "Bu lanet bir numara değil. Bu senin çıkış yolun. *Gel. Bizimle gel. Şimdi*."

"Yapamam," diye tekrarladı, başını tekrar salladı, ellerini yumruk yaptı. "Burada onsuz gidemeyeceğim biri var."

"Aşkına-" Dişlerimi sıktım ve ani bir karar verdim. "Hangi hücre? Onları yakalayacağız. Sadece onları ve sadece *hemen şimdi hareket edersen*." Cat bana yardım etmişti, ben de ona yardım etmek istiyordum ama bu riski sadece bir süreliğine göze alabilirdim. Harekete geçmek zorundaydık.

Cat başını salladı. "Hücre bloğunda değiller," dedi, sesi sert çıkmıştı. "Sadece git, dostum. Ben iyi olacağım."

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" Elimde olmadan tısladım. "Onlara sonra yardım edebilirsin. Zaten öyleyseniz onları dışarı çıkarma şansınız daha yüksek olur."

"*Git* dedim, pislik," diye hırladı Cat, tehditkâr bir adım atarak. "Gitmiyorum. Siktir git. Git."

Birkaç saniye boyunca ona sertçe baktım, aciz öfkem onu sarsmak ve oradan dışarı sürüklemek istememe neden oldu. Neden *isteyerek* burada kalıyordu?

Yine de sonunda bir karar vermek zorunda kaldım. "İyi," diye homurdandım. "Tam bir moron gibi davranıyorsun. İyi şanslar."

Yorgun bir sesle nefes verdiğini duydum. "Dikkatli ol," diye mırıldandı, sanki tüm mücadele onu terk etmiş gibiydi.

Wyn, Charlie ve ben hücre kapılarına vuran ve bize bağırان diğer savaşçıları görmezden gelerek ana kata inerken suçluluk ve pişmanlık beni bıçakladı. En azından gardiyanlar hâlâ baygındı, ama baygın olmasalar bile Wyn onları bağladığı için bir süre serbest kalamayacaklardı.

Kaçmak için o anda devam etmekte olan dövüş bitene kadar vaktimiz vardı. Eninde sonunda, gardiyanlar savaşçıları toplamak için hücre bloğuna girmelerine izin vermek için ortaya çıkmadığında canavarların içeri girmenin bir yolunu bulacağını varsaydım. Umarım bu olduğunda aramızda en azından biraz mesafe olur ama canavarların ya da dövüş ustasının gecenin geri kalanındaki dövüşleri iptal edip bizim peşimize düşeceklerini hayal bile edemiyordum. Sadece dua etmek zorundaydım.

ve bir saat içinde karanlıkta bizi kovalayan sonsuz bir canavar deniziyle karşılaşmayacağımızı söyledi.

Ruh Yiyici muhafızlardan birinden aldığı anahtarları çıkardı ve ilk kapıları açtı. Biz koridorlarda ilerlerken binanın içi sessizdi ama dışarıdaki dövüş arenasından tezahürat ve bağırış sesleri yankılanıyordu. Bir ara dövüşçülerin yumruklarının ete çarpma sesini bile duyduğuma yemin edebilirdim.

"Kahretsin, ön kapının dışındaki canavar ne olacak?" Lobiye yaklaşırken Wyn'e tısladım.

Başlığını salladı. "Dövüşleri izliyorum," diye mırıldandı. "Ön tarafta başıboş dolaşanlar dışında kimse yok - hızlı ve sessiz olursak bize dikkat etmeyecek diğer canavarlar."

O haklıydı. Dışarı çıktığımızda binanın önü sessizdi, hem güvenlik görevlisi hem de kayıt masasını tutan canavar gitmişti. Sanırım hiçbir insanların birbirlerini dövmeye zorlanmasını izlemekten vazgeçmek istemiyordu.

"Edin ve Danny bizi binanın dışında bekliyorlar," dedi Wyn alçak bir sesle, arenayı aydınlatan projektörlerin kenarlarından süzülen karanlığa doğru adım atarak.

Charlie ve ben sessizce onu takip ettik. O kadar gergindim ki bacaklarım kopacakmış gibi hissediyordum, sağ bacağım protezim kadar sertti. Binanın dışına çıktık ama bu, arka taraftaki derme çatma arenayı (bir zamanlar avlu olan yer) çevreleyen tribünlerin kenarlarına daha fazla maruz kaldığımız anlamına geliyordu. Yine de yaşanan dövüşün acımasız olduğu anlaşılıyordu, bu yüzden kalabalığın dikkatinin dağıldığına şüphe yoktu. Projektörlerin yaydığı parıltıdan kurtulursak kendimi biraz daha güvende hissedecektim - her ne kadar buradan kilometrelerce uzaklaşana kadar rahatlamayacak olsam da.

"Kahretsin." Charlie'nin gergin sesiyle hemen döndüğümde beti benzi atmıştı. Bakışlarımı etrafımda gezdirdim, bir canavarın çoktan bize doğru hamle yapmış olmasını bekliyordum. "Saat üç yönünde," diye fısıldadı. "Onları görüyor musun?"

Bakışlarımı gösterdiği yöne çevirdim ve donakaldım. Bir grup adam, cezaevi binasının arka tarafını aydınlatan projektörlerin ışığında, arenayı çevreleyen derme çatma tribünlerin arkasında bir araya toplanmıştı. Sade giyimli bir adam - kot pantolon ve eski bir sweatshirt, başının üzerine indirdiği beyzbol sopasıyla - sivil giyimli diğer üç adama bir şeyler söylüyordu. Ama onda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Başını kaldırıp etrafına kaçamak bir bakış attığında nefesim kesildi. "Bu Teğmen Mallory," diye mırıldandı Charlie. "Ve bu adamlardan birini tanıyorum.

Diğerleri, bu-"

Ruh Yiyen birdenbire ortaya çıkıp Charlie'nin gömleğinin önünü tutunca söyleyeceği her şey kayboldu. "Ne dedin sen?" Sesi alçak, insanlık dışı bir hırıltıydı. "Nerede o?" Charlie'yi sertçe sarstı. "Göster bana."

"Hey," diye tısladım, kalbim küt küt atıyordu çünkü Wyn'in ne istediğini biliyordum. Ne olacağını biliyordum. Yine de Wyn'i Charlie'nin üzerinden çekmeye çalışmak için ileri atıldım. Onu bir santim bile hareket ettiremedim.

Charlie yutkunurken boğazı düğümlendi, gri gözleri parlak ama sert bir şekilde karşısındaki Ruh Yiyici'ye bakıyordu. Bakışlarındaki korkuyu görebiliyordum ama onu geri itti. "Neden?"

"Bu lanet oyunlar için vaktim yok," diye hırladı Wyn, onu tekrar sarsarak, ben koluna asılıp onu bırakmaya çalışırken beni tamamen görmezden geldi. "Bana Mallory'yi göster. Şimdi göster. *Göster bana*," diye o kadar insanlık dışı ve şeytani bir sesle hırladı ki otomatik, içgüdüsel bir tepkiyle ellerimi kolundan çektim.

Wyn'in kapüşonu kalktı ve sağa, bir grup adama doğru döndü. Kalbim küt küt atarken bakışlarını takip ettim ve Mallory'nin elinde bir şey gösterdiğini gördüm. Gözlerimi kısarak baktım. Siyah bir bıçağı ve soluk, karmaşık bir şekilde oyulmuş sapı olan bir hançere benziyordu.

"Bu o mu?" Wyn'in sesi alçaktı ve güçlkle kontrol edilebilen bir öfkeyle titriyordu.

Adamı hızla tekrar taradım ve ince yüzünde bir sırıtişla arkadaşlarından biriyle konuşmak için başını çevirdiğinde, onun Mallory olduğunu kesinlikle anladım.

Charlie yine de sessiz kaldı, Ruh Yiyici'ye sessizce bakarken çenesi titriyordu. Bunların hiçbirini bilmiyordu, bu yüzden bu tür bilgileri bir canavara -hatta hapisneden kaçmasına yardım etmiş olan bir canavara- açıklamayacaktı. Ama Wyn'in bedenine yayılan gerilimi görebiliyordum. Sevgilisine işkence eden adamın bu kadar yaklaşmış olması ve tekrar kaçması düşüncesiyle damarlarında dolaşan akıl almaz öfkeyi hissedebiliyordum.

Onun yerine ben cevap verdim, sesim kararsızdı. "Bu o."

Esas olarak Wyn'in Charlie'ye çok öfkelenip Mallory'nin kaçmasına izin verdiği için onu öldüreceğinden endişeleniyordum. Ama aynı zamanda -belki de sapkınca- Mallory'nin hak ettiğini bulmasını istiyordum. Charlie'nin onu vurduğunu gördüm.

Yüz hatlarını düzeltmeden önce bana şok olmuş bir bakış attı. Ona daha sonra, zamanımız olduğunda açıklayacaktım.

Wyn çoktan gitmişti. Yağlı siyah dumandan bir çizgi halinde, sivil giyimli subaylardan oluşan grupla aramızdaki mesafeyi aşmış -burada dikkat çekmemeye çalıştığına şüphe yoktu- ve Mallory'nin hemen arkasında belirmişti.

Diğer memurlardan biri onu önce fark etti ve kaçmadan önce zayıf, dehşete kapılmış bir ses çıkardı. Diğer üç adam da onu takip etti ama Mallory'nin zamanı yoktu. Wyn'in teğmenin şapkasını kopardığını ve başının arkasındaki saçlarından bir tutam koparıp acı verici bir sertlikle geriye çektiğini gördüm. Aynı anda uzanıp hançeri Mallory'nin aniden gevşeyen kavrayışından kurtardı ve paltosunun altında kayboldu.

Mallory'nin kısa saçlarını kavrayan Wyn, teğmeni arenanın kenarından bize doğru sürüklemeye başladı. Mallory'nin yüzü acıyla buruşurken, Wyn'in parmaklarını üzerinden çekmeye çalıştı ama başaramadı. Wyn yürümeyi bırakmayıp teğmenin kıvranan bedenini saçlarından tuttuğu gibi kolayca yerde sürükleyince ayağı kaydı ve acı içinde bağırdı.

Charlie dehşet içinde bir ses çıkardı ve Wyn yaklaşırken bir adım öne çıktı, ama omzunu sıkıca kavrayarak onu durdurdu ve Wyn'e ayak uydurarak ama yolundan çekilerek onu ileri itmek için kullandım. Mallory aşağı uzandı ve kot pantolonunun kemerini kurcalamaya başladı, ancak titreyen parmakları çıkarmayı başardıktan birkaç dakika sonra tutmaya çalıştığı tabancayı düşürdü. Kendimi bir askerden çok bir akıncı gibi hissederek, adımlarımı bile bozmadan eğildim ve tabancayı aldım, emniyetini kontrol ettim ve pantolonumun arkasına soktum.

"Hançerimle tam olarak ne yapmayı planlıyordun?" Wyn homurdandı, insanlık dışı sesi tüylerimi diken diken ederken ben de bize ayak uydurmaya zorladım. Hapishanenin projektörlerinin ötesi zifiri karanlıktı ve isteyeceğim son şey kaybolmak ve Edin'i bulamamaktı.

Mallory'nin nefesi o korkunç sesle kesildi, ağzı ölmek üzere olan bir balık gibi açılıp kapandı, gözlerini kırpmadan gece gökyüzüne baktı, hâlâ zayıf bir şekilde kurtulmaya çalışıyordu. "BEN- BEN-"

"Onu çaldığın için seni affedeceğim, insan," diye mırıldandı Wyn, kararmış parmakları teğmenin saçlarını acıyla sıkarken onu yerde sürükledi, arkasından kuru topraktan hafif bir toz sisi yükseldi. "Merak etmeyin. Ama," sesi alçaldı, yumuşadı, daha da

"Seni affedemeyeceğim tek bir şey var. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Mallory yine dehşet dolu bir sesle boğuldu. "Ben-ben sadece emirlere göre hareket ediyordum-"

Edin ve Danny karanlığın içinden eriyerek çıktılar. Edin'in iri vücudunu görünce göğsüm rahatladı, lavanta rengi teni hapishaneden gelen zayıf ışıktaki parlıyordu, bana doğru yürüyordu. Sersemlemiş Charlie'yi de yanımda sürükleyerek onu karşılamak için acele ettim.

"Wyn, sen ne halt ediyorsun-" Danny'nin sesi önce dehşete kapılmıştı ama teğmenin kendisini gördüğüne şüphe kalmayınca kısa kesti.

Edin bana ulaştı ve Wyn'in öfkeli, ölümcül sesi hepimizi ona doğru bakmaya zorlamadan önce kısa bir an için boynumun yan tarafını kavradı.

"Dizlerinin üzerine çok." Wyn dizlerinin üzerine çökene kadar teğmeni sürüklemek için onu kavradı. Mallory'nin göğsü kabarmıştı, yüzü terden parlıyordu ve o kadar solgundu ki neredeyse gri görünüyordu. Wyn teğmenin saçlarını çok sıkı kavrayışını yeniden ayarlayarak Mallory'nin başını yukarı ve öne doğru kaldırmaya zorladı.

Danny'ye doğru.

"Onu görüyor musun?" Wyn tısladı, sesi öfkeyle titriyordu. "Ona bir bak. Gördüğün son şeyin o olmasını istiyorum. *Ona bir bak.*"

Danny yanımda titriyor, donmuş bir şekilde bana bakıyordu. Başında şapkası yoktu, onun yerine yumruğunu sıkıyordu, bu yüzden yüz hatlarına musallat olan paniklemiş, travma geçirmiş ifade fazlasıyla belirgindi. Uzanıp omzunu rahatlatmak için kavramak istedim ama buna cesaret edemedim. Charlie sanki bunu durdurmak için bir şey yapmak istermiş gibi yanıma doğru bir hamle yaptı ama ben ona bakmadan başımı sallayarak göğsüne doğru bir el hareketiyle onu durdurdum.

Mallory, Danny'ye doğru bakarken gözleri korkudan irileşmiş ve parlıyordu. Vücudu o kadar şiddetli titriyordu ki neredeyse nöbet geçiriyormuş gibi görünüyordu. Küçük bir parçam onun Danny'yi gerçekten görüp göremediğini merak ediyordu. Wyn'in söylediklerini algılayabiliyor muydu, yoksa hiçbirini algılayamayacak kadar taşlaşmış mıydı?

Wyn, Mallory'nin yanına çömeldi ve kulağına bir şeyler mırıldandı, yakınlardan gelen kavgı sesleri yüzünden geri kalanımızın duyamayacağı kadar sessizdi. Teğmenin pantolonunun ön tarafında ıslak bir leke yayılmaya başladı. Ağzı dehşetten gevşedi, yüzü daha da soldu ve bir ceset gibi görünmeye başladı.

Wyn ayağa kalktı ve bir adım öne çıktı. "İzlemek zorunda değilsin Danny," dedi ama sesi hâlâ sertti. Çok öfkeliydi. Sonunda sevgilisinin intikamını alabilmeye aşırı odaklanmıştı.

Danny'nin dönüp dönmediğini görmek için bakmadım. Wyn, Mallory'nin yüzüne dönüp bir bacağına kaldırarak suratına bir tekme indirdiğinde hastalıklı bir merakla donup kalmıştım. Teğmen acı dolu bir ses çıkardı ve geriye doğru uçtu, sığ nefesler alıyordu, ezilmiş burnundan kan fışkırıyordu. Wyn cesedin üzerine çıktı ve Mallory'nin yüzükoyun yatan formunun üzerinde bir iblis gibi dikilerek ona baktı.

Çömeldi ve hançeri sırtının altından ceketinin altından çıkardı, bıçağın ucu Mallory'nin göğsünü gösterecek şekilde parmaklarının arasında ustaca çevirdi. Teğmenin gömleğini hızla kesti.

"Bu iş çabuk olmayacak," dedi Wyn ona sert bir sesle.

Sonra bıçağı teğmenin göğsüne indirdi.

Göz ucuyla Charlie'nin çığlıklardan ürktüğünü gördüm. Ama Mallory'nin ne yaptığını bildiğim için kendimi izlemeye zorladım. Hak ettiğini bulduğunu biliyordum. Sonunda uzandım ve Danny'nin omzunu kavradım, vücudunun kavrayışımın altında gerginlikle titrediğini hissettim. Arkamdan Edin'in iri elinin omzuma indiğini hissettim ve parmaklarımı onunkilere dolamak için boştaki elimle körlemesine uzandım, daha önce hiç kimseyle yaşamadığım bir şekilde onun dokunuşunun rahatlığına ihtiyaç duyuyordum.

Wyn neredeyse işini bitirdiğinde Mallory'nin çığlıkları histerik hıçkırıklara ve acı dolu inlemelere dönüşmüştü. Sesler, yakınlardaki dövüşleri izleyen kalabalıktan gelen vahşi havlamalar ve çağrılarla neredeyse bastırılıyordu, projektörler bu mesafeden insan gözlerimin neler olduğunu görmesine yetecek kadar ışık veriyordu.

Wyn teğmenin göğsüne oyduğu şeyi bitirip hançeri teğmenin sol eline götürerek Mallory'nin serçe parmağının ucunda gezdirirken Mallory gevezelik etmeye, yalvarmaya başladı.

Wyn alçak bir sesle, "Parmakların kesilen diğer vücut parçalarından daha çok acıdığını duydum," dedi ve bir saniye sonra bıçağı sapladı.

Teğmenin diğer elindeki son parmağa ulaştığında Mallory acı içinde kıvranıyor, Wyn'in çömelmiş halinin altında seğiriyordu. Çok fazla kan vardı. Bu tür yaralarda bu kadar çok olacağını tahmin etmemiştim ama Mallory'nin parmaklarının olduğu her bir kütükten zayıf bir şekilde pompalanmaya devam etti.

Wyn'in devam edeceği hissine kapıldım. Danny orada olmasaydı Mallory'ye çok daha kötüsünü yapardı. Ama o da benim kadar iyi biliyordu ki

Danny'nin, *kendisine* işkence eden adam bile olsa, daha uzun süreli bir işkenceye tanık olmaya iyi tepki vermeyeceğini biliyordu. Onu *damgalayan adam*.

Wyn titreyen, kanlar içindeki teğmene başka bir şey fısıldadı, onun zayıf, acınası bir sesle inlemesine neden olan bir şey. Sonra Ruh Yiyici hançerinin bıçağını Mallory'nin boğazına doğru yavaşça çekti. Kan fokurdadı, yoğun ve karanlıktı, Mallory zaten çok şey kaybetmemiş olsaydı olacağından daha yavaş hareket ediyordu. Ölmesi uzun sürmedi ama sonsuzluk gibi geldi. Ancak Mallory hareketsiz kaldığında, vücudu küçülmüş gibi görüldüğünde Wyn bıçağını teğmenin kıyafetlerine sildi ve tekrar ayağa kalktı.

Wyn ona doğru yürümeye başladığında Danny'nin omzunu bıraktım. Danny titriyordu ama Wyn'i yarı yolda karşılamak için ilerledi ve kollarını ona dolayarak yüzünü kapüşonunun altından Ruh Yiyen'in boğazına gömdü. Wyn onun kulağına bir şeyler mırıldandı ve aniden o an izlemeye devam edemeyeceği kadar özel oldu. Edin'in elini bırakmadan önce bir kez sıktım ve ona ve Charlie'ye döndüm.

"Gitmeliyiz," dedim onlara, sonra Danny ve Wyn'e dönüp baktım. "Biz..."

"Gelecekler." Edin başını salladı. "Haklısın, savaş bitmeden ve muhafızlar bulunmadan gitmeliyiz. Hadi gidelim."

"Ne-" Charlie'nin sesi şaşkın ve dehşet içinde geliyordu ama bunun için vaktimiz yoktu.

Omzunu kavradım ve onu ileri doğru ittim. "Buradan uzaklaştığımızda her şeyi açıklayacağım," dedim ona. "Kimilda." Onu hafifçe iterek Edin'e doğru götürdüm, o da onu sabitledi ve hapishane binasından uzaklaştırdı.

Danny ve Wyn ayrıldılar, Danny Ruh Yiyen'in söylediği bir şeyi başıyla onayladı. Hâlâ solgun ve sarsılmış görünüyordu ama en azından gözleri o kadar da boş değildi. El ele tutuşup Edin ve Charlie'nin peşinden gittiler ama ben kendimi Mallory'nin cesedine doğru tereddütlü bir adım atarken buldum.

Kendimi belli belirsiz hasta hissederek ona baktım. Çok fazla kan vardı ve karanlık, yapışkan bir hat halinde onu çevreliyordu. Boynunun yanlarından akarak başının ve omuzlarının altında birikmişti, bu yüzden Wyn'in göğsüne özenli bir hassasiyetle kazıdığı kelimeyi hâlâ görebiliyordum.

CANAVAR.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Uzun bir süre karanlıkta sessizce yürüdük. Charlie ve Danny'nin de benim gibi kör olduklarını varsayıyordum ama ışıklarımız yoktu ve peşimizden gelen olursa kendimizi ele verme riskini almak istemezdik. Edin elini tutmama izin verdi, ben diğer elimle Charlie'nin bileğini sıkıca kavrarken bana rehberlik etti. Hâlâ sersemlemiş durumdaydı ve olanlardan dolayı hafif bir şok geçirdiğinden oldukça emindim.

Danny ve Wyn önümüzde yürüyorlardı, parmakları birbirine bağlı ve başları birbirine yakın bir şekilde eğilmiş, birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı.

Sonunda Wyn'in kapüşonu omzunun üzerinden bize bakmak için döndü. "Sanırım artık güvendesiniz. Eğer durup dinlenmek isterseniz."

Edin hemen durdu ve yüzünü bana dönerek hâlâ şişkin omzuna asılı duran sırt çantamı çıkardı. "Suya ihtiyacın var mı? Yiyecek? Kavganızdan dolayı bir yeriniz incindi mi?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim, Scratch. Sanırım Charlie'nin biraz suya ihtiyacı var. Ve belki bir dakikalığına oturmaya."

Charlie otomatik olarak "Ben iyiyim," dedi ama sesindeki boş tonu duyabiliyordum. En azından bir şeyler içsin diye mataramı ona zorla uzattım. Çantası ve dolayısıyla tüm malzemeleri çoktan gitmişti. Kaleblerin onu çok uzun süre ellerinde tuttuklarından şüpheliydim.

Danny ve Wyn de durmuştu ve Edin bana kepimi ve maskemi uzatırken yaklaştılar. Ona minnettar bir gülümseme attım ve ikisini de taktım, rahat hissedene kadar faturayı yeniden ayarladım.

"Hey. Charlie." Danny öne çıktı ve elini uzattı. "Ben Danny. Seni güvende gördüğüme sevindim."

Charlie içmeyi bıraktı ve başını sallarken neredeyse boğulacakmış gibi aceleyle yutkundu. "Özür dilerim," dedi mahcup bir ifadeyle, bileğinin tersini ağzına silerken ve boştaki eliyle Danny'nin elini sıkarken. "Teşekkürler. Ve... Ben... Yardımın için teşekkür ederim," diyerek Ruh Yiyici'ye yöneldi ve bu hortlak gibi görünen canavara nasıl davranması gerektiği konusunda kafası karışmış gibiydi.

"Peki," dedi Wyn kısaca ve Charlie'nin Ruh Yiyen'in sesine verdiği içgüdüsel tepkiyi gizlemeye çalıştığını gördüm.

Danny başıyla Charlie'nin bileğindeki kelepçeyi işaret etti. "Acaba bunları ikinizden çıkarmanın bir yolu var mı?"

"Hunter'ın evinin anahtarı bende." Edin bir adım öne çıktı ve boynunun arkasına uzandı. Ensesindeki deri düğümü çözdü ve orada olduğunu bile fark etmediğim küçük anahtarı dikkatlice yıpranmış kayıştan geçirdi. Kelepçemin kilidini açtı ve ona teşekkür ettikten sonra bileğimi ovuşturdum ve boynundaki deriyi ustalıkla geri çekmesini izledim, gözlerim alçak ay ışığında belli belirsiz parıldayan garip şekilli kolyeye kaydı.

"Peki ya Charlie'ninki?" Danny sordu ve Charlie elini sallayarak matarayı bana geri uzattı.

"Önemli değil," dedi. "Bunu daha sonra halledebiliriz."

"Yapabilirim." Edin bir adım öne çıktı ve kelepçeyi bir saniyede koparıp attı, bana kaba kuvvetini hatırlattı. Adrenalinin etkisi geçiyordu ve beni titretiyordu ama aynı zamanda dinlenmek için güvenli bir yere gittiğimizde neler olacağını tahmin etmeye başlamama neden oluyordu. Uyuyabilir, yemek yiyebilir ve sonra Edin ve ben hiçbir şey için endişelenmek zorunda kalmadan istediğimiz kadar sevişebilirdik.

Hay sikeyim. İlk defa başıma geldi. *Yapmıştık.*

Uzun bir yudum su içerek sırtışıma gizledim, sonra mataramı ve iki kelepçeyi de çantama attım. Onları özellikle saklamak istemiyordum ama birileri bizi aramaya gelirse diye onları yere bırakıp bu yoldan geldiğimize dair kanıt olarak bırakmak *da* mantıklı gelmiyordu. Dövüş ustasının hantal sevgilisini düşündüm. Eğer istediği buysa, bizi dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacakmış gibi bir his vardı içimde.

Sadece birkaç dövüşçüsünü, hem de yenilerini kaybetmekten o kadar da rahatsız olmadığını ummak zorundaydık. Onda çok vardı.

"Al." Başımı kaldırdığımda Danny'nin silah kılıfımı ve tüfeğimi uzattığını gördüm. "Fişekler hâlâ çantanda."

"Sağ ol, dostum." Minnetle aldım, sonra Mallory'nin düşürdüğü, pantolonumun arkasına sıkıştırdığım tabancayı hatırladım. "Charlie." Cevap vermesi birkaç saniye sürdü, karanlıkta gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Tabanca mı, av tüfeği mi? Seçim senin. Sanırım o hançeri hapishanede senden aldılar?"

Tepki vermesi bir iki saniye daha sürdü ama sonra başını salladı. "Evet, aldılar. Özür dilerim, biraz dalgınım. Birazdan iyi olacağım."

"Hey, sorun yok." Kendimi utangaç hissettim çünkü Edin, Danny ve Wyn sessizce bizi izliyorlardı ve Charlie'nin zayıf görünmek istemeyeceğini biliyordum.

Yabancıların önünde, özellikle de ikisi canavarsa. "Av tüfeği mi, tabanca mı?" Her şey normalmiş gibi sesimi sıradan tutarak tekrarladım.

"Uh... Ben... Tabanca."

Emniyeti tekrar kontrol ettim ve ona teslim ettim, sonra kılıfı omzuma sabitledim ve tüfeği kılıfına yerleştirdim. Sırt çantamın altında, kürek kemiklerimin arasına tekrar baskı yapan bir ağırlığa sahip olmak iyi hissettirdi.

"Peki nereye gidiyoruz?" Ellerimi kalçalarımaya koyup Edin'e bakarak sordum. Onu gördüğümde göğsümde keskin, tatlı bir sızı alevlendi. O büyük, güçlü vücut. Ölümcul ucuyla arkasında sallanan kuyruğu. Boynuzlarının gururlu kavisi. Yaptığı şey için ona sonsuza dek borçlu kalacaktım. Her şeyi duyabilecek duruma geldiğinde Charlie'nin de bunu bildiğinden emin olmalıydım. Onu tanımayan bu büyük mor canavarın, onu sağ salim geri getirmek için neleri göze aldığını bilmeliydi.

"Çok uzak olmayan bir yer biliyorum," dedi Edin. "Birkaç saatlik yürüyüş mesafesinde ama uzak bir yer. Yolda biriyle karşılaşmamız ya da oraya vardığımızda rahatsız edilmemiz pek olası değil. Güvende oluruz."

Başımı salladım. "Kulağa harika geliyor. Sanırım Charlie'nin birkaç gün dinlenmesi gerekecek, değil mi dostum?" Dirseğimle onu dürttüm ve Charlie bana zayıf bir gülümseme attı. Hâlâ solgundu. Bu, dağınık sakalının alışılmadık koyu karmaşası karşısında daha da çarpıcı görünüyordu.

"Sen de öyle," diye gürlledi Edin, iri kollarını göğsünde kavuşturup bana buyurgan bir bakış fırlatırken sesi sertti. Otoriter tavrına tepki olarak karnımda kıvrılan ateşi kabul etmeyi reddettim. "Dinlenmelisin Hunter."

Yorumunu el sallayarak geçiştirdim. "Ben iyiyim. Hadi yola koyulalım." Danny ve Wyn'e baktım. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Danny Wyn'e doğru eğilip parmaklarını tekrar birbirine dolamadan önce birbirlerine baktılar, konuşmadan bir şeyler konuşuyorlardı. Ruh Yiyen onu kendine doğru çekerken, "Biz gidiyoruz," dedi. "Artık bize ihtiyacın olmadığı sürece. Sen de Wyn'e ihtiyaç duymadığın sürece," diye ekledi gözlerini devirerek.

Ağzımın kenarında küçük bir gülümseme hissettim. "Sen de yardım ettin. Hem de çok." Nefes verdim. "İkinize de teşekkür ederim. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz." Onu da kastettiğimi bildiğinden emin olmak için Edin'e baktım. O da bana küçük bir gülümseme attı.

"Hey, lafı bile olmaz. Seninle tanışmak güzeldi Hunter." Danny bir adım öne çıktı ve elini uzattı, ben de sıktım. "Charlie'nin güvende olmasına sevindim. Daha fazla takılamadığımıza üzüldüm."

"Şey, eminim yapabileceğiz-" Ne söylemek üzere olduğumu fark ederek sözümü kestim. *Eminim yakında tekrar takılabileceğiz.*

Hayır. Yapmayız. Tabii ki yapmayız. Danny ve Wyn'i bir daha asla göremezdim, çünkü orduya geri dönecektim.

Bu hatırlatma, günlerdir beynimde dönüp duran daha da acı verici bir düşünceyi tekrar ön plana çıkardı. *Bundan sonra Edin'i bir daha asla göremeyeceksin.*

Sertçe yutkundum ve Danny'nin elini bıraktım, ona küçük bir gülümseme bile gönderemedim. "Evet," diye mırıldandım. "Tüm MRE'ler için teşekkürler."

Danny geri adım atarak, "Çantana birkaç tane koydum," dedi. Wyn onun omuzlarını arkadan kavradı ve koruyucu bir şeytan gibi üzerine çullandı. "Charlie'yle Tennessee'ye dönerken dikkatli olun. Ve... genel olarak güvende olun."

Ses tonu orduya kesinlikle güvenmediğini açıkça ortaya koyuyordu ki bu son derece anlaşılabilir bir şeydi ve bu noktada zaten çok iyi bildiğim bir şeydi. Ama Danny'nin açıkça geri dönmenin kötü bir karar olduğunu düşündüğünü kabul etmek - bunu yüksek sesle söylemese bile - içimi kemiren şüphenin yeniden çirkin başını kaldırmasına neden oldu.

Onu bir kenara ittim ve Danny'ye başımı salladım. "Yapacağız. Teşekkürler. Ve... uh... teşekkürler, Wyn." Ona doğrudan hitap ederken kendimi garip hissediyordum ama ona teşekkür etmeyecek kadar da aşağılık biri olmayacaktım. O olmasaydı oradan çıkamazdık. Hatta o olmasaydı dövüş ringini bile öğrenemezdik.

Kapüşonu kısa bir baş selamıyla bir kez eğildi. "Bir şey değil."

Sonra Danny Edin'e baktı ve yakışıklı yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Seni özleyeceğim, koca adam."

İkisi de aynı anda öne çıktılar ve Edin'in Danny'ye kocaman bir sarılışla onu ayağa kaldırmasını izledim. Danny boğuk bir kahkaha attı, bir eliyle Edin'in geniş omzunu okşarken diğer eliyle beyzbol sopasını yolundan çekti. "Yakında bizi ziyarete gel, olur mu?"

Edin onu yavaşça yere bıraktı ve başını salladı. "Evet, eminim öyle yapacağım," diye gürlledi, Danny'nin saçlarını karıştırmak için uzandı ve Danny uzaklaşmaya çalışmak için başını geriye atıp yanakları kızarınca kıs kıs güldü.

Boğazım düğümlendi. *Ben*, Edin demişti. *Biz* değil. Edin yine yalnız kalacaktı.

Edin'in Ruh Yiyen'e doğru adım atışını izlerken kalın bir şekilde yutkundum. Açıkça tanıdık gelen bir şekilde gevşekçe kucaklaştılar, birbirlerine alçak sesle mırıldanırken şakakları yakındı. Ayrıldıklarında Wyn uzun, kararmış parmaklarını kısa bir süreliğine Edin'in omzuna koydu ve bir an sonra kapüşonunun altından soğuk bakışlarını üzerimde hissettim. Bakışlarında hissedebildiğim öfke değildi ama yine de içimi kıpır kıpır eden bir şey vardı.

Uzaklara baktım, huzursuzdum, sırt çantamın kayışlarını yeniden ayarladım ve ihtiyacım olmamasına rağmen Charlie'yi kontrol ettim. Danny ve Wyn nihayet son bir el sallayarak uzaklaşmaya başladıklarında, hareket etmeye hevesli bir bakışla Edin'e döndüm. Kütüğüm zonklamaya başlamıştı, günlerdir düş almamıştım ve hareketsiz durdukça yorgunluk her şeyi çok ağır hissettirmeye başlamıştı. Diğer dövüşçünün birkaç sağlam yumruk indirmeyi başardığı vücudumdaki ve çenemdeki ağrıyan noktalar bir engelden çok rahatsız ediciydi ama tüm gece beni çok yormuştu. Yere çakılmadan önce ivmemi korumalıyım.

"Hazır mısın, çizik?" diye sordum, sonra Charlie'nin omzunu sıvazlamak için döndüm. "Hadi şampiyon. Sadece birkaç saat daha, sonra dinlenebilirsin."

Başını salladı, hâlâ solgun ve cam gibi bakıyordu. Yaklaşırken Edin'in kuyruğunun bacağıma sürtündüğünü hissettim ve yürümeye başlamadan önce uzanıp elimi onun yan tarafına koydum.

Ve yürümek.

Edin oraya vardığımızı söylediğinde Charlie de benim gibi berbat görünüyordu. Edin'in *birkaç saat* dediği aslında beş *saatti*. İkimizin de ayakları yere basmıyordu ve üzerimize sarkarak karanlık bir gölgelik oluşturan büyük ve ağır ağaçların arasından geçen uzun toprak yolda ilerlemeye devam etmek için botlarımı zorlukla kaldırabiliyordum.

İleride bir ev belirdi, yıldızlarla dolu gökyüzünde siyah bir çizgiden başka bir şey değildi. Tek ses ağaçların hışırtısı ve altımızdaki kuru toprak yolda botlarımızın çıkardığı belli belirsiz çıtırtılardı.

Eve yaklaşırken Edin beni neredeyse ayakta tutuyordu ve Charlie ayaklarını sürüyerek bana yaslanıyordu. Ev çok

Edin ön kapıyı iterek açıp içeri girdiğinde hareketsiz ve sessizdi, toz şimdiden hapsirme isteği uyandırıyor. Hava karanlıktı ve etrafa bakmakla ilgilenmiyordum. Uyumaya fena halde ihtiyacım vardı.

Edin anlamış gibiydi, çünkü bizi doğruca üst kata çıkardı. Charlie'yi koridorun sonundaki ilk odaya bıraktık ve kirli pencereden gelen zayıf ay ışığında görülebilen, havaya karışan bir toz bulutu içinde yatağa yığılmadan önce bize yorgun bir baş sallaması ve "teşekkürler" dedi.

Kocaman kolunu omuzlarıma dolayan Edin beni odadan dışarı çıkardı. Uzun koridorun diğer ucuna kadar yürürken yanağımı omzuna yasladım. Ahşap zeminlerin, penceresi açık olsa ve tozla dolu olmasa havadar olabilecek büyük bir odanın hayal meyal farkındaydım. Kapının tam karşısında, uzaktaki duvarın ortasına dayalı kocaman bir yatak vardı ve sadece onu görmek bile ağlama isteği uyandırıyor.

Edin yatağın üstündeki çarşafı çıkarmak için beni bıraktı. "Dolapta battaniyeler var. Onları daha önce görmüştüm," dedi. "Sana bir tane getireyim."

Başımı salladım, körlemesine ilerledim ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Sorun yok, Scratch. Ben iyiyim." Ağır ağır yatağın kenarına oturdum.

Edin önümde diz çöktü ve botlarımı ve çoraplarımı nazikçe çıkardı. Şapkamı ve maskemi çıkarıp dikkatsizce yatağın yanına bırakırken, pantolonumu indirmesi için kalçalarımı kaldırmayı başardım. Ardından Edin sırt çantamı, silah kılıfımı ve gömleğimi çıkardı.

"Protezimi çıkarır mısın, çizik?" Mırıldandım, gözlerim kapalıydı, vücudum sallanıyordu. Unutulmama saniyeler kalmıştı.

"Evet, Hunter." Edin'in sesi alçak, yatıştırıcı bir gürültüydü ve beni cezbeden uykunun daha da derinlerine dalmak istememe neden oldu. İçimi çektim, gerginlik beni terk etti ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek için körlemesine uzandım. Başını eğmiş, protezimi nasıl çıkaracağını düşünürken elim boynuzuna çarptı.

Kopmuş olanın sivri kenarlarını hissettim ve göğsüm acıdı. "Hiç özür diledim mi?" Dışarı çıkmayı başardım. "Boynuzun kırıldığı için mi?"

Edin hareketsiz kaldı, sonra protezimi çıkarırken hafifçe homurdandı. "Bu senin hatan değildi, josdo."

"Evet öyleydi." Utancımdan çenem titredi ve gözlerim göz kapaklarımdan altında ısındı. Onları açmayı reddettim.

Edin çorabımı kütüğümün üzerinden sıyırdı ve bacağımı dizimin arkasından kavradı. "Hayır." Dizime bir öpücük bıraktı. "Şimdi uyu. Daha fazla

düşünmek."

Beni yatağa yatırıp yerleşmeme yardım ederken, bedenim ona itaat etmeye başlamıştı bile.

Bunu başardığımıza hâlâ inanamıyordum. Charlie'yi geri almıştık, tıpkı Edin'in başından beri söylediği gibi. Tanrım, ona ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyordum. Son birkaç haftadır ona ne kadar ihtiyacım olduğunu. Çok konuşan biri değildim, hiç olmadım ama birdenbire ona *söylemek* istediğim çok şey oldu.

Ya uyandığında çoktan gitmişse?

Bu keskin, rahatsız edici düşünce, sert ve ağır gözlerimin irkilerek açılmasına neden oldu; korku parçaları içime saplanırken nefesim kesildi.

"Gitme," diye mırıldandım, artık ne söylediğimi ve ne yaptığımı ancak yarı yarıya kontrol edebiliyordum, yorgunluktan sayıklıyordum. Edin'in eteğini kurcalamak için uzandım ve parmaklarımı kumaşın içinde dolaştırdım.

Edin'in büyük elinin yüzümün yan tarafını kavradığını, başparmağının yara izimi yumuşattığını hissettim, ama dokunuştan kaçamayacak kadar yorgundum. Aslında hoş bir histi. Yatıştırıcı.

"Gitmeyeceğim Hunter," dedi Edin, sesi o kadar derindi ki karnımda hissettim. "Beni istediğin sürece burada olacağım."

Vücudum sonunda gevşedi ve hâlâ ona tutunarak kendimden geçtim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Neredeyse iki gün boyunca uyudum, sadece biraz su içmek ve tuvaleti kullanmak için uyandım. Uyandığımda bir ara Charlie'yi sordum ve Edin bana temelde benim yaptığının aynısını yaptığını söyledi.

O yarı uyanık duruma her geri döndüğümde, ilk düşüncelerim her zaman bir endişe atıklarıncaıydı. Edin'in gitmiş olması. Charlie'yi gerçekten çıkaramamış olmamız. Edin ve ben hâlâ tünellerdeydik ve bir mortik karanlıktan bize saldırmak üzereydi ya da ben hâlâ hapisanedeki boktan hücremde uyuyordum ve ilk dövüşüm için uyanmak üzereydim.

Bir kez daha uyandığımda, amansız bir yorgunluk ve tekrar uyumak için duyduğum karşı konulmaz ihtiyaçtan hemen kurtulduğumda, oda aydınlıktı ve kirli pencerenin dışındaki kuşları duyabiliyordum. Bir zamanlar uyanmak için çok sıradan bir sestti. Küçük bir çocukken bu tamamen normal bir durumdu; yumuşak bir yatakta, sessiz bir evde, dışarıdan gelen doğa sesleriyle uyanmak. Eksik olan tek şey çimenlerini biçen komşunun uğultusuydu.

Ama bu çok uzun zamandır normal değildi. Bu yüzden birkaç saniye öylece yatıp tavana baktım, göğsümde yavaş yavaş panik gibi bir şey dolaşıyordu. Eğer her şey bu kadar sakin, bu kadar huzurluysa, bu kesinlikle bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu. Ya da bir şeyler ters gitmek üzereydi. Hayat artık böyle değildi.

Kapı açılıp Edin içeri girdiğinde başım dönerek yatakta doğruldum.

Beni görünce yüzü aydınlandı. "Josdo, uyanmışsın." Yatağa doğru yürüdü ve kenarına oturdu, uzanıp yüzümü kocaman elleriyle kavradı. "Kendini nasıl hissediyorsun? Daha iyi görünüyorsun. Daha az solgun." Başparmağıyla gözümün altındaki narin deriyi hafifçe okşadı. "Gözlerin o kadar gölgeli değil."

"Selam, çizik." Yanağımı avucuna çevirdiğimde sesim boğuk ve uykudan pürüzlüydü, kendimi onun sıcak tenine sokulmaktan, ahşap ve deri kokusunu içime çekmekten alıkoyamıyordum, hâlâ burada olduğu için rahatlamamanın ötesinde. "Kendimi iyi hissediyorum."

Ona daha yakın olmak için öne doğru eğilmeye başladım ama bayat ter kokusu yükselince donup kaldım. Burnumu kırıştırdım. "Ama kahretsin, bana bir

duş."

Edin sırtıttı ve ellerini bırakmadan önce başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Su boruları çalışıyor ama burada sıcak su yok, josdo. Elektrik de yok. Ama senin için ateşte su ısıtıyordum, banyo yapman için. Yukarı getireyim mi?"

Elektriğin olmadığı düşüncesi içimi kısa bir an için hafif bir endişe duygusuyla burktu, ama bir an içinde tekrar kayboldu. Charlie ve ben daha önce de böyle durumlarla karşılaşmıştık ve hayatta kalma tekniklerini biliyorduk. Bize bir şey olmazdı.

Ayrıca, ısıtılmış su dolu ağır kovaları taşımak gibi işlerde bize yardımcı olacak büyük, güzel, delicesine güçlü bir canavarımız da vardı. "Yüce İsa, evet. Lütfen," dedim mırıldanarak. "Tanrım, seni çok fena öpmek istiyorum."

Edin kocaman bir kahkaha patlattı. "Neden yapmıyorsun o zaman?"

Başımı salladım. "Leş gibi kokuyorum ve uzun zamandır dişlerimi fırçalamadım. Temizlendiğimde seni öpüp başımdan atacağım."

"Mm." Edin yataktan kalktı. "Ben banyoyu doldururken sen yatakta kal, josdo. Ben çoktan temizledim."

"Charlie uyandıysa, gidip onu kontrol edeceğim," dedim, Edin'in bir noktada üzerimi örttüğü küflü battaniyelerin altından sıyrılarak. Yatağın yanından sırt çantamı aldım ve güdüğüm için temiz bir çorap çıkardım ama tereddüt ettim. Birkaç gündür kütüğümü yıkayamamıştım. Tekrar giymeden önce bunu yapmayı ve protez yuvamı temizlemeyi tercih ederdim.

Tereddüt ettim, boynum ve yüzüm kızardı. "Bunu... Bunu sadece birkaç dakikalığına giymek istemiyorum. Charlie'nin odasına gitmeme yardım edebilir misin?" Edin'e sordum, onun yerine eşofmanlarımı alıp içine girdim ve sallanmaması için kütüğümün altındaki bol kumaşa hızlıca bir düğüm attım.

Hemen başını salladı ve sabırla yataktan kalkmamı bekledi. Sadece bir saniyeliğine yalpaladım, saatlerdir yatay durmaktan biraz sersemlemiştim. Yataktan sırt çantamı aldım ve Güney Dakota'da Charlie için sakladığım temiz kıyafetleri hatırlayarak omzuma attım.

Tek başıma tek ayak üzerinde iyi bir şekilde hareket edemediğimden değil, ama yiyecek eksikliğinden başım dönüyordu ve Edin'in bana yardım etmesiyle daha kolaydı. Ve beni yargılamadığını biliyordum, bu yüzden uzun koridorda Charlie'nin odasına doğru ilerlerken gariplik çabucak kayboldu.

Ev gün ışığında büyük görünüyordu. Yerler masif ahşaptı, soluk ve kuruydu, bazı yerlerde biraz eğrilmiştı. Koridorun sonundaki büyük kirli pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı, bir zamanlar beyaz olan ve tütün lekeli sarıya dönüşen kabarcıklı boyayı gösteriyordu. Toz zerrecikleri tembel tembel uçuşuyordu ama Edin bir ara pencereyi açmıştı ve serin bir esinti içeri süzülerek toz zerreciklerini bir telaş içinde yukarı doğru savurdu.

Büyük bir *yerdi*. Koridora açılan birkaç kapı vardı ama Charlie'yi koridorun en ucundaki kapıya bırakıp kendimden getiğime dair belli belirsiz bir anım vardı.

"Onunla çok konuştun mu?" Yürürken Edin'e sordum.

Ona baktım ve dudaklarının seğirdiğini gördüm. "Hayır. Benden pek hoşlanıyor gibi görünmüyor. Çok temkinli. Ve sanırım sana karşı biraz da korumacı." Bana dişlerini gösteren çarpık bir glmsemi attı.

Bu tanıdık manzara karşısında göğsüm ısındı. "Seni daha iyi tanıdığında sana ısınacaktır." Omzumu hafifçe yanına çarptım. "Benim gibi senin kibirli kıçına alışacak zamanı olmadı, Scratch."

Edin kıkırdadı. "Belki de."

Charlie'nin kapısına ulaştık. Kapıyı iki kez sertçe çaldım ve Edin'in geri adım atabilmesi için ağırlığımı kapı çerçevesine verdim.

Başımın arkasına bir öpücük bıraktı. "Banyoyu doldurmaya başlayacağım," dedi ve merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Charlie birkaç saniye sonra kapıyı açtı, uyku sersemi görünüyordu. "Hey," diye mırıldandı, uzanıp yüzünü buruşturarak parmaklarını sakalında gezdirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" Zıplayarak odaya girdim, Charlie yanından geçerken pazumu sıkıca kavrayarak beni sabitledi. Yatağa ulaştım ve sırt çantamı bükülmüş çarşafların üzerine bıraktıktan sonra dönüp kenarına oturdum. "İyi uyudun mu?"

Charlie başını salladı ve yüzünü ovuşturarak pencereye doğru yürüdü. Sol yanağında hâlâ çarşaftan kaynaklanan bir kırışıklık vardı. "Evet. Hayatımda hiç bu kadar uyumamıştım."

Kıkırdadım. "Ben de öyle," dedim ve pencerenin mandalını açmasını izledim. ereveler eski ve ahşaptı ve bir zamanlar beyaza boyanmıştı. Charlie pencereyi zorladıkça pencere gıcırdadı ama yapışmadı. Pencerenin pervazından eski, pişmiş toprak bir saksı aldı; saksının eski sakini kurumuş, siyah telleri pencerenin üzerinde geşşek ve hüzünlü bir şekilde asılı duruyordu.

ve pencereyi açık tutmak için çerçeveye sıkıştırdı. Dışarıda gökyüzü göz kamaştıracak kadar mavi ve berraktı.

Edin'in merdivenleri koşarak çıktığını duydum, banyo için su taşırken ayak sesleri her zamankinden biraz daha yavaştı. Göğsümde sıcak ve tatlı bir şey zonkladı. O çok... iyiydi. Nazikti. Bunu ona hiç söylemiş miydim? Bu kelimeleri hiç söylemiş miydim?

Boğazımı temizledim ve dikkatimi tekrar Charlie'ye yönelttim. "Sana birkaç giysi getirdim," diyerek sırt çantama uzandım ve Güney Dakota'daki dairelerden aldığım pantolon, iç çamaşırı, çorap ve birkaç gömleği çıkardım. Başkalarının eski iç çamaşırlarını giymek ilk başta tuhaf gelmişti. Ama zaten temiz olmalarına rağmen onları yıkamıştım ve dürüst olmak gerekirse, diğer seçeneklerden daha iyiydi.

"Sen en iyisisin, dostum," dedi Charlie, yatağın yanına gelip minnetle yığını aldı. "Bir duş için adam öldürebilirim."

"Sıcak su yok, dedi Edin. Banyo yapmam için biraz ısıttı ama ne kadar olduğunu bilmiyorum. Dışarı çıktığımda senin için de biraz ısıtırım." Edin'e bunu yaptırmayacaktım. O lanet olası bir hizmetçi değildi ve zaten gereğinden fazlasını yapmıştı.

Charlie başını sallıyordu. "Yapabilirim."

Danny'nin çantama koyduğu MRE'leri gördüm ve bir tanesini çıkardım. "Al."

Charlie'nin dudakları onu alırken kıvrıldı. "Bunlardan birini görmekten mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Evet." Diğer yediklerimden sakladığım şeker paketlerini hatırladım ve onları da çıkardım. "Bunları da senin için sakladım."

Charlie onları alırken kıkırdadı, sesi kuru ve sertti, sanki bir süredir yapmamış gibiydi. "Teşekkürler." MRE'ye baktı. "Bunu nereden buldun? Minnesota'dan ayrılmadan önce bizimkilerin hepsini bitirdiğimizi sanıyordum."

"Onları bana Danny verdi. Dün gece Ruh Yiyen'le birlikte olan adam."

"Oh." Charlie tuhaf görünüyordu. "Evet. O da neydi öyle?"

O... Yani Ruh Yiyici ile *birlikte* mi?"

"Evet." Sesim istediğimden daha savunmacı çıkmıştı ama Charlie'nin ifadesi ve ses tonu, bir insanla bir canavarın birlikte olması fikrini iğrenç bulduğunu gösteriyordu.

"Ne oluyor lan?" Charlie tısladı. "Ruh Yiyici lanet olası bir seri katil. Bu adam nasıl onunla birlikte olabilir?"

İçimdeki sıkı düğüm biraz olsun gevşedi. "O bir seri katil değil. Tam olarak değil. Açıklaması zor, sana anlatacak çok şey var dostum. Ama sanırım ikimiz de yıkanıp doyurucu bir şeyler yiyene kadar beklemek daha iyi olacak."

"Tanrım." Charlie yanımdaki yatağa uzandı ve eliyle yorgun yüzünü sildi. "Tamam. Elbette. Ülkedeki en azılı canavar Wastes'taki bir yeraltı dövüş ringinden kaçmama yardım etti, ama görünüşe göre bana söyleyecek daha çok şeyi var. Harika."

Kolunu dürttüm. "Sakin ol. Artık her şey yolunda, değil mi? Oradan çıktın. Behamotlardan ve koleblerden uzakta."

"Onların adı bu muydu?" Charlie başını salladı, yine bitkin görünüyordu. "Peki o adam -Danny- MRE'leri nasıl ele geçirdi?"

Charlie'yle şu anda ne kadarını paylaşmam gerektiğini düşünerek tereddüt ettim, bunun bir dizi başka zor soruyu da beraberinde getireceğini biliyordum. Sonunda, "Wyn -Ruh Yiyici- bir üsse girdi ve onun için biraz çaldı" dedim.

"Tabii ki yaptı."

Garip bir şekilde otomatik tepkim Ruh Yiyici'yi savunmak oldu. Danny'yi ne kadar derinden sevdiğine tanık olmuştum. Onun için her şeyi yapabileceğine. Ordunun fazlasıyla erzağı vardı. Eğer Wyn, Çorak Topraklar'da hayatta kalmak zorunda olan Danny için birkaç tane MRE almak istiyorsa, o zaman almalıydı.

Charlie'nin bunların hiçbirini bilmediğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. "Hoşuna gidecek başka bir şeyim var," dedim konuyu dağıtmak için. Elimi sırt çantamın içine daldırdım ve elektrikli tıraş makinesini çıkardım. Biraz şarj olduğunu göstermek için bir saniyeliğine çalıştırdım, Charlie'nin yüzündeki o yamalı karmaşadan kurtulması için hazır ve nazırdı. Hiçbir zaman iyi bir sakal bırakamamıştı.

Hapishaneye varmadan önceki sabah yüzüme hızlı bir masaj yapmıştım, bu yüzden kirli sakalım şimdilik idare edilebilir durumdaydı. Eğer burada elektrik yoksa, şarj bittikten sonra işe yaramazdı. Buradan ayrılana kadar tıraş olmak için başka bir yol bulmam gerekecekti.

"Siktir, seni öpebilirim." Charlie tıraş bıçağını kaptı. Kıkırdadım, çekmecenin üzerinde duran eski aynaya yöneldiğinde kafamı kaldırdım ve Edin'in kapıda durduğunu gördüm.

Kaşları hafifçe çatılmıştı ve büyük bir eliyle kapının pervazını kavıyordu. "Banyo hazır, Hunter."

Derin sesi sessizdi ama Charlie yine de o konuştuğunda sıçradı. Kapalı ve temkinli bir ifadeyle Edin'e baktı.

Bu boku çözme zamanı. "Teşekkürler, Scratch," dedim ve dengemi bulmak için bir kez zıplayarak ayağa kalktım. "İkinizin doğru düzgün tanıştırıldığını sanmıyorum. Charlie, bu Edin. O olmasaydı seni geri getiremezdik." Edin'e gülümsedim ve o da bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Charlie bir kez başını salladı ama hâlâ aynı ifadeyle Edin'i izliyordu. "Teşekkür ederim."

Edin başını zarif bir şekilde eğdi ama hiçbir şey söylemedi. Odayı gergin, garip bir sessizlik doldurdu.

"Ben gidip elimi yüzümü yıkayayım." Çantamı aldım ve kapıya doğru zıpladım. Edin beni yarı yolda karşıladı ve büyük, sıcak kolunu sırtıma doladı.

Charlie gergin bir ifadeyle bizi izliyordu, ağzı bıyığının vahşi, çok uzun kıllarının altında sıkışmıştı. Sonra başını hafifçe salladı ve aynaya döndü, usturayı yüzüne doğru kaldırarak daha fazla konuşmamızı engelledi.

Onu bu tuhaf atmosferde bırakmak istemedim. Neden birden bu kadar gerilmişti? Edin'e gerçekten bu kadar güvenmiyor muydu? Charlie'nin canavarlar konusunda özellikle önyargılı olduğunu hiç düşünmemiştim. Her zaman onun görüşlerinin de benimkilerle aynı olduğunu düşünmüştüm - onları rahat bırakmanın tercih edileceğini, ama önce onlar saldırırsa kendimizi savunacağımızı. Orduda sanki hepsi akılsız hayvanlarmış gibi davranan bazılarının aksine, insanlar kadar -hatta daha fazla- zeki canavar türleri olduğunu her zaman kabul etmiştik.

Onu daha yeni geri almıştım ve şimdiden tuhaftı. Odadaki havayı aniden ağırlaştıran gerginliği hafifletecek bir şey söylemek için etrafıma bakındım.

Edin ve ben kapıya ulaştığımızda, sırf onunla dalga geçmek için "Taşaklarımı bununla tıraş ettim," dedim.

Charlie dondu kaldı, gri gözleri aynadaki yansımasında benimkilerle buluştu. Bir saniye sonra rahatladı ve tıraş olmaya devam etti. "Şerefsiz," dediğini duydum. Edin ve ben koridora adım atarken kıs kıs güldüm.

Odamıza geri dönerken büyük, mor canavarın çerçevesi biraz gergindi. Yatak odasına geri adım attık, ama iyi olup olmadığını soramadan, "Kıskanıyor" diye ağzından kaçırdı.

Kapıyı arkasından kapatırken donup kaldım ve Edin'e inanamayarak baktım. "Ne? Kıskanmak mı? Neyi?"

"Benden, sanırım. Benden hoşlanmıyor." Edin duraksadı, iri mor gözleri benimkileri arıyordu. "Seni... istiyor mu?"

Bunun üzerine sıçradım. "Tanrım, *hayır*. Biz kardeş gibiyiz."

Edin'in çıkık elmacık kemiklerini hafif bir kızarıklık renklendirdi ve tüm bu konuşma kafamı karıştırırsa da kalbimin erimesine neden oldu. "Seni öpebileceğini söylediğini duydum," dedi Edin, iri kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken sesi hırçınlaşmıştı.

Bunun üzerine gözlerimi devirdim, bir yanım gülmek istiyordu. Diğer yarım ise Edin'in yüzünü tutup bu kadar sevimli olduğu için onu öpmek istiyordu. "Bu sadece bir ifade, Scratch. Tıraş olabilmesi için ona usturayı verdiğim için gerçekten minnettar olduğumu söylemek istedi."

"Mm." Edin ikna olmuş gibi görünmüyordu ama iç çekti ve yatak odasına bitişik olan banyoya doğru işaret etti. "Su çabuk soğuyacaktır, josdo. Hadi seni banyoya sokalım."

Edin'in tam olarak ikna olduğundan emin olmasam da ılık, temiz suya batma ihtimali konuşmayı bırakmam için yeterliydi. Ama dürüst olmak gerekirse Charlie'yle aramızda hiçbir zaman en ufak bir çekim olmamıştı, ilk tanıştığımızda bile.

Edin içerideki pencereyi açmasına rağmen banyo buharlıydı. Küvet şu eski moda ayaklı küvetlerden biriydi. Pırıl pırıl temiz görünüyordu ama lavabo ve tuvaletin fırçalanması gerekiyordu. Bunu daha sonra yapabilirdim. Şu anda acilen bu kiri ve teri vücudumdan atmam gerekiyordu.

Ama önce çantamdan diş fırçamı ve diş macunumu çıkarıp dişlerimi fırçaladım ve uzun süre fırçaladım. Musluktan derin bir su içtim ve elimi soğuk suyun altına soktum. Banyoya doğru döndüğümde Edin eşofmanlarımı ve iç çamaşırlarımı çıkarmama yardım etti. Sonra beni küvete kaldırdı, kendimi sakinleşmeye zorlamadan önce otomatik olarak kıllandım. Benden daha iri biri tarafından itilip kakılmak aslında hoş bir şeydi. Aslında, bu... sıcaktı. Uyarılma karnımda aşağıya doğru kıvrıldı, vücudum günlerce uykuda kaldıktan sonra uyandı.

"Ahhhh." Suya batarken uzun, gırtlaktan gelen bir sesle inlemekten kendimi alamadım. "Siktir, bu çok güzel."

Edin alçak bir sesle gürledi ve zaten bu seksi sese tepki vermeye şartlanmış olan aletimin seğirmesine neden oldu. Başımı tembelce dudağımın üzerinde döndürdüm.

küvetin içinden ona sırtarak baktı. "N'aber, Scratch?" Başımı suyun altına daldırıp saçlarımı ovuşturmadan önce sordum.

Yeniden ortaya çıktığımda Edin'in elinde eski, sarılı bir kalıp sabun vardı. Şaşırtıcı derecede becerikli parmaklarıyla yırtık kağıdı çekti ve sabunun temiz kokusu burnuma ulaştığında derin bir nefes aldım.

"Çok güzelsin, josdo," dedi gürleyen bir sesle bana uzatırken. "Sikimi çok sertleştiriyorsun."

Kıkırdarken bile kızardığımı hissettim. Kendi aletim onun sözleriyle canlandı, sertleşmeye başladığında suyun içinde uyluğumun iç kısmına doğru sürüklendi. Hızlıca saçlarımı fırçaladım, sonra da kütüğümü yıkamak için ellerimi köpürttüm. Uzun süre suda tutamadım, bu yüzden yıkadıktan sonra tekrar uzandım, küvette daha aşağıya doğru kamburlaştım ve sol dizimi banyonun kenarından geçirdim, böylece kütüğüm suyun dışında kaldı. Hava ıslak ve ısınmış tenime karşı serindi.

Islak, sabunlu ellerimle yüzümü, boynumu ve kulaklarımın arkasını ovdum. Gözlerimdeki suyu kırptıştırırken Edin'in yine o alçak gümbürtüyü çıkardığını duydum. "Ve ben de senin için aynısını yapmayı seviyorum."

Edin daha yakına eğilip kaslı kollarını küvetin kenarına kavuşturup çenesini onlara dayadığında nefesim kesildi. İri gözleri vücudumda gezinirken parıldadı ve sikimde durdu. "Bu benim için mi, josdo?"

Sözleri üzerine aletimin suyun içinde sarsıldığını hissettim. Dişlerimi alt dudağımın üzerine sıyrarak başımı salladım, o da başını kaldırıp ağır göz kapaklarıyla bakışlarımı karşıladı.

"Mm." Ama Edin sikime uzanmak yerine sabunu ellerimden aldı ve köpürttü. Bir an sonra büyük, sıcak, sabunlu eller boynumdan aşağı ve göğsümün üzerinden kaydığında beni terk eden mutluluk inlemesini durduramadım.

Edin ulaşabildiği her yerimi yıkarken, koltuk altlarımı sabunlayan parmaklarının verdiği gıdıklanma hissinden ürkmemeye çalışarak macuna döndüm. Kaygan parmak uçları, odadaki serin hava sayesinde zaten gergin olan meme uçlarımı okşadığında sarsıntıyı engelleyemedim. Edin, nefes nefese kalana, alt dudağımı ısırana ve küvetin kenarlarını sıkıca tutana kadar uzun dakikalar boyunca onlara işkence etti. Kahretsin, meme uçlarımın bu kadar hassas olduğunu hiç fark etmemiştim.

Edin üst bedenimi yıkamayı bitirdiğinde öne doğru eğildi ve dudaklarını ıslak alnıma değdirdi. "Dizlerinin üzerine otur," dedi bana,

Sesi banyonun sıcığında kısık ve boğuktu.

Sikim şimdiden zonklamaya başlamıştı ve utanç verici bir hızla uyum sağlamaya çalıştım, kütüğüm suya geri sıçradı, böylece dönebildim. Küvet makul bir büyüklükteydi ama yine de iri bedenime dar geliyordu. Diz çöktüğümde sağ ayağım küvetin kenarına bastırdı, dizlerim sert yüzeye gömüldü.

Uyluk ortasından yukarısını açıkta bırakıyor.

Edin tekrar köpürttü ve sonra kurt gibi bir sırtışıla beni öpmek için eğildiğinde büyük, sabunlu elleri kığımın üzerinde yayılıyordu. Sıcak omuzlarına tutunarak ağzına doğru inlemekten kendimi alamadım. Edin'in kadifemsi dili içime battı, benimkinin etrafında kıvrıldı ve parmaklarımı daha sıkı sokmamı sağladı.

Kaygan parmaklar çatlağımdan aşağı kayarak deliğimi çevrelediğinde, ürpertici bir iniltiyle sarsıldım. "Siktir, çizik."

Edin kısık bir sesle beni tekrar öptü. "Vücudunu seviyorum." Beni tekrar okşadı, parmak uçları kenarımda sıkı, kaygan küçük daireler çiziyordu. İnledim ve kollarımı boynuna doladım, dizlerimin banyoda daha geniş açılmasına izin verirken onu kendime çektim.

Edin bu hareketi onaylayan bir ses çıkardı. Parmakları aşağıya indi ve arkadan sıkı taşaklarımı okşadıklarında sarsıldım. Onları kısa bir süre avuçladı, sonra sertliğin sınırında gezinen hareketlerle sabunladı ve sıcak bir beklentiyle sıkılaşıp nereden oldu.

Edin'in elleri kalçalarımın ön tarafına kaydığında sikim çoktan sızmaya başlamış, havada sallanıyordu. Öpüşmeyi kesip aşağı bakarken göğsünden sıcak, takdir dolu bir ses yükseldi. "Çok büyük ve sert," diye gürledi, ellerini bir kez daha köpürterek.

Bir elim sikimi inatçı bir şekilde kavrarken diğer elim taşaklarımı avuçladığında nefesim kesildi. Edin beni iyice yıkadı, bu... garipti. Nasıl tepki vereceğimden emin değildim, çünkü kendime karşı dürüst olursam, bunu delicesine seksi buluyordum. Benimle bu şekilde ilgilenmesini. Diğer yarım ise çok pasif olduğumu savunuyordu. Çok itaatkâr.

Ama... Edin'e boyun eğmek hoşuma gitti. Sadece Edin'e.

Edin başını eğdiğinde ve sıcak, ıslak emişin sikimin başını yuttuğunu hissettiğimde bunların hiçbirinin önemi yoktu.

"Siktir," diye titreyerek nefes aldım, parmaklarımı Edin'in saçlarından geçirdim ve aşağıya bakarak aletimi daha da içine almasını izledim.

ağızma. Kadifemsi dili beni okşadı, emerken şaftı yaladı ve gıdıkladı.

"Mmm." Düşük titreşim dişlerimi gıcırdatmama ve titremeye başlamama neden oldu. Taşaklarım daha da sıkılaştı ve Edin başparmağını onların üzerinde gezdirerek şaftımın uzunluğuna işkence edilmiş bir mutluluk gönderdi. Sertçe emdi, ucunu öpmeden önce ıslak dudaklarını tekrar yukarı kaydırırken tekrar inledi. Pre-cum'u yıkamıştı ama daha fazlası sürekli bir akış halinde akmaya başlamıştı bile. Dudaklarını yalayıp sikimin başını ıslak, emici bir öpücük için ağızına geri çektiğinde, sertçe ürperdim ve kalçalarımı ileri doğru sallayarak daha fazlasını ağızına almaya çalıştım.

Edin kıkırdadı ve çekildi, ellerim karın kaslarımı yıkamak için yukarı kayd. Ağızını tekrar sikimin üzerine koyması için yalvarmamak için dişlerimi sıktım ama kalçalarım hâlâ öne doğru çıkıktı, bu da zaten sınıra ne kadar yakın olduğumu acı verici bir şekilde belli ediyordu. Sikim kalp atışlarımla birlikte sarsılıyordu, başı ıslak, kırmızı ve şişmişti. O kadar sertti ki sanki küvetin emayesini delip geçebilirmişim gibi hissediyordum.

"Sana verdiğim sözü hatırlıyor musun, josdo?" Edin beni öpmek için tekrar doğrulduğunda koyu mor saçlarının telleri omzunun üzerinden kayarak uçları ıslak göğsüme yapıştı. "O yerden uzaklaştığımızda ne yapacağım hakkında?"

İçime bir sıcaklık yayıldı, kesemi daha da sıktı ve odadaki hızla soğuyan buharlı havaya maruz kalan tenimin her santiminde tüylerim diken diken oldu. "Hatırlıyorum," diye mırıldanmayı başardım ağız benimkinden ayrıldığında.

Ve bekleyemedim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Edin beni tam anlamıyla küvetten çıkarıp yatağa taşıdığında aletim çelikten daha sert vurdu. Benden daha büyük ve daha güçlü biriyle birlikte olmak gerçeküstü bir şeydi. Beni kaldırabilecek ve -düşüncesi karşısında yutkundum- beni tutabilecek biri.

Beni yatağa yatırdı ve sabırsız bir hareketle botlarını çıkardı. Pırıl pırıl dişlerini gösteren şeytani bir sırıtışla dört ayağımın üzerinde bana doğru yaklaştığında karnım beklentiyle zonkladı. Ama artık enerji doluydum, huzursuzdum ve onu ne kadar çok istediğimi göstermek için sabırsızlanıyordum. Bu yüzden ayağa fırladım ve Edin ipucunu anlayıp bir kıkırdamayla yatak başlığına yaslanana kadar kaya gibi sert karnını ittim.

Kucağına tırmandım, ona sarıldım ve kollarımı boynuna dolayarak kısık bir iniltiyle onu öptüm. Sertleşmiş aletim aramızda sarsılıp gergin karın kaslarına sürtündüğünde, yine alçak sesle inledim ve dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdirdim.

Edin homurdandı, parmakları çıplak kıkımın üzerine yayılmış, huzursuzca yoğuruyordu. "Seni hazırlamama izin ver, josdo," diye gürledi ağzıma karşı. Dişleri alt dudağıma hafifçe dokunduğunda sarsıldım. "İçine girmem gerek."

"Mmm." Kahretsin, kulağa hoş geliyordu. Ama önce yapmak istediğim bir şey vardı. "Henüz değil," dedim ona, sesim çoktan uyarılmaktan kısılmıştı.

Edin'in yakışıklı yüzüne yavaş, kurt gibi bir sırıtış yayılırken ben geri çekildim ve başımı eğerek devasa göğüs kaslarının arasına bir öpücük bıraktım. Sonra göbeğinin üstüne bir öpücük daha. Ben eteğini aşağı doğru çekerken yardım etmek için kalçalarını kaldırdı, kuyruğu kendini serbest bıraktı. O tehlikeli sivri ucu kalçam boyunca izlediğinde içim heyecandan kasıldı.

Ama bir saniye sonra kocaman siki kalkıp karın kaslarını tokatlayınca dikkatim dağıldı. *Hay sikeyim*. Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Ağzım sulandı ve ellerimi iç bacaklarına doğru kaydırarak onları birbirinden ayırdım. Eğilip dilimi sikinin başının altındaki o kışkırtıcı küçük V'nin üzerinde döndürdüğümde dizleri iyice açıldı.

Edin homurdandı, siki ağzıma doğru sarsılıyordu. Tabanı yumruklarken tekrar yaladım, ucunu emebilmek için uzunluğunu eğdim. Tuzun tadı dilime çarptığında uyarılmış bir şekilde homurdandım ve Edin bir kez daha

yukarıdan gelen ürpertici bir hırıltı. Büyük bir el başımın arkasını avuçladı, beni aşağı itmedi ama sadece bana dokunarak titrememe neden oldu. Aletinin etrafında inledim ve daha aşağı kayarak ağzıma alabildiğim kadarını sıdırmaya çalıştım. Sırt üstü yattığım zamanki kadar değildi, boğazım o zaman çok daha kolay açılabilirdi, bu yüzden başımın sallanmasıyla birlikte alt yarısını okşadım.

"Hunter," diye inledi Edin, derin sesi soluksuzdu. Parmakları başımın arkasında huzursuzca kıpırdandı, kalçaları ağzımla buluşmak için küçük küçük itişlerle kıpırdandı. Ağzımı serbest bıraktığımda alçak sesle inledim, dilimi boyuna doğru kaydırırken gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. Ben taşaklarını yalayıp emerken Edin'in üst dudağı zevk dolu bir hırıltıyla dişlerinin arasından sıyrıldı. Çok büyük ve pürüzsüzlerdi. Dilimin altında sıkıldıklarını hissettiğimde zaferle sırtıtmak istedim.

Bir saniye sonra şaşkın bir homurtu çıkardım, kalçalarım sarsılırken arkamdan dizlerimin arasına bir şey kaydı. Taşaklarımın üzerinden geçip aletimin etrafında kıvrılırken ürperdim. Aşağıya baktım, kalbim çarpıyordu, Edin'in kuyruğunun aletimin üzerinde spiral çizdiğini görmeden önce nefes nefese kalmıştım.

"Siktir," diye geveledim, sesim titriyordu. Çok ürkütücüydü ama hoşuma gitmişti. Özellikle Edin kuyruğunu hafifçe esnetip sersemlemiş sikimi nazikçe sıkıdığına *kesinlikle* içine girmiştim. Nefesim kesildi ve Edin'e dönüp baktığımda onun bana hınzırca sırıttığını gördüm.

"Bu iyi hissettiriyor mu Hunter?" diye mırıldandı.

Yutkundum ve başımı salladım, kuyruğunun keskin ucuna temkinli bir bakış attım ama Edin onu benden uzak tutmaya dikkat ediyordu. Kuyruk tekrar esneyip uzunluğumun üzerinde dalgalandığında, düşük bir inilti çıkardım ve Edin'in horozunu ağzıma alabildiğim kadar emmek için geriye doğru eğildim. Sert ve hızlı bir şekilde emdim, keskin zevk taşaklarımdan ve aletimin uzunluğundan karıncalanırken şimdi eylemlerimi kontrol eden çaresizlik. Pre-cum'un ucumdan aşağı kaydığını hissedebiliyordum ve yardım edemedim ama Edin'in kuyruğu sıkılıp hareket ettikçe kalçalarımı gıcırdatmaya başladım, beni deli ediyordu.

Birkaç dakika sonra daha fazla dayanamadım. Vücudum titriyordu, sikim acı verici bir şekilde sertleşmişti. Edin altımda titriyordu, aleti ağzımda çelik gibiydi ve koca vücudu huzursuzca yatağa doğru kayıyordu. Başımı kaldırdım ve dilimi ağzına sokmak için yukarı doğru hamle yaptım, kollarımı boynuna dolayarak ona sarıldım. Aletlerimiz vücutlarımızın arasında birbirine sürtünerek buluştuğunda ikimiz de homurdandık.

Eğilip yatağın kenarından çantamı almak için öpüşmeyi kestim ve kayganlaştırıcı küvetini bulmak için uğraştım. Edin onu benden aldı ve biraz çıkardı, sonra dizlerimin üzerinde hafifçe yükselirken beni tekrar öptü, böylece bir elini aramızdan aşağıya ve taşaklarımın arkasına kaydırabildi.

Kaygan parmak ucu kıkımın etrafında döndüğünde eridim, sinir uçlarım uyandı ve beni titretti. "Kahretsin," diye homurdandım uzun bir parmağını kıkımın içine kaydırırken.

Çok geçmeden onu önce ikiye, sonra üçe çıkarması için cesaretlendirdim, ikimiz de aniden asıl olaya geçmek için sabırsızlanıyorduk. Kısa süre sonra Edin sikini benim için sabit tutuyordu, ben de dizlerimin üzerinde yükselip bizi hizaladım, uzun bir nefes verdim ve aşağıya doğru yöneldim.

Başı içeri girer girmez Edin yaralı yanağımı okşadı ve ağırlığımı desteklemek için ellerini kıkıma doğru kaydırды. Ne kadar düşünceli olduğunu görünce kalbim sıkıştı, şüphesiz geçen sefer bu pozisyonda dengemin biraz bozuk olduğunu hatırlıyordu, ama sonra aşağı kayarken ve büyük horozu kanalımı doldururken dikkatim dağıldı.

Tanrım, neredeyse ezici bir şekilde büyüktü, ama zaten bu kadar derinlemesine işgal edilme hissine bağımlıydım. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Benden daha büyük ya da daha güçlü biriyle hiç birlikte olmamıştım. Edin'in verdiği her şeyi alabileceğini ve hatta daha fazlasını geri verebileceğini bilmek oldukça sarhoş ediciydi.

Bu düşünce beni harekete geçirdi, Edin'in ağzına karşı nefes nefese kalırken kalçalarımı aşağı yukarı salladım. Çenesinin altını öpmek için başımı eğdim ve dudaklarımın altında sert bir deri hissettiğimde, askerin damgasını öptüğümü fark ettim. Uzun yaşamı boyunca aldığı ve arkasında yara izi bırakan tek yaraydı bu. Kalbim göğsümde tekledi.

"Kahretsin, çizik." Edin'in kalçaları büküldüğünde ve sikinin başı prostatımın üzerinde kayarak her şeyin sıkışmasına neden olduğunda nefesim kesildi. Titreyerek nefes verdim. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor."

Edin dikkati dağılmış, nefessiz bir kıkırdama çıkardı. "Mükemmel hissediyorsun," diye homurdandı, sesi daha da derin ve bir şekilde daha insanlık dışı. Bu ses taşaklarımı yerinden oynattı. "Sana altımda ihtiyacım var, josdo."

Ben daha sözlerini anlayamadan Edin öne doğru oturuyordu. Beni zahmetsizce sırtüstü yatırıp şeytani bir yırtıcı gibi bacaklarımın arasına süründüğünde şaşkın bir homurtu çıkardım, onu izlerken aletim sarsıldı ve göbeğime ön sperm damlattı. Nefesim kesildiğinde

Dizlerimin arkasını kavradım ve onları müstehcen bir şekilde göğsüme doğru açtım.

"Oh lanet olsun." Edin'in pürüzsüz göğsü ön tarafıma sürtünmeden ve ağzı benimkinin üzerine inmeden bir saniye önce, aleti uzun bir kayışla tekrar içeri girdiğinde sesim titredi.

Zevkten titrerken karnım gurulduyordu. Beni tamamen kaplıyordu. İri, ateşli vücuduyla beni kafesliyor, sikiyle beni yatağa sabitliyordu. Bu benim için tamamen yeni bir duyguydu ve o kadar tahrik ediciydi ki sikim şimdiden karıncalanmaya başlamıştı, patlamasına sadece birkaç vuruş kalmıştı.

Ağızına karşı inliyordum. Kollarımı boynuna doladım, kıcıma vururken onu kendime çektim. Boynuma karşı homurdanırken kontrolünün kaybolduğunu hissedebiliyordum, dişleri tenimi endişelendiriyor, vücudumdan aşağıya doğru karıncalanmalar gönderiyor, pürüzsüz göğsüne sürtünürken meme uçlarını sertleştiriyordu.

Edin'in kalçaları hızlanıp siki prostatıma sürtünmeye başladığında bir küfür savurdum. Ama sonra duramadım. Göğsüm kabarıyor, nefesim kesiliyordu. Her itişte ağızımdan durmadan sesler çıkmaya başladı. Edin beni düz düşünemeyecek hale gelene kadar becerirken gırtlaktan homurtular geliyordu - titriyordum ve kalbim o kadar sert atıyordu ki göğsümden kopacakmış gibi hissediyordum.

Tam bir nefes almaya çalıştım, ama her şey çok sıkı ve doluydu ve tüm vücudum hareket edemeyene kadar gelmek için tek bir hedefe doğru zorlanıyordu. Sikim zonkluyordu, o kadar sert ve hassastı ki herhangi bir uyarım olmadan boşalmak üzereymişim gibi hissediyordum. Ama sonra Edin'in uzun parmakları yine de aletimin etrafında kıvrıldı, tabandan uca doğru okşayarak göğsümden acı dolu bir inilti yükselmesine neden oldu.

Kalçalarım titriyordu ve kütüğüm Edin'in esneyen kıcının yan tarafına sürtündüğünde kendimi bilinçli hissetmeyi bile başaramadım. Alt bedenimdeki her şey kasıldığında "Siktir," diye inledim.

Kıçım sikiinin etrafında sıkılaştığında Edin alçak, zevkli bir ses çıkardı. Kalçalarım onun itişlerine doğru çılgınca sarsıldı, Edin dik bir kola yaslanıp üzerime geldiğinde kollarım boynundan kurtuldu. Tanrım, yüzü çok yakışıklı ve insanlık dışıydı, özellikle de zevkten gergin olduğunda, iri gözleri üzerimde dolaşırken şehvetle parlıyordu.

Bunun yerine kaslı yanlarını kavradım, aletim Edin'in yumruğunda zonklamaya başladığında parmaklarım çok sıkı kazdı. Nefesim kesilmeden önce homurdandım.

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Elimde olmadan gırtlaktan bir ses çıkardım, orgazmım neredeyse acı verici bir şekilde sertleştiğinde başım geriye doğru eğildi.

"*Kahretsin,*" diye uludum, sikim tekmelenirken sert döl püskürtüleri göğsüme çarptı. Edin acı dolu bir sesle inledi, yalamak için eğildiğinde kocaman pazusu başımın yanında şişkinleşti. Bu beni tekrar fışkırttı, titrerken taşaklarım sıkıştı.

Edin kollarını dikleştirerek geriye yaslandı, bana bakarken iri gözleri kısılmıştı, kaşları gergin bir zevkle çizilmişti. Kalçaları hızlandı, huzursuz bir sesle homurdanırken beni daha sert dövmeye başladı. Duygular tükenmiş, aşırı hassaslaşmış bedenim için çok fazla olmak üzereyken, iri vücudu sertleşti ve kalçaları son bir kez daha öne doğru yumruk attı. Gergin, seksi bir hırıltı çıkardı, sertçe boşalırken dişleri parlıyordu. Sikinin içimde tekmelediğini hissettiğimi fark ettiğimde kaba, doygun bir sesle inledim.

Sonunda Edin'in vücudundaki gerginlik azalmaya başladı ve orgazmının son anlarında alçak sesle homurdanarak üzerimde titredi.

Sonra yatak odasının kapısı açıldı. "Hunter, *sen- Aman Tanrım.*"

Başımı geriye atıp yatağın ayak ucunun tam karşısındaki kapıya baktım ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Bu ne lan, Charlie!" Edin başını kaldırdığında hâlâ orgazmdan nefes nefese kalmış bir halde sikimi saklamaya çalışarak bağırdım. Kapı aralığından bize ağzı açık bakan, yüzünün rengi solmuş en iyi arkadaşşıma hoşnutsuz bir hırıltıyla dişlerini gösterdi.

"Siktir, özür dilerim! *Tanrım,* yapmadım." Charlie odadan çıkmak için acele ederken kendi ayağına takıldı ve kapıyı arkasından öyle sert çarptı ki kapı geri sekerek açıldı. *Lanet olsun.*

Yüksek sesle inlerken kalbim hâlâ çarpıyordu ve elimi yüzüme götürmek için uzandım.

"Onunla konuşmamı ister misin, josdo?" Edin gürledi, sesi tehditkârdı. Elimi bırakıp gözlerimi açtığımda hâlâ tepemde dikiliyordu. Bana vahşi bir sırıtış fırlattı, bu sırıtış bana Charlie'ye bir şeyler açıklarken pek de nazik davranmayacağını söylüyordu.

Telaşla başımı salladım. "Ben yaparım."

Edin'in iri gövdesinin altından manevra yaparak çıktım ve neredeyse kırımın üzerine düşüyordum, bacaklarım hâlâ güçsüzdü ve titriyordu. Lanet okudum ve protezime uzanıp aceleyle taktım. "Bir dakika içinde döneceğim, Scratch."

Eşofmanlarımı giydim ve odadan topallayarak çıkarken hâlâ tişörtümü çekiştiriyordum. Kütüğümün protezimin yuvasına tam oturmadığını fark ettiğimde dişlerimi sıktım. "Charlie," diye bağırdım, sonra

koridorun sonundaki yatak odasında kaybolduğunu fark etti. "Charlie, bir saniye *durur* musun? Tanrım."

Durdu ve topuğunun üzerinde döndü, yüzü hâlâ gergindi. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Sen olmadığında, bilirsin işte..." Bana belli belirsiz bir işaret yaptı, hasta görünüyordu. "Hâlâ iyileşiyor musun?"

Yüzüm kızardı ama yerimde durdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne oluyor be adam? Kiminle seks yaptığım seni hiç ilgilendirmez. Senin derdin ne?"

"Tamam, önce." Charlie bir parmağını kaldırdı, yüzü öfkeden pembeleşmişti. "Kabul etmelisin ki bana mor adamla seviştiğinize dair *hiçbir işaret* vermedin. O yüzden bu fikri kafamda oturtmam *on saniyeden* uzun sürerse beni affet.

"İkinci." Havaya bir parmak daha sapladı. "Kiminle yattığın umurumda değil Hunter, ama bu *görmek istediğim anlamına gelmiyor*."

"O zaman yatak odalarına dalma," diye bağırdım, ellerimi havaya kaldırarak.

"Seni İsa sanıyordum, *ahbap, kaldır şu sikini*."

Charlie'nin yüzü daha da kızardı ve bir şeyi görmesini engellemek için elini kaldırdı. Edin'in bize doğru yürüdüğünü görmek için tam zamanında döndüm. Tamamen çıplaktı. Aleti hâlâ yarı sertti.

"Edin-" diye mırıldandım ama o sadece gözlerini devirdi.

"Siz insanlar çok namuslusunuz." Yanımda durdu ve sikini işaret etti. "Bu sadece bir sik, insan. Tıpkı seninki gibi." Ellerini kalçalarına koyup biraz öne eğildi ve Charlie'ye dişlerini göstererek kuduz, düşmanca bir sırtışıla baktı. "Çok, *çok* daha büyük olması dışında."

"Edin!" Charlie'nin yüzünün kıpkırmızı olduğu ve "*Siktir* git, göt herif!" diye bağırdığı sırada ben de boğuldum.

Edin kocaman kolunu boynuma doladı ve beni sıcak göğsüne çekti. "Ben paylaşmam, insan. Hunter *benim*."

"Ne?" Charlie'nin kaşları çatıldı, yüzü hâlâ kızarmıştı. "Onu istemiyorum! Öyle değil!"

"O zaman sikişmemizi izlemeye çalışmayı bırak!"

"*Sikiştiğini bilmiyordum!* Hunter'ın çıldırdığını sanıyordum... *yaralı* ya da başka bir şey!"

Edin sert bir kahkaha attı. "Bu sesleri acı olarak yorumluyorsan iyi ve sert bir şekilde sikilmen gerek insan."

Charlie'nin dehşete düşmüş gözleri benimkilerle buluştu. En yakın arkadaşım artık canıma okunurken sesimin nasıl çıktığını biliyordu. Yüzüm alev alev yanmaya başladı. Lanet olsun, bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"*Lütfen* bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" diye homurdandım ve kendimi Edin'in elinden kurtarmak için bileğine uzandım. Beni bıraktığında, Charlie'ye dönmeden önce saçlarımı ve yüzümü sertçe ovaladım. "Tamam." Yutkundum. "Tamam, bak. Edin ve ben... birlikteyiz. Tamam mı?"

"Birlikte mi?" Charlie yineledi, gözleri aramızda geziniyordu. "Yani, *birlikte* mi?"

Sen... Bu sadece sikişmek değil mi?"

Kendimi emin ve bilinçli hissetmediğim için yutkundum ve Edin'e baktım. Ama o çoktan cevap vermeye başlamıştı, sesi sanki Charlie'ye meydan okurcasına buyurgan çıkıyordu. "Evet, birlikte. Birlikte, birlikte. O benim," diye tekrar homurdandı, parmakları seğiriyordu, şüphesiz beni tekrar yakalama dürtüsünü bastırıyordu.

Charlie buna karşı çıktı. "O lanet olası bir mülk değil, göt herif-"

"*O benim, insan,*" diye hırladı Edin, bir adım öne çıkarak. "Ben onunum, o benim. Senin değil. Öyle mi? Anladın mı?"

Charlie'nin yüzü yine kıpkırmızı oldu. "Ben aptal değilim, seni koca mor-"

"Tamam," diye bağırdım, ellerimi kaldırarak. "Tamam, sanırım hepimizin... sakinleşmeye ihtiyacı var. Charlie-" Yutkundum, en iyi arkadaşımın gözlerinin içine bakarak *bağırmayı kesmesi* için sessizce yalvardım. "Edin ve ben birlikteyiz. Tamam mı?"

Adına ne dersiniz deyin. Bu sadece sikişmek değil."

Charlie bir an sessiz kaldı ve bana baktı. Neyse ki Edin de sessiz kaldı. Birkaç saniye sonra Charlie'nin yüz ifadesinde bir değişiklik olduğunu gördüm; ağzı sert çizgisinden yumuşadı ve bana küçük bir baş işareti yaptı.

Sonra gri gözleri Edin'e kaydı, sert ve soğuk bir hal aldı. "Eğer ona zarar verirsen-"

"Sana ona zarar vermeyeceğimi söyledim zaten," diye araya girdi Edin sırtarak. "Onu kışkırtmayı bırak Edin," diye tersledim ve kolunu ittim.

Edin gözlerini devirdi ama Charlie'ye başını sallarken gözlerinden bir saygı parıltısı geçti. "Ben yapmazdım. Asla. Ama ona göz kulak olmana sevindim."

Charlie bu iltifat karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. Çabucak toparlandı ve Edin'e bir kez çenesini salladı. "Peki. Her neyse. Sadece... Lanet olası aletini bir daha görmek istemiyorum." Tekrar bana baktı. "Bir dahaki sefere lanet kapıyı kilitle, tamam mı? Ya da en azından koluna bir çorap geçir." Bununla birlikte arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Tanrım," diye mırıldandım, dönüp yatak odasına doğru topallayarak giderken sıcak yüzümü ovuşturdum.

"Bacağı acıyor mu, josdo?" Edin yanıma gelerek sordu. Uzun parmakların enseme okşadığını ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmının hafiflemesine neden olduğunu hissettim.

"Sadece protezi çok hızlı taktım," dedim ve yatak odasına geri döndüğümüzde ona küçük bir gülümseme attım. "Ayrıca, kıcıma kocaman bir yük boşaltmana izin verdikten on saniye sonra ayakta durup en iyi arkadaşım ile ilişkimiz hakkında konuşmak zorunda kalacağımı fark etmemiştim, bu yüzden biraz rahatsızım."

Edin gürültülü bir kahkaha patlattı, yanağını başımın tepesine sürterek canavara benzer bir sevgi gösterisi yaptı ve yanımdan geçip banyoya girdi. "Büyüktü," diye kabul etti konuşma tonunda. "Çok sert boşaldım."

Gözlerimi devirdim ama yine de ağzımın yaralı köşesinde bir gülümseme belirdi. "Senin adına çok sevindim, Scratch."

"Sen de yaptın."

Yine gözlerimi devirdim. Yemin ettim, bir gün bu canavarla gözbebeklerimi zorlayacaktım. "Evet. Yaptım. Aferin."

Edin kıs kıs güldü.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Edin ve ben daha önceki banyomdan kalan soğuk suyla temizlendikten sonra yatak odasına geçtik ve orada düzgün bir şekilde giyinmeye başladım. Bu konuşma için eşofman değil, gerçek pantolon giymem gerekiyordu.

"Nereye gidiyorsun, josdo?" Edin, elleri başının arkasında, yatakta çıplak bir şekilde uzanırken sordu.

Pantolonumu kapmadan önce protezimin düzgün takıldığından emin olmak için bakışlarımı onun baştan çıkarıcı bedeninden uzaklaştırdım. "Charlie'yle konuşacağım ve ona bir pislik gibi davranmayı bırakmasını söyleyeceğim."

Edin ağırlığını bir dirseğinin üzerine vererek kendini yukarı kaldırdı, bu da pazusunun dikkat dağıtıcı bir şekilde şişmesine neden oldu. Başını eğdi. "O zaman tek mi oluyor?"

"Evet." Pantolonumu kışımın üzerinden yukarı çekip fermuarını çekmek için ayağa kalktım. "Seninle böyle konuşamaz. Sana isimler falan takıyor. Onun için neler yaptığın hakkında hiçbir fikri yok ve tam bir pislik gibi davranıyor."

Edin homurdandı. "Bunca zamandır Charlie hakkında sanki o hiç yanlış yapamazmış gibi konuşuyorsun."

Öfkelendim. "İnan bana, çok yanlış yapabilir. İşte bu yüzden ne zaman bir pislik gibi davrandığımı ona söylemem için bana ihtiyacı var." Gömleğimi çekiştirdim ve Edin'i öpmek için eğildim. "Yakında döneceğim."

"Ona karşı nazık ol, josdo," diye gürledi Edin kapıya doğru ilerlerken. "Çok şey yaşadı. Ve seni paylaşmaya alışık değil." Kıs kıs güldü. "Ona sürpriz yaptık."

Odadan çıkarken cevap olarak onaylamayan bir sesle homurdandım. Koridorda Charlie'nin odasına doğru yürürken kalbim güm güm atıyor, oraya vardığımda gerçekten ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyordum. Edin'e davranış şeklinden hoşlanmıyordum ama Edin haklıydı -Charlie çok şey yaşamıştı. Muhtemelen hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Yaşanan tüm o çılgınca şeyler sırasında onun orada olmadığını hatırlamaya çalışmalıyım. Onun gözünde, onu kurtarmak için rastgele bir adam ve bir çift garip canavarla gelmişim, bunlardan biri en iyi arkadaşını becerirken içeri girmişti.

Yutkundum ve endişeyle yer değiştirerek kapısını çaldım. "Charlie?"

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Charlie orada durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu. "Öyle mi?"

Az önce tanık olduğu şeyi unutmaya çalışırken sıcaklığın boynuma ve yüzüme tırmandığını hissedebiliyordum. "Konuşabilir miyiz?"

Charlie kıpırdandı, parmakları pazılarında sıkılaştı, sonra bir kez başını salladı ve geri çekildi. Onu odaya kadar takip ettim ama yatağın kenarına çöktüğünde kendimi çok garip hissederek yanına oturmam. Onun yerine kapının yanında bekledim.

"Bak, o..." Tereddüt ettim, ilk olarak ne söylemek istediğimden bile emin değildim. Zaten bütün bu konuşma çok garip geçecekti. Sonunda "Edin'e bir şans bile vermemişsin gibi geliyor," dedim, çünkü beni en çok kızdıran şey buydu.

Charlie sertleşti. "Bu saçmalık-"

"Öyle değil. Buraya geldiğimizden beri ona karşı soğuk davranıyorsun."

"Onu *tanımıyorum* Hunter." Charlie mizahtan yoksun bir sesle homurdandı. "Ve belli ki sen onu *çok* iyi tanıyorsun."

Yüzüm kıpkırmızı oldu. "Hey, siktir git dostum," diye tersledim, aşırı savunmacı davrandığının farkındaydım. "Şu anda bunun konuyla ilgisi yok. Ben *senin* bir pislik olmandan bahsediyorum."

"Ben nasıl götlük yapıyorum?!" Charlie sesine inanamayarak sordu. "Onunla çok az konuştum. Hiçbir şey yapmıyorum. Sadece adamı *tanımıyorum* Hunter. Onu tanıdığını anlıyorum ama benim için o sadece o gün tünellerde *seninle* birlikte ortaya çıkan büyük mor bir canavar ve şimdi görünüşe göre onunla yatıyorsun. Güzel. Harika. Aferin sana."

Çenemi sıktım. "Edin olmasaydı burada oturuyor olmazdın, Charlie. Kahretsin, Edin olmasaydı o lanet *çukurda* ölmüş olurdu. Belki ona bir şans verebilirsin, ha?"

Charlie yataktan fırladı, öfkesi alevlendikçe yüzü kızarıyordu. "Ona bir şans vermiyor değilim. *Sadece onu tanıımıyorum*." Sabırsız bir el hareketiyle beni işaret etti. "Ona karşı korumacı davranıyorsun çünkü ne bileyim, bunca zamandır onu beceriyorsun, öyle mi?"

"*Bunun* ne anlama gelmesi gerekiyor?" Öfkeli bir adım attım. "Seni elde etmek için kışımızı yırtıyoruz Charlie. Bu kadar nankör olma. Edin'le seks yaptıysak ne olmuş yani? Bunun ne önemi var ki?" Sesimi yükseltiyordum ama sakinleşemiyordum. "Sana yardım etmek için neler yaptığını biliyor musun? Seni tanımadığı halde? Sırf iyi bir adam olduğu için mi?"

"Tanrım, Hunter, sakın ol-"

"Hayır, sen beni dinle Charlie." Parmağımla onu işaret ettim. "Edin'in tünellerde o behamotla savaştığını *gördün*. Ne kadar sert olduklarını biliyorsundur. Hapishaneye ulaşmadan birkaç gün önceki o geceyi hatırlamıyor musun? Edin ve Wyn seni yakalamaya çalıştıklarında?"

Charlie yutkundu. "Bir şeyler olduğunu biliyordum ama o koca adamlar etrafımı sardı ve ben-"

"Edin o iri *adamların* dikkatini dağıtmaya çalışırken dayak yedi," diye sözünü kestim, "böylece Wyn seni uzaklaştırabildi. Ama onlardan çok fazla vardı. Sonrasında zorlukla yürüyebildi." Son birkaç haftadır vücudumu stres, öfke ve endişeyle dolduran tüm pislikleri kusarken, kelimeler artık durdurulamaz bir şekilde içimden akıyordu. "Akıncılar tarafından neredeyse vuruluyor ve bıçaklanıyordu. Tünellerde seni takip ederken neredeyse asit zehirli dev bir akrep canavarı tarafından sokuluyordu. Hepsi *sana* yardım etmek içindi."

"Hayır, Hunter." Charlie'nin sesi gergindi ve bana sertçe bakarken ağzı yüzünde ince bir yarık gibiydi. "Bunu *sana* yardım etmek için yaptı. Bana değil. Minnettar olmadığımın değil," diye ekledi aceleyle, saf öfke yüzümü kararttığına. "Minnettarım. Elbette minnettarım. Ama Edin tüm bunları benim için yapmadı. Senin için yaptı."

Charlie kapıya doğru işaret etti. "Bütün bunları nereden bilebilirdim ki, ha? Özür dilerim, tamam mı? Bunların hiçbirini yaptığını bilmiyordum. Ama bu onu tanımadığım gerçeğini değiştirmez."

"O zaman onu tanı," dedim sert bir ses tonuyla. Beynimin uzak bir kısmı, hayatımdaki en önemli iki insanın iyi geçinmesini sağlamak için umutsuzca çabaladığımın belli belirsiz farkındaydı. Edin ve Charlie'nin birbirlerinden hoşlanmadıkları düşüncesi içimde umutsuzluğa benzer bir şeyin yükselmesine neden oldu, çözmek istemediğim karışık bir sadakat karmaşası.

"Tanrım, Hunter, iki saattir falan uyanığım." Charlie'nin sesi bitkin geliyordu. "Tüm bu saçmalıklarla başa çıkabilmem için bana bir şans ver, tamam mı? Lütfen?"

Sakinleşmeye çalışarak burnumdan sertçe nefes aldım. Öfke beni aceleyle terk etti ve sarkmama neden oldu. Kendimi yatağa doğru sürükledim ve yere çöktüm, dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı eğerek yorgun ellerimi yüzümde gezdirdim. Charlie geçici olarak yanıma oturduğunda yatağın eğildiğini hissettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, ellerimi bıraktım ve ayaklarımın arasındaki zemine baktım. "Sana öyle patlamak istememiştim."

"Her şey yolunda." Charlie sert bir eliyle başımın üstünü kısa bir süre ovdu. "Sen... çok baskı altında gibi görünüyorsun, dostum."

Öfkelendim. "Sen de öyle."

Bir duraklama oldu. "Evet. Ama her fırsatta neredeyse öldürülmüyordum. Dürüst olmak gerekirse, benim için oldukça olaysız geçti. Sadece beni dövüşmek için eğitmeye çalışıyorlardı, gerçi hapishaneye gidene kadar yaptıklarının bu olduğunu fark etmemiştim. Ve oraya vardığımda, Cat'e hücremizde içimi dökemedim, bu da yardımcı oldu." Kıkırdadı.

Kıskançlığa benzer bir şey bir an için içimi burktu. "Bu iyi," dedim, bu konuda küçük bir çocuk gibi davranmayı reddederek. Charlie'nin içini döktüğü adam olmaya alışmışım.

Beni Edin'le gördüğünde Charlie'nin de böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Kıskançlık duygusu suçluluk duygusuna dönüştü. Mantıksız ve sabırsız davrandığımı biliyordum ama elimde değildi. Edin ve Charlie'nin iyi geçinmesini istiyordum.

"Senin de mi hava almaya ihtiyacın var?" Charlie bana sordu. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Çünkü dürüst olmak gerekirse, *Ruh Yiyici*'yi saçma planına nasıl dahil ettiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyorum."

Homurdandım. "O da Edin sayesinde oldu," dedim ve derin bir nefes aldım. "Ama evet. Olan biten her şeyi sana anlatmam gerekiyor."

Ben de öyle yaptım. Edin'in büyük, boynuzlu kafasının Kentucky'deki o obruğun kenarında belirlediği andan başlayarak, dövüşlerimizden sadece saatler önce hapishaneden kaçma planımızı tartıştığımız o son anlara kadar. Mahrem detayları ve Edin'in bana hayatı hakkında anlattığı özel şeyleri atladım, ama bir kez başladığımda kelimeler içimden fışkırmaya devam etti. Hayatımda hiç bu kadar çok konuşmamıştım. Kahretsin, Charlie'ye içimi dökmeye gerçekten ihtiyacım *vardı*.

Solgundu, gözleri şoka benzer bir şeyle donuklaşmıştı. "Parazitler mi? Ciddi misin sen?"

Başımı salladım. "Başta inanmamıştım. Ama onlardan birini gördüm dostum. Wyn'in o kadının midesinden *galonlarca* kurbağa yumurtası türü *bir* şey kustuktan sonra onu kestiğini gördüm. İçinde yumurtalar vardı." Duraksadım, hatırladıkça kendimi kötü hissediyordum. "Gözümün önünde yumurtadan çıktılar."

"Tanrım," diye mırıldandı, bir elini traşlı çenesinde gezdirirken. "Ve yanındaki adam... asker miydi?" Ben başımı sallayınca Charlie yutkundu. "Ve Mallory de... Demek bu yüzden..."

"Evet. O zaman sana açıklayamadığım için üzgünüm," dedim acımasızca, Wyn'in önümüzde teğmene işkence edip öldürmesine atıfta bulunarak. Kahretsin, bu sadece birkaç gün önce miydi?

"Tanrım."

Sessizliğe gömüldük. Charlie'nin beyninin çalkalandığını, ona söylediğim her şeyi sindirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Sonunda, yanakları şişerek derin bir nefes aldı. "Lanet olsun. Yani tüm bunlar olurken bir noktada sen ve mor adam sevişmeye mi başladınız?"

Buna geri dönelim. Yanaklarım kızarıırken bile gözlerimi devirmek istedim. "Evet," diye homurdandım.

"Ve siz şimdi... çift mi oldunuz?"

Dirseklerimi dizlerime dayamak için öne doğru eğildim ve ellerimi kabaca yüzümde gezdirdim. "Bilmiyorum dostum," diye mırıldandım. "Bilmiyorum... Fark eder mi? Buradan ayrılacağız. Öylece... orduya geri dönmeyebiliriz." Bu düşünceyle midem sıkıştı.

Bir an sessizlik oldu. Charlie, "Evet," diye cevap verdi, sesi alçak ve sempati doluydu. "Üzgünüm dostum. Bu berbat bir şey."

Aniden doğruldum ve başımı salladım. "Sorun değil. Bu..." Elimi salladım, düşüncesi bile içimi jilet yutmuşum gibi hissettirse de önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalıştım. "Bunu daha sonra düşüneneceğim. Neden gidip burayı keşfetmiyoruz? Buraya geldiğimizde zombi gibiydim, o yüzden hiçbir şey anlamadım."

"Evet." Charlie başını pencereye doğru salladı. "Arka bahçe çok büyük. Etrafımız da ormanla çevrili. Neden bu kadar sessiz olduğunu açıklıyor. Oldukça havalı görünüyor. Artı..." Komodine doğru eğildi ve bir şey aldı. "Bunu buldum. Yardımcı olabilir."

Bana uzattı, yaklaşık elim uzunluğunda sarı ve siyah plastik bir kutu. Alıp çevirdiğimde, alt tarafında neredeyse tetiğe benzeyen bir kolu olan mekanik fenerlerden biri olduğunu fark ettim. "Bu şu sıkmalı fenerlerden biri mi?" diye sordum.

"Evet." Charlie onu benden geri aldı ve krankı birkaç kez pompaladı. Titreyerek canlandı, durduktan birkaç saniye sonra da söndü.

"Güzel."

"Evet. Sanırım burada kim yaşıyorsa elektrik kesilirse diye böyle şeyler yapmış, çünkü oldukça uzak görünüyor. Lafi açılmışken, ışıklar çalışmıyor."

"Evet, ama" diye başımı sallayarak el fenerini gösterdim, "en azından elimizde bu var. Belki daha fazlasını buluruz. Gidip Edin'i getireyim de etrafa bir göz atalım."

Charlie başını sallamadan önce bir anlığına gerildi. "Kulağa hoş geliyor."

Ona tekrar kızmamaya çalıştım. Zaman alacaktı, bunu biliyordum. Ayrıca Charlie'den bunu yapmasını beklemenin mantıksız ve gerçek dışı olduğunu da biliyordum.

Edin'i *hemen* sevdim. Başlarda *ben* bile ondan pek hoşlanmamıştım. Sadece birlikte biraz zaman geçirdikten sonra birbirlerinden biraz daha hoşlanmaya başlayacaklarını ummak zorundaydım.

Ayağa kalkmadan önce uzandım ve Charlie'nin yanağına alaycı bir okşayış attım. Dağınık sakalı ve dağınık saçları gitmiş, kirli sakalı ve sinekkaydı tıraşıyla normal haline dönmüştü. "İyi görünüyorsun şampiyon."

Charlie sinirli bir şekilde elimi itti ve ben de ayağa kalkarken güldüm.

"Bekle."

Döndüm ve Charlie'nin yataktan kalkarken solgunlaştığını gördüm. "Bekle, yani... eğer bunca zamandır *sevişiyorsan*, taşaklarını jiletle *mi* tıraş *ettin*?"

Her nasılsa kahkahalarımı tutmayı ve yüzümü asmamayı başardım.

Edin'i almaya gittiğimde neyse ki çoktan giyinmişti. Aksi takdirde çıplak vücudunun dikkatimi dağıtacağından oldukça emindim ve şimdi ayağa kalkmıştım, etrafta dolaşmak istiyordum.

Charlie ve ben yemeğimizi yedikten sonra keşfe başladık. Üst katta üç yatak odası daha vardı, ayrıca Charlie'nin odasının karşısında büyük bir banyo ve tavan arasına açılan bir kapı vardı. Alt kata inen merdiven takma bacağımın altında dengesiz duruyor, dengemi bozuyordu. Alt kattaki koridor büyük ve loştu, ön kapının iki yanındaki dar cam bölmeler kir ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Sağımızda, evin uzunluğu boyunca uzanan dağınık bir oturma odası vardı. Soldaki kapılar evin ön tarafında büyük bir şöminesi olan yemek odasına açılıyordu ve mutfak evin arka tarafında, bahçeye bakıyordu.

Mutfağın dışında, yerden tavana kadar ev yapımı reçellerle dolu bir kiler vardı. Sıra sıra kavanozlar turşu, domates, şeftali, erik -hatta içkide kiraz- ile doluydu ve hepsi de düzgün, el yazısıyla yazılmış etiketlerle tanımlanmıştı. Bazı kavanozların içindeki sıvı bulanıklaşmış ve bulanıklaşmıştı, ancak diğerleri dün oraya konmuş gibi görünüyordu.

Arkasındaki ormana neredeyse kusursuz bir şekilde karışan arka bahçeye adım attığımızda, bakmaktan kendimi alamadım. Sadece... çok fazla yeşil vardı. Doğa burayı geri kazanmıştı ve her şey

Üzerinde durduğumuz yükseltilmiş güvertenin ötesinde uzun kuru otlardan ve geniş, ağır dallı ağaçlardan oluşan sık bir yumak vardı. Aşırı büyümüş çalılar, yeşil yosunlarla kaplı eski bir taş kuş banyosu ve güneşten ağarmış kırılğan bir ahşap bank da dahil olmak üzere etraflarındaki her şeyi yavaşça yutarak arazi sınırını çevreliyordu.

Yanımda Charlie eve bakmak için döndü. Göz ucuyla çatıya bakmak için başını geriye eğdiğini gördüm, ben de onunla birlikte çatıya baktım.

"Bak," dedi çenesini yukarı kaldırarak.

Gözlerimi kısıtım, üzerine cıvatayla tutturulmuş gibi görünen siyah çarşafı seçebildim. Kirden matlaşmışlardı ve çatıya yayılmış sürüngen sarmaşıklarla kaplıydılar. "Ne?"

"Sanırım bunlar güneş panelleri." Charlie tekrar dönerek gözlerini geniş avluya dikti ve göbeği tamamen paslanmış, deliği turuncu pasla çevrili bir el arabasını gördü. Solumuzda üstü kapalı bir kuyu vardı, yanında da bir ağacın alçak dalları yavaşça yan tarafına girdiği için yarıya kadar yıkılmış ahşap bir kulübe. Evin köşesinde, mutfakın yanında bir sıra sera vardı.

"Sanırım burası da o çiftliklerden biriydi," dedi Charlie yavaşça, güvertenin kenarına doğru yürüyüp çimlere basarak. "Bilirsiniz, insanların kendi kendilerine yetmeye çalıştıkları yerler. Temiz enerji kullanmak, kendi yiyeceklerini yetiştirmek, korumak... Bu tür şeyler."

"Öyle mi?" Bir evin, özellikle de kendi kendine yeten bir evin bakımı hakkında işaretleri tanıyabilecek kadar bilgim yoktu ama Charlie'nin canavarlar ortaya çıkmadan önce bir çiftlikte büyüdüğünü biliyordum. "O zaman kulübede ne olduğuna bakalım mı?"

Edin'in elini tuttum ve güverteden inip güverteye doğru ilerlerken onu öne doğru çektim.

"Bekle." Charlie'nin sesi durmamızı ve dönmemizi sağladı. Sağ tarafta daha düz, daha doğal görünmeyen bir yere doğru yürümesini izledik.

-Etrafındaki engebeli çimlere kıyasla.

Toprak ve taşları tekmeleyip yabancı otları bir kenara sürüklediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bu bir sığınak girişi mi?" Heyecandan kısık bir sesle sordum.

Charlie eğildi ve açıkta kalan tutamağı tuttu, kapağın üzerine sürünen sarmaşıkları fırçalayarak uzaklaştırdı, vantuzları narin

paslanmış metal üzerinde beyaz çizgiler. Çekti ama yerinden oynamadı. Tekrar denedi. "Kahretsin."

"Bana bırak." Edin öne çıktı ve Charlie son bir kez daha denerken sabırla bekledi, kalın metali kaldırmak için zorlanıyordu, yüzü çabalamaktan kızarmıştı.

Dudaklarım kıpırdadı. "Sanırım kilitli, şampiyon," dedim, kapağı çerçevesine sabitleyen yumruğum büyüklüğündeki paslı asma kilide başımı sallayarak.

Charlie homurdandı ve sonunda yenilgiyi kabul ederek bıraktı. Geri çekildi ve Edin'in eğilip büyük eliyle kolu kavrayışını ve çekişini izledi.

Bir şey çatladı ve ardından metal kapak zahmetsizce kalktı, asma kilidin yarısı sığınak kapısından düşüp yere çarpmadan önce birkaç saniye havada asılı kaldı.

Bir kahkaha attım. "Güzel, çizik."

Kapağın geri çekilmesine izin verirken omzunun üzerinden bana kurt gibi sırttı. Hepimiz karanlık derinliklere bakmak için yaklaştık.

"Aşağı ineceğim-" diye başladım ama Charlie sözümü

kesti. "Asla olmaz. Ben gidiyorum."

"Benim için sakıncası yok-"

"Hunter. *Yirmi yıldır* açılmamış bir sığınağı keşfetmek istemediğimi mi sanıyorsun?" Charlie bir adım daha yaklaştı. "Bırak ben yapayım."

Kıkırdadım. "Peki, tamam. Hadi bakalım. El fenerini aldın mı?"

Charlie yerine koymadan önce bana göstermek için arka cebinden çıkardı. Deliğin kenarında durdu ve merdivenden karanlığa doğru inmeye başlamak için döndü.

"Dikkatli ol," demekten kendimi alamadım ama Edin bana doğru yürüdü ve beni kollarıyla sıkıca sararak büyük, sıcak göğsüne çekti. "Aşağıda bir ceset varsa bağır."

Sığınak kapağının *dışında* kilitli bir asma kilit olduğu düşünülürse bu pek olası değildi ama yine de. Sığınak sahibi buraya bir sebepten dolayı sığınak inşa etmişti - içine çekilmek için canavarların yükselip dünyayı ele geçirmesinden daha iyi bir sebep olabilir miydi?

Sığınağa inerken Charlie'nin başı gözden kayboldu ve merdivenin her bir metal basamağına çarpan botlarının çıkardığı yumuşak sesi dinledik. Bir gümbürtü duyuldu, ardından Charlie'nin el fenerini ritmik bir şekilde çalıştırması geldi.

"Vay anasını," dediğini duydum birkaç saniye sonra.

Edin'in kucağından ayrıldım ama elini tuttum, parmaklarımızı birbirine geçirerek onu da yanıma çektim ve sığınak girişinin kenarına geri döndüm. "Ne oldu?" Aşağıya seslendim.

"Dayan dostum." Derinlere indikçe sesi daha da soluklaştı. Eşyaların yer değiştirdiği belli belirsiz sesler yukarı doğru sürüklendi ve Charlie'nin karanlık kafasının sığınağın derinliklerine uzanan zayıf ışıktaki yeniden belirmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Hızla geri tırmandı. "Burası sadece bir çiftlik değil, sanırım burası bir *hazırlık çiftliği*di. Aşağıda çok fazla erzak var dostum. Sadece yiyecek kutuları ve tıbbi malzemeler de değil. Silahlar da var. Cephane."

Elimde olmadan şaşkın bir kahkaha attım. "Ciddi misin sen?" Dönüp Edin'e baktım. "Bizi bir hazırlayıcının evine mi getirdin? Edin, seni koca, güzel dahi." Yüzünü kavradım ve sert bir öpücük için onu aşağı çektim.

Onu bıraktığımda Edin'in çıkık elmacık kemikleri sevimli bir şekilde daha koyu bir mor renge bürünmüştü. "Burası güzel, değil mi?"

Charlie sinirli bir homurtu çıkarsa da onu tekrar öpmekten kendimi alamadım. "Bu iyi, Scratch. Gerçekten iyi. Nasıl oldu da boş kaldı? Bu bir *altın madeni*."

Çitlerin çoğu yıkılıp çürüdüğü için arkasındaki ormana neredeyse kusursuz bir şekilde karışmış olan arazinin geniş bahçesine döndüğümde Edin'in kolları tekrar ortama dolandı.

"Yıllar boyunca buraya birkaç kez geldim," dedi Edin, göğsünün bana yaslandığı yerden gelen derin sesi sırtıma doğru gürliyordu. Elmacık kemiğini başımın üzerine sürttüğünü hissettim. "Burası çok uzak. Kilometreler boyunca başka bir evin yakınında bile değiliz. Ama ormanda yaşayan bir çift boroleş var ve muhtemelen buraya gelen akıncıları durdurdular, eğer farkındalarsa."

Kelimeyi tanıdım. "Karavanı çekerken gördüklerimiz bunlar mıydı?"

Edin'in başını salladığını hissettim. "Çok naziktirler ama çok büyük oldukları için korkutucu görünebilirler."

Mide bulandırıcı bir düşünceyle midem bulandı. "Karavanı çekerken gördüğümüz çiftin buradan götürüldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

Edin durgunlaştı, büyük kolları beni sardıkları yerde sertleşti. "Bilmiyorum Hunter," dedi sonunda, sesi düşünceden dolayı kasvetliydi.

"Ama burada olan ikisini henüz görmedim. Belki de taşınmışlardır."

Bileğini karnıma dayadığı yerden sıktım. "Belki."

Charlie sığınağın girişinden uzaklaşıp ellerini kalçalarına dayayarak tekrar avluya bakarken, "Akıncıları buradan uzak tutan her neyse, çok şey kaçırıyorlar," dedi. "Burası mükemmel bir yer gibi."

Evet. Öyleydi. Burada kalabilseydik nasıl olurdu diye hayal ettim. Eğer orduya geri dönmek zorunda olmasaydık. Edin'e veda etmek zorunda olmasaydım.

Bir an için göğsüm o kadar büyük bir özlemle doldu ki nefes almakta zorlandım ve Edin o tuhaf, canavara benzeyen sevgi gösterisiyle elmacık kemiğini dalgınca başımın yan tarafına sürttüğünde daha da kötüleşti. Ondan ayrı kalma, onu bir daha asla görememe düşüncesi neredeyse dayanılmazdı. Tanrım, onu çok özleyecektim. Bu kadar kısa sürede bu kadar önemli hale geldiğine inanamıyordum. Artık benim için ne kadar hayati bir öneme sahip olduğunu hissediyordum.

Ama hiçbirinin önemi yoktu. Geri dönmek *zorundaydık*. Edin'e veda etmek zorundaydım. Anlamsız özlemi uzaklaştırmaya çalıştım. Eski hayatıma dönme düşüncesinin yerine korku yerleşti. Ve yorgunluk. Sadece... çok yorgundum. Ordu zaten benden on iki yılımı, bakışlarımı ve yarım bacağımı almıştı.

Artık işe yaramamam için daha ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak ediyordum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Çiftlikte geçirdikleri iki haftanın ardından kimse ayrılmaktan bahsetmemişti.

Her sabah Edin bana hayatına devam edeceğini söyleyecek diye ödüm koparak uyandım. Bundan korktuğum için kendimi bir pislik gibi hissediyordum, çünkü sonunda bunu yapan *ben* olacaktım, tabii önce onun gitmediğini varsayarsak. Onun gitmesinden korktuğum için bu konuyu hiç açmadım. Charlie de henüz orduya dönmekten bahsetmemişti ama hâlâ dönmemizi beklediğini biliyordum.

Ben ise... Artık o kadar emin değildim. İçgüdülerim bana kalmamı söylüyordu. Edin'le birlikte. Çiftlikte geçirdiğimiz süre uzadıkça, ayrılmayı daha az istiyordum. Burası huzurluydu - daha önce hiç deneyimlediğimi hatırlamadığım türden bir huzur.

Kalmayı beklemediğimiz halde günlerimizi burayı onarmakla geçirdik. Ama bu, zaman geçirmemizi sağlayan ve hem Charlie'ye hem de bana odaklanacak verimli bir şey veren ilginç bir uğraştı. Charlie'nin bir görevle daha iyi başa çıktığını biliyordum ve kendini tüm kalbiyle çiftlik evini keşfetmeye verdi.

Birkaç gün sonra boroleşlerin hala ormanda yaşadığını fark ettik, ancak Edin bize nazik olduklarını garanti etti. Aslında bu iyi bir şeydi, çünkü kesinlikle caydırıcıydılar. Hiçbir zaman eve çok yaklaşmadılar, ama zaman zaman ağaçların arasında, yaprakları almak için üst dallara uzandıklarında solgun, sarkık derilerinin parıltılarını yakaladık.

Meyveleri de seviyor gibiydiler, çünkü eve yaklaştıkları tek zaman meyve ağaçlarına ilgiyle bakmaktı. Evin etrafına serpiştirilmiş elma ve erik ağaçları, iki boroleş ve bize yetecek kadar çoktu. Mutfak kapısının yanındaki büyük, bölümlere ayrılmış alanın eski bir sebze tarlası olduğunu, yılların ihmaline rağmen gelişen bazı sebzelere rastladığımızda anladık. Charlie onlara kendi kendine tohumlanan demişti. Her yıl kendi kendine geri gelen bitkiler. Charlie kuşkonmaz, ıspanak, ravent görebildiğini ve daha fazlasının da olabileceğini söyledi.

Seralar aşırı büyümüş yumaklar halindeydi ama kurtarılabilirdi. İçlerinden birine adım attığımızda hava sıcak ve kuruydu.

birkaç cam çatlamış ya da kırılmıştı. Charlie içeride büyüyen domates ve biber bitkilerini gösterdi.

Büyük, yarı çürümüş kulübenin loş iç kısmı örümcek ağlarıyla kaplıydı, kalındı ve yılların tozuyla sarkmıştı. Eski bir saksı istasyonu olarak kullanılmış gibi görünüyordu. Plastik saksılar, içeri ışık alamayacak kadar kirli olan tek pencerenin pervazına gelişigüzel yığılmıştı. Bahçe aletleri bir duvarda sıralanmış, ahşaba çakılmış büyük çivilere hâlâ düzgünce asılıydı. Çürümüş tahtaların altında eski bir çim biçme makinesi duruyordu ve uzun zaman önce ahşaba sinmiş olan hafif benzin kokusu hâlâ havada asılı duruyordu. Köşeye sıkıştırılmış, üzerinde hala büyük bir etiket bulunan, dışı kir ve örümcek ağlarıyla kaplı, ancak kapağını kaldırdığımda içi tertemiz olan koyu yeşil renkli, iri bir kompost kutusu vardı.

Ancak kulübedeki asıl buluntu, tohum paketleriyle dolu tahta sandıktı. Sebze tohumları. Meyve tohumları. Hatta bazı dekoratif bitki ve çiçek tohumları. Charlie, hepsinin en az yirmi yıllık olduğunu düşünerek herhangi birinin gerçekten büyüyeceğinden şüphe duyduğunu ifade etti, ama ben yine de heyecan verici buldum. Charlie sandığı eski ahşap raflardaki yerine dikkatlice yerleştirmemi izledi, ikimiz de onları bulmamızın ne kadar alakasız olduğu konusunda yorum yapmadık. Tohumları askeri üsse geri götürmeye ihtiyacımız yok gibiydi.

Havalandırma deliklerinin tıkalı olmadığından emin olduktan sonra sığınağın her santimini gözden geçirdik. Sığınağı keşfetmek başlangıçta uzun sürdü çünkü elimizde sadece Charlie'nin dinamlu feneri vardı, ta ki aşağıda birkaç tane daha bulana kadar, ayrıca bazı güneş fenerleri de süreci hızlandırdı. Duvarların çoğunu kaplayan tavandan tabana metal raflar, bozulmayan yiyecekler, tıbbi malzemeler, yedek giysiler, kamp ve av malzemelerinin yanı sıra bir sandık dolusu silah ve büyük miktarda cephane ile doluydu. Düzgünce yapılmış bir karyolanın üzerinde, koyu yeşil battaniyesi hala askeri köşelerle sıkıştırılmış, bozulmamış bir Amerikan bayrağı asılıydı.

Sığınaktaki hiçbir yiyeceğe dokunmadık çünkü henüz ihtiyacımız yoktu. Bazı sebze bitkileri hasat edilmeye hazırdı ve Edin inanılmaz bir avcıydı. Her gün en fazla bir saatliğine ormanda kaybolur ve tavşanlar, yabani tavuklar ve hatta bir gün kaslı omzuna hiçbir ağırlığı yokmuş gibi asılmış bir geyikle geri dönerdi. Bir keresinde bize kesinlikle bu dünyaya ait *olmayan*, tanımlanamayan bir yaratık getirmişti. Neredeyse küçük bir domuz büyüklüğünde büyük, çıplak bir köstebek faresine benziyordu ama dişleri yerine gagası ve altı uzun, ince bacağı vardı.

sivri uçlu. Güvenli olup olmadığını bilmediğimiz için kibarca yemeyi reddettikten sonra, dünyevi vahşi yaşamla yetindi.

Bize hayvanların derilerinin nasıl yüzüleceğini ve pişirmek için nasıl hazırlanacağını göstermişti. Yemek yemeye ihtiyacı olmamasına rağmen, sürüsünün kendi dünyasında deri için avlandığını söylemişti. Eti, leş yiyen leş yiyici yaratıklara bırakırlarmış.

Yıllardır yemediğimiz kadar iyi yiyorduk. Gerçek, kavrulmuş et ve taze sebzeler. İçeride, eski yemek odasında büyük bir şömine ve dışarıda bir ateş çukuru vardı. Ev duman altında kalmasın diye yemek pişirmek için ikincisini kullanıyorduk ve içeride yıkanmak için su ısıtıyorduk.

Burada her kim yaşıdıysa, dünyadan kopuk bir şekilde uzun süre kalmaya hazırlanmıştı. Onlara ne olduğunu merak ediyordum, çünkü özenle saklanmış erzak ve ihtiyaç fazlası eşyalara hâlâ dokunulmamıştı, bu da canavarlar ayaklandığında burada olduklarından şüphe duymama neden oluyordu. Eğer olsalardı, kesinlikle sığınakta saklanırlardı. Ama oraya da dokunulmamıştı.

Kendime, sahibinin başına her ne geldiyse yirmi yıl önce geldiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Artık onların eşyalarını kullandığım için kendimi suçlu hissetmenin bir anlamı yoktu. Çoktan gitmişlerdi, ya ölmüşlerdi ya da şehirlerden birinde yaşıyorlardı.

Sığınağın yanı sıra evin bodrum katı da bir başka altın madeniydi. Diş macunu ve diş fırçaları, tuvalet kağıdı, deterjan, temizlik malzemeleri, sabun, tek kullanımlık jiletler. Elektrik olmadığı için çamaşır makinesi ve kurutma makinesi işe yaramıyordu ama en azından kıyafetlerimizi ve çarşaflarımızı elde yıkayabiliyor ve kurumaları için dışarıya asabiliyorduk.

Bunu deneyimledikten iki hafta sonra bile, her sabah temiz çarşaflar içinde uyanmaya, yeni yıkanmış pencereden odaya giren güneş ışığına, dışarıda mutlu bir şekilde cıvıldaayan kuş seslerine ve Edin'in büyük, sıcak vücudunun arkamdan beni sardığını hissetmeye bağımlıydım.

Şimdiye kadar Tennessee üssüne dönmüş olmamız gerektiği gerçeğini göz ardı edersem, ayağa kalkmadan ya da Edin kıpırdanıp boynumu öpmeye başlamadan önce uzun dakikalar boyunca bu huzurun tadını çıkarabilirdim, bu da onun yanındayken sürekli düşük seviyede kaynayan uyarılmanın artmasına neden olurdu. Birkaç dakikalığına bunun bizim hayatımız olduğunu ve bitmeyeceğini düşünebilirdim.

Ama sonra gerçeklik her zaman sinsi bir şekilde beynime geri döner ve bana iki şeyden birinin önce gerçekleşeceğini hatırlatırdı:

Ya Edin gidecekti ya da Charlie ve ben. Burada kalmak sadece kaçınılmaz olanı uzatıyordu. Diğer ayakkabı eninde sonunda düşecekti.

Bunu istemedim. Ne yapacağımı bilmiyordum ama Edin'den ayrılmak istemediğimi biliyordum. Bu umutsuz hissettiriyordu ve kendimi itiraf etmeye zorlamak bile acı vericiydi ama gerçek buydu. Onu terk etmek istemiyordum. Ona veda etmek istemiyordum. Peki bu bizi nereye götürüyordu?

Her iki durumda da Edin'e benim için yaptığı her şey için teşekkür etmem gerektiğini biliyordum. Charlie için. Bütün günü sebze tarlasındaki yabani otları temizleyerek geçirmiştik. Artık öğleden sonra olmuştu ve Edin'in benim için sıcak su taşıması sayesinde ağrıyan kaslarımı küvette ıslatıyordum. On iki yıldır askerdim ama lanet olsun, bahçe işleri çok yorucuydu. Su soğumaya başladığında kendimi dışarı çıkmaya zorladım. Bacağımı düzelttikten sonra temiz kıyafetlerimi giydim, sıkı çalıştığım bir günün yorgunluğu ve tatminiyle akşam yemeğimizi hazırlamaya hazırdım.

Tişörtümü başımın üzerine çekerken Edin içeri girdiğinde kalbim güm güm attı. "Hey Scratch." Gömleğimi çekerken ona gülümsedim.

Yanıma geldi ve beni öptü. "Banyon nasıldı? Kasların hala ağrıyor mu?"

Kıkırdadım. "Harikaydı. Teşekkür ederim. Ve evet, biraz, ama sabaha iyi olacağım."

"Mm." O kibirli küçük sesi çıkardı. "Onları daha sonra senin için ovacağım."

Bunun üzerine sikim seğirdi ve konu Edin olunca açgözlü bir piç olduğum için itiraz etmedim. "Bana uyar."

Edin'in parmakları benimkilere dolandı. "Charlie'yi bulmaya gidelim mi?"

"Bekle." Beni kapıya doğru çekmeye başladığında çekiştirdim. Edin durdu ve yüzünü bana dönerek bekledi. Yutkundum, yüzüm ısınmaya başlamıştı. "Ben sadece... Ben sadece sana teşekkür etmek istedim."

Edin başını eğdi. "Ne için?" Banyoya doğru işaret etmek için elimi bıraktı. "Banyo mu? Yaptın. Taşımanın sakıncası yok-"

"Hayır, banyo değil." Küçük bir kahkaha attım. "Evet, banyo için. Ama hepsi için. Her şey için." Titrek bir nefes verdim, sinirlerim içimde bir kasırga gibi dönüyordu. "Sadece sana şunu söylemek istiyorum... Yaptığın her şey için çok minnettarım. Sen olmasaydın mahvolurdum. Ama aynı zamanda..." Yutkundum. "Tüm bunları katlanılabilir kıldın. Benimle olduğun için çok mutluyum. Hâlâ yanımda olduğun için," diye hızla ekledim, aniden gitme zamanının geldiğini söylediğimi düşünmesinden endişelendim.

Edin bir an sessiz kaldı. "Ben de seninle birlikte olduğum için mutluyum," dedi. Yaklaşıp çenemi hafifçe kavradığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, başparmağı dudağımın altındaki yara izimin ucuna bastırdı. "Ben olmasaydım on kere daha ölürdün, josdo," diye ekledi alaycı bir sesle. "Belaya bulaşmayı seviyorsun."

Ofladım ve ellerimi belinin pürüzsüz, çıplak tenine koydum, parmaklarımın altında çok sıcaktı. "Sadece aptalca ve umursamazca. Bu yüzden bir bacağımın yarısı yok ve yüzüm paramparça oldu."

Edin karşı çıkan bir sesle homurdandı. "Sen cesursun, aptal değil." Durakladı. "Belki biraz pervasızsın, evet. O ilk gün silahsız ve plansız bir şekilde koleb tünellerine tek başına dalmaya hazırdın."

Yüzümün ısındığını hissettim. "Evet, bu kötü bir karar olurdu. Dürüst olmak gerekirse, Scratch, bana neden yardım etmek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok. O gün pek makul biri değildim. Tam bir pislik gibi davranıyordum." Kendimi küçümseyen küçük bir kıkırdama attım. "Gerçi sanırım bu benim varsayılan ayarım. Dürüst olmak gerekirse, neden bu kadar uzun süre benimle kaldığın hakkında hiçbir fikrim yok." Bu sözler beni acı verici bir şekilde savunmasız hissettirdi ve bunları söylerken yüzüm daha da ısındı.

Edin ofladı ve iri eliyle başımın arkasını okşadı. "Gerçekten mi?"

Gözlerimi devirdim. "Hadi ama Scratch. İkimiz de benim kötü huylu bir pislik olduğumu çok iyi biliyoruz. Ve başlangıçta sana karşı gerçekten hıyarın tekiydim." Başımı salladım, bu düşünce boğazımı düğümledi. Edin'i çileden çıkarıcı bulduğuma inanamıyordum. Yani, tabii ki hâlâ sinir bozucuydu ama... aynı şekilde değil. Hem de hiç.

Edin kıkırdadı. "Kötü huylu bir pislik olabilirsin, evet. Ama *hıyarın* teki değildin Hunter. Çok stresliydin. Arkadaşın için çok endişeliydin. Yaralandığını da unutma. Ben sadece sen yardım istemediğin halde gelip yardım etmekte ısrar eden garip bir canavardım."

Başımı salladım, nefes verdim. "Evet, bak bana yardım ettiğin için sana nasıl davrandım. Ben... Benim yüzümden incinmiş olmandan nefret ediyorum, Scratch." Sesim boğuklaştı. "Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Hunter, dur." Edin'in derin, gürleyen sesi sertti. Baskın tonu karnımda zevk kıvrımlarına neden oldu ve onun emriyle sustum. "Sana yardım etmeyi seçtim. Riskleri olacağını biliyordum. Ama sana yardım etmek *istedim*." İri başparmağı kulağımın arkasını okşayarak tüylerimi diken diken etti. "I

O gün sana yardım etmeye karar verdiğim için mutluyum." Sesi alçaldı. "Seni tanıdığımıza memnunum Hunter. Çok memnunum."

Hay sikeyim. Boğazım düğümlendi, neredeyse boğuluyordum. "Ben de seni tanıdığımıza memnunum, Scratch," diye çıktım yanlarını sıkıca kavrayarak.

Edin eğilip beni öptü ve boğazımdan sert bir ses çıkmasına neden oldu. Parmaklarımı sıkıca soktum ve ona karşı hissettiklerimi kelimeler olmadan anlatmaya çalışarak onu daha da sert öptüm. Kelimeler konusunda berbatım. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu başka yollarla anlatabilmeyi umuyordum.

Ayrıldığımızda sersemlemiştim, kalbim hızla çarpıyordu. Başımı sallayarak dudaklarımı yaladım. "Yine de bende ne bulduğunu anlamıyorum."

Edin biraz oflayıp pufladı. "Sen vahşisin. Ve güçlüsün. Gururlusun -belki *de fazla gururlusun* ama ben de öyleyim, bu yüzden hoşuma gidiyor." Bana gülümsedi ve başparmağını kulak mememin üzerinde hafifçe gezdirdi. "Ve çok sadık. Başka biri için bu kadar çaba sarf eden biriyle daha önce hiç tanışmamıştım."

"*Sen yapardın,*" diye karşı çıktım hemen. "Wyn de öyle. Senin ya da Danny için."

"Mm." Bana gülümsedi, dişlerinin uçları dışarı fırlamıştı. "Sadakatine hayranım, josdo. Kararlılığına." Eli aşağı kaydı, böylece başparmağını çenemde ve çenem boyunca gezdirebildi. Sesi derinleşti. "Ve büyük sikine."

Bana kurt gibi sırtıttığında inanmadığım bir kahkaha attım. Ben bir yanıt düşünmeden eğildi ve beni tekrar öptü. "Peki ya ben?" diye sordu, alaycı bir ses tonuyla. "Benden hoşlandığın şey bu mu? Büyük sikimi mi?"

Homurdandım. "Bu kesinlikle bir artı." Bir elimi göğsünün ortasına koydum ve yavaş nefes alış verişleriyle göğsünün yükselip alçaldığını hissettim. Kalp atışları çok güçlüydü. "Sen sadece... iyisin, Edin. Naziksin. Ve cömert, ve özverili. Ve sen..." Kızardım, kendimi savunmasız hissettim. "Beni sakinleştiriyorsun. Beni yatıştırıyorsun."

Kıkırdadı. "Başlangıçta kesinlikle bilmiyordum. İlk gün kafanın patlayacağını sandım."

Öfkelendim. "Çok stres altındaydım. Az önce kendin söyledin!" Durakladım. "Ama biraz sinir bozucuydun, çizik."

Edin kocaman bir kahkaha attı ve başparmağıyla kulağımın kıvrımını takip etti. Kollarımı ona doladım ve yanağımı omzuna yaslayıp burnumu boynunun kıvrımına dayayana kadar aramızdaki mesafeyi geçici olarak kapattım. Daha önce hiç kimseye böyle sarılmamıştım.

onlardan teselli arıyordum. Ama ben Edin'den geldim. Edin'e karşı, Charlie'ye karşı bile asla olamayacağım şekilde savunmasız olabilirdim. Onun ahşap ve deri kokusunu içime çektim, gözlerimi kapattım, yanağımın ve kollarımın altındaki pürüzsüz teninin sıcaklığını hissettim.

"Bu beni mutlu ediyor, josdo," diye mırıldandı Edin, büyük kollarını bana sıkıca sararak. Çıkık elmacık kemiğinin başımın tepesine dayandığını ve biraz sürtündüğünü hissettim. "Senin için böyle olabiliyorum. Seni yatıştırdığım için." Durakladı. "Beni de rahatlatıyorsun. Ailem öldüğünden beri... Yalnız kaldığımdan beri içimdeki huzursuz parçayı. Bana yeniden yerleşebileceğimi hissettiriyorsun."

Bir nefes aldım ve yanağımı Edin'in pürüzsüz omzuna sürttüm, kirli sakallarımın verdiği hissi sevdiğini biliyordum. Boğazım konuşmak için çok dardı, bu yüzden konuşmadım. Bunun yerine omzunu, ardından boynunun kıvrımını öptüm ve başımı kaldırıp dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Ağzı benimkine karşı hevesle hareket etti, sıcak ve sertti. Buradan ayrıldıktan sonra bunu bir daha asla yaşayamayacağım düşüncesi çok fazlaydı ve bir nefesle ağzımı geri çektim.

"Kahretsin, scratch, ben... ben senin gitmeni istemiyorum," diye boğuldum, kalbim bu itiraf karşısında çok hızlı çarpıyordu.

Edin, yakındaki avını hisseden bir avcı gibi tamamen hareketsiz kaldı. "Gitmiyorum, josdo."

Başımı salladım, aşağı baktım. Edin'in sıcak dudakları alnıma değdiğinde ürperdim. "Ama öyleyiz. Yakında geri dönmemiz gerekecek. Charlie ve ben."

Edin'in nefesi kesildi, kollarını bana dolamadan önce gerginliği vücuduna yayıldı. "Öyle mi?" diye sordu alçak, alışılmadık derecede hassas bir sesle. "Geri dönmek zorunda mısın Hunter?" Yutkunduğunu duydum. "Onun yerine benimle kalmak istemez misin?"

Oh lanet olsun. Saf özlem içimde bir davul sesi gibi çarpıyordu - Edin'le kal, *Edin'le kal.* Evet demek istiyordum. Hem de çok. Ama kafamda her şey karmakarışık. Charlie. Ordu. Sorumluluklarım. Kahretsin, tüm *hayatım* orduya bağlıydı. Gerçekten her şeyi bırakıp gidebilir miydim?

"İstiyorum," diye itiraf ederken duydum kendimi, daha ne söyleyeceğimi düşünmeden. "Ama ben... Ben..."

Edin birkaç dakika sessiz kaldı, sözümü bitirmemi bekledi. Başka bir şey söylemeyince elini kaldırıp boynumun yan tarafını okşadı. "Ne olacak

seni mutlu eder mi Hunter?"

Sen. Beni mutlu ediyorsun. Bunu söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler önce takıldı, o kadar önemli hissediyordum ki kalbim hızla çarpmaya başladı. Boğazımda onları engelleyen yumruyu ittim. Göğsümü dolduran sıcak bir şeyden dolayı sesim titreyerek, "Öyle, çizik," dedim.

"Burada kalmak için yeterli mi?" diye sordu, çekingen ve yumuşak bir sesle, sanki zorlayıcı ya da dayatmacı görünmemeye dikkat ediyormuş gibi.

"Evet," diye cevap verdim düşünmeden, yanlarını daha sıkı kavradım ve bu itirafla içimde bir şey sıkıştı. Bu kadarı yeterliydi. Edin her şeyi bırakıp gitmek istememe neden olacak kadar önemliydi.

Ama bir şeyi istemek, ona sahip olduğunuz anlamına gelmiyordu. Onunla kalmak için orduyu terk etmeyi ilk kez gerçekten düşündüğümde ellerim Edin'in teninde terlemeye başladı. Bu mümkün müydü?

"Eğer yapsaydım... Eğer..." Dudaklarımı yaladım, kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışırken sesim sinirden titriyordu. "Ne yapardık? Biz..."

Edin hemen, "Burada kalabiliriz," diye cevap verdi. "Burayı sevdiğini biliyorum. Ben de seviyorum. Huzurlu bir yer. Buraya birçok kez uğradım ama hiç uzun süre kalmadım. Yalnız olduğumda kendimi hep ıssız hissedirdim." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Burada seninle olmak çok farklı."

Göğsüm ısındı ve gerildi. "Peki, ne..." Sert öpücüğünden hâlâ hassas olan dudaklarımı yaladım. "Bu ne anlama geliyor? Şimdi ne olacak?"

Edin elini başımın arkasından aşağı doğru okşadı ve enseme bıraktı, ağır sıcaklığı omurgamdan aşağı zevk gönderdi. "Bu sana bağlı, josdo."

"I..." Kararsızlık birkaç dakikalığına donup kalmama neden oldu. Yapabilir miydim? Orduyu terk edebilir miydim? Vücudumdaki her şey Edin'e ulaşmak ve onu bırakmamak için zorlanıyordu. İçgüdülerim Edin'e onunla kalacağımı söylemem için beni zorlasa da, bu şu anda verilemeyecek kadar önemli bir karar gibi geliyordu. Burada. Diğer her şeyi siktir et.

Yine de bundan daha fazlasıydı. Şimdi kendime gerçekten düşünme izni verdiğimde, bunun sadece Edin'le kalma arzusu olmadığını fark ettim. Tanık olduğum her şeydi. Ordu hakkında öğrendiğim her şey. Şimdi bildiklerimi bilerek gerçekten geri dönüp onlar için tekrar çalışmak istiyor muydum?

Daha bilge, daha mantıklı olan yanımda bana bunu iyice düşünmemi söyledi. Bunun ne anlama geldiğini gerçekten düşünmemi. Ordudan ayrılmak. Charlie'den ayrılmak. Wastes'ta yaşamak, sürekli canavarlar tarafından saldırıya uğrama riski altında olmak ya da

akıncılar... ya da ordunun kendisi. Tekrar Danny'yi düşündüm. Ona ne olduğunu.

Edin'in iri gözlerine baktım, ürkütücü derecede büyük, koyu mor irisleri vardı ve beni ona tutunmaya ve asla bırakmamaya iten o derin içgüdü yüz kat arttı. Yine de kendimi mantıklı olanı yapmaya zorladım.

"Acele karar vermek istemiyorum, Scratch," dedim, sesim kararsızdı. Düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Neyi feda edeceğimi gerçekten düşünmek için.

Charlie ile konuşmak istedim. Yıllardır benim mantığımın sesi olmuştu. Aklımın nasıl çalıştığını tam olarak bilmesine rağmen bana dürüstçe fikrini söyleyeceğini bildiğim tek kişiydi.

"Charlie'yle konuşmamın bir sakıncası var mı?" Ona sordum. "Bunu ona söylemem gerektiğini hissediyorum... Bunu ona borçluyum."

Bunun, sanki kararımı çoktan vermişim gibi kesin bir ifade olduğunu fark ettim. Belki de vermiştim. Heyecanlı bir bekleyiş içimde fokurduyordu, ama aceleci olmamak için onu geri çekmeye çalıştım.

Edin bunu fark ettiyse de yorum yapmadı. Bir kez başını salladı ve yanağımı öpmek için öne doğru eğildi, bu da beni bir yapışkan su birikintisi içinde erimek istememe neden oldu. Onun büyük, sıcak bedenine yaslanıp orada kalmamak için geri adım atmak zorunda kaldım.

"Yakında döneceğim," dedim ona.

Edin bana kocaman, kurt gibi bir sırıtiş attı, gözleri parlıyordu. "Sen Charlie'yle konuşurken ben de gidip yemeğini avlayacağım."

Kahretsin, bunun düşüncesi bile beni bu kadar tahrik etmemeliydi. "Teşekkürler, çizik. Tercihen bu dünyada ortaya çıkan ve boyutlar arası bir yırtıktan geçerek buraya gelmeyen bir şey olsun."

Kıs kıs güldü. "O wanuk'u yemek istemediğini biliyorum ama çok lezzetli olduğunu duyduğum bazı yaratıklar geldi-"

"Onlara ulaşmaya çalışacağım," diye araya girdim, bu düşünce midemi bulandırdı. "Yine de teşekkürler."

Odadan çıkarken yanağımı tekrar öptü, uzun kuyruğu arkasında tembelce sallanıyordu. Charlie'yi bulmaya gitmeden önce zihinsel olarak hazırlanmak için kendime birkaç dakika daha verdim, avuçlarım hala terliyor ve kalbim deli gibi atıyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Oraya ilk gittiğimde Charlie odasında değildi, kapı aralık duruyordu. Koridorun arka bahçeye bakan penceresinden dışarı baktım ve onu güvertenin en üst basamağında otururken gördüm, bir eliyle arkasına yaslanmış, diğer elini Edin'e doğru kaldırmış, Edin de ona el sallayıp ormanın içinde kaybolmuştu.

Aşağıya indim ve derin bir nefes alarak dışarıya çıktım ve masanın üzerinden geçerek onun yanına indim. "Hey."

"Hey." Charlie çenesini ormana doğru salladı. "Edin az önce ava çıktı."

"Evet, biliyorum. Ben, uh..." Yutkundum ve nemli ellerimi pantolonumun baldırlarına sildim. "Muhtemelen ne olacağı hakkında konuşmalıyız."

"Ha?" Charlie başını çevirip bana tuhaf bir bakış attı. "Ne yapacağımızı kastediyorum. Burada mı kalacağız yoksa..."

"Evet, yakında geri dönmemiz gerekecek." Charlie nefes verdi ve tekrar ormana baktı. "Burası çok güzel. Bazen Çorak Topraklar'da olduğumuzu bile unutuyorum. Sadece birkaç saat ötede canavarlar, akıncılar ve insanların zorla dövüştürüldüğü yeraltı dövüş ringleri olduğunu. Her şey çok uzak görünüyor, anlıyor musun?"

"Evet," diye mırıldandım, başımı eğik tutmak için pantolonumun dizindeki görünmez gevşek bir ipliği karıştırıyordum. "Ama ben... Geri dönmek istiyor musun?"

Bir duraklama oldu. "Ne?" Charlie'nin gözlerini tekrar üzerimde hissedebiliyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Geri dönmek *istiyor* musun?" Başımı kaldırıp gözleriyle buluşmak için kendimi zorladım, soğuk gri gözler çok tanıdıktı. "Orduya geri dönmek istiyor musun?"

Charlie bana baktı. "Ne demek geri dönmek *istiyor* muyum?" diye sordu sanki bunun değişken bir faktör olduğunu hiç düşünmemiş gibi. "O zaman... istemiyor musun?" Daha dik oturdu. "*Burada mı* kalmak istiyorsun? Sadece..." Etrafımızda bir el salladı. "Ordunun koruması olmadan Wastes'ta serbestçe dolaşmak mı? Bir akıncı gibi mi?"

Yüzümün kızardığını hissettim. "Az önce buranın güzel olduğunu kendin söyledin," diye karşılık verdim, sesim savunmaya yönelikti.

Charlie inanmayarak homurdandı. "Evet, ama demek istediğim tüm bu olanlardan sonra burada rahatlayabilmek güzeldi, anlıyor musun? Ben..." Başını iki yana salladı. "Burası hâlâ *Çorak* Topraklar'da Hunter. Şansımız yaver gittiği

i ç i n henüz bağırsaklarımızı yemek ya da bizi lime lime etmek isteyen canavarlar ortaya çıkmadı. Ama eninde sonunda olacak. Ya da akıncılar ortaya çıkacak ve bizi uyukumuzda vuracak." Sanki anlamakta güçlük çekiyormuş gibi tekrar bana baktı. "Cidden geri dönmemeyi mi düşünüyorsun?" Garip bir şekilde omuz silktim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Charlie'yle buraya ilk geldiğimizde yaşadığımız o ilk tartışmadan beri ben ve Edin hakkında açıkça konuşmamıştık.

Yasak bir konu değildi ama... söyleyecek bir şey de yoktu. Charlie dokunmamıza, öpüşmemize ya da sadece yakın olmamıza tanık olmaya alışmıştı. Ondan hiçbir şey saklamaya çalışmamıştım ama ilişkimiz hakkında konuşmaktan da kaçınmıştım çünkü ilişkimiz olduğu gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. yakında bitecekti.

"Hunter..." Charlie başını salladı. "Son zamanlarda ordu hakkında oldukça kötü şeyler öğrendiğimizi anlıyorum. Yani, Danny'nin başından geçenleri anlatmıştın..." Nefes verdi. "Ama bu kesinlikle *her şeyden* vazgeçeceğin anlamına gelmiyor, değil mi?"

Yüzümü sertçe ovaladım. "Ben sadece... Bu şekilde yaşamaya geri dönebileceğimden bile emin değilim, Charlie."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye patladı, sesi inanılır gibi değildi. "Birkaç hafta oldu Hunter!"

Çenemi sıktım ve görevlerimize dönmeyi her düşündüğümde içimde kabaran şüphe ve huzursuzluğu ifade etmenin bir yolunu aradım. "Biz her zaman... emirlere uyduk, değil mi?" Bir dakika sonra söyledim. "Askerler böyle yapar. Bizi neden akıncı kamplarını ya da canavar kovanlarını izlemeye gönderdiklerini hiç sorgulamadık. Daha yeni yaptık. Ama..." Nefes verdim ve daha sert yara dokusunun çekildiğini hissederek yüzümü ovmak için uzandım. "Bunu şimdi yapabileceğimi sanmıyorum, Charlie. Artık emirleri verenlere bile güvenmezken, körü körüne emirlere uyabileceğimi sanmıyorum."

Charlie yutkundu. "Böyle hissetmeni anlayabilirim. Ama..." Çaresiz bir ses çıkardı. "Başka ne var Hunter? Ne yapacaksın... Yani, öylece *gidebilir* misin? Sana izin veriyorlar mı?" Sesi telaşlı ve şaşkındı.

"Bundan şüpheliyim," dedim düz bir sesle. "Çok iyi bir sebep olmadan olmaz. Yine de bilmiyorum. Ama geri dönebileceğimi bile sanmıyorum, Charlie. Hem de hiç. Neler olduğunu, nerede olduğumuzu rapor etmem gerekir. Edin'i riske atamam."

Charlie alçak, titrek bir sesle nefes verdi. "Bu onları tekrar onun peşine düşürebilir." Ona Edin'in sıfır-sıfır-iki numunesi olduğunu söylemişim. Çenesini ovuşturdu, nasırlı parmaklarının kirli sakalına sürtünmesi bana rahatlatıcı bir şekilde tanıdık geliyordu. "Peki, ne yapacaksın?" Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Aptal olmadığını ve kararlarını enine boyuna düşünebildiğini biliyorum Hunter ama... gerçekten de Çorak Topraklar'da yaşamayı düşünüyor musun?"

Tereddüt ettim. "Evet," diye mırıldandım sonunda. "Öyleyim." Bir duraklama daha, bu seferki gergin. "Edin'le birlikte," diye ekledim, ses tonum temkinliydi.

Charlie mizahtan yoksun bir kıkırdama çıkardı. "Hadi canım. Ben de öyle düşünmüştüm, ahmak."

Bir nefes verdim ve omzunu ittim. "Daha az dudak, pislik."

Charlie ofladı pufladı ama hemen ayıldı. "Yani, sen..." Bana baktığında gözleri kasvetliydi. "Geri dönmeyecek misin?" diye sordu, sesi daha önce duymadığım bir şekilde kırılıyordu.

Verdiğim kararın sonuçlarıyla ilk kez tam olarak yüzleştüğimde göğsümde bir sızı hissettim. Eğer Edin'le kalırsam ve Charlie geri dönerse... birbirimizi bir daha asla görememe ihtimalimiz vardı. Bir parçamın kalbi kırılırdı ama Edin için hissettiklerim... daha derindi. Daha tüketkendi. Tutucu. Charlie'den ayrı kalmaya dayanabilirdim, eğer onun güvende ve mutlu olduğunu bilirsem. Edin'den ayrı kalmak için aynı şeyi söyleyebilir miydim bilmiyordum ve bu düşünce heyecan verici olduğu kadar ürkütücüydü de.

"Ben... sanmıyorum," dedim sorusuna cevap olarak uzun uzun. "Ben... Ben gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum." Başımı salladım. "Gerçekten *istediğimi* sanmıyorum."

Bunu yüksek sesle söylediğimde sarsıcı bir kesinlik içimde gümbürdedi. İstemiyordum. Gördüğüm ve duyduğum onca şeyden sonra artık ordu için çalışmak istemiyordum. Onlar için canavarlar hakkında casusluk yapmak istemiyordum. Yapabilecekleri herhangi bir alçakça veya yozlaşmış faaliyette onlara yardım etme riskini almak istemiyordum.

Charlie'nin aynı fikirde olup olmadığından emin değildim ama ordunun bu dövüş çetesini en azından kısmen finanse ettiğinden oldukça emindim. En tepedekiler bunun farkında olmasa bile, en azından birkaç yüksek rütbeli subayın farkında olduğunu biliyorduk. Ve onlar için savaşmaları için askerleri uyuşturuyorlardı. Bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyordu.

Danny'ye ve hatta Wyn'e yaptıklarını düşünmek benim de kanımı kaynattı.

Ama hiçbir şey beni Edin'e yaptıklarını düşünmek kadar öfkeyle dolduramazdı.

Cevap kafatasımda kristalleşti, katı ve değişmezdi. "Geri dönemem, Charlie," dedim, sesimde net bir kesinlik vardı. "Edin'le kalmak istiyorum." Bu itiraf yüzümü yaktı, sanki ona olan hislerim üzerine uzun soluklu bir sone yazmıştım.

Charlie başını salladı, ama hâlâ bir şeyler düşünüyormuş gibi oldukça sersemlemiş görünüyor. Boğazını temizleyene kadar birkaç dakika sessizce oturduk. "Ben... Ben seninle kalabileceğimi sanmıyorum, dostum," dedi. "İşimi, tüm hayatımı öylece bırakabileceğimi sanmıyorum. Neden böyle davrandığını anlıyorum," diye ekledi aceleyle. "Biliyorum. Gördüğün ve duyduğun şeyler ve... ve Edin'e yaptıkları..." Başını iki yana salladı. "Anlıyorum. Seni hiç yargılamıyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Burada Edin'le kalmak seni mutlu edecekse, bunu yapmalısın."

"Peki ya Mallory?" Küçük bir parçam bencilce Charlie'nin de benim gibi ordudan ayrılmayı düşünmesini sağlamaya çalıştığı için kendimi suçlu hissederek sordum. Yine de sormadan edemedim. "En azından *bazı* subayların berbat şeyler yaptığını kendin gördün. Gerçekten tekrar onlar için çalışmak istiyor musun?"

"Biliyorum, ama..." Başını iki yana salladı. "Danny hakkında bana anlattıklarına bakılırsa Mallory kötü biriydi. Belki de... belki de orada gördüğümüz küçük memur grubu bu işin içindeydi?" Bunu söylerken bile kararsız görünüyor.

"Belki." Duraksadım, konuyu zorlayıp zorlamamayı düşündüm. Sonunda zorladım, çünkü Charlie'nin orduya dönmesi hakkında düşündükçe, bu beni daha da endişelendiriyordu. "Yine de muhafızları gördün Charlie. Askeri kıyafetler giyiyorlardı ve askeri sınıf silahlar taşıyorlardı."

"Kahretsin." Charlie'nin yüzü gergindi. Çizilmişti. "Evet."

"Ve askerleri savaşılmaya zorluyorlardı." Endişe büyüdü, içimde çalkalanmaya başladı. "Ya o diğer subaylardan biri seni tanırsa? Ya her şeyi gizli tutmak için sana bir şey yaparlarsa? Ya seni oraya geri dönmeye zorlarsa?"

Charlie yutkundu. "Ben... Ben bunun olacağını sanmıyorum." Sesi boğuk çıkmıştı. "Diğer memurlar, adamlarını eğitirken ben onlardan birkaç adım ötede dururken bana bir kez bile bakmadılar. Eğer onlar

Dövüşlerimizi izleyip bizi tanıdıklarına göre, burada kalacaklarından şüpheliyim. Ve Ruh Yiyici o r t a y a çıktığında bizi fark etmediklerinden bile eminim."

Nefes verdim. "Evet." Endişe hâlâ oradaydı, hafiften kaynıyordu ama Charlie haklıydı. Bu en kötü durum senaryosuydu. "Yani, geri mi dönüyorsun?"

Charlie bana bir bakış fırlattı. "Bunun için *beni* yargılıyor *musun*?" diye sordu kızmadan.

Hemen başımı salladım. "Hayır. Anlıyorum." Nefes verdim. "Bu karara kolaylıkla varmadım. Ve sahip olduğum her şeyi kendin görmedin ve duymadın. Ayrıca, biliyorsun... Edin var," diye ekledim, yüzümün kızardığını hissederek telaşla.

Charlie bunun için benimle alay etmedi. "Evet." Edin'in içinde kaybolduğu ormana baktı. "Senin adına sevindim Hunter." Ses tonu samimiydi ve bu bende uzanıp ona sıkıca sarılma isteği uyandırdı.

"Sağ ol dostum." Sesim biraz boğuk çıkınca boğazımı temizledim. "Seninle Tennessee üssüne geleceğiz," diye ekledim. "Güvenli bir şekilde gelebildiğimiz kadar yakına. Seni oraya güvenle götüreceğiz." Yutkundum, boğazım biraz kapandı. "Seni özleyeceğim, seni pislik."

Charlie hafifçe boğuk bir kahkaha attı. "Siktir. Ben de seni özleyeceğim, ahmak. İnanamıyorum..." İnanmayarak başını salladı. "Birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimize inanamıyorum."

Bana baktı ve nefes verdi. "Beni üsse götürmeyi teklif ettiğin için teşekkür ederim. Yine de geri dönmeye başlamadan önce biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyorum." Bana alaycı bir gülümseme attı. "Benden o kadar çabuk kurtulamazsın, Hatton."

Kalbim yerinden fırladı. "İstedğin kadar kalabilirsin." Sesim çok hevesliydi. "Burada kalabiliriz. Ya da başka bir yer buluruz ama burası kafa dinlemek için oldukça güzel bir yer. Bilirsin, her şey düşünüldüğünde."

Charlie homurdanarak çiftlik evine bir göz attı. "Evet." Bana baktı, soğuk gri gözleri çok tanıdıktı. "Yine de geri döndüğümde bir rapor hazırlamam gerekecek. Onlara bir şey söylemem gerekecek."

Dudaklarım acımasız bir çizgiye dönüştü. Bunu zaten düşünmüştüm. "Evet. Sanırım... Sanırım onlara çatışmada öldüğümü söylersin." Omuz silktim ama kelimeleri yüksek sesle söylemek bile gerçeküstü gelmişti. Neredeyse tehlikeli, sanki kaderi kışkırtıyormuşum gibi, en ufak bir batıl inancım olmamasına rağmen. "İstedğin kadar kanlı olsun," diye ekledim saçma düşünceleri uzaklaştırmak için. "Bir canavar ya da onun gibi bir şey tarafından yenildim. Yani benden geriye hiçbir şey kalmadı."

Charlie bu fikre kötü kötü baktı. "Kahretsin dostum, bundan hoşlanmadım. Ama haklısın." Durakladı. "Bu, burada radarın altında kalman gerektiği anlamına geliyor. Böylece seninle karşılaşmazlar."

"Zaten öyle yapardık. Edin'i bulmaları riskini göze alamam."

Charlie nefes verdi. "Sanırım tamamen yeni bir hikaye bulmamız gerekecek. Onlara dövüş ringinde *olduğumu* ve daha fazla memurun bunu bildiğini söylersem..."

Düşüncesi bile midemi bulandırdı. "Evet. Bir şeyler düşünürüz. Zamanımız var. Kimsenin bizi aramadığından eminim."

Charlie başını salladı, şimdiden gergin ve endişeli görünüyordu. "Ve hiçbirinizi riske atacak bir şey söylemeyeceğim. Edin. Danny'yi. Ruh Yiyici'yi bile."

Minnettarlık içimde kabardı ve Charlie'nin omzuna sarılmak için uzandım. "Bir şeyler düşüneceğiz," diye tekrarladım.

Charlie nefes verdi ve arkasına yaslandı. "Ama şimdi olmaz. Tüm bu saçmalıkları düşünerek başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Bir kahkaha attım. "Ben de öyle. Zamanımız var."

"Mmm." Charlie arka bahçeye baktı. Güneş ormanın ötesinde batarken gökyüzü derinleşiyor, ufuk turuncumsu kırmızıya dönüyor, ağaçların tepeleri yanıyormuş gibi görünüyordu.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Burada geçirdiğim süre uzadıkça, Çorak Topraklar'ı daha çok takdir etmeye başladım. Tehlikeliydi ama vahşi doğası böyle anlarda rahatlatıcı oluyordu. Şehirlerde ya da askeri üslerde mümkün olmayan anlar, her ikisi de hoş olmayan duyuşal girdilerin aşırı yüklenmesinden başka bir şey sağlamıyordu. Çok fazla gürültü. Kirli hava ve daha pis binalar. Bir araya sıkışmış, sefalet içinde yaşayan çok fazla insan.

Edin'le burada kalmanın nasıl bir şey olacağını düşündüm. Muhtemelen aylarca başka birini görmeden yaşamak. Arkadaş olarak sadece o büyük, zorba mor adam.

Charlie için hissettiğim kayıp acısına rağmen, bu düşünce içimde saf bir zevk uyandırdı. Zaten hiçbir zaman sosyal bir insan olmamıştım. Doğrusu, insanlardan nefret ederdim. Charlie ve Edin hariç. Ve şimdi de Danny.

...Belki Wyn iyi bir ruh halindeyken.

Danny ve Wyn'in ziyaret edip etmeyeceğini ya da onlarla bir noktada buluşup buluşmayacağımızı merak ettim ve kendimi aslında bunu *dört gözle beklerken* buldum. Kahretsin, belki de Edin'in samimiyetinin bir kısmı bana da bulaşıyordu...

Hayır.

Yine de kararımı gerçekten verdiğim için içimde bir heyecan oluşmaya başladığını inkâr edemezdim. Edin'in seyahat etmeye, Çorak Topraklarda dolaşmaya devam etmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordum ama eğer bir süre daha burada kalmaktan memnunsam... burada kalabilirdik. Biraz çalışma ve biraz da bakımla burası mükemmel bir yer olabilirdi. Edin'in avlayabileceği bir sürü av hayvanı vardı ve yumurtalarını saklamak için yakındaki çalılıklarda tüneyen yabani tavuklardan bazılarını yakalayıp yakalayamayacağımızı zaten düşünmüştüm. Burada zaten yetişen sebzeler ve bulduğumuz devasa tohum zulası vardı. Hepsinin tarihi geçmişti ama denemeye değirdi.

Kendimi burada, Edin'le birlikte, yiyecek yetiştirirken, avlanırken ve sadece... var olurken hayal etmeye çalıştım. Yetişkin hayatımda ilk kez özgürce, gerçekten yaşıyordum.

Birden sabırsızlanmaya başladım ve orduya geri dönme fikri bile düşünülemez hale geldi. Tüm bunlardan vazgeçip o gri, düzen dolu, bitmek bilmeyen başarısızlıklar ve anlamsız görevler dizisi gibi hissettiren hayata nasıl geri dönebilirdim? Belki buradaki hayatım yine anlamsız olacak ve rahat bir varoluştan başka bir şey elde edemeyecektim ama en azından *benim* olacaktı. *Benim* kararlarım. *Benim* seçimlerim.

Ve ben Edin'i seçtim.

"Yani bir süre daha burada mı kalacağız?" Charlie beni düşüncelerimden kopararak sordu. "Sen, ben ve Edin?"

Başımı salladım. "Sanırım öyle. Sence de öyle değil mi? Burayı seviyorum."

Bu hafif bir ifadeydi. Burayı çoktan sevmiştim. Çenemi biraz daha yukarı kaldırdım, güneşin son ışınlarının verdiği sıcaklığın ve hafifçe tanıdık bir şeylerin kokusunu alan esintinin tadını çıkardım... Bir saniye sonra aklıma geldi. Lavanta. Büyükannem arka bahçesinde tonlarca yetiştirirdi. Her yaz bana arıların onu sevdiğini ve bu yüzden yetiştirdiğini söylediğini hatırlıyordum.

"Evet, burası güzelmiş. Çorak Topraklar'da güzel *bir yer* bulabileceğimizi sanmıyordum." Charlie kıkırdadı. Bir süre durakladıktan sonra tekrar konuştu. "Eğer mor adam buralarda takılacaksa, ona etrafta çıplak dolaşmamasını söyleyebilir misin?"

Eğlenerek ofladım. "Evet."

"Ve bu konuda..." Charlie ellerinin üzerinde arkasına yaslandı ve bana boktan bir sırıtış fırlattı. "Senin bir beden kraliçesi olduğunu bilmiyordum, adamım."

Kıpkırmızı olduğumu hissettim. "Yemin ederim Charlie, Edin'e 'beden kraliçesi' terimini öğretirsen ağzına yumruğu yersin."

Kıs kıs güldü. "Yapmayacağım. Ama o şeyle sana yaklaşmasına izin verdiğin için benden daha cesur bir adamsın."

Boğuk bir ses çıkardım ve Charlie kıkırdadı. Tekrar konuşmadan önce bir duraklama oldu. "Onunlayken seni seviyorum. Daha çok gülümsüyorsun."

Yüzüm kızardı. Ben gözlerimi devirince Charlie devam etti. "Seviyorsun. Seni uzun zamandır görmediğim kadar mutlusun. Belki de hiç." Dirseğiyle beni dürttü. "Seni romantik budala."

"Siktir git," diye mırıldandım, omzunu yarım ağızla iterek.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Edin avdan döndüğünde onunla konuşmak ve kesinlikle burada kalacağımı söylemek için adeta titreşiyordum. Ama önce hava tamamen kararmadan akşam yemeğini pişirmemiz gerekiyordu. Burada henüz rahatsız edilmemiş olsak da, geceleyin ateş yakıp kendimizi bir işaret feneri gibi aydınlatarak herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin dikkatini çekme potansiyeline sahip olmak mantıklı değildi.

Çabucak yedik. Bizimle birlikte oturup yakacak odun kesmek için bulduğumuz kısa baltayı bileyen Edin'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Charlie ve ben işimizi bitirdiğimizde, ona sabah temizleyeceğimi söyledim, çünkü hava ateşin parıltısından başka bir şey göremeyecek kadar kararmıştı. Ocağı söndürdük ve Charlie bir süre dışarıda dinleneceğini söyledi. Bizi biraz yalnız bırakmak istediğinden oldukça emindim ve içeri girmeden önce el fenerinin ve silahının yanında olup olmadığını iki kez kontrol etmeme rağmen minnettardım.

Edin karanlık ve sessiz evde beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti, ahşap bizim ağırlığımızın altında gıcırdayordu. İri bedeninden yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Gerginliğimi anladığını biliyordum ve Charlie'yle birlikte gideceğimi ona söyleyeceğimi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Odamıza girdiğimiz ve Edin kapıyı arkamızdan kapattığı anda, onunla yüzleşmek için döndüm. "Ben kalıyorum," dedim ona, sesim sinirden biraz titriyordu.

Edin'in iri bedeni hareketsiz kaldı. "Kalıyor musun?"

Başımı salladım. "Geri dönmeyeceğim. Kalmak istiyorum." Yutkundum.

"Seninle birlikte." Edin'in nefesini tuttuğunu duydum ama yine de uzun süre hareket etmedi.

-O kadar uzun sürdü ki rahatsız edici bir şekilde kıpırdanmaya başladım. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için öne doğru bir adım atıp yüzümü kocaman elleriyle kavradığında sıçradım.

"Gerçekten mi?" diye sordu, derin sesinde belli belirsiz bir umut vardı.

"Benimle kalmak istiyor musun?"

"Evet." Sesim titriyordu. Ellerimi kaslı gövdesinin yanlarından aşağı kaydırdım. "Seni terk etmek istemiyorum. Sensiz olmak istemiyorum."

"Hunter..." Edin'in başparmakları yanan yanaklarımı yumuşattı ve sol yanağımdaki yara iziyle sertleşmiş doku üzerinde teninin sürtünmesini duydum.

elmacık kemiği. "Bunu senden istediğimi biliyorum ama gerçekten emin misin? Ben..." Başını iki yana salladı. "Benim için bu kadar çok şeyden vazgeçme düşüncesi hoşuma gitmiyor."

"Özleyeceğim tek şey Charlie," dedim ona. "Ama o beni anlıyor. Ve ben... bu hiçbir şeyden vazgeçmekle ilgili değil, Scratch. Seninle birlikte... sahip olabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazla şey kazandım." Göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştım, yüzümü boynunun dibine gömdüğümde Edin'in ellerini yerinden oynattım. Ellerimi onun etrafında dolaştırdım ve omurgasını çevreleyen kasların yanlarını kavradım. "Vazgeçmek istemediğim şey sensin."

"Hunter." Edin'in sesi alçak, samimi bir törpüydü ve duygularla zonkluyordu. İri bir el başımın arkasını okşadı ve sıcak dudakların kulağımın üstünü okşadığını hissettim. "Bunu söylediğini duymanın benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun."

Beni öpmek için yüzümü nazikçe yukarı kaldırdı, ağzı sıcak ve talepkârdı. Ben de onu hevesle öptüm, tutuşumu sıkılaştırdım ve çok geçmeden ikimizi de bir aciliyet sardı. Edin'in soyunması neredeyse hiç zaman almadı ve sonra beni soyup yatağa sırt üstü yatırdı ve beni takip etti.

Göğüs kaslarımın arasına ve karın kaslarıma çılgınca öpücükler bırakırken, aç bir sesle saçlarımdan izini karıştırırken nefes nefese kalmıştım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

"B-bekle-" diye çıkmayı başardım, yarı oturur vaziyette uzanıp bir elimi Edin'in saçlarında gezdirdim. Hızla sertleşen aletimin başını hafifçe yaladığında sıkılmış dişlerimin arasından inledim. "Kazı, önce şu protezi çıkarayım-"

"Ben yaparım." Edin arkasına yaslandı, yayılmış dizlerimin arasına oturdu ve becerikli, nazik parmaklarıyla çıkarmaya başladı.

Sabırsız bir ses çıkardım, utanç yüzümü ısıtıyordu. "Üzgünüm," diye homurdandım ve Edin'in protezimi dikkatle yatağın yanına yerleştirmesini izledim. "Pek seksi değil. Biraz havayı bozuyor, değil mi?"

"Gah." Edin ayağımdaki çorabı çıkarmadan önce umursamaz bir el salladı. Bir saniye sonra, yüzünde hınzır bir sırıtişla yatağa, bedenimin üzerine doğru sürünüyordu. "Seninle ilgili her şey çok seksi Hunter'ım," diye mırıldandı yüzüme ulaştığında, beni sertçe öpmeden önce.

Bir homurtu çıkardım, heyecandan içim içime sığmıyor, sikim hevesle sarsılıyordu. Ben de onu öptüm, ama sonra aniden ters çevrildim ve Edin kalçalarını havaya kaldırıra kadar geri çekiyordu, kıkım tamamen sergileniyordu. Sikim aceleyle sertleşirken bile yüzüm ısındı.

Böylesine itaatkâr, savunmasız bir pozisyonda bu kadar geniş yayılmak. Ama buna bayıldığımı da inkâr edemezdim. Göğsümden garip, yeni bir tür mutluluk kabullenışı yayıldı ve yastığa doğru nefes alırken yatağa daha da gömülmeme neden oldu. Burada kontrol Edin'deydi. Sadece bekleyip bundan sonra ne yapacağını görmem gerekiyordu.

Avuç içleri kıcımlı yumuşatırken Edin zevk dolu bir ses çıkardı. Dizlerimi daha da açmaya zorladı ve eğilerek omurgamın dibine sıcak, açık ağızlı bir öpücük bıraktı.

"Mmm." Titredim, bu hisle her tarafım ateşlendi. Edin'in yatakta kaydığını duydum ve sonra kadifemsi dili aniden deliğimi şaşırtıcı derecede yumuşak bir şekilde yaladı. "Oh f-f-fuck," diye homurdandım, vücudumda sert bir ürperti yuvarlandı.

Bu daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi ve o kadar erotikti ki sikim bir ön sperm fişkırmasıyla çılgınca titreşti, taşaklarım sıkıştı. Edin bana karşı homurdandı ve dilini döndürdü, nefes nefese kalmamla göğsüm kabarmaya başladı.

Çok çalışmış bir porno yıldızı gibi inlediğimin uzaktan da olsa farkındaydım. Salyalarım akıyor bile olabilirdi. Edin vücudum üzerindeki tüm kontrolümü elimden alıyordu ve ben buna bayılıyordum. Zevk içime işliyor, ayak parmaklarımın çarşafıya kıvrılmasına ve ellerimin yastığın etrafında sıkı yumruklar halinde kenetlenmesine neden oluyordu.

"Siktir," diye inledim neredeyse, utanamayacak kadar tahrik olmuşum. Göğsüm yatağa doğru kabarıyordu. Sesleri bastırmak için yüzümü yastığa gömdüm ama Edin'in dili aklımı başımdan alırken içimden çıkan homurtulara ve inlemelere engel olamadım.

Ucunu aşağıya indirip taşaklarımı yaladığında, uyluk kaslarım o kadar hızlı ve sıkı bir şekilde kasıldı ki spazm geçirdiler. "Kahretsin, Edin."

Kısık bir ses çıkardı ve taşaklarımdan birini ağzına alıp hafifçe emdi. Sonra diğerini. Sikim havaya kalkıp yatağa ince, sabit bir akıntı halinde pre-cum damlatırken alçak, gırtlaktan bir inilti çıkardım. Edin dişlerini kıcımlı kıvrımına geçirip keskin bir nefes almamı sağladıktan sonra geri çekildiğinde, parmak ucuyla ağzımın kenarında dolaşmaya başlamadan önce itiraz edecek zamanım bile olmadı.

Dondum kaldım, sonra yatağın içine gömüldüğünde eridim. "Kahretsin, evet."

"Mm." Edin eğilerek omurgamın dibindeki gamzelerin arasına kısa bir öpücük bıraktı. "İçim çok sıcak, josdo."

Geri çekilip iki parmağıyla geri döndüğünde, hafif bir rahatsızlıktan -zevk ve acının beynimi bulandıran o kafa karıştırıcı karışımından- nefes almakla meşgul olduğum için cevap veremedim.

Edin homurdandı, boştaki eli kıcımın kıvrımlarını yumuşattıktan sonra sırtımın alt kısmına doğru uzandı. "Ve sıkı," diye homurdandı, hafif bir baskı uygulayarak kalçalarımın daha da geriye eğilmesini sağladı ve kendimi onun dokunuşuna daha fazla açtım.

Uzun dakikalar sonra üç parmağını geri çektiğinde ve sikini sıvazladığını duyduğumda, beklentiyle titriyordum. Yastığa doğru sertçe nefes aldım, kaşlarım birbirine yapışmıştı. "Acele et." Talepkâr bir ses tonu hedeflemiştim ama bu bir yalvarış olarak çıktı.

Edin yumuşak bir eğlence sesi çıkardı. Bir an sonra, sıcak, sert uzunluğunun üzerimde kaydığını ve deliğime en ufak bir baskı uyguladığını hissettim. İhtiyaç duyarak geri çekildim ve Edin'in geniş horoz kafası deliğimi dürttüğünde sertçe titredim, giriş arıyordu.

Nefesimi tuttum ve dişlerimi sıktım, gerginlik kırıldı ve arkamdan alçak sesle inleyerek içeri girdi. Acı keskin ve geçiciydi ve ben bu hissin tadını çıkarıyordum, bedenim bundan sonra olacaklar için çoktan hazırlanmıştı.

Edin'in sıcak bakışlarını birleştığımız yerde hissedebiliyordum, sikini istikrarlı bir şekilde daha derine sokarken, büyük elleri kıcımın üzerinde yayılıyor, uzun parmakları içeri giriyor ve beni genişçe açıyordu. Bu his çok erotikti. Hayatımda hiç bu kadar savunmasız olmamıştım, müstehcen bir şekilde yayılmış ve Edin'in büyük horozu tarafından sabitlenmişim.

Edin'in kalçaları kıcımın buluştuğunda ve taşakları hafifçe benimkilere sürtündüğünde, her santimi içerideyken gözlerim başımın içinde geriye yuvarlandı.

Derin bir sesle homurdandı. "Seni sertçe becereceğim, josdo," dedi, sözleri kesemi sıkılaştırdı.

Kararları onun vermesi -aslında orada yatmamı ve kabul etmemi söylemesi- şimdiye kadar duyduğum en ateşli şeydi ve istediğimi ya da ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeydi. Cüssem ve genel otoriter yapım nedeniyle seks söz konusu olduğunda daha önce hep kontrol bendeydi. Ama şimdiden yatağın içinde eriyordum, beynim mutluluktan bomboştu, sikim zonkladıkça içimde sıcak bir zevk kabarıyordu.

Bunu daha da iyi yapan şey, Edin'in yavaşlamasını, nazik olmasını ya da tamamen durmasını istersem bunu yapacağını içten içe biliyor olmamdı. Ona dolaylı olarak güveniyordum ki bu daha önce hiçbir cinsel partnerimle yaşamadığım bir şeydi. Kesinlikle daha önce kendimi bu duruma sokacak kadar güvenmemiştim.

Edin hareket etmeye başladığında bacaklarım çılgınca titredi, siki ilk başta yavaş, sabit itişlerle içeri ve dışarı kayıyordu. Daha sert itmeye başladığında kıcımdaki tutuşunu sıkılaştırdı. Ve daha sert. Kısa süre sonra kıcıma o kadar sert vuruyordu ki, her itişte benden kaçan umutsuz, gırtlaktan inlemeleri durduramadan uzanıp başlığa yaslanmak zorunda kaldım.

Edin homurdanıyordu, teni benimkine değdiği yerde sıcaktan yanıyordu. Kocaman elleri sonunda kıcımdaki ölümcül kavrayışlarını bıraktı, aşağıya ve öne, kalçalarımın kalçalarımın buluştuğu kıvrıma doğru kaydı. Parmaklarını kıvırdı ve beni itişlerine geri çekmek için kavrayışını kullandı, durduramadan önce benden bir çığlık atmaya zorladı.

Edin'in alçak hırıltıları ve benim nefes nefese inlemelerimin yanı sıra tenlerimizin birbirine çarpma sesi odayı doldurdu. Aşırı ısınmışım, sıcaktan titriyordum ve alnımı yatağa bastırıyordum. Aletim zonkluyor, açılmış bacaklarımın arasında çelik bir çubuk gibi asılı duruyor, sert hareketlerimizle çılgınca sarsılıyordu.

Edin'in dört ayak üzerinde üzerime eğildiğini, büyük, ateşli vücuduyla beni içine aldığı, ellerini başımın iki yanına koyduğunu hissettiğimde nefesim boğazımda düğümlendi. "Bunu çok iyi karşılıyorsun, josdo," diye kulağımı tırmaladı ve neredeyse sadece onun sözleriyle boşalıyordum.

Edin bunu hissetmiş olmalıydı -muhtemelen kıcımın sikinin etrafında kasılmasından- çünkü kıkırdadı ve boynuma sokuldu. Dişlerini tenimde gezdirirken, bir eli önümden aşağıya, gergin karın kaslarımın üzerinden kaymaya başladı.

Ağrıyan sikimi kavradığında nefesim kesildi. "Oh lanet olsun." "Mm." Edin boynumun kıvrımına sıcak bir öpücük bıraktı. "Çok sert."

O koca elini sikimde aşağı yukarı gezdirmeye başladığında kendimi kaybettim, daha hızlı ve daha hızlı, ta ki kalçalarının vuruş hızıyla eşleşene kadar. Saçma sapan inliyordum, titriyordum, ellerim huzursuzca çarşafı yumrukluyor, sonra Edin'in saçlarına uzanmaya çalışıyordum.

Sıcak, sıvı zevk içime aktı, beni doldurdu, alt bedenimdeki her sinir ucunu ateşledi. Sikim Edin'in yumruğunda zonkluyordu, taşaklarım sıkıca yukarı çekilmişti. Zevk yükselmeye başladığında inlemelerim daha acil hale geldi, aletim daha da sertleşti, orgazmım bana doğru koşarken bacaklarım titriyordu.

Edin uçuşumun kenarına gelmeden önce geri çekildiğinde ölüyormuşum gibi inledim, o kadar yakındım ki tadını alabiliyordum. Titreyen, terleyen bir karmaşa içindeydim.

Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni ters çevirdi, dizlerimi yukarı ve dışarı kaldırdı ve sikini sert, hızlı bir hamleyle tekrar içeri itti.

Bir inilti çıkardım, sonra Edin'in elleri bileklerimi kavrayıp başımın iki yanında yatağa sabitlediğinde sertçe ürperdim. Başımı zar zor kaldırıp bedenlerimizin arasına bakmayı başardığımda, sinirli kuyruğunun sol uyluğuma dolandığını ve onu genişçe açtığını hissettim.

"Kahretsin," diye inledim Edin'in iri bedenini açılmış kalçalarımın arasında görünce, siki içimde tünel açıyordu. Sıkıştırılmıştım. Tamamen çaresizdim. Sikim aramızda titriyor, acı verici bir şekilde sertleşiyor, damlıyor ve Edin'in eli için tekrar ağrıyordu.

Yine de elleri meşguldü. Edin'in tutuşuna karşı biraz mücadele ettim ama aslında kurtulmak istediğimden değil. Beni tutacak kadar güçlü olması - onun elinden gerçekten kurtulamayacak olmam - beni o kadar tahrik ediyordu ki aklımı kaçırmama neden oluyordu. Bedenimin kontrolü tamamen Edin'deydi. Benim zevkim.

Tanrım, bunu bu kadar çok seveceğimi fark etmeden nasıl bu kadar uzun zaman geçirebildim?

"Siktir," diye inledim, Edin'e yalvarırcasına bakarken kaşlarım çatıldı. "Edin'in sikimi okşaması gerek-"

Aletim sanki onu baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi aramızda esnedi, kızarmış ve çelik gibi sertti ve her yere sızıyordu. Ama Edin parıldayan, aç gözlerle bakarken bile başını salladı. "Buna ihtiyacın yok, josdo."

"İstiyorum," diye neredeyse feryat ediyordum. Bileklerimdeki demir tutuşuna karşı tekrar ittim ama bir santim bile kıpırdatamadım. Bu sadece sikimin daha çok zonklamasına neden oldu. "Çok ama çok yakınımdır-"

Edin alçak bir sesle gürledi ve beni öpmek için eğildi, dilini derinlere sokarak beni iyice istila etti. Kalçaları hızlandı, titreyen bir nefes almak için ağzımı öpücüğünden kurtarmak zorunda kalana kadar horozunu bana daha hızlı ve daha sert vurdu.

Aletin prostatımın üzerinde kayması amansızdı, kalçalarımın Edin'in sert itişlerine doğru sarsılmasına neden oldu, kalçalarım beni tam olarak böyle becermeye devam ettiğinden emin olmak için onu daha sıkı kavradı - her seferinde tam olarak vurdu - "Unngh, *kahretsin*," diye dişlerimin arasından homurdandım.

Edin'in bileklerimi kavrayışının izin verdiği ölçüde yukarı doğru hamle yaparak ağzımı onunkine yapıştırdım. Dillerimiz birkaç saniye boyunca hâkimiyet için savaştı ama Edin'in beni alt etmesine izin vermekten çok mutluydum, dili derinlere daldı. Zorlukla nefes alabiliyordum, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Öpüşme daha karmaşık, daha agresif bir hal aldı, dişlerimiz çarpışıyor ve ısıırıyordu. Yatak tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

Ama masif ahşap iskelet sağlamlığını kanıtlamış, son birkaç hafta boyunca toplam ağırlığımı taşımayı başarmıştı. Edin'in kalçaları piston gibi hareket etmeye başlayıp boğazımdan sert bir çığlık çıkmasına neden olduğunda bile bizi yarı yolda bırakmadı.

Belirgin işaretler başladı. Taşaklarım vücuduma daha sıkı yapıştı. Kalçalarım kontrolsüzce titriyordu, hâlâ Edin'in kaslı gövdesine sarılmış, can havliyle tutunmaya çalışıyordum. Zevk, prostatımdan taşaklarıma, shaftıma doğru yayılıyor ve tüm vücudumun zonklamasına neden oluyordu.

Sikim titremeye başladığında, göğsümde neredeyse panik gibi bir şey kabarak titreyen bir nefes çektim. Sikime herhangi bir uyarı gelmeden boşalmak üzereydim. Bu daha önce hiç olmamıştı ve bu his neredeyse çok fazlaydı -çok eziciydi- ama Edin'in pençesinden kurtulamıyordum. Müstehcen bir şekilde geniş açılmışım ve onun büyük, sıcak vücudunun altında sıkışmışım ve lanet olsun çok iyiydi ve çok sert boşalacaktım-

"Kahretsin, Edin-" Neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım ve sonra her şey içimde patladı. Döllerim normalde olduğu gibi sert fiskiyele halinde fışkırmadı. Bu, hızlı akan bir nehir gibi karnıma akan uzun beyaz akıntılardı, sonsuz ve daha önce hissettiğim her şeyden daha yoğun. Titriyordum, nefesimi tutamıyordum, prostatım tüm vücuduma zevk yıldız patlamaları fırlatmaya devam ederken horoz nabız atıyor ve nabız atıyordu. "F-f-f-fuuuuck, Ed-d-din..." Bacaklarım ortasına doğru titreyerek kendimi dışarı attım. Başımı yastığa yasladım, boynumdaki tendonlar o kadar gerilmişti ki

kopacakmış gibi hissediyorlardı.

Edin'in sıcak dudaklarının ve dilinin boynumun kıvrımını emdiğini hissettim, dişleri derimi endişelendiriyordu. "Sen mükemmelsin, josdo," diye hırladı tenime karşı. "Şu haline bak. *Çok sert boşalıyorsun.*"

Sözleri durumu daha da kötüleştirdi ve nefesim hıçkırığa yakın bir şekilde kesilirken taze, zayıf bir döl akışı karnımın kenarından aşağıya doğru aktı. Titriyordum, prostatım artık çok hassastı ve dişlerimi gıcırdatmama neden oluyordu. Edin sonunda bileklerimi bıraktı ve ben de hemen kollarımı ona doladım, çok sıkı tutuyordum.

"En-n-n-yeter," diye kekeledim, parmaklarım Edin'in sırtındaki sıcak deriye gömülüp onu kendime çekerken bile. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum ama aynı zamanda durmasını da istemiyordum. Bu çok fazlaydı - prostatım hala zevkle titreyordu, Edin'in horoz başı tarafından acımasızca etiketleniyordu. "P-p-p-lütfen-Edin-"

Boynuma doğru hırladı ve kalçalarını son bir kez daha ileri doğru salladı. Siki'nin içimde sertleştiğini hissettiğimde sarsıldım, ardından inanılmaz bir sıcaklık geldi. "Siktir," diye inledim, ağzımı saçlarına bastırdım, boynuzunun uzunluğu elmacık kemiğime baskı yapıyordu.

İkimiz de terliyorduk, odayı doymuş bir sessizlik doldururken hâlâ zor nefes alıyorduk. Edin'in güçlü kalp atışlarının göğsümde gümürdediğini ve benimkiyle birlikte yavaşladığını hissedebiliyordum. Kollarımı ona doladım ve şakağını, boynuzunun dibinin hemen yanını öptüm, sıcak bir duygu seli beni asla bırakmak istemememe neden oldu.

Edin'in siki içimde esnedi ve homurdanmama neden oldu. Kıkırdadı ve dikkatlice serbest bıraktı. "Çok mu sert davrandım, josdo?"

Hemen başımı salladım. "Hayır, o..." Nefes verdim, vücudum yatağın içinde eriyordu, "mükemmel, çizik."

Edin kısık bir sesle gürledi ve doğrulmadan önce boynumu öptü. Banyoya girmeme yardım etti ve karanlıkta temizlendik. Edin güldü, sesi derin ve harikaydı, ben bağırıp suyun ne kadar soğuk olduğundan şikayet edince.

Yatağa geri döndüğümüzde, vücudumu onunkinin etrafında kıvırdım ve sıcaklığına gömüldüm. Yanağımın altındaki pec'i çok sıcak ve pürüzsüzdü.

Uzun dakikalar boyunca memnun bir sessizlik içinde uzandık. Uykuluydum, mutluluktan uçuyordum ve bedenim yıllar sonra ilk kez tamamen gevşemişti. Edin başımın tepesine bir öpücük kondurmak için altımdan kaydım ve bu hareket ay ışığının kısa bir süreliğine boğazının çukurunda duran kolyeye vurmasına neden oldu.

Parmak uçlarımı hafifçe dokunmak için yukarı kaldırdım. "Sana bunu hiç sordum mu?"

Edin elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirmeden önce parmak uçları kısa bir süre benimkilere dokundu. "Annemin yaptığı bir kâseden geliyordu," dedi. "Rycke saldırısından sonra bulabildiğim ve ona ait olduğunu kesin olarak bildiğim tek şeydi." Hafifçe omuz silkerken büyük omzu beni sarstı. "Ona ait bir şeyi saklamak istedim. Nerede olduğumu hatırlamak için..." Durdu. "Sadece... hatırlamak için."

Doymuş zevk sisini acı delip geçti. Elimi göğüs kafesinin üzerine gelene kadar önünden aşağı kaydırardım. "Özür dilerim, çizik."

"Olma." Edin başımın üstünü öptü. "Bu çok, çok uzun zaman önceydi Hunter."

"Biliyorum, ama... Eminim bazı şeyler ne kadar zaman geçerse geçsin aynı hissettiriyordur."

Edin bir an sessiz kaldı. "Evet," diye mırıldandı sonunda. "Öyle."

Sertçe nefes verdi ve şakacı bir eliyle başımın arkasını ovuşturdu. "Her neyse, josdo. Ben sormadan önce güzel vücudunla dikkatimi dağıttın. Charlie'yle konuştun." Tereddüt etti. "Geri dönmemeye karar verdin."

Göğsüne doğru gülümsedim. "Üzgünüm, Scratch. Bana takılıp kaldın." Kıkırdadı. "Her şeyden çok istediğim şey bu."

Kalbim eridi. "Benim de."

Edin bir an sessiz kaldı. "Peki ya Charlie?" diye sordu, sesi biraz temkinli çıkıyordu.

İçimi bir hüznün kapladı ama kararımı vermiştim ve Charlie'nin beni anladığını biliyordum. Edin'e "Geri dönüyor," dedim, sonra Charlie'ye daha önce söylediklerimi hatırladım. "Dikkatli olmamız gerekecek ama onu Tennessee üssüne götüreceğimizi söyledim - en azından güvenli bir şekilde götürebileceğimiz kadar yakın. Sorun olur mu?"

Edin homurdanarak onayladı. "Evet. Onu güvenli bir şekilde oraya götüreceğiz." Durakladı ve rahatlamış halimin altında kaslarının biraz gerildiğini hissettim. "Onunla geri dönmek istemediğine emin misin, josdo? Ben-"

"Eminim, tırmala." Elimi karnının üzerinde gezdirdim. "Seninle olmak istiyorum. Ve burayı seviyorum." Kıpırdamadım, birden emin olamadım. "Tabii burada kalmak istemiyorsan? Benim için sakıncası yok ama ordunun karşımıza çıkması konusunda dikkatli olmalıyız. Gezmeyi sevdiğini biliyorum-"

"Çorak Topraklar'da sürekli seyahat ettim çünkü tek bir yerde kalmak için bir nedenim yoktu," dedi Edin ve parmaklarını omurgamda aşağı yukarı gezdirerek beni zevkten titretti. "Artık biliyorum. Burası huzurlu bir yer. Burada kalmak güzel olacak. Yerleşmek için."

Göğsümde bir sıcaklık belirdi. "Evet. Öyle olacak."

"Burada kalmakla ilgili seni endişelendiren bir şey var mı?" Edin sordu, eli hala sırtımdaydı. "Endişe duyduğun bir şey var mı? Uzun yıllardır Çorak Topraklar'da olduğunuzu biliyorum ama askeri koruma altında olmayan insanlar için burası çok farklı."

Acı verici bir şekilde farkındaydım. Çoğunlukla, ordu ve akıncılar birbirlerini rahat bıraksa da, ordunun kendi nedenleriyle bireyleri veya tüm kampları hedef aldığına dair korku hikayeleri duymuştum, ki bunlar genellikle

alt düzey askerlerin haberi olmadan. Akıncılar gece yataklarından kaybolmuşlardı. Bütün kamplar aniden terk edilmiş, orada yaşayan akıncılardan hiçbir iz kalmamıştı. Maske takmalarının nedenlerinden biri de ordunun bireyleri hedef almasının daha zor olmasıydı.

Yine de bu konuda fazla endişeli değildim. Buranın zor olduğunu biliyordum ama zorlukla başa çıkabilirdim. Charlie'nin ve benim görevlerimizin doğası gereği, Çorak Topraklar'da zor koşullarda yaşamak, açık havada uyumak, vahşi doğada kendi başımın çaresine bakmak gibi pek çok deneyimim olmuştu. Ama bunun geçici olduğunu bilmenin rahatlığı olmadan her gün bu şekilde yaşamının çok farklı bir deneyim olacağını biliyordum. Daha önce, Çorak Topraklar'da hayatta kalma çabalarımızla başa çıkabiliyordum çünkü yakında üsse geri döneceğimi, yüksek bir çit ve insanlı gözetleme kuleleriyle çevrili, son derece güvenli, korunan bir binada kendime ait -kuşkusuz küçük- bir odada uyuyacağımı biliyordum.

Burada, bizi Çorak Topraklar'daki her şeyden ayıran tek şey oldukça dayanıksız ahşap bir kapıydı. Yine de bu konuda aşırı strese girecek gücü kendimde bulamıyordum. Edin ve ben zaten başımıza gelenlerden payımıza düşeni almıştık ve burada başımıza bir şey gelirse birbirimizin arkasını kollayacağımızı biliyordum.

Edin'in sorusunu düşündüm - burada kalmakla ilgili beni endişelendiren bir şey olup olmadığını. "Sorun haline gelebilecek bazı şeyler var," diye itiraf ettim. "Peki ya ilaçlar? Ya da... protezime bir şey olursa? İhtiyacım olan malzemeler var-"

Edin buyurgan bir el salladı. "Hiçbir şey için endişelenme. Sana bir şeyler bulabilirim. Sana neredeyse her şeyi sağlayabilecek insanlar -canavarlar ve insanlar- tanıyorum."

"Ha?" Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve ona baktım. "Sen *İnsanları tanıyor* musun? Nesin sen, canavar bir mafya babası mı?"

Edin derin bir kahkaha attı. "Ben sadece insanları tanıyorum. İnsanlarla konuşurum. Onlara yardım ediyorum. Onlar da bana yardım etmeye istekli oluyorlar."

Gözlerimi devirip tekrar uzandım ve yanağımı Edin'in pürüzsüz, sıcak göğsüne yasladım. "Yine de bir mafya patronu gibi konuştun. Sana borcu olan insanlardan iyilik istiyorsun." Elimi karın kaslarından aşağı kaydırdım. "İstediğin her şeyi sana nasıl sağlayabilirler?"

Edin büyük omzunu hafifçe silkerek beni itti. "Şehirlerin çoğuna giden yollar var."

Midem bulandı. "Ne?" dedim. Başımı kaldırıp ona bakarak söyledim. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Ama..." Dudaklarımı yaladım. "Şehirler canavarlardan kaçabileceğimiz tek sığınaklar."

Edin mizahtan yoksun bir homurtu çıkardı. "Çok uzun zamandır öyle değiller Hunter."

Canavarların şehirlere akın edeceği düşüncesi içimde panik yarattı. Herkes o kadar sıkı bir şekilde bir araya toplanmıştı ki, bir saldırı başlarsa kaçmak imkansız olurdu. "Birine söylememiz gerek. Belki Charlie söyleyebilir."

"Hunter." Edin başımın arkasını avuçladı. "Bu senin endişen değil."

Dişlerimi sıktım. "İnsanlar yaralanabilir. Birinin dövüşlerde şehre giden gizli bir geçit hakkında bilgi almak için takas yaptığını söylemiştin."

"Az önce size canavarların uzun zamandır şehirlerde olduğunu söyledim. Hiç bir şehirde canavar saldırısı duydunuz mu? Bir şehirde canavar olduğuna dair en ufak bir *söylenti* bile duydunuz mu?"

"Şey... hayır, ama-"

"Yani çoğu insana zarar vermek için orada değil Hunter. Doğrusu, canavarların çoğu insanlara zarar vermek istemez. Tıpkı insanların çoğunun başkalarına zarar vermek istemediği gibi. Ama sizin duyduklarınız hep bunu yapanlar. Öyle mi?"

Edin'in mantıklı konuşmasından *nefret ediyordum*. "Sanırım," diye homurdandım.

"Kötü niyetli olanlar olacaktır, evet," dedi Edin. Onun gürleyen sesi bile içimde alevlenen stresi yatıştırmaya yetmişti. "Ama onlar istisnadır. O yüzden bunu kendine dert etme. Her şeyi kendine dert ediniyorsun." Edin'in derin sesi şefkatliydi. "Rahatla, josdo. Seni tekrar boşaltmamı ister misin?"

Bir kahkaha attım, uygun bir şekilde dikkatim dağılmıştı. Aletim ilgisini göstermek için cesurca bir çaba sarf etti ve Edin'in kalçasına doğru seğirdi. "Bana birkaç dakika daha ver, sonra bunu tekrar gözden geçiririz."

Ama onu dinledim. O haklıydı. Bu benim kavgam değildi - her şey öyle olamazdı. Nefes verdim ve başımı Edin'in göğsüne yaslayarak, parmaklarımla karnının oluklarında gezinerek tekrar yerleştim.

"Peki," diye başladım, önceki konuya dönerek, "yardımın için sana ne borçluyum o zaman, Scratch?"

"Mm." Edin alçak sesle gürledi ve beni kendisine daha sıkı çekti, ta ki bacağımı kalçalarının üzerine koyup onu uzuvlarımla hapsedene kadar. İri eli dizimin üzerinden aşağıya doğru indiğinde irkilmedim bile.

kütüğümü dalgın bir hareketle kavradı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Avcı'm. Ödeştik. Karşılığında bana çok şey verdin."

Kalbim kabardı ama bunun yarısı kadar bile kulağa hoş gelecek bir karşılık veremedim. Onun yerine, kalp atışlarının sabit gümbürtüsü eşliğinde göğsünü öptüm ve ona daha sıkı sarıldım.

"Ama istersen bana borcunu oral seksle ödeyebilirsin," dedi Edin bir an sonra, sesi sinsiydi.

İçimi çektim. "Anı mahvetmenin yolu, çizik."

EDİN

Uzun zamandır bu dünyadaydım ama insanları hâlâ tuhaf buluyordum. Her zaman da öyle olacağından emindim - yakışıklı yüzünü her gördüğümde göğsümün şiddetli, tatlı bir zevkle ağrmasına neden olan kişiyi bile.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve başımı eğerek o insanın çok tuhaf bulduğum birçok insani şeyden birini yapmasını izledim.

"Bunun adı ne demiştin?" Hatırladığım halde sordum. Hunter'ın güzel altın gözlerinin öfkeyle yuvarlandığını görmek her zaman göğsümde şefkatli bir sevinç yaratırdı.

Bahçe aletleri olarak adlandırdığı bir sürü başka şeyle birlikte bulduğu üç uçlu metal bir sopayla eski, kuru otları büyük bir yığından diğerine taşımayı bıraktı.

"Gübreleme," dedi bana o alçak, hırıltılı sesiyle, her zaman karnımın derinliklerine zevk fışkırtırdı. Sesini en az güçlü vücudu ve güzel, ilginç yüzü kadar seviyordum. "Bu, yiyecek yetiştirebileceğimiz anlamına geliyor."

Charlie büyük bir çuval taşıyarak yaklaştı ve çuvalı ot yığınının üzerine devirerek daha da fazla malzeme döktü. O ve Hunter paslanmış eski bir tırpan bulmuşlardı. Ben onlar için biledikten sonra, tam da bu amaçla evin ötesindeki tarladaki kuru otların bir kısmını kesmeye başlamışlardı.

Hunter'ın bahçede *kompost* yapmak için olduğunu söylediği büyük plastik çöp kutusu yıllarca güneşte beklemekten ağarmış ve o kadar kırılıp gitti ki, üstünü kaldırdığında büyük bir parçası kopmuştu. Neyse ki kulübede hâlâ kullanılabilir durumda olan başka bir tane bulmuşlardı.

Homurdandım ve bir el salladım. "Sana yiyecek bulacağım."

Hunter bana sırtıttı, bileğinin tersiyle alnındaki teri silmek için uzandı ve bahçe aletinin uzun sapına yaslandı. "I

Biliyorum, çizik, ama ben av hayvanlarıyla yaşayamam. İnsanların sebze ihtiyacı var."

Burada geçirdiğimiz altı hafta içinde Charlie'yle birlikte çiftlikte pek çok değişiklik yapmışlardı. Bana Charlie'nin babasının daha önce çiftçilik yaptığını söylemişti, bu yüzden Hunter'ın burada hayatımızı çok daha kolaylaştıracağını iddia ettiği bazı şeyler hakkında temel bilgilere sahipti. Bu kompostlama ve yiyecek yetiştirme gibi şeyler. Hunter burada her yerde bulunan, çalılıarın arasında tüneyen yabani tavuklardan bazılarını yakalayıp *yumurtaları* için beslemekten bile bahsediyordu. Bu düşünce beni ürpertmişti. Benim dünyamdan yaratıkları yemekten çekiniyordu ama *yumurtaları* seve seve yer miydi?

Dediğim gibi, insanlar çok tuhaftı.

Tuhaf davranışlarına rağmen -ki doğrusu bunu sevecen buluyordum- Hunter'ın benimle kalacağı düşüncesi beni hâlâ mutlu ediyordu. Kırılığandı, umut hâlâ belirsizdi ama geçen her gün göğsümdeki endişe düğümünü gevşetiyordu. Hunter mutlu görünüyordu. Burada, Çorak Topraklar'da olmak zorunda olsa bile, benimle kalmayı *gerçekten* istiyor gibi görünüyordu.

Charlie'nin orduya dönme zamanı geldiğinde fikrini değiştireceğinden hâlâ endişe ediyordum ama bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Hunter benimle kalmak istediğine dair bana güvence vermişti ama kaybetmeye o kadar alışmıştım ki, bunun benden bir şey daha alacağı beklentisinden gerçekten kurtulamıyordum. Ve Hunter'ı kaybetmenin, sonunda geldiğinde beni benzersiz bir şekilde derinden sarsacağını biliyordum. Bu günler, haftalar ya da yıllar sonra da olsa.

Melankoliden sıyrıldım ve ona sıırttım, gülümsediğimde dişlerimin görünmesinden hoşlandığını biliyordum -neredeyse teninin üzerinde hafifçe sıyrılmalarından hoşlandığı kadar. Bu düşünceyle karnımda bir sıcaklık hissettim ve bakışlarımı onun büyük, güzel vücudunda gezdirmekten kendimi alamadım.

"Mm." Ona kaşlarımı çattım, sırtışım bir sırtışa dönüştü. "Zor bir işe benziyor. Aşırı ısınmamak için tişörtünü çıkarmalısın."

Hunter yine gözlerini devirirken Charlie oflayıp pufladı ve boş çuvalı yere bıraktı. "Bu da benim mola vermem için bir işaret. Ben ön tarafta olacağım."

Yanımdan geçerken koluma yumruğuyla vurdu. Charlie başlarda bana karşı temkinli davransa da, tedirginliğinin temelinde Hunter'ın ilgisini ilk kez paylaşmak zorunda kalma düşüncesinden kaynaklanan kıskançlık olduğunu düşünüyorum. Şimdi

Romantik bir şekilde olmadığını anlamıştım ama çok uzun zamandır bir ikili olduklarını biliyordum. Sonra ben geldim ve Hunter'ı çaldım.

Bunun için kendimi suçlu hissedemezdim.

Charlie ana evin yan tarafında gözden kaybolduğunda Hunter'a yırtıcı bir sırıtiş attım ve ileriye doğru yürüdüm. Dudakları kıpırdadı, yüzünün sol tarafındaki yara izi çekildi. Ben yaklaşırken bahçe aletinin uçlarını toprağa sapladı, böylece kendi başına durdu.

"Çok terliyim," diye itiraz etti ona ulaştığımda ve hemen kollarımı ona doladım, ellerimi tişörtünün eteğinin altından geçirdim ve sıcak, terden nemlenmiş sırtında gezdirdim.

"Mm," diye gürledim. "Evet. Hoşuma gitti, josdo." Boynuna sokulmak için eğildim ve onun ağız sulandırıcı kokusunu içime çektim. Güneşin ısıttığı hava ve güzel anılar gibi, ağır el işçiliğinden kaynaklanan temiz terin ilkel kokusuyla kaplanmıştı. Derinlerde yatan sevişme ve koruma içgüdülerimi tetikledi. Bu adamı avlamak ve beslemek için. Onunla her şekilde ilgilenmek.

Hunter kıpırdadı, elleri omuzlarımdan üzerinden geçerek boynuma dolandı. Güçlü kollarının beni içine hapsedmesi ve yakınımda tutması çok hoşuma gitmişti. "Dikkatimi dağıtma Scratch," dedi ama ardından şakağıma, boynuzumun hassas dibine bir öpücük kondurdu. "Ayrıca, orada durup izlemek yerine yardım edebilirsin."

"Avdan daha yeni döndüm," diye itiraz ettim ama onun bu uyarısını pek de umursamadım. Yine de başımı kaldırdım ve evin yakınına dizdiğim dört tavşanın olduğu belli belirsiz yöne doğru başımı salladım.

Hunter homurdandı. "Benim için avlanacağın düşüncesinin beni bu kadar tahrik etmesinde bir gariplik var. Cidden, bu da ne böyle?"

"Seninle ilgilenmem hoşuna gidiyor," diye mırıldandım ve eğilip yanağındaki yara izini okşadım. Artık bunu yaptığımda fark etmiyordu bile, ilk dokunduğumda irkilmesine kıyasla şimdi o kadar rahattı ki.

Hunter oflayıp pufladı ve parmak eklemleriyle başımın arkasına hafifçe vurdu. "Çok kibirli."

"Bayılıyorsun, josdo," diye sırtarak gürledim, Hunter'ın her zaman yaptığı gibi gönülsüzce itiraz etmesini, ona patronluk taslamamdan hoşlanmıyormuş gibi davranmasını bekliyordum.

Yine de yapmadı. Onun yerine yutkunurken boğazı düğümlendi, parmakları endişeyle saçlarımda karıştırdı. "Evet. İstiyorum," diye hırıldadı, sesi kısıktı. Tekrar yutkundu ve yüzü sevimli bir kızarıklıkla pembeleşti. "Ve sen de. Sen de öyle."

Başımı eğdim. "Peki ya ben?"

Boğazını bir kez daha gergin bir şekilde salladı. Konuşmak için dudaklarını ayırdı, sonra tekrar kapattı, sonra ayırdı. "Seni seviyorum," dedi aceleyle, kelimeler birbirine karıştı ve onları algılamam bir saniye sürdü.

Bunu yaptığımda kalbim göğsümde sertçe çarptı. İçgüdüsel olarak Hunter'ın bacağına ya da beline sarılıp onu bana bağlı tutmak istediğimden, kuyruğum sert bir tepki olarak saldırgan bir şekilde sallandı.

Bir an için aşkın insanlar için farklı olup olmadığını merak ettim. Bununla farklı bir şeyi mi kastediyordu? Benim içinse, ona baktığımda, onu içime çektiğimde ya da kendimi onun güzel vücudunda kaybettiğimde göğsümde kabaran karşı konulmaz bir histi. Hunter'ı güvende tutma içgüdüsüydü. Onu beslemek, sıcak tutmak ve mutlu etmek. Bunların gerçekleştiğini görmek için her şeyi yapmak, her şeyi riske atmak.

Onu kaybetmenin acısının, bu gerçekleştiğinde, ondan önce gelecek zamana degeceğini bilmektir. Çünkü bu gerçekleşecekti; her ne kadar bu düşünce beni kemik kıran bir umutsuzluğa sürüklese de ondan daha uzun yaşayacaktım. Ama bazı açılardan, bu bilginin onu daha da çok sevmeme neden olduğunu hissediyordum.

Hunter'ın da benim için benzer şeyler hissetmesini umuyordum. Beni sevdiğini söylerken bunu kastettiğini umuyordum. Ama sonuçta, aşkla ilgili fikirlerimizin tam olarak uyuşmamasının çok da önemli olmadığını düşündüm. Onlar yeterliydi.

"Ben de seni seviyorum Hunter'ım," dedim. Onu kendime çektim ve ne kadar ciddi olduğumu göstermek için derin ve sert bir şekilde öptüm.

Uzun dakikalar sonra nihayet ayrıldığımızda Hunter dudaklarını yaladı. Uzun bir öpüşmeden sonra her zaman yaptığı o sersemlemiş göz kırpmasını seviyordum, sanki kendine gelmesi biraz zaman almış gibiydi. Onu içeri götürmek ve kendimize ait olduğunu iddia ettiğimiz odanın serin karanlığında onu ne kadar sevdiğimi göstermek istiyordum. Bu dünyada benim ve Hunter'ın olan bir yerim olduğuna hâlâ inanamıyordum. Uzun zamandır hiçbir dünyada yerim yoktu.

İçim saf mutlulukla dolup taşsa da, insanımı kızdırmaktan kendimi alamadım - sadece birazcık. "Yani beni burada benimle kalacak kadar seviyor musun, josdo?" Aşağı uzanıp elimi sert poposunun üzerinde gezdirerek sordum. "Çöplükte o ezilmiş ot kompostu yemeğini mi yiyorsun?"

Hunter bir kahkaha patlattı, sesi derin ve hırıltılıydı. "Kompostu yemiyorsun, tırmala." Yanakları hâlâ kızarmıştı ve kehribar rengi gözleri

İçimde fokurdayan aynı baş döndürücü sevinçle parılıyordu. "Ama evet. Seni burada kalacak kadar seviyorum." Kollarını boynuma doladı. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Yazarın Notu

Edin ve Hunter'ın hikayesini okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir ve umarım Danny ve Wyn'i tekrar ziyaret etmek ve Wyn'in sonunda Danny'nin işkencecisiinden intikamını aldığını görmek güzel olmuştur. O biraz drama kraliçesi, bu yüzden açıkçası bunu kana bulanmış şiirsel bir adalet gösterisi haline getirmek zorundaydı.

Edin, Wyn kadar korkunç derecede gizemli değil, ama bence bu iyi bir şey. Hala gizli bir tarafı var ve bunu kibirli, küstah kişiliğinin arkasına saklıyor. Edin özünde mutlu bir yaratık. Çabuk gülüyor, sosyal ve insanlara yardım etmeye hevesli. Ancak hala çok fazla acı ve travma taşıyor. İnsanlar onu hafife alma eğiliminde ve çok az özü olduğunu varsayıyorlar. Hunter da başlangıçta, Edin'in sadece asi askerleri kızdırmaktan hoşlanan büyük, mutlu-şanslı lavanta rengi bir adam olmadığını fark etmeden önce bunu yaptı. Umarım Edin'in bazı şeyleri ne kadar derinden hissettiğini ve geçmiş deneyimlerinin onu nasıl motive ettiğini aktarabilmişimdir.

Hunter'ın biraz bölücü bir karakter olacağı hissine kapılıyorum. Huysuz ve sert biri ve Edin'le ilk tanıştığında çok gergin. Zamanla gevşiyor ve kitabın büyük bir kısmında oldukça stresli bir durumda olduğu da kabul ediliyor, bu yüzden umarım onu biraz rahat bırakabilirsiniz. Ayrıca değer verdiği kişilere son derece sadık ve gizliden gizliye biraz itaatkâr bir hatmi (ama sadece Edin'e karşı), bu yüzden onu seviyorum. Özellikle de sosyal açıdan beceriksiz olduğu ve şakaları hep boşa gittiği için. O büyük, kötü huylu, sabırsız bir pislik ve iş bitirmeyi seviyor, bu da onu biraz pervasız yapıyor (ve onu daha da çok sevmeme neden oluyor). Ama en önemlisi, Hunter Edin'i sonuna kadar savunacak ve o mor adamı herkesten daha fazla destekleyecek.

Bu kitap için, Birinci Kitap'ta Atıkların mantıksız yönlerinden bahseden bazı eleştirilerden notlar aldım: çalışan eski arabalar, yenen tarihi geçmiş yiyecekler vb. Bu unsurların bu kitapta daha inandırıcı olmasını sağlamaya çalıştım, çünkü bunlar çok geçerli eleştirilerdi.

Sanatsal lisansımın biraz fazla genişlemesine izin vermiş olabilirim ve bu gibi ayrıntıların kimseyi hikayeden uzaklaştırması düşüncesinden hoşlanmıyorum.

Ayrıca Birinci Kitap okuyucuları tarafından da gündeme getirilen çelişkili yaşam süreleri konusuna da değinmeye çalıştım. Bazılarının duymak istediği cevap bu olmayabilir ama evet, Edin ve Wyn, Hunter ve Danny'den daha uzun yaşayacaklar. Aslında ölümsüz değiller - sadece çok uzun ömürlüler (ve öldürülmeleri çok zor), ama kesinlikle onlardan daha uzun yaşayacaklar. Ancak, bu kasıtlıydı. Bazı hikayelerin insanların ölümsüz olmaları için yollar yaratmayı sevdiğini biliyorum, böylece ölümsüz sevgilileriyle sonsuza kadar kalabilirler, ama ben bunu istemedim. Aşk değerli ve ürkütücüdür çünkü bir raf ömrü vardır. Bu canavarların, insanlarıyla geçirdikleri zamanın çok uzun olmadığını ve bu yüzden hafife alınamayacağını bildiklerinde bunun ne kadar güçlü olabileceğini öğrenmeleri düşüncesini seviyorum. Özellikle de Çorak Topraklar gibi hayatın her halükarda daha tehlikeli olduğu bir yerde.

Aslında çok az görünmesine rağmen bu kitaptaki diğer büyük karakterden de kısaca bahsetmeliyim: Charlie, Hunter'ın en iyi arkadaşı. Charlie hakkında bazı gerçekler: Teksaslı. 30 yaşında, tıpkı Hunter gibi. Endişeli olduğunda *Mamas and the Papas*'ın şarkılarını mırıldanıyor. Edin ve Hunter'la birlikte çiftlikte kalmayacak. Merak ediyorsanız, Charlie'nin kendi kitabı olacak. Sadece bir süre olmayacak, sırada onunkinden önce birkaç tane daha var.

Cat, dövüş yarışması sahnelerini yazarken kendini tanıtan bir karakterdi. Onun hakkında ne kadar çok yazarsam, bu yenilmez, gizemli dövüşçüye o kadar ısınmaya başladım ve içinde bir yabancıya yardım edecek kadar yumuşaklık kaldı - özellikle de bu yabancı pek de dost canlısı olmayan Hunter ise. Belki Cat'in de kendi kitabı olur... Şu anda kafamda kesinlikle onun hikayesi şekilleniyor. Göreceğiz bakalım.

Sırada ne var?

Edin'in Danny'yi götüreceği Nebraska'daki "yarı iyi" akıncıların kampını hatırlıyor musunuz? Üçüncü Kitap'ta oraya gidiyoruz, nihayet 'diğer yarının' Çorak Topraklar'da nasıl yaşadığını göreceğiz.

Ve sonunda Rycke ile tanışacağız. Ordunun sıfır-sıfır-bir numunesi. Wyn'in Danny'ye karşılaştığında kaçmasını söylediği canavar. Edin'in tüm ırkının geri kalanını yok eden yaratıkla aynı türden olan.

Eğlenceli!

Canavar Dizini

Ruh Yiien (tür adı: bilinmiyor): Eski ırklardan biri. Wyn de dahil olmak üzere sadece yedi tane kaldı. Yumurtadan doğan insansı, tek cinsiyetli bir tür. Kalın siyah duman halinde dağılma yeteneğine sahiptir; bu şekilde büyük mesafeler kat edebilir. Bu yetenek, kayaya benzeyen derileri dağılmayı engelleyen titreşimler gönderen behamotlar tarafından engellenir. 001 ordunun Nebraska üssünde. Yemeye, içmeye ya da uyumaya ihtiyaç duymayan bir tür.

Görünüş: Uzun boylu, kaslı yapılı. Soluk, grimsi beyaz tenli. Uçları siyah lekeli uzun parmaklar. Pürüzlü kenarları olan siyah, kıvrık boynuzlar. Belirgin kaş kemiği ve düz, köprüsüz burun; keskin elmacık kemikleri. Alın ve elmacık kemiklerinin kıvrımları boyunca ince, kabarık çıkıntılar. Çok keskin dişler.

Wyn tepeden tırnağa yara izleriyle kaplı. Bir tane simsiyah, bir tane de gözbebeği küçük bir iğne ucu kadar beyaz gözü var. Uzun siyah saçları var. Genellikle ağır siyah botlar, siyah pantolon, bol siyah bir gömlek ve uzun, gri bir palto giyer; paçaları yırtıktır ve yüzünü gizleyen bir kapüşonu vardır.

Isdernuc [iz-der-nuck]: Eski ırklardan biri. Edin'in türüdür, ancak 5.000 yıldan daha uzun bir süre önce Edin henüz ergenlik çağındayken bir rycke kalan son kabileyi öldürdükten sonra geriye kalan tek kişi odur. İnsansı türler. 002, ordunun Nebraska üssünde. Yemeye, içmeye ya da uyumaya ihtiyaç duymayan bir tür.

Görünüşü: Yaklaşık bir metre boyunda, alnının üzerinde kıvrılan altı inç uzunluğunda boynuzları var. Soluk lavanta rengi ten. Son derece kaslı. Sivri uçlu, uzun, sarkık kuyruk. Koyu mor saçlar ve bir insanınkinden daha büyük olan ve çok daha büyük irisleri olan gözler. Sarp, yoğun şeytani yüz hatları. Dişler.

Edin, dizinin hemen altında biten siyah bir etek, ağır siyah botlar ve boynunda deri bir kayışa asılı metal bir kolye takıyor; bu kolye, sürüsünden geriye kalan son eşya; annesinin yaptığı metal bir kâsenin parçası. İkinci Kitap'ta sağ boynuzunun bir kısmı kopar ve ucu sivri bir şekilde kalır. Uyumaya ihtiyacı yok ama uyumayı seviyor, bu ona enerji veriyor.

Parazit (tür adı: bilinmiyor): İnsanlara bulaşan parazit bir canavar. Wyn ile aynı türdendirler; onları tespit edebilir, bu yüzden insanlığı yok etmelerini önlemek için onları yok eder. Tehdit edildiğinde veya bir yuva saldırıya uğradığında savunma mekanizması olarak ısırtığı yoluyla ölümcül zehir enjekte edebilir.

Bir parazitin yaşam döngüsü şu şekildedir: Yumurtadan çıkan bir parazit, farkında olmayan bir insanın ağzının içine -genellikle uykudayken- ve sindirim sistemine girer. Bu aşamada, parazit yumurtalarını bırakmaya hazırlanırken vücuttaki tüm besinleri tüketmeye başladığı için insan kendini biraz hasta hissetmeye başlayacaktır. Yumurtalar mideye bırakıldıktan sonra, parazit mideden kaçmak için keskin dişlerini kullanır; mide zarında açtığı küçük yırtığı 'yamamak' için kullandığı tutkal benzeri bir maddeyi dışarı atar, böylece konak yumurtaları kuluçkaya yatıracak kadar uzun süre hayatta kalır. Parazit daha sonra konağın beyin aktivitesini kontrol etmek ve yumurtalar kuluçkaya yatarken konağın çalışmasını sağlamak için omurgaya tutunur. Bu süre zarfında, parazit yumurtaları geçirgen astarları yoluyla besinleri emmeye devam ederek konağın hızla kilo kaybetmesine, zayıflamasına ve sonunda işlev göremeyecek kadar hastalanmasına neden olur. Yumurtalar çatlamaya hazır olduğunda, konak onları mideden dışarı atar ve ölür, parazit de onunla birlikte ölür. Yumurtalar daha sonra çatlar ve yeni konakçılar aramaya başlar.

Kraliçeler yuvalarda yaşar ve yumurtlarlar. Kraliçe, yumurtaların bir konakçının dışında kuluçkaya yatması için gereken ortamı yaratan kalın bir jöle üretir. Normalde kraliçeye, normal parazitlerden daha büyük olan ve kraliçeye yiyecek getiren ve yumurtadan çıkmaya hazır olduklarında kraliçenin jölesini sıyrarak yumurtalarla ilgilenen işçi parazitler bakar.

Görünüş: Yaşam döngülerinin sonundaki tam boyutlu parazitler yaklaşık küçük bir tavşan büyüklüğündedir. Koyu, pullu deri. İnce, cılız ve sert kıllarla kaplı on iki bacak. Karasinek gibi geniş gözleri olan yassı bir yüz, başının yanlarından kıvrılır. Keskin dişleri olan dairesel ağız.

Konak tarafından dışarı atılan parazit yumurtası kalın, gri bir mukustur ve daha koyu renkli yumurtalar görülebilir. Yumurtadan çıkan yavrular, yetişkin parazitlerin küçük versiyonlarıdır; yaklaşık bir yaban arısı büyüklüğündedirler.

İşçi parazitler daha büyüktür - yaklaşık küçük bir köpek boyutundadır.

Kraliçeler devasa bir araba büyüklüğündedir ve daha çok bir kene şeklindedir, daha ince bir göğüs kafesi ve genellikle yumurtalarla şişmiş, yağlı, şişkin bir karnı vardır. Silah olarak kullandığı keskin uçlu iki düzine bacağı vardır.

Behamot [*bee-ya-mott*]: Edin tarafından 'sert ama pek de akıllı olmayan' olarak tanımlanır. Öldürülmesi çok zordur - onları yok etmenin tek yolu onları çok yüksekte iterek kaya gibi derilerinin parçalanmasına neden olmak ya da ateşe vermektir. Yiyen ve uyuyan bir tür. Et yiyiciler.

Görünüşü: Yaklaşık yedi buçuk ila sekiz fit boyunda. Taş gibi çakıllı ve pürüzlü koyu gri deri; temelde geçilmez ve kaya kadar sert. Alt çenelerinden çıkan büyük dişleri ile ezilmiş bir yüz.

Hunter, Charlie, Edin ve Wyn tarafından İkinci Kitapta karşılaşıldı. Ayrıca uzun, çok uzun zaman önce Edin ve Wyn tarafından iki behamot Ruh Yiyen'in kafasını büyük bir kayanın altında ezmekle alay ederken karşılaşmışlar ve Edin yardım etmek için ortaya çıkmış ve bu sırada kendi kolunu koparmıştır.

Boroleth [*bohr-oh-lesh*]: Büyük, nazık bir tür. Dört ayak üzerinde hareket ederler. Kum rengine soluk tenleri kırışık ve tüsüzdür. Sarkık, sarkık yüzler. Kel kafalarından üç uzun, kıvrımlı boynuz çıkar. Uzun kollar.

İkinci Kitapta Hunter, Edin, Danny ve Wyn tarafından uzaktan bir karavana çekerken gözlemlenmiştir.

Forileun [*fohr-il-ee-yun*]: Omurgasız bir tür. Avını etkisiz hale getirmek için pençelerinden ağrı reseptörlerini güçlendiren bir zehir salgılar.

Görünüşü: Dört ayak üzerinde yaklaşık yedi ila sekiz fit boyundadır. Bölümlere ayrılmış ve sert kıllarla kaplı dört bacağı, kavramasını sağlayan küçük pençelerle son bulur. Parlak bir dış iskelet üzerinde koyu renkli kıllarla kaplı uzun, ince vücut (Hunter'ın tanımıyla 'mısır başağı şeklinde'). Uzun, kıvrık boyun ve alçak sarkık yüz. Başının üstünü saran dikdörtgen, dikey siyah gözler. Kör, kalın dişler.

Hunter ve Charlie tarafından İkinci Kitap'ta karşılaşıldı.

Aytorin [*ay-tohr-in*]: Eski ırklardan biri. İnsansı bir tür. Oldukça içe dönük, pek fazla kalmadı. Güç sahibi olan eski bir dil konuşurlar; bir aytorinin gerçek adını bilmek kontrol sağlar.

Görünüşü: Uzun boylu ve iki ayaklı. Gri, benekli deri.

İkinci Kitapta Hunter, Edin, Danny ve Wyn tarafından, iki boroleth tarafından çekilen bir karavana zincirlenmiş olarak karşılaşıldı. Bu aytorinin kafasında bir kafes var ve büyük bir savaş çekicini sürüklüyor.

Karik [*kah-rick*]: Büyük, karada yürüyen bir mürekkep balığına benzeyen bir yaratık

-Sadece daha fazla bacakları ve çok daha büyük gagaları var. Emicileri deriyi kaslardan koparabilir. Gençken bir tanesi Edin'in bacağına koparır ve Wyn onunla karşılaşır ve ona yardım eder. Bu şekilde tanışırlar.

Kerenis [*keh-ren-iss*]: Sıcak ve canlı olan her şeyi avlayan ve beslenen yaratık; sürekli yemek arar ve tüketmeden önce onları boğar. Öldürülmesi neredeyse imkansızdır.

Görünüşü: Vücudunu sürekli bir dalgalanmayla kendi üzerinde yuvarlayarak hareket eden siyah blob benzeri canavar. Karnının altı dişlerle kaplıdır ve yakındaki yaratıklardan gelen titreşimleri ve hareketleri algılamasını sağlayan kalın siyah yapraklarla çevrilidir.

Birinci Kitapta Danny ve Wyn tarafından karşılaşıldı.

Koleb [*koh-leb*]: Kazdıkları tünel ağları aracılığıyla büyük sürüler halinde seyahat eden oldukça ilkel türler. Kabilelerin, bol hasat ve bereketli yavrular karşılığında tanrılarına en iyi kurbanı sunmak için bir araya geldiği hac ziyaretleriyle bilinir. Yiyen ve uyuyan bir tür. Vejetaryen.

Görünüşü: Yaklaşık bir metre boyunda. Yeşilimsi gri derili. İnce ve dikenli, kambur sırtlı. İki uzun, pençeli parmakla biten uzun kollar. Uzun, sarkık kulaklar. Köpekbalığı benzeri dişlerle dolu büyük ağızlar.

Hunter ve Charlie tarafından İkinci Kitap'ta karşılaşıldı.

Mortik [*mohr-tick*]: Omurgasız türleri. Çevrelerine göre kendilerini kamufle ederek avlarını cezbeden fırsatçı avcılar. Bazıları insan dünyasına geldikten sonra adapte olmuştur. Gececidirler.

Görünüşü: Hunter tarafından 'böcek ve akrep karışımı ama bir inek büyüklüğünde' olarak tanımlanmıştır. Altı segmentli bacaklar. Asit benzeri zehir salgılayan son derece keskin iğneli uzun kuyruk. İnsan yüzünü taklit eden bir kafa; küçük siyah gözler ve zayıf görüş nedeniyle havayı tattığı uzun, ince siyah bir dile sahip açık ağız.

Birinci Kitapta Danny tarafından kısaca görülmüş; İkinci Kitapta Hunter ve Edin tarafından tünellerde karşılaşmıştır.

Myrm [*muhrm*]: At büyüklüğünde, koyu renk kıllarla kaplı, büyük, solucan benzeri yaratıklar. Altı kısa bacak. Uzun, kıvrık boyun. Ağız için geniş bir yarık ve gözler için iki küçük siyah delik bulunan boş yüz.

Edin tarafından Avcı'ya İkinci Kitap'ta anlatılmıştır. Edin'in ordu tarafından yakalanmasının ve Örnek 002 olmasının sebebi bir myrm'dir. Ordu tarafından tuzağa düşürülmüş bir tanesine rastladı ve onu sakinleştirdiklerinde serbest bırakıyordu.

Rycke [reek]: Eski ırklardan biri, ancak uzun ömürlü değil. İnsansı bir tür. 001 ordunun Nebraska üssünde - ordunun yakaladığı ilk canavar örneği. Neredeyse tüm diğer canavarlar tarafından korkulur. Edin tarafından 'akıl almaz derecede güçlü-sınırsız şiddetli öfke ve barışçıl, nazik bir doğanın ikilemi' olarak tanımlanmıştır. Zarar vermekten hoşlanmazlar, ancak sınırlarına kadar zorlandıklarında durdurulamaz hale gelirler. Doğaları gereği son derece korumacıdırlar. Yaşlandıkça güç kazanırlar.

Görünüş: Kocaman siyah, sinirli kanatlar. Koyu, kuş benzeri ayaklar.

Birinci Kitapta Danny tarafından ordunun Nebraska üssünde gözlemlenmiş; İkinci Kitapta Edin tarafından bahsedilmiştir.

Wanuk [wah-nuk]: Yaklaşık küçük bir domuz büyüklüğünde, büyük çıplak bir köstebek faresine benzeyen, ancak dişleri yerine gagası ve keskin uçlarla biten altı uzun, ince bacağı olan bir canavar dünya yarattığı.

Edin, İkinci Kitap'ta Hunter ve Charlie için çiftlikte bir tane avlar ama onlar yemeyi reddederler.

Bilinmiyor: Sarımsı yeşil, ıslak görünümlü derisi olan kısa, geniş dişi canavar. Ampul şeklinde kafası ve belirgin bir boynu yok. Üç kalın, dokunaç benzeri parmakla sonlanan dört uzun kol. Başından çıkan ve bağımsız hareket eden uzun, kalın, koyu yeşil, ip benzeri teller. Düz yüz; ince dudaklar ve burun yok - sadece iki yarık burun deliği. Yatay göz bebekleri olan uzun, ince gözler.

Hunter ve Edin'in İkinci Kitapta karşılaştıkları bir durum; içlerinden biri dövüş yarışmasında kayıt masasını yönetiyor. Edin'e asılır ve Hunter bu konuda küstahlaşır.

Bilinmiyor: Uzun boylu, çetrefilli canavar, fazladan bir eklemi olan 'acayip uzun' uzuvlara sahip (Hunter'a göre). Kaba kahverengi saçlarla kaplı.

İkinci Kitapta Hunter ve Edin tarafından karşılaşıldı; bunlardan biri dövüş yarışmasının yapıldığı ön hapishane girişini koruyor. Meraklı. Biraz ürkütücü.

Bilinmiyor: İnsansı bir tür. Uzun boylu, iri yarı bir canavar, derisi yer yer kıllı. Kalın, pençeli parmaklar. Boncuk gibi siyah gözler. Alt dudağını deforme eden büyük dişler.

İkinci Kitapta Hunter ve Edin tarafından karşılaşılr; dövüş yarışmasında dövüş ustasının sevgilisidir.

Bilinmiyor: İnsansı tür. Soluk gri derisi yara izleriyle kaplı iri, kaslı canavar. Sırtından aşağı uzanan kalın, koyu renkli saç yelesi.

İkinci Kitapta Hunter tarafından dövüş yarışmasında kısa bir süre görülmüştür. Zincirlenmiştir ve altı kollu, küçük, sırm gibi başka bir canavar türü tarafından dövüşmeye zorlanmaktadır.

Bilinmiyor: İnsansı tür. Uzun boylu. Yırtıcı ve zarif. Uzun saçlı.

İkinci Kitap'ta Hunter tarafından dövüş yarışmasında bir kafesin içinde volta atarken kısaca görülmüştür.

Bilinmiyor: Uzun boylu, soluk benizli, uzun kara cübbeler giymiş bir canavar. Neredeyse havada süzölüyormuş gibi hareket eder. Uzun parmakları var. İki küçük koyu renk göz dışında özelliiksiz bir yüz.

İkinci Kitap'ta Hunter tarafından dövüş müsabakasında kısa bir süre görülmüştür. Charlie'nin karşı karşıya geldiği insan dövüşçünün sahibidir.

Bilinmiyor: Trol görünümlü yaratık. Çakıllı, hardal rengi derisi var.

İkinci Kitap'ta Hunter tarafından dövüş müsabakasında kısa bir süre görülmüştür. Hunter'ın dövüşmek zorunda olduğı insan dövüşçünün sahibidir.

Bilinmiyor: 014, ordunun Nebraska üssünde. İnce dişi canavar. Mavi-siyah tenli. Başının etrafında uçuşan beyaz saçlar. Keskin dişler.

Birinci Kitap'ta Danny tarafından hücresinde gözlemlendi.

Bilinmiyor: 008, ordunun Nebraska üssünde. Danny tarafından 'gerçek kabusların malzemesi' olarak tanımlandı. Derisi eski deri gibi. Uzun kollar ve parmaklar; fazladan mafsallı eller. Kafasının ön yarısını çepeçevre saran, tek tük yanıp sönen siyah beyaz gözler. İğne gibi keskin dişlerle dolu, geniş bir ağız.

Birinci Kitap'ta Danny tarafından gözlemlenmiştir. Bir gün gizli koşullar altında ortadan kaybolmadan önce hücresinde acı çekiyor ve sürekli öfkeleniyor gibi görünüyordu.

Bilinmiyor: 007, ordunun Nebraska üssünde. Uzun, ince insansı bir tür. Cinsiyete özgü değil. Soluk gri. Uzaylı benzeri özelliklere ve büyük koyu renk gözlere sahip köşeli ama düz bir yüz.

Birinci Kitap'ta Danny tarafından hücresinin ortasında kıpırdamadan dururken gözlemlenmiştir.

Bilinmiyor: Dişi canavar türü. Güneş yanığı kırmızı tenli. Uzun kollar ve bacaklar. Ağız için küçük, açık bir dokunaç halkası. Burun delikleri için iki ince yarık. Dairesel siyah beyaz gözler.

Danny'yi ele geçirmeye çalışan küçük sürünün lideri olarak Birinci Kitapta Danny ile karşılaştı. Wyn tarafından yok edildi.

Yazar Hakkında

Lily Mayne okumayı sevdiği şeyleri yazıyor: acıtıcı derecede tatlı ama cesur Karanlık, fütüristik, distopik ve daha fazlası gibi alışılmadık arka planlara karşı romanlar. Şu anda kocası ve yazarken çok fazla gürültü çıkarmayı seven birkaç tüy yumağıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor.

Lily ile iletişime geçin authorlilymayne@gmail.com

Ayrıca lily-mayne.com Lily'adresinden nin gelecek çalışmalarından haberdar olabilir ve haber bültenine kaydolabilirsiniz.

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Onaltı](#)
[Yedinci Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Onuncu Onbirinci](#)
[Oniki Onüçüncü](#)
[Ondördüncü](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[YirmiOnyedinci](#)
[Onsekizinci](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz Bölüm](#)
[Otuz Bölüm Otuz](#)
[Yirmi Üçüncü Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi](#)
[Dokuzuncu Dördüncü](#)
[Beşinci Altıncı Yedi](#)
[Sekizinci Otuzuncu](#)
[Bölümİkinci](#)
[ÜçüncüDördüncü](#)
[Bölüm](#)

[Bölüm Otuz Beş Bölüm](#)
[Otuz Yedi Edin](#)
[YazarınYazar](#)
[Hakkında Notu](#)
[Canavar Dizini](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

